جان بیور

نویسنِّهٔ کتابونِ خُب فروش

تِرس و حرمت

خدا

یه راه عجیب غریب

تِرس دُرُسِ خدا

که زندگیتون چپوشو اَکنت

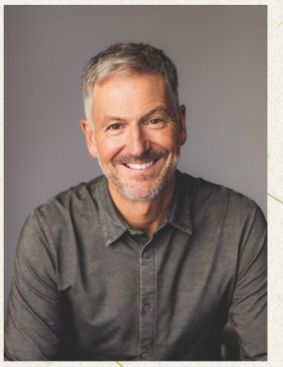
رفیکون عزیز

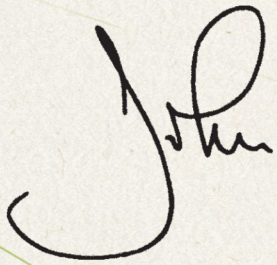
حرمت و تِرس، نشوندهنده حسی از احترام واکل ترس و تعجبن. ایی یه تِرس دُرُس، فروتن، وا حرمت و مُکدس نسبت به خدان که هر ایموندارِی بایه اُئو بخواد؛ به چه که تِرس و حرمت خدا، شالدهٔ تموم وعدهئون خدان.

خوبیِ کبول کردِن وا اشتیاک ایی تِرس خیلین و دارای حکمتی گپِته، نِزیکی وا خدا، حرمت، امنیت و برپا کردِنِ میراثی ابدین. کتابمقدس واضح و روشن ایی حکیکت ئو نکل اَکنت که چطوکا خدا به اُشویی نِزیک اِبوت که دایوم و بیشهمات اُئو وا اطاعت و راستی دمبال اَکنن. عیسا ایی فضیلتُ بالاته و باارشته اَ همه خوبیون اَدونه، پَ حکمت ایین که ما هم همیطو بکنیم.

تشویکتو اَکنوم که ایی زندگیِ بیجون و پُر از روزمره ایِ مذهبِ مسیحیت ئو ول بکنین و جاش یه زندگیِ دراز، پُرمعنا و پُربرکت با خدا ئو بگیرین؛ رابطهای که از تِرس و دلواپسیئوی دِگه آزادن.

کاکاتون در مسیح

جان
JohnBevere@ymail.com

MessengerX

Messenger INTERNATIONAL

تِرس و حرمت

خدا

یه راه عجیب غریب

تِرس دُرُسِ خدا

که زندگیتون چپوشو اَکنت

جان بیور

Awe of God by John Bevere, Bandari
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Awe of God

Additional resources in Bandari by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the **MessengerX** app.
To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

تِرس و حرمت خدا، نوشتَه جان بیور, بندِری
© ۲۰۲٦ Messenger International
MessengerInternational.org
سرنوشتَه به زبُن اینگلیسی :Awe of God

منبعوی دِگه اَ جان و لیزا بیور وا زبُن بندِری بِی دانلود یا دیدِنِ مفتی تُو آدرس **MessengerX.com** و رو اپلکیشن **MessengerX** تُو دسترسِن.
رای ارتباطی وا نویسِنّه اَ طریق ایمیل: JohnBevere@ymail.com

اِی کتاب یه هدیه ن اَ طرَه موسسه بین‌المللی مسنجر و بِی فروختِن نَن.

App Store اَ دانلدش بُکنی

Google Play اَ اِتونی بِگیری

App Store نِشون تجاری شرکت Apple Inc. ن که تُو آمریکا ئو بکیه کشورو ثبت بودِن.
Google Play و لوگوی Google Play نشون تجاری شرکت Google LLC هستن.

زن بی نظیروم، بهته رفیک ئو عشک عزیزوم، لیزا بیور.

«زنی ئو که اَ خداوند اَترسه، بایَه تمجید بکنی»
(مثلون ۳۱ :۳۰)

ایی کتاب تُو چهلمین سال عروسیمو اُمنوشتن. با تو بودِن، هر سال، سال بهته یین ئو اگه دومرتوبَ یه مهلتی به مِه داده بَشِت، وا تمونِ شوک گلبوم وا تو هیش اَکنوم. هیچ کلمه ای، ناتون دلخاشی ئو کیفی ئو که وا گلبوم اَدِی، نکل بکنت. اگه پُشگرمی عشک تو نهسته، مِه ایی آدمی که اَمروئَم، نهستروم. تو واهوش، بامِزه، دلچسب، کِوی، دلیر ئو پُر اِشکویی. تا ابد خاطرت مَوات.

لیست

چطوکا ایی کتاب بخونی..... ۹
مُکدمه..... ۱۳

هفته اوِل: خدای با حرمت ئو عجیب‌غریب

۱. گنجینه خدا ۱۹
۲. تِرسوی ضد و نقیض..... ۲۵
۳. ترس مُکدس چِن؟ ۳۱
٤. حضور بسوده خداوند ۳۹
٥. یه شو اَ یاد نرفتنی..... ٤٥
٦. نگاه کردِن به اُ ٥۱
۷. جلال خدا..... ٥۷

هفته دئوم: اُطو که هستیِم، نمایون اَبیم

۸. ارزشتِ شما..... ٦٥
۹. درگیری کشنده..... ۷۱
۱۰. خدا سیل کننده نَن..... ۷۷
۱۱. وا تِرس و لِرز..... ۸۳
۱۲. دغلکاری واگیردار..... ۸۹
۱۳. سه تا تصویر..... ۹٥
۱٤. شور ابدی ۱۰۱

هفته سوم: تقدسی که نابو جلوش ووستی

۱۵. ترس اَ آدمیزاد ۱۰۹
۱۶. لیاکت ۱۱۵
۱۷. جِدا بودِن اَ بدی ۱۲۱
۱۸. تاب و طاکت ۱۲۷
۱۹. طهارت ئو پاک کردن خومو ۱۳۳
۲۰. تکلا کردنِ ما ۱۳۹
۲۱. اشتیاک ئو کدرت ۱۴۵

هفته چهارم: جواب ما به کلوم خدا

۲۲. دروشیدِن اَ کلوم خدا ۱۵۳
۲۳. درجا ۱۶۱
۲۴. منطکی وا نظر نارست ۱۶۷
۲۵. کار هَش آشکار ۱۷۳
۲۶. درد خُب ۱۷۹
۲۷. وا انجوم رسی ۱۸۵
۲۸. چطوکا وجدان‌مو کور اِبوت ۱۹۳

هفته پنجم: صمیمیت وا خداوند

۲۹. اُجا که صمیمیت شُرو اِبوت ۲۰۱
۳۰. عیسایی متفاوت ۲۰۷
۳۱. تو ئو ناشناسوم ۲۱۳
۳۲. رازوی خداوند ۲۱۹
۳۳. مَحرم ۲۲۵

۳٤. رو در رو ۲۳۱
۳۵. شما رفیکون مِه بین ۲۳۹

هفته شیشم: مزیتونِ گنج خداوند

۳٦. وا انجوم رسیدن وعدەئون خداوند ۲٤۷
۳۷. ترسی که تِرسوی دِگه ئو اَ میون اَبره ۲۵۳
۳۸. ارث ۲۵۹
۳۹. اصل کاری ۲٦۵
٤۰. زندگی موفک ۲۷۳
٤۱. پایون خُب ۲۸۱
٤۲. یافت کردِن گنج ۲۸۷

پیوست: یه نظری به اِشکوه ئو گپی خدا ۲۹۷

چطوکا ایی کتاب بخونی

خواننده عزیز،

ایی کتاب، یه پیغوم ساده نَن، بلکه پیغوم زندگین که اگه اُئو باور توبَشِت ئو بهش عمل بکنی، زندگیتو بِی همیشه عوض اَکنت. ایی ئو وا خاطر جمع اَگم؛ به چه که ایی حکیکتون، زندگی مِئو آدموی زیادی ئو عوض ایکردِن. هروَه کسی اَ مِه مشاوره بخواد، شَوا درباره زناشو، خانواده یا خذمت، اولین چیزی که به مغزوم اَرسه، همو اصلین که تُو ایی کتاب هُندِن.

وا خاطر ایی کضیه مهم، زمون و دعائوی خیلیو بِی روش ارائه اُ صرف بودِن. وا توجه به فرازونشیبوی زندگی اَمرو که کاطی وا پلَن ئو شتاب زیادِن، اُمفهمی بایَه حکیکتون ئو وا توجه وا ایی شرایطُن، مثه پَرکوی کوچِکی هادَم تا بُتونیم خیلی تُوشُ فکرو شور بزنیم.

ممکنن تُو نگاه اوِل، فکر بکنی که وا یه کتاب دعایی، یا جست و بِی روحانی رو وا روبین. ولی وا شما خاطر جمع اَگم که ایطوکا نَن. کتابوی دعایی یا جست و بِی روحانی عمدتا موضوعوی جورواجوری ئو بِی هر رو ایشَن که حتمن توش یه پیغوم کوتاه ئو آمونج نَن. وا ایی وجود ممکنِن ایی کتاب اَم اَ نقطه نظرویی مثه ایطو کتابویی وا نظر بِرست، به چه که مطلبون هر رو طبک مبحث روز کبل نوشته بودِن تا ساختارِش مثه یه کتابی که روایتی نَن بَشِت. ولی برتری ایی کتاب ایین که

شما اَتونین واصت بگیری چطوکا اُئو بخونی. کطعاً اَبوت اُ ئو تُو یه یا دو رو بخونی، اگه ایطوکا تُوا؛ وا شدت تاکید اَکنوم که اُ ئو تو طول یه دوره شیش هفته‌ای (هر رو، یه فصل) یا تُو یه دوره سه هفته‌ای (یه فصل صُب، یه فصل شو) بخونی.

پایون هر فصل ، پنج افزار بِی کمک به عمیک ته بودِن اُ فصل ایشَه. ما ایی کسمت ئو «شخصی‌سازی» نوم اَنوسیم ئو شامل موارد زیرن:

۱. **آیه:** شامل کِسمتی اَکتاب‌مقدسِن که تُو رابطه وا پیغوم اُ روز، خیله مهم ئو تُو خودِ متن هم هُندِن، یا کِسمتی اَکلومِن که تُو متن اصلی اُ فصل نهوندِن، ولی به مطلبون شوگفتِن، کُوَت ئو اعتبار اَده. تاکید اَکنوم که ایی آیه‌ون ئو اَ بَر بکنی.

۲. **نکته:** ایی کِسمت، موضوع اصلی اُ فصل ئو اَگِت تا اهمیت اُ ئو نشون هادِه. دیدن دوبارکایی اُ، اثربخشی اُ ئو تکویت اَکُنت ئو غایهٔ نگا به فصل ئو مرور اُ، مثه یه مرجع سریع اَبوت.

۳. **فکر:** ایی کِسمت خیله مهمِن. تُو مزمور اَخوانیم: «تُو وصیتون تو فکر اَکنوم ئو به طریقوی تو دلواپَس اَبوم.» (مزمور ۱۱۹: ۱۵). تُو ایی کِسمت، به ایی موضوع شور اَزنیم که چطوکا کلوم خدا ئو تُو زندگی حالایی خو به کار اَبریم؟ به چه که گفته بودِن وا انجوم ایی کار، کامروایی مالِ مان ئو راهوی ما چیره اَبوت (یوشع) ۸ :۱، مزمور ۱، اوِل تیموتائوس ۴ :۱۵ ئو بخونی بکنی).

۴. **دعا:** تُو ایی کِسمت دعای کوتاهی مُهه که نشون دهنده تعلیموی اُ فصلِن. ایی کار که خدا صدامو اَشنوه ئو اَوالیم تا ما ئو طبک کلامش عوض بکنت، خیله اهمیت ایشَه.

۵. **اعتراف:** به ما گفته بودِن که مرگ و زندگی تُو کدرت زبون و اُچه اَگِیمِن (مثلون ۱۸:۲۱). وا گفتن اُچه که خداوند به زندگیوی ما اعلام اَکُنت، روح، جُن ئو جسم ما وا اراده اُ هم‌مسیر اِبوت، که یه راه ثابت بودَه بِی تجربه زندگی ابدین.

دومرتُبَ هم تشویکتو اَکنوم وخت مناسبی ئو بنوسی بِی خوندن ایی کتاب تا حکیکتون کلوم خدا تُو کَلب ئو فکرتو رسوخ بکنت. تمرکز ئو وَخت گذاشتن هر رو تُو هفته‌ون پیش رو، کمک اَکُنت تا ایی حکیکتون تُو زندگیتو داخل بَشِت ئو

ریشه بکنت. ایی حکیکتون، چیزی بیشته اَ اطلاعاتِ خالین و یه راه بِی نِزیکی به خداوند هستن. همیطوَم تاکید اَکنوم که بعد اَ خوندن هر فصل، موردویی که تُو کِسمت «شخصی‌سازی» هُندِن ئو تُو یه دفتر بنویسی اُشُ مرور بکنی. هر رو فکرون دعائوتُ تُو دفتری بنویسی تا هر زمون که بهش بر اَگردین، بتونی به اُچه روح‌القدس وازتو نمایون ایکردن، نگا بکنی.

چَن توصیه دِگه: اَوِل، وا موبایل یا ساعت خو، مدت زمون خوندن یه فصل ئو حساب بکنی تُو کِسمت «شخصی‌سازی» اُ ئو بنویسی. شتاب مکنی، ایی یه مسابکه نَن. دلیل ایی کار، ایین که طبکِ میانگین زمونِ وا دست هوندَه، بتونی بعد اَ چَن فصل وا دکت بِی فصل‌وی آینده خو پلَن بریزی.

دئوم، تکلا بکنی زمون مَعینی ئو تُو روز به ایی کار هادِین نوالی هیچ چیزی تُو زمون مَعین بودَه شما مانع درست بکنت. دعا ئو امید مِه ایین که اُچه ئو که خداوند تُو طول چِل سال کَبل تُو مِه انجوم ایدادِن، موکع خوندن ایی کتاب، بِی شما اَم انجوم هاده.

سوم، دایُم موکِعی پیغومی ئو یاد اَدَم یا وا یه گرو اَ رفیکوم اُئو مرور اَکنوم، نفع بِشته ای وازَم ایشن. پَ، شما هم چَن رفیک یه دل یه جون گُزین بکنی وا هم ایی کار ئو انجوم هادِی. بعد اَ اُ که فصل تهناکی وا راهبری روح‌القدس خوندین، وا رفیکون خو دور هم جمع بُبین اُچه ئو که روح خدا وازتو نشون ایدادِن، وا اُشُ بَش بکنی. ایی کار منظم انجوم هادِی.

دعا اَکنوم که وا سفر تُو ایی کتاب وا اُ صمیمی‌ته بُبین. خوندن مُکدمه، کبل اَ شروع فصل اوِل، خیله مهمِن؛ به چه که گلب ما ئو وا رو اُچه در مورد اُ بحث اَکنیم، واز اَکنت. موکِعی یِی کتاب تمون توکه، دوست اومه اَ شما بشنووم که چطوکا ترِس مقدسِ خدا، به ایمون و زندگیتو تأثیر ایناهادِن.

وا احترام،

جان بیور

فکه بِی یاد واردِن: مُکدمه ئو اَ دست مَدِی. دعای مِه ایین که خوندنِش، آتشی ئو تُو شما گُر هاده تا ترس و حرمتی مُکدس تُو خو رشد هادِین و وا تمونِ وجود، تُو ایی پیغوم سیراب بُبی.

مُکد مه

سالوی زیادین که آدمو بِی اَ بیخ کندِنِ کردِن ترس تکلّا شُکه. خیلیو، تحقیقویی تُو ایی زمینه انجوم شودا، وا اُگلاویز شُبو ئو بِی اَ بین بردن تأثیر اُ تُو زندگی، همایشویی راه شُکردوند. گپ معروف رییس‌جمهور «فرانکلین دی. روزولت» توجه ما ئو به ایی کضیه جلب اَکُنت: «فکه چیزی که بایَه اَ اُ بترسیم، خودِ ترسِن.» تُو تمونِ پلتفرمون، آدمویی هستن که صداشو بِی یافتن راهویی بِی چیره بودِن به ترس بلند اَکنن. آتونیم بیش اَ صد یا حتا بیش اَ هزار تا جلد کتاب خودیاری یافت بکنیم که بِی ایی کار طراحی بودن. تُو اواخر دهه ۱۹۸۰، مردم همه جا جمه‌ویی گر شاکه که کلمه «بدون ترس» گپ و درشت روش چاپ بودَه. وا نظر اَرسه ما بِی اَ بین بردن هر نوع تِرسی تُو زندگیمو، سرسخت تکلّا موکردِن.

گرچه که ایی مبارزه حساب بوده، اَ رو عکل و اصیل وا نظر اَرسه تُو خیلیو اَ زمینه‌ئون، ایطوکا بودِن، ولی حکیکت ایین که همهٔ تِرسو بد نین. پَ به چه ایی کار، تا ایی حد فکر ما ئو به خو مشغول ایکردن؟ به عکیده مِه دلیل اُ ایین که همهٔ تِرسو تُو یه گرو، به نوم «تِرسوی خرابکار» کرار مُدادِن. ولی مگه ایی فرض درستِن؟

اَوِل، مهمن که بِگیم واکعا تِرسوی مخربی وجود ایشَن که منطکی ئو عقلانی وا نظر اَرَسَن. مثلا اگه بترسیم که تمونِ پول ئو مال و منالمو ئو اَ دست هادیم، یقین تُو ایی زمینه وا وسواس رفتار اَکنیم؛ کِنِس یا محتکر اِبیم پول و مال و منالمو بِشتِه اَ هر چیز دِگه ای اَپرستیم. اگه بترسیم که زن یا شو خو اَ دَس هادیم، بیشته اَ حد به اُ اَلگیم یا وا هر کار اُ، شک اَکنیم که بهر حال باعث ناراحتی و سرآخِر، ضرر رسوندِن به رابطه‌مو اِبوت. اگه ترس شدیدی بِی اَ دست دادن چیزی مُبَشِت، ممکنن ما ئو وا

طرَه هیجانو و تجربه‌ئون جدید بکشونه که کیمت اُ اَ دست دادن یه جامعه سالم، یه ارتباط واکعی ئو آرومی جُن اَبوت. اگه دلواپَس امنیت چک و چوکومو بَشیم، یقین یا اُشُ ئو بیش اَ حد محدود اَکنیم یا بیش اَ حد ول اَکنیم ئو ایطوکا مُخلِ رشد اُشُ اِبیم. وا نظر اَرسه اِی فهرست ته ای نین.

اَ طرَه دِگه تِرسوی سازنده، آگاهیوی مفیدی به ما اَدَن؛ مثلا ترس پَرت اَ شَغ دوهزارپایی مائو آگه اَکُنت که نِزیک وا لُوِ شَغ کدم نزنیم نکه بِکِیم. ترس اَ خرس گریزلی به ما اِی فهمو ئو اَدِت که توله‌ئوی خرسِ مادر ئو تهدید نکنیم، یا ترس اَ سوختگی درجه ۳ وازمو اِی فهمو ئو اَدِت که غایهٔ دَر واردِنِ یه تاوَه اَ فر داغ، دستکش محافظ دَسمو بکنیم.

وا اِی حال، گرچه که ترسِ سازنده مفیدِن، ولی اگه واسار نبیم، اِتون زندگیمو کم‌ارزش یا نابود بکُنت؛ ترس اَ پَرت اِتون نواله ما سوار غُراب بالی بشیم در نتیجه، گیرمو اَکردونه. وحشتِ بی حد و حساب اَ خرس گریزلی، اِتون مائو اَ یه پیاده‌روی دلخاش تُو جنگل محروم بکُنت ترس اَ سوزوندِن خومو، اِتون مائو اَ روشن کردِن فر و کیف کردِن اَ یه لُو خوراک خونگی بازداره

حالا سوال اصلی که بایَه اَ خو بپرسیم، ایین ما بِشتِه اَ چه چیزی اَترسیم؟ یافتن جواب اِی سوال، بهته اَ تمرکز به چطوکا اَ بین بردن تِرسوی مخرب یا مدیریت تِرسوی سازنده‌ن. اِی یه سوال بودَن و اگه وا درستی بهش جواب داده بَشِت، تمونِ تِرسو ئو تُو چارچوبی کرار اَدِت که زندگیمو ئو -حال ئو بِی همیشه- خُب اَده ئو راه رسیدن به یه زندگی خُب ئو پرثمر نمایون اَکنت. کتاب‌مقدس دربارَ ترس، چیزوی زیادی بِی گفتن ایشَه سنگ بنای اُ ایین: «ترس خداوند، شروعِ دانِشِن» (مثلون ۷:۱) نه هر علمی، بلکه حکمت خداوند. وا نظر اَرسه اِی نکطه خُبی بِی شروع بَشِت.

اگه ترس وا هدف درست یه خُبی بَشِت، چه؟ اگه ترس اَ خدا، ایطو تناقضی بِی یه رابطه واکعی وا اُ بَشِت، چه؟ اگه اِی ترس مُکدس، ما ئو وا زندگی کاملی که شاگردونِ عیسا تُو طول قرن‌ها تجربه شُکه، برسونِن، چه؟ اگه اِی ترس، تمونِ تِرسوی دِگه ئو اَ بین بُبره، چه؟ مثه: ترس اَ راه کردوندِنِ کاسبی خوتو، ترس اَ اُچه دولت انجوم اَدِت، ترس اَ اُچه بِی چک و چوکونتو اتفاک اَکِت، ترسی که یه آدمِ «هیپوکندریا» اَ اُ رنج اَبره، ترسی که باعث مرضِ روانی یا افسرده ای اِبوت (ئو اِی لیست اِتون همیطو ادامه ایبَشِت).

کبل اَ اُکه سفر خو تُو اِی کتاب شُرو بکنیم، بوالی چار حکیکت بگم:

۱. ما آدمیزاد هستیم و اَتِرسیم.
۲. ترس خدا ،عمیک ته، جُن تِه ئو صمیمی‌ته اَ هر چیزین که خیلیو اَ آدموی تصور اَکنن.
۳. ترس خدا همی تِرسوی مخرب اَ بین اَبره.
۴. ترس خدا شُرو همی خُبی ئون.

بعضیو وا درستی یادآوری اَکنن که کتاب‌مقدس تکریبا ۳۶۵ دُفَه وازمو اَگِت که نِترسی ئو اِی کار خیلیو اَ مسیحیو ئو به اِی نتیجه اَرَسونِت که خدا ایناوا ما بترسیم. ولی اِی آیه‌ون وا ترس مخرب اشاره ایشَه. علاوه به اِی، اِتونوم تگریبا به ۲۰۰ آیه تُو کتاب‌مقدس اشاره بکنوم که ما ئو تشویک به ترس اَ خدا اَکُنت و کِسمت بدِش ایین که تکلّا ما بِی اَ بین بردن هرطور ترسی تُو زندگی، اَ جمله ترس خدا، باعث اِبوت اِی کسمت اَ ایمون ما، بررسی نبودِن، امتحان نبودِن و بدون هیچ ثمری بمونه.

ترس خدا باشکوه‌تِه، آرومی دهنده ئو شادی‌آورتِه اَ اُ چیزین که اَتونیم تصور بکنیم. هموطو که جلو اَریم، مَوا بهتو نشون هادَم که چطوکا ترسی که وا درستی راهبری اِبوت؛ مخصوصن خُبی ترس خدا، بیشته اَ هر چیز دِگه ای راه ئو بِی یه زندگی بالاته اَ اُچه تا به الان تصور توکردِن، واز اَکنت ئو فکه ایطوکان که اَتونیم وا دلیری وا هر چه که ممکنن زندگی سر راهمو کرار هاده، گلاویز بُبیم.

به قول چارلز اسپرجن: «ترس خدا، مُردِن تِرسوی دِگن؛ اُ مثه یه شیر زوردار، تمونِ تِرسوی جلو رو خو تعکیب اَکُنت».

امید اومه موکع خوندن اِی کتاب، اَ خُبیش سیراب بُبی، و وا کندن پوسته نمائوی تعصبی که یه تصویر نادرست اَ اُ ئو نشون اَدِت، اُ خُبی ئو نمایون بکنی که پائومو وا زمینی کایُم، استوار اَکنت. ها نه، تا بفهمی ترس نه اُ تِرسِ نَحس، بلکه خُبی ترس خداوند که مورد کج فهمی کرار ایگِفتِن، زندگی شما ئو وا طرَه چیزی جُن تِه، شکوفا اَکنت.

بیی وا بررسی اِی که خدای ما چِگک عجیب‌غریبن شروع بکنیم؛ ما اُئو «ابهت خدا» نوم اَنوسیم!

خدای با حرمت ئو

عجیب غریب

هفته اوِل

ترس خدا، گنج اُن؛
جواهر گزین بوده ایی که فَکه به کسویی
داده اِبوت که خیله محبوبَن.

– جان بانیون

هفته اوِل - روزِ اوِل

۱| گَنجینه خدا

اگه بهتو گفته بَشِت که فضیلتی پنهون ایشَه که کیلیل تمونِ زندگین، چه شِبو؟ ایی خُبی، هدف اَ هستیِ شمائو نمایون آکنت و حضور، واساری تدارک خالک جذب آکُنت؛ فضیلتی که ریشه تمونِ صفتوی خُب ئو شالدهٔ تمونِ خوشبختیئون و بِی تمونِ شرایطُن ناطور که ممکنِن وا اُ رو وا رو بُبین، شرایط آماده آکنت. کبول سرسخت ایی خُبی اِتون عمرتو دراز بکُنت، بهتو سلامتی هاده، کامروایی امنیتت حتمی بکُنت، کمبودُن اَ میون بِسِت و یه میراث اصیل حتمی بکُنت.

وا نظر اَرسه ایی کار بیشته اَ حد خُبِن و ناتون واکعیت ایبَشِت. شاتَم وا تعجب اَ خو بپرسی مگه کتابی که تُو دست اومه، کتابی خیالین؟ بهتو خاطر جمعی اَدَم که ایطو نَن اُچه ذکر اومکردِن، حکیکتِن.

تُو برخورد وا ایطو واکعیتی ممکنن مردم بِشتِرشُ وا رِشخند و طعنه جواب اَدَن: «ایطو فضیلتی وجود اینین!» وا ایی حال تمونِ کُولویی که بالا هوندِن، بِشَک اَ طریق یه تا اَ عاکل ترین مردونی که تا اَمرو زندگی ایکردِن، نوشته بودن و حتی بِشتِه اَ اُ، اُ ایی کلمهئوی ئو وا وحی اَ خالک ما نوشتِن و گپون اُ بی خطان. وا ایی حال سِلیمون کبل رفتِن اَ ایی دنیا، سعادتی ئو که نصیبی بودَه اَ دست ایدا؛ به چه که دلش اَ سرچهمه حکمت بِبهره موند ، و اَ راهِ خُب زندگی کردِن دور بو.

بوالی چیچکای اُئو خلاصه ذکر بکنوم. سِلیمون مثه یه چولنگ، وا ایی خُبی تربیت بو، اُئو کبول ایکه و به اُ ایمون ایشسته. اُ وا یه شخصیت نجیبی، اصیل

و نگایی دکیک گپ بو. اُ وا شتاب تُو راهبری سر بو ئو سرآخِر، به میلیون نُفر فرمونروایی ایکه.

اُ بعد اَ اُ که اَ خدا حکمت شَواستَه، وا یه شکل عجیب‌غریب ازِش برخوردار بو. چیزی نهسته که درکش وازش سخت بشت. اُ بیش اَ هزار تا گپ اَ رو حکمت اینوشت ئو بیش اَ صد شعر سرود. «اُ اَ درهتون، اَ سرو آزاد لبنان گِفتَه تا بوته‌ئوی کوچِک زوفا که تُو اِشکاف دیوال چغ اَزنت، گپ شَزه، همیطوَم اَ حیونو ئو پرندَئُون ئو خزندئون ئو مُیی‌ئون» (اوِل پادشاهان۴:۳۳).

ایِ آدم وا حکمت، به درجه‌ای اَ کامروایی، دارایی ئو شهرت دست پیدا ایکه که کبل اَ اُ، بی‌نظیر بودِن ئو تا الانَم تجربه نبودِن.

پادشائون، ملکه‌ئون، سفیرون ئو رهبرون والا مقام فاصله‌ئوی زیادی طِی شاکه تا تُو محضر اُ بَشَن، دیدگاه‌ئوی اُ ئو بشنُوَن، گواه موفکیتی بَشَن تحت تاثیر نوآوری‌ئویی کرار بگِرَن که باعث کدرت و دارایی گپ ملتی بودَه.

اُ ایگک تاثیرگذار هستَه که یه ملکه، گزارشویی ئو که اَ اُ کبل اَ دیدنی شِشنوتَ، باور اینکه، ولی بعد اَ گذروندِنِ مدت زمونی وا اُ دربارَش ایطو ایگو: «ولی اُچه که شاگو باور اُمناکه تا ایکه هوندَم وا چهمونِ خو اومدی، الان حتا نصفی اَ اُ هم به مِه گفته نبودَه؛ حکمت و سعادتمندی تو خیله بِشتِه اَ اُنچه هستِن که اومشنوتَ، خاش وا حال مردون تو ئو خاش وا حال خدمتگزارونت که همه وَه تُو حضور تو اِووستَن و حکمت تو ئو اَشنوَن» (اوِل پادشائون ۱۰ : ۷ - ۸)

طبکِ اُچه اَخوانیم، مردمی که سِلیمون بهشُ راهبری شَکِه، آدمویی شاد و موفک هسترِن، فخیری نهستَه؛ تُو پادشاهی اُ هر خانواده صاحاب لهر و باغ خو هستَه. تُو گزارشوی تاریخی هُندِن که: «مردم شاخا و شانوشی و شادی شاکه» (اوِل پادشائون ۴:۲۰). اُشُ تُو صُل و امنیت زندگی شاکه.

ولی وا گذشت زمون، ایِ رهبر ممتاز سرآخِر اَ اُچه که ایِ موفقیتو ئو وازِش به وجود آتارِه، دور بو .اَ دید سِلیمون اُ آدمی وا حکمت بودَه، دِگه نیازی اینهستَه که به حکمت ایِ خُبی توجه بکُنت. اُ راه خو گم ایکِه سرآخِر، وا آدم بدبین و تَلخی بو. اُ تَنا کسی نهه که اَکضاوت نادرست خو رنج شَبرد، بلکه کسویی که اُشُ ئو راهبری شَکِه هم ایطو هسترِن.

زندگی بِی اُ بی‌معنی بو. وا خوار کِردِن همی چیز جمله ئویی مثه ایِ شَنوِشت «همی چیز خسته کننده‌ن، کاملاً شهمات -هیچِکَ ناتون تُوش معنی پیدا بکنت»

ئو «تاریخ فَکه تکرار اِبوت؛ به چه که هیچ‌چیز تازه‌ای زیر ایی اَفتو اینین...». کسل کننده ته ایی که اُ شَگو: «یه روز که اَرِین، بهته اَ یه روزن که وا دنیا اَتین». و «اُچه اشتباهِن ئو نابو درست بکنی اُچه اَ دست رفتِن، جبران بودنی نین». در واکع، اُ کتاب کاملی دربارَ بطالت زندگی اینوشت؛ بِی اُ همه‌چیز بیخود هستَه. ایی آدم تُو مدت کمی اَ بالاترین کُلّه ئوی کامروایی وا دهنه ئوی جهول بدبینی پَرت بو. الانه خیلیو اَ روان‌شناسون ایطو تشخیص اَدَن که اُ اَ نوعی افسرده ای شدید رنج شَبرد. چطوکا یه آدم اِتون تا ایی حد افراطی عمل بکُنت؟

خبر خُب ایین که چیچکای اُ به جُهلوی ناامیدی تموم نابوت ئو اُ سرآخر فضیلت مهم زندگی بر اَگرده. نافهمیم اُ چَن ماه یا حتا چَن سال کتاب غمگین خو اینوشت، ولی فصل پایونی، یه نظری کلی به بهبودی اُ اَکردونه. اُ هفت دُفَه به ایی شکل یا شکلوی دِگه، شروع به نوشتن ایی کلمه اَکُنت: «پَ، خالِکِ خو ئو تُو روزوی نوخواستگیت وا یاد بیار»؛ کلمه‌ئوی پایونی اُ ایطوکا شُرو اَبَن:

> «الان که همه‌چیز ئو موشنوت، ختم کلوم ایین: اَ خدا بترس و دستوروی اُئو نگه بکنی، به چه که آدمی کاملا همین [هدف کامل ئو اصلی خلکت اُ، هدف خواست خداوند، ریشهٔ شخصیت، شالدهٔ تمونِ شادی، وا نظم در واردِنِ همی شرایطُن ناهماهنگ زیر ایی اَفتو ئو تمونِ [وظیفه] آدمی» (جامعه ۱۲:۱۳)

ایی فضیلت کیمتی، چیزی جُلَ ترس خدا نَن. نویسنده، سِلیمون پادشاه، اُئو به عنوانِ پیش‌نیاز یه زندگی کامل تُو فرایونی حیات معرفی اَکُنت. تُو کتاب‌مقدس اَخوانیم: «کِن اُ که اَ خداوند بترسه؟ خداوند راهِ گزین کِردَه خو به اُ نمایون اَکنت» (مزمور ۲۵: ۱۲). ایی یه راهِ معمولی نَن، به چه که متاسفانه خیلیو اعتکاد شوهه حکمت خوشون که وازشو کامروایی ئو خوشبختی ئو به وجود آتارِه -همو کاری که سِلیمون پادشاه تُو لحظه‌ئوی تاریکِ زندگی خو انجوم ایدا. ترس مُکدس، ما ئو به حکمت خالک خو -یعنی فکه کسی که اَدونه چه چیزی ما ئو خُب اَکنت ئو چه چیزی مائو نابود اَکنت وا هم وصل اَگناره.

اهمیت ترس مُکدس، گَدیین که به تمونِ فضایل دِگه چیره اَکُنت و کتاب‌مقدس اُئو مثه کِیف کردن عیسا معرفی اَکُنت (اشعیا ۳:۱۱) و همیطوَم، «ترس خداوند گنج صهیون اَبوت» (اشعیا ۶:۳۳). یه دیکَه ووستی ئو فکر بکنی: ایی ترس، لذت

و گنج خدای گپ متعالن ئو خیله حیرت‌انگیزن! زود به اِی واکعیت گپ اَپردازیم، ولی اَوِل به پادشاه سِلیمون بربگردیم.

به چه اِی پیغوم و وا کامروایی، شکست ئو بهبودی سرآخرِ سِلیمون نشون اومدا؟ تُو اولین سالوی خذمتوم، یه رهبر وا حکمت، گپی ایزه که توجه مِئو به خو جلب ایکِه ئو بِی ده ها سال همیطو تُو مغزوم موندِن. اُ ایطو ایگو: «مِه اِی موضوع ئو مثه یه اصل کلی تُو زندگیم کرار اومدادن که اَ بالا بردن مقام کسی که سابقه کاری درخشونی ایشَه، وا جایگه کدرت خودداری بکنوم»!.

موکِعی اَ اُ شوپرسی به چه؟ اُ جواب ایدا: «تُو رابطه وا شخصیت آدمو، مِه بیشته اَ هر چیز، به واکنش اُشُ مکابل شکست نگاه اَکنوم که آیا اُشُ مسئولیت خو برعهده شوگِفتِن، یا نه؟ توبه شوکردِن و اَ اِی تجربه درس شوگِفتِن؟ یا رفتارشو توجیه شوکردِن ئو بکیه مقصر شودونست؟ اِی مسأله نشون اَدِت که آیا اوشو بِی کبول مسئولیت آماده هستن یا نه؟». اُچه که اَ اُ یاد اومگه، اِی هستَه که نشون شَدا آیا بِی ایطو آدمویی، حکمت، بالاته اَ هر چیزی هستن یا نه؟

سِلیمون، ارزش ترس خدا ئو کامل درک اینکه، گرچه که به هدایت روح‌القدس اُئو تعلیم ایگِفتَه. پَ، اِی امکان وجود ایشسته که اُ اَ اِی مسأله دور بَشِت. کبل اَ سقوط سِلیمون، ترس خدا لذت و گنج اُ، یا به عنوان اصلی ثابت بِی اقدامات و انگیزه‌ئوش نهسته، بلکه اُ تُو دوران لغزشت خو، تُو تجربه نادونی ئو و سرآخِر، تُو دوران بهبودی، کدرت اُئو کامل درک ایکه.

پولس رسول هم تُو همین مورد ایطو اینوشتِن:

> «بلکه به بدن خو تربیت اَکنُم و اُوسارش اَگُنارُم، نَکه یه وَه بعد اَ یاد دادن به بکیه، خوم رد بُبُم. [آزمون ئو پشت سر بنوسوم، تایید نبُم ئو مثه یه متقلب مردود بشوم] (اوِل قرنتیان ۹: ۲۷)

پولس، اهمیت گنجینه حکمتی ئو که اَ طریق روح خدا به اُ شُسپاردَه، درک ایکردِن ئو اَ اشتباه بدی که سِلیمون پادشاه مرتکب بودَه، دوری ایکه. حکیکتون که اَ خدا زفتِن که خیلیو ئو آزاد شَکِه، بِی اُ نمایون بو. ولی اگه اُ ترس خدا ئو وا ارزش اینادونست و اُئو کبول ایناکه، اُ هم به یه آدم ناامید، بدگمون، ناحک، و طردبودَه تبدیل شِبو.

کبول ترس خدا مثه یه گنج وا ارزش وازمو کدرت اَدِت تا تسلیم حکیکت بَشیم ئو وا انجوم اِی کار، ما ئو تُو راهِ درست زندگی کرار اَدِت که اجروی کابل توجهی ایشن.

تُو زمونه‌ای که خیله آدمو، ترس ئو مخرب و مُضر اَدونن، اعلام ترس خداوند مثه یه مزیت بدردبخور ئو کیمتی، دور اَ عکل وا نظر اَرسه. وا اِی حال طبکِ اعتبار کتاب‌مقدس، بهتو خاطر جمعی اَدَم که موکِعی اُ ئو کبول بکنیم، اِتونیم تا تُو راهِ حیات بمونیم. تُو اِی نکطه، صمیمیت واکعی وا خدا و مزیتوی تغییر زندگی ئو تجربه اَکنیم -که یه تا اَگپترین مزیتوی اُ، شبیه عیسا بودِنن. پَ یی سفر خو وا پِی بردن به ترس خدا شُرو بکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اُ شالدهٔ کایُم بِی روزونِ تو اَبوت، ئو سرچهمه نجات و حکمت و علم؛ و ترس خداوند گنج صهیون اِبوت» (اشعیا ۳۳:۶)

نکته: ترس مُکدس، گنج خدان ئو بایَه مالِ ما بَشِت.

فکر: چطوکا اِتونوم ترس مُکدس ئو تُو عمل، ایطو یه گنج عزیز بدونوم؟ چطوکا بایَه وا اُ برخورد بکنوم؟ چطوکا وا اُ رو وا رو بشم؟ چطوکا اُ ئو اَ دست ندم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مَوا که تُو اِی سفرِ پِی بردن به ترس خداوند، اُ ئو وا خُبی بشناسوم، وا اُ زندگی بکنوم ئو اَ اُ کیف بکنوم. باشتا گنج مِه بَشِت؛ هموطو که بِی تون. باشتا حکمت ئو علم کافی بِی داشتن یه زندگی موفک ئو چیره ئو به مِه هاده؛ یه زندگی که تُو نظر تو خاش بشت. باشتا کسویی که بِی مِه عزیز هستن، رستگار بُبن ئو همی کسویی که وا مِه تُو سازگاین، ارزش اُ ئو درک بکنن. در نوم عیسای مسیح، خداوند ئو نجات‌دهندَم مَوات. آمین.

اعتراف: مِه بِی ترس مُکدس، مثه یه گنج گپ تُو زندگیم ارزش قائل اَبوم ئو وا انجوم اِی کار، تُو راهِ حیاتِ جاویدون تکویت اَبوم.

ترس خدا، بله، ولی
ترسیدن آ اُ، نه.

– جِی. اِی. اسپندر

۲| تِرسوی ضد و نقیض

تُو تابسِون سال ۱۹۹۴ اَ مِه شوخواس تا بِی خذمت تُو یه کنفرانس کلیسایِی وا جنوب شرقی ایالات متحده برَم. کلیسای گپی هستَه که دو سال کبل، بیداری گپِ چارهفته‌ای ئو وا راهبری یه کسی که خبر خاش انجیل اَدِت تجربه ایکردَه. ایِ بیداری به خُبی، محبت ئو شادی خدا پافشاری ایشسته ئو وا یه جُنی به زندگیوی خیلیو تاثیر ایناها. ولی متاسفانه کلیسا فَکه به تجربه بیداری تمرکز ایکه و به شناخت بِشتِر کَلب خدا فکر ایکه. در اصل اُشُ اَ تعادل در بودن ئو تُوش گیر کفتَن.

تُو اُ زمون، مِه بِی کشف ترس مُکدس هستروم. مَتونِس اهمیت اُ ئو بگینوم. ولی چون مواسته علم خو تُو ایِ زمینه بالا ببروم، اَ ایِ که اُ ئو وا طور عمومی وا اشتراک بنوسوم، دودل هستروم. وا ایِ حال، اُمفهمی بایَه ایِ دلواپسی ئو کنار بنوسوم ئو تُو جلسه شو اوِل، درباره ترس خداوند گپ بزنوم.

میکروفون ئو تُو دست اومگه ئو وا درک کموم، شروع اومکه به گپ زدِن درباره ایِ موضوع. دیدن رخسارِ بی‌تفاوت ئو کاملا بی‌اعتنا که به مِه خیره نَرِن، هیچ کُوَت کلبی وازَم نهسته. وا نظر شَرسی بِی گوشویِی کَر گپ اَزنوم. اتفاکا درست اومفهمیدَه ئو زود، دلیل اُ ئو اَفهمین.

شُو بعد اَ پرستش، کشیش گپته پشت میکروفون رَه، مِه تصور مَکه ایِ یه مُکدمه معمولین، ولی ایِ طور نهسته. اُ پونزه دکیکه، اُچه ئو که مِه تُو شو کبل اومگُفتَه، اصلاح ایکِه. اُ وا خاطر جمعی ایگو: «ترس خداوند فَکه تُو عهد عتیک

درستِن ئو وازه مسیحیو، روح ترس داده نبودِن.» و اُ ئو به دئوم تیموتائوس ۱:۷ حواله ایدا.

مِه تُو ردیف جلو نِشتروم، کاملا شوک هستروم ئو احساس مَکه میون یه خُفتوک روم کفتِن. هر چه اُ بِشتِه گپ شَزه، بِشتِه احساس ناراحتی مَکه. اُ ادامه ایدا: «تُو عهد جدید، وازمو گفته بودِن: «تُو محبت ترس نَن، بلکه محبت کامل ترس ئو در اَکنت» (رساله اوِل یوحنا ۴: ۱۸) پَ اُچه «جان» دوش تعلیم ایدا، اشتباهِن ئو مِه مَوا اَ شما جلوِ اِیی تعلیم واساری بکنوم»!

اصلاح مفصل پیغوم مِه، بِی چَن دکیکه دِگه همیطو ادامه پیدا ایکه.

موکِعی گپوش تمونِ بو، در کمال تعجب مِئو وا پشت میکروفون بِی خذمت صدا ایکه. هنوزا وا یاد اومه، بلند بودم ئو وا خو فکر مَکه چطوکا اِتونوم بعد اَ کاری که اُ انجوم ایدا، بِی مردم موعظه بکنوم؟! اِیی اتفاک ایناتونِس بِکیت. ولی اِیی اتفاک کفتَه ئو مِه مجبور هستروم به خوم جمع وجور بکنوم؛ اِیی در حالی هستَه که فکه کاری که مَواسته انجوم هادَم، اِیی هستَه که اَ اوجا در برم. سخت هستَه چیزی ئو وا خاطر بیاروم، چه بِرست به اِیی که پیغومی حیات‌بخش ئو بِی آدموی اوجا تُو اُ کنفرانس بگم.

هموطو که گپ مَزه، مغزوم به گپون اصلاحی اُ برشَگشت. اُمناتونِس گپوش ئو اَ یاد بکنوم. یه تجربه‌ی عجیب و سهمناکی هستَه. چَن دُفَه موکع گپ زِدِن مجبور بودم فکروم جمع بکنوم تا اَ راهِ در نبُم. وا احساساتوم گلاویز هستروم که شاگو: «اِیی ئو اَ یاد بکن، دست اَ گپ بِسَه ئو اَ ایجا بره!». شرایط بدی هستَه. بعد اَ یه موعظه کوتاه، خذمت ئو به اُ اُمسپارد، فورنی وا هتل برگشتوم ئو کاملا گیج ئو تو پر خارده به جاگه رفتوم.

صَباش، یه جُیِ آرومی نِزیک هتل پیدا اومکه. اَ ته دل دعا اومکه ئو صبر اومکه تا خدا اصلاح بکنت. وا صداکت اومپرسی: «خداوند، مگه مِه به کلیسای تو ضرر اومرسوند؟ مگه گپ نادرستی ئو تعلیم اومدا؟ مگه کوم تو ئو وا اسارت دراوموا؟»

یه مدت ادامه اومدا ئو همیطو دعا اومکه. اُچه به زبون مَوارد، شروع به تغییر ایکِه ئو متوجه بودم وا اشتیاک مَوات ترس مُکدس بِشته درک بکنوم. خواهش التماسی هستَه که اَ جُهلوی گلبوم سرچهمه شَگه ئو اَ اُچه اتفاک شَکفت، حیرون بودوم. تُو جُنوم احساس نارضایتی اَکاری که انجوم داده، اُمناکه، بلکه رضایت اُ ئو مَدی. اُ شروع ایکِه به یادآوری خیلیو اَ آیه‌ون عهد جدید درباره تِرس خدا.

هیله هیله متوجه بودوم که نه فکه دِگه سرطو خارده نهوم، بلکه وا صدای بلند ئو وا شوک غار اَزنوم: «بَپ مَوا ترس خداوند بشناسوم تُو اُکدم بِسَم.»!

گرچه که نویسندئون عهد جدید کلمه ئویی که اُکشیش نکل ایکردَه، شونوشتِن، ولی اُشُ گپونِ دِگه ای هم شوهستِن:

- پولس رسول اَنویسه: «نجات خو وا تِرس و لِرز وا عمل بیاری» (فیلیپیان ۱۲:۲)
- دومرتُبَ هم فرمون اَدِت: «یی به خو اَ هر نجسی جسم و روح در بکنیم و وا ترس اَ خدا، تقدس وا کمال برسونیم» (دئوم قرنتیان۱:۷)
- نویسنده کتاب عبرانیون: «یی شکرگزار بَشیم و خدا ئو وا ترس و ابهت، خذمت شایسته ای بکنیم» (عبرانیون ۱۲: ۲۸)
- پولس رسول اَنویسه: «اگه اُئو بَپ اَخونی که هر کَ ئو بی طرف به حسب کاروش داوری اَکُنت، پَ دوران غریبی خو وا ترس رد بکنی» (اوِل پطرس ۱:۱۷)
- یهودایی که رسولِن اعلام اَکُنت: «وا ترس، رحمت نشون هادِین» (یهودا آیه ۲۳)
- و عیسا ما ئو تشویک اَکُنت: «اَکسویی که جسم اَکشن ولی کادر به کشتن روح نهن، مترسی؛ اَ اُ بترسی که کادرِن هم روح ئو هم جسم شما ئو تُو جهنم هفلت بکنت. (متا ۱۰: ۲۸)

مَتونِس آیه‌ون بِشته ای بیاروم ئو کطعاً همیطو که جلوته اَریم، ایی کار اَکنوم؛ ولی امید اومه ایی نکته ئو درک بکنی که ترس مُکدس، حکیکت عهد جدیدن. ایشو فکه یه تعدادی اَ آیه‌ونی اَن که خداوند غایهٔ دعا به گلبوم ایوا.

اُ رو صُب متوجه بودم که کشیش «روح ترس» ئو وا «ترس خداوند» اشتباه ایگِفتِن. ایی دو تا، خیلیو وا هم فرخ ایشَن. ایی فرخ موکعی که موسا کوم اسرائیل ئو بِی ملاکات وا خدا به کوه سینا ایبو، نشون داده بودِن. غایه ای که تمونِ کوم وا پای کوه اَرَسَن، موسا بِی ملاکات خصوصی اولیه بالای کوه اَرِت. خداوند متعال هدف نجات گپ خو نمایون اَکُنت:

«اِی ئو به کومودون یعکوب بگه ئو به کوم اسرائیل اعلام بکن: شما خوتُ تُدی که وا مصرئ چه اُمکه و چطوکا شمائو رو بالُوی عقابُن اُمناها، و پهلو خو اُموارد» (خروج ۱۹ : ۳ - ۴)

دلیل اصلی خدا بِی رستگاری گپ اُ هستَه که همی کوم ئو حدِ خو جَم ایکه. اُ مشتاک اُشُ هستَه ئو شَواسته وا اُشُ ملاکات بکُنت تا اُشُ هم مثه موسا به اُ بشناسن. وا اِی حال، سه روز بعد، موکِعی خدا وا کوه زیر هوند تا به خو بشناسونه، کوم وا شتاب به خو عقِب شوکشی، ئو وا ترس به موسا شوگو: «تو خو وا ما گپ بزن ما اَشنُویم، ولی خدا وا ما گپ نزنت، نکه بمِریم» (خروج ۱۹:۲۰)

موسا تُو تکلّا بِی آرومی اُشُ ایطو جواب ایدا: «مترسی، خدا هُندِن تا شما ئو امتحان بکن تا ترس اُ ئو تُو دل توبَشِت و گناه مکُنی» (خروج ۲۰:۲۰).

تُو نگاه اوِل وا نظر اَرسه موسا گپون خوش رد ایکردِن: «مترسی، چون خدا هُندِن تا ترس اُ جلو روتو بَشِت.» یعنی موسا دو حرف بودِن؟ جواب نه ن. موسا فکه بین ترسیدن اَ خدا و داشتن ترس خداوند فرخ ایناهادَه. دومرتوبَ اَگم: میون اِی دو مفهوم، فرخ زیادی ایشَه.

کسی که اَ خدا اَتِرسه، یعنی چیزی بِی زفت کردِن ایشَه. وا یاد بیاری تُو باغ عدن غایه ای که آدم گنا ایکِه، اُ و حوا اَ محضر خداوند زفت بودَن. اِی واکنش، فکه کارِ اُشُ نهسته. تُو سراسر کتاب‌مقدس جوابوی رفتاری عین همی بِی کسویی که وا طرَه تاریکی اَرَن، ایشَن. ولی کسی که ترس خدا ئو تُو دل ایشَه، چیزی بِی زفت کردِن اینین؛ اُ فَکه اَتِرسه که اَ خدا دور بَشِت.

واکعیت اِی کار اوجا نشون داده بودِن که موکِعی مردم عقِب رفتن، واگرش موسا به خدا نزدیک‌ته بو. کسی که ترس خدا ئو تُو دلش ایشَه، ناگت: «تا کا اِتونوم وا سرحدِ گناه نِزیک بشم، ولی تُوش سقوط نکنوم؟» نه، ایطو ناگت؛ بلکه اَگِت: «مَوا هموگک به خدا نِزیک بشم ئو هموگک اَ سرحدِ گنا دور بشوم که حتا نتونوم اُ ئو بگینوم».

پَ کبل اَ نکل ترس مُکدس ئو بحث دربارَ فواید اُ، بوالی اَوِل روشن بکنیم که ترس مُکدس چه چیزی نَن؟ ترس مُکدس، ترسیدن اَ خداوند و در نتیجه دور ووستادِن اَ اُ نَن. چطوکا اَتونیم اَ صمیمیت وا کسی که اَ اُ اَتِرسیم، کیف بکنیم. دور بودِن، خلاف اُ چیزین که خدا شَوات. تُو مزامیر اَخوانیم: «ای دل مِه، اُ به تو

ایگُفتِن: روی مِئو جُست بکن! خداوندا، روی تو ئو جُست آکنوم» (مزمور ۲۷: ۸) مگه صدای صمیمیت و نِزیکی آشنوی؟ اُ شَوات وا هم نِزیک بُبین، تعامل بکنی، وا هم خنده بزنی، وا هم همباش بشین ئو زندگی ئو وا هم تجربه بکنی. همیطوَم، مزمورنویس آنویسه: «محرم رازوی خداوند، ترسندئون اوئَن» (مزمور ۱۴:۲۵). واکعیت ایین: خدا شَوات وا شما یه دل یه جون و نِزیک بَشِت. پَ یقین توبشت ترس مُکدس ایی صمیمیت آ بین نابره، بلکه برعکس، ارتباط و تعامل ما وا خدا ئو زیاد آکنت.

شخصی‌سازی

آیه: «مترسی، خدا هُندِن تا شما ئو امتحان بکن تا ترس اُ ئو تُو دل توبَشِت و گناه مکُنی » (خروج ۲۰:۲۰)

نکته: ترس مُکدس به ایی معنی نَن که آ خدا بترسی ئو آ اُ دور بُبین، بلکه به معنی ترس آ دور بودِن آ خدان.

فکر: هدف اصلی خدا آ نجات اسرائیل آ مصر چه هستَه؟ هدف اصلی اُ آ ایی که مِئو آ اسارت بردگی دنیا خلاصی هاده، چِن؟

دعا: ای بپِ آسمنی، ممنون‌دارتوم که آ طریق خداوندم عیسای مسیح مِئو آ روح ترس نجات اددا. آ تو مَوا ترس مُکدس ئو تُو وجودوم کرار هادِی نکه جلوِ تو گناهی مرتکب بشم؛ به چه که ایی کار، اُ صمیمیتی ئو که تو وا مِه شَوات و مِه وا تو مَوا، کمرنگ آکُنت. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: خدا مِئو به صمیمیت وا خو صدا ایکردِن؛ پَ مِه آ خدا ناترسوم، بلکه مَوا ترس اُ ئو تُو دل اومبشت تا آگنا دوری بکنوم.

ترس خدا، یه تا اَ اولین
ئو گپترین وظیفه‌ئون مخلوقوی
آدموی با عکل اُن.

– چارلز انگلس

۳| ترس مُکدس چِن؟

غیرممکنن که ترس مُکدس تُو یه جمله، یه پاراگراف یا یه فصل نکل بکنیم. درست مثه ایین که بخوایم گپی محبت خدا ئو تُو ایطو ابعاد توضیح هادیم. بِی درک بهته اُ، چَن فصل احتیاج موهه، ولی وا ایی حال، به درک کامل اُ نارسیم. در حکیکت، به ایی باوروم که بِی پی بردن جهولوی محبت مُکدس ئو ترس مُکدس خدا، وا ابدیت احتیاج موهه.

وا ایی توضیحون بوالی یه نکل کلی اَ ترس مُکدس بکنوم؛ به موکع چولنگی خو فکر بکنی: زمونی که بهتو یه کتاب رنگ‌آمیزی و مدادرنگی داده شِبو. کتاب ئو واز تاکه و یه صفحه ای گُزین تاکه. طرح کلی ئو پیدا تاکه ئو منتظر رنگ‌آمیزی اُ کسمت تابو. ایطوکا، ایی فصل هم وازمو یه طرحی اَدِت که رنگ‌آمیزی اُ نیاز وا خوندن بکیه کتابن. اگه بخوایی فَکه ایی فصل بخونی، یه ایده کلی اَ ترس مُکدس توهه، ولی حکیکتون زیر و رو کننده اُ ئو اَ دست اَدین.

تُو فصل کبل نشون مودا که ترس خداوند ما ئو اَ محضر اُ دور ناکنت، بلکه کاملا برعکس، ترس خُب ئو عجیب‌غریب، ما ئو به خدا نزدیک‌ته اَکُنت. کبل اَ اُ که جلوته بریم، بایَه بدونیم که بِی ریزی ایی اصلِ مهم تُو زندگی، کار حیاتین.

بعضیو اگن ترس خداوند فکه به معنی پرستش خدا با حرمتن. مِه ایی گپون ئو اَ خادموی سرشناس تُو موعظه‌هوشو، گپ و گفتِشو وا بکیه یا غایهٔ جیره خاردن وا بکیه رهبرون اومشنوتِن. گرچه که ایی نکل، یه شروعن، ولی وا توصیف کامل

اُ فاصله زیادی ایشَه. اَبوت اُ ئو فکه وا نکل محبت خدا مثه «صبور و مهربون» مکایسه بکنی (اوِل قرنتیان ۱۳: ۴).

ولی اگه تعریف همو جا ول بکنیم، به هدف مونرسیدِن ئو اُ ئو کامل اَ دست اَدِیم. موکِعی مِئو لیزا تُو اوایل دهه چارم زندگیمو هستریم، دومار یه رهبر محترم وا لهر ما هوند تا فرصت سرمایه‌گذاری تُو شرکت خو وازمو هاده. ما چَن ساعتی وا هم دیدن موکه ئو مِه رک بودن، مهربونی ئو صبوری اُ ئو وا یاد اومه. اگه شما هم رفتار اُ ئو تودیده، کطعا تایید تاکه که اُ آدمی دوست‌داشتنین. وا اِی حال، مِئو لیزا بعد اَ چَن رو دعا احساس موکه که بِی سرمایه‌گذاری راهبری نابیم. حالا بعد اَ چن سال، خوشحالوم که اِی کار ئو انجوم موندا؛ به چه که اُ سالوی زیادی وا خاطر اجرای طرح گپ پونزی تُو زندون هسته.

اُ آدم، صبور و مهربون هستَه؟ کطعا بله. تُو محبت کدم ایسی؟ کطعاً نه. به چه که کتاب‌مقدس وازمو اَگِت: «محبت به خدا همین که اَ حکموی اُ اطاعت بکنیم. (اوِل یوحنا ۳:۵). دُزی، اَ رو خودخواهین و حکموی محبت خدا ئو زیر پا اَنوسه. یه کسی که تجاوز اکنت به چولنگ، اِتون مهربون و حتا صبور بَشِت و همیطوَم زندگی یه آدم ئو نابود بکُنت. مگه اُ محبتی نسبت به اُ چولنگ ایشَه؟ البته که نه!

ایطوکا، محدود کردِن ترس مُکدس فکه به پرستش وا حرمت، باعث اِبوت ما هدف گم بکنیم و اَ راه به در بُبیم. پَ یی طرح کلی ئو بکشیم بعد وا آموزه‌ئون، مثالویی اَ کتاب‌مقدس و چیچکایی که تُو فصلوی جلویی اَخوانیم، اُ ئو رنگ‌آمیزی بکنیم. کبل اَ شروع، مَوا بهتو هشدار هادَم که تُو نکل ترس مُکدس کلمه ئویی ئو اَشنوین که شایَت وازتو ناپسند بَشِت ولی بهتو خاطر جمعی اَدَم که عکس اِی موضوع صدک اَکنت. وا کلیت اِی پیغوم همباش بشین، اُغایه متوجه اِبین که ترس مُکدس، یه هدیه ای اَ محبت ئو واساری اَ طرَه خالک مون؛ کسی که عمیقا وازمو اهمیت اَدِت ئو مشتاک مون.

آیه‌ون زیادی تُو عهد جدید ایشَه که اَتونیم وا اُشُ شروع بکنیم، ولی به عکیده مِه اِی آیه اثرگذاری بِشته ای ایشَه:

> " پَ بِی وا خاطر به دَس واردن پادشاهی ای که ناتون بِلَرزِه شکرگزار بِشیم، و ایطوکا پرستشی کابِل کِبول به خدا تکدیم بُکنیم، وا حرمت

و تِرس ، چونکه «خدای ما آتِشین که اِسوزونه و وا پُر اَکُنت.».
(عبرانیون ۱۲ : ۲۸ - ۲۹)

اگه وا دکت نگاه بکنی، متوجه اِبین که به دو کلمه اشاره بودِن: ترس و حرمت. ایی مسأله فورنی نشون اَدِت که ترسِ خدا ئو نابو فکه به حرمت محدود بکنی؛ وگرنه، نویسنده فَکه کلمه دئوم ئو به کار شَبرد. ایی دو کلمه نه فکه تُو زبون انگلیسی فرخ شوهه، بلکه تُو زبون یونانی اَم فرخ شوهه adios :ئو.eulábeia

حرمت، یه ترجمه مناسب اَ اولین کلمه یونانی یعنی adios ن. فرهنگ لغات جامع بخونی، کلمه «حرمت» ئو ایطوکا نکل اَکُنت: «تشویک عمیکی که حرمت ایجاد اَکُنت». مِه عاشک ایی چار کلمه ئَم که وا هم ترکیب بودَن؛ فکر کردِن تُو هر یه اَ اُشُ، درک ما ئو به درجه بالاته ای اَبره.

کلمه دئوم یعنی ترس خدا، معنی حرمت ئو تُو خوش ایشَه. بِی نکل حرمت به نسخه اصلی فرهنگ لغت «نوح وبستر» چاپ ۱۸۲۸ نگا اومکه ئو ایی چیزین که پیدا اومکه: «ترس، وحشتِ الهام‌گِفتَه اَ چیزی گپ ئو بی نظیر، رو وا رو وا ترس ئو ابهت، تحت تاثیر ترس و وحشت و حرمت کرار گِفتِن».

وا دیدن کلمه ئوی ترس و وحشت دلواپَس نبین. گرچه که فرهنگ لغت یونانی هم اَ ایی کلمه‌ئو استفاده اَکُنت، ولی وا یاد توبَشِت که ترس مُکدس جنبه ترسیمی ایشَه، نه دافعه و نفرت. پَ بایَه بپرسم: آیا ایی کلمه‌ئو جنبه مثبت ئو سالمی هم ایشَن؟ اَ نگاه مِه، کتاب‌مقدس نشون اَدِت که ایطوِن ئو ما اُ ئو جلوته بعد اَ رنگ‌آمیزی طرح‌مو اَگینیم.

یِی وا لیست کردِن تعریفو خو شروع بکنیم. ترس اَ خدا یعنی وا حرمت رفتار کردِن ئو همیطوَم تُو ترس کامل اَ اُ سر کردِن (ترس کاطی وا حرمت).

ترس اَ خدا یعنی مُکدس کِردِن اُ. مُکدس کِردِن به معنی «حرمت زیاد از نظر روحانی».

ترس اَ خدا به معنی قُرب ناهادِن، حرمت ناهادِن، احترام ئو ستایش اُ بالاته اَ هر کَ یا هر چیز دِگه ن.

موکِعی ترس خدا ئو تُو دل موهه، مثه اُ اَبیم؛ یعنی اُچه ئو که اُ دوست ایشَه، دوست موهه ئو اَ اُچه اُ بیزارن، بدمو اَتات (توجه توبَشِت بیزار بودن به مفهوم اُ نَن که «خاشمو ناهندن»، بلکه دکیک وا ایی معنین که ما هم اَ اُچه اُ بیزارن، بدمو

اَتات). اُچه بِی اُ مهمن، بِی ما هم اهمیت ایشَه، ئو اُچه که بِی اُ مهم نَن، بِی ما هم مهم نَن.

ترس خدا، یعنی بیزار بودن اَ گنا.
ترس خدا، یعنی بیزار بودن اَ بی‌عدالتی.
ترس خدا، یعنی دوری کردِن اَ هر نوع بدی تُو فکر، کلوم، عمل ئو رفتار. یعنی خودداری کردِن اَ درومُشی ئو فریبکاری؛ به عبارتی گپی نازنیم ئو یا رفتاری ناکنیم که تُو کَلب ئو فکر خو اَدونیم که نادرستن؛ به چه که رفتار ما بایَه طبک فکر، انگیزه‌ئون ئو باوروی درونی ما بَشِت.
ترس خدا، به معنی کدم سیدِن تُو محضر خدا و آدمو وا تواضع و افتاده این.
ترس خدا، به معنی ستایش ئو عبادت، شکرگفتِن و پرستشین که اُ لایک اُن.
ترس خدا یعنی تمونِ اُچه که مال اُن ، به اُ هادیم.
ترس خدا یعنی جلوِ اُ اَ حیرت و حرمت دروشیدِن. یعنی تمرکز کامل به کلوم و حضور داشتِن.
ترس خدا یعنی اطاعت اَ اُ. ایی فَکه یه خواسته ئو آمال نَن، بلکه کدرتی درونین که مُصِر به اجرای اراده اُ بدون توجه وا کیمت اُن. ما اَ رو شوک، وا کمال اشتیاک و فورنی اطاعت آکنیم -حتا اگه منفعتی تُو اُ نگینیم یا منطکی نبشت اُ ئو تا آخِر انجوم اَدِیم.
ترس خدا، به معنی دس سیدِن اَ هرطور شکایت، سرزنش یا سُک سُکِن.
ترس خدا، به معنی حرمت، تجلیل ئو تسلیم جلوِ اختیار ئو اقتدارین که به اُ داده بودِن. همیطوَم به معنی اطاعت اَ کدرت داده بودِن؛ جُلَ زمونی که کدرت وازمو فرمون گنا اَدِت.
ترس خداوند نیتون، فکرون، گپ ئو اعمال ما ئو شکل اَدِت.
حالا بیی کِسمتی اَ مزیتوی ترس مُکدس ئو بشماریم. ایجا بعضیو اَ وعده‌های کتاب‌مقدس بِی کسویی که وا ترس مُکدس راه اَرَن، هُندِن:
ترس خدا شروع یه رابطه اَ ته دل وا خدان. ما رفیکون اُ اَبیم ئو رازوی اُ به ما نمایون اِبوت.
ترس خدا شُرو حکمت، فهم ئو علمِن و وازمو امکان پیش‌بینی و دیدن راهِ الهی ئو واضح آکنت.

ترس خدا وا ایی معنین که چطوکا تُو راهِ رستگاری خو به رشد برسیم ئو شبی عیسی بشیم.
ترس خدا، پاکن ئو تقدسی حکیکی تُو زندگی ما درست آکُنت. مونِدِن تُو ترس خداوند، حتمی یه میراث ابدین.
ترس خدا اعتمادبه‌نفس، دلیری ئو امنیت درست آکُنت ئو همی تِرسوی دِگه اَ جمله ترس اَ آدمیزاد غوت آده.
ترس خدا وازمو هویت آده، ما ئو بارور آکنت ئو وازمو کدرت زیاد بودِن آدِت.
ترس خدا کمک ملائک آسمنی، آرزوئوی برآورده بودن، کامروایی موندگار، اصالت، نفوذ، عمر دراز، روزوی پرثمر، کیف زندگی، شادی، رضایت اَ کار، پاکی بدن ئو خیلیو موارد دِگه ئو آماده آکُنت.
ترس خدا تا ابد پابرجان ئو ابداً محو نابوت.
ترس خدا یه هدیه ای وا ارزش اَ طرَه بَپ آسمنی مون.

شخصی‌سازی

آیه: « پَ بِی وا خاطر به دَس واردن پادشاهی ای که ناتون بِلَرزِه شکرگزار بِشیم، و ایطوکا پرستشی کابِل کِبول به خدا تکدیم بُکنیم، وا حرمت و تِرس چونکه «خدای ما آتِشین که اِسوزونه و وا پُر آکُنت.»(عبرانیون ۱۲ : ۲۸ - ۲۹)

نکته: ترس خدا به معنی اُن که چیزی ئو که خداوند دوست ایشَه، دوست موبشت ئو اَ اُچه بیزارن، بیزار بَشیم ئو اُچه که بِی اُ مهمن، بِی ما هم مهم بَشِت و اُچه که بِی اُ اهمیت اینین، بِی ما هم مهم نبشت.

فکر: تُو عمل چطوکا اِتونوم خدا ئو بالاته اَ هر کَ یا هر چیز دِگه ای ستایش بکنوم، حرمت بنوسوم ئو قُرب بنوسم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، به مِه یاد هاده چطوکا اَ نوم تو، کلوم تو، محضر تو ئو هرچه که هستی، بترسوم. باشتا که ترس مُکدس ئو دوست اومبَشِت و اَ اُ

کیف بکنوم. روح‌القدس، همیطو که ایی سفر ئو ادامه اَدَم، تو هم راهوی خدا ئو به مِه یاد هاده، بُوال اُچه اَخونوم، فکه یه سری اطلاعات نبشت، بلکه کلومی بَشِت که زندگیم به شباهت عیسی در بیاره. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: باشتا کلوم مِئو فکروی گلبوم تُو نظر خداوند خُب بَشِت.

شخصیت کامل اُ ما ئو به حرمت ناهادِن
وادار اَکنت؛
به چه که خیله مُکدسن ئو نوم اُ بِی ما نومی
پر اَ اِشکوه ئو ابهتن که
ابداً اُ ئو سرسری به زبون نتاریم ئو بدون
فکر و تسلیم کلبی تُو محضر اُ نابیم.

– سی. اچ. اسپورجن

٤| حضور بسوده خداوند

هموطو که پِشته اشاره بو، وا نظر اَرسه ترس خدا نوعی دوگانه ایین؛ موکِعی کلمه ترس ئو اَشنُویم، فکر ما اُ ئو وا یه وضع مخرب ئو مضر مرتبط اَکُنت. ولی مِه بهتو خاطر جمعی اَدَم که ترس خدا در واکع گپترین نیروی اعتماد، آرومی و واساری پِی هر مخلوکی تُو دنیان. اِیی حکیکت ئو ادامه سفرمو پِی اَبریم. ولی اَوِل، یی ترس مُکدس وا دو گرو اصلی بَش بکنیم:

۱. دروشیدِن تُو محضر خدا

۲. دروشیدِن جلوِ کلوم ُا

درباره هر دو مورد گپ ازنیم. ولی یی وا پافشاری به اولین مورد شروع بکنیم.

مزمورنویس اعلام اَکُنت: « خدا تُو شورای مقدسُن اَ اُ بایه شدیداً بِترسی، بخدایی که سهمناکن بالاته اَ تمن اوشویی که دور تا دور اوئَن » (مزمور ۸۹: ۷). توجه توبَشِت که فَکه کلمه «سهمناکِن» نهوندِن، بلکه اَ کلمه «خیله سهمناکِن» استفاده بودِن. ایجا یه حکیکت کطعی ایشَه: شما ابداً حضور عجیب‌غریب خدا ئو تُو جُیی که توش مورد حرمت ئو ترس کرار ناگیری، یافت ناکنی.

اِیی مسأله پِی مِه تُو ژانویه ۱۹۹۷ وا واکعیت بو. اَ مِه شوخواس تا تُو یه کنفرانس ملی تُو پایتخت برزیل سخنرانی بکنوم. دلخاش هستروم که پِی اولین دُفَه وا اِیی کشور گپ سفر مَکه.

غُراب بالی صب گاه تُو برزیل زیر هوند ئو مِه تمونِ رو ئو تُو اتاک خو دعا اومکه، آماده بودم ئو استراحت اومکه. اُ شو همیطو که وا طرَه سالن کنفرانس حرکت نکردم، اُمناتونِس به تعداد زیاد ماشینویی که کبل اَ رسیدن ما تُو خیابونو صف شوکشیدَه، توجه نکنوم. هموطو که انتظار شَره، پارکینگ پر هستَه ئو نشون شَدا کنفرانس وا حضور آدموی زیادی برگزار اِبوت.

مِئو تا جُی کنفرانس واکلم هسترن ئو بعد اَ ملاکات وا چَن نُفر اَ رهبرون، صاف رو سکو رفتوم. بِی پرستش خدا وا بیش اَ هزار تا ایموندار چهنه، خیله هیجانی هستروم. ولی هیجانوم زیاد پابرجا نهه، به چه که زود متوجه نبود حضور خداوند اُ جُا بودم. گیج هستروم. اِی کنفرانس ایموندارون هستَه ئو گرو پرستش یه تا اَ بهترین گروه‌ها تُو کشور هستَه، پَ به چه خداوند اُ جا حضور اینین؟

کبل اَ اُ که ادامه هادَم، بوالی چَن نکته ئو در مورد حضور خدا مَعیَن بکنوم. کتاب‌مقدس دو نوع حضور اَگِت: نوع اوِل، «همی‌جا حاضر» ن. داوود گواهی اَدِت: «اَ روح تو کا برَم؟ اَ حضور تو کا در برم؟ اگه وا آسمُن بالا برم، تو اُجایی ئو اگه تُو جهنم جاگه بکردونوم، تو اوجا هم هستِی!... ولی حتا تاریکی هم حدِ تو تاریکِ نَن. (مزمور ۱۳۹ : ۷ - ۸ ئو ۱۲). ایین حضور خدا که وعده اَدِت: «تو ئو ابداً ول ناکنوم ئو ابداً ترک ناکنوم» (عبرانیون ۵:۱۳).

نوع دوم حضور و جمله ئویی که عیسا ایگو، مَعیَن اَکُنت: «مِه هم به اُ آدم دوست اومهه، و به خوم به اُ نمایون اَکنوم» (یوحنا ۲۱:۱۴). معادل یونانی کلمه «به خوم نماین اَکنوم» emphanízo معنی «آشکار کردِن» ن. اِی اتفاک زمونی اَکِت که خدا به خوش به فکر ئو احساسوی ما آشکار اَکنت. عیسا اَگِت: «به چه که اُجا که دو یا سه نُفر به نوم مِه جمع بُبن، مِه اوجا میونِشو حاضرم. (متا ۲۰:۱۸). معلومِن که عیسا به «همی‌جا حاضر بودن» خدا اشاره ناکنت، وگرنه، به چه بایَه ایطو چیزی ئو بگِت؟ منظور اُ اَ حضور، آشکار کردِنِ خوشِن. اُشُو ایطو حضوری تُو اُ سالن اینهستَه. وا فهمو کامل اَ اِی موضوع، چهمونوم اُمبست و اَ روح‌القدس اومپرسی: حضور تو کان؟

چهمونوم واز اومکه ئو تُو چَن ثانیه متوجه چیزی بودم که کبلا به اُ توجه اومنکردَه، ولی حالا نمایون بودَه. بِشتِه مردم مشغول پرستش نهسترن؛ بعضیو دَس تُو جیب یا دست به سینه ئو بی اهمیت وا اطراف نگاه شاکه یا شهمات وا نظر شارسی. زنون کیف خو ئو زیر ئو رو شاکه. خیلیو اَ مردم دور و بر سالن کنفرانس

چرخ شازه یا بِی خرید هرچی پرچی به دکونوی اطراف شاره. تعداد زیادی اَ اُشویی که اوجائن خنده شازه ئو وا هم گپ شازَه. رفتار اُشُ مثه جمعیتی هستَه که صبر شروع نمایش ن. وا خو فکر اومکه کطعاً ایی وضع تمونِ اِبوت ئو تُو پرستش شرکت اَکنن. ولی ایطو نهسته.

وا تعجب موکعی که سرودوی پرستشی تمونِ بودَن ئو یه تا اَ رهبرون کنفرانس بلند بو تا اَ رو کتاب‌مقدس آیه ئویی بخونه هم هیچ تغییری اتفاک نکِت. جُلَ ایی که وا کطع بودِن موزیک، صدای زمزمه آدمویی ئو که در حال گپ و گفت هسترِن، مِشنوت. بهت زده اَ اُنچه که مَدی، وا شدت گرنگی بودم.

اُغایه اُمشنوت که روح خدا وا گلبوم گپ ایزه: «مَوا خوت صاف وا ایی موضوع رو وا رو بُبی!».

بعد اَ معرفی، همیطو که مترجم کناروم هسته، وا طرَه میکروفون رفتوم. واصت اومگه چیزی نگم ئو فَکه به مردم خیره بشم. به ایی نتیجه رسیدم که فکه راه ممکن بِی جلب توجه همین که تمونِ فعالیتو ئو رو منبر ول بکنوم. ایی کار، کارساز هستَه؛ به چه که یه دکیکه سکوت، توجه همی ئو جلب ایکِه. تکاپو مردم بس بو، سرُن وا طرَه منبر برایگشت ئو فضا آروم بو. تُو ایی شرایطُن مَدونست که همی چهمون تُو اُ سالن، وا طرَه مِه دوخته بودِن.

پیغوم اُ شو ئو وا ایی جمله‌ئون شروع اُمنکه: «چکَک عالین که تُو برزیل نَم» یا «اَ ایی که مِئو دعوت توکه، ممنون‌دارم». حتا خو مَم معرفی اُمنکه، ولی خیله جدی ایی سوال ئو اومپرسی: «موکِعی وا کسویی که سر یه میز نشترین، گپ اَزنین ئو اُشُ شما ئو نادیده اَگِرَن یا به سقف خیره اَبَن تا بی‌علاکه بهتو گوش اَدَن، یا وا کسویی که پهلوشو نشترن، گپ اَزنن، چه حسی بهتو دست اَدِت؟»

بعد اَ یه دیگَه سکوت، به سوالم جواب اومدا: «ایی کار دوست تونی».

دومرتوبَ اومپرسی: «اگه هر دُفَه که درِ همسادَتون ئو اَزنین، وا یه نگا سرد و یه صدا ناحال بگِت: «آه، تو پی!» رو وا رو بُبین، دگه لهرش پا تاناها؟»

اَدوبارَ بعد اَ چَن لَظه سکوت، جواب اومدا: «اَبداً!»

اُغایه ادامه اومدا: «مگه فکر اَکنین پادشاه دنیا اُجا که مورد حرمت و احترام نبشت، حضور خو نمایون اَکُنت یا اُجا گپ اَزنت؟»

ایی دُفَه وا خیله سِفت جواب اومدا: «ابداً!»

اُغایه ادامه اومدا: «اگه رئیس جمهورتو رو ایی منبر ووستادَه، مورد توجه

ئو حرمت کامل شما کرار شَگه. یا اگه یه تا اَ فوتبالیست‌وی مورد علاکه‌تو ایجا شَووستا، بِشتِه شما هیجانی ئو سرتاپا گوش منتظر حرفوی اُ هستریِ. وا اِی حال همیطو که چَن لَظه کبل کلوم خدا خونده بو، شما به اُ توجه تونکه ئو وازتو مثه یه سوت یکسره هستَه.

بعد اَ اُ، نود دکیکه وا مردم درباره ترس خدا گپ اُمزه. سکوت محض هستَه ئو وا نظر شَرسی اُشُ اَ اِی دوگانه اِی کمی شوکه بودَن. ولی وا اِی وجود وا دکت گوش شاکه.

بعد اَ تمون بودن موعظه، اَ اُشُ دعوت اومکه: «اگه ایموندار یین، ولی ترس مُکدس تُو دلتو نَن ئو تاوا توبه بکنی، هُروسی!»

نِزیک هفتاد ئو پنج درصد مردم بلند بودَن. تُو چَن ثانیه، کبل اَ اُکه وا اُشُ دعا بکنوم، حضور آشکار خداوند سالن پر ایکِه. مردم شروع وا گریک و زاری شوکه، به چه که محضر عجیب‌غریب خداوند زندگیشُ تحت تاثیر کرار ایدادَه. ترس مُکدس، اُشُ اَ خدا شنِترسوند، بلکه به اُشُ وا طرَه خدا جذب شَکِه.

اتفاکی که بعد اَ اُ گَفت، یه تا اَ بهترین تجربه‌ئونی هستَه که تُو طول چهل‌وپنج سال خذمتوم اومسته؛ ولی کبل اَ اُکه اُ چیچکائو بگم، بوالی وا اِی کلمه‌ئون به پایون برسونوم:

> «اُغایه صدای گپوش اُمشنوت؛ و وختی صدای گپوش اُمشنوت، وا رو به زمین کفتوم، وا خوُوی سنگین رفتوم. وایه گیر دِسی بهم ایخا ئو مِئورو دو تا زانوئوم و کف دَسوم بلند ایکه. اُغایه مِئو ایگو: ای دانیال، ای مرد خیله عزیز، گپوِی ئو که به تو اَگم، درک بکن و سر پا هروس، به چه که الان حدِ تو فرستاده بودَم. و وختی اِی گپ ئو به مِه شَزه، همیطو که مَدروشی ووستادَم» (دانیال ۱۰ : ۹ - ۱۱)

دانیال حدِ خدا خیله وا ارزش هستَه، وا اِی حال اَ پا در هوند و وا زمین کَفت. حتا زمونی که به اُکمک بو تا رو زانوئو و بعد پائوش ووسته، تمونِ مدت شَدروشی. اگه وا حضور یه فرشته ایطو اتفاکی اَکِت، موکِعی خداوند خوش آتات، چه اتفاکی اَکِت؟

شخصی‌سازی

آیه: «خدا تُو شورای مقدسُن اَ اُ بایه شدیداً بِترسی، بخدایی که سهمناکن بالاته اَ تمن اوشویی که دور تا دور اوئَن» (مزمور ۸۹:۷)

نکته: ما حضور نمایون خدا ئو فکه تُو جُیی یافت اَکنیم که تُو اُ، نهایت حرمت به اُ بنوسَن.

فکر: دروشیدِن تُو حضور خدا به چه معنین؟ موکِعی تَنا نَم، چطوکا اِتونوم به اُ عمل بکنوم؟ موکِعی وا رفیکوم نَم، چطوکا؟ موکِعی تُو جائوی عمومی نَم، چطوکا؟ موکِعی تُو مراسم کلیسایی نَم، چطوکا؟

دعا: ای بَپ آسمنی اَ تو بِی زمونویی که وا بِی‌تفاوتی ئو بِی‌احترامی داخل جَوِ پرستش و دعا هستروم، به مه ببخش و توبه اَکنوم که حضور تو ئو یه چیز عادی ئو معمولی حساب اومکه. باشتا که خون عیسای مسیح مِئو پاک بکُنت. به خوم جلوِ تو فروتن اَکنوم اَ تو مَوا که وا فیض خو مِئو تغییر هادِی. مَوا بدون توجه به اِیی که کمجائَم یا چه کار اَکنوم، اَ حضور تو آگه بشوم ئو بهت احترام بنوسوم. مَوا دایُم تُو حرمت تو زندگی بکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه دایُم به کلوم خدا توجه کامل اَکنوم و به حضور اُ تُو هر کاری که انجوم اَدَم ئو هر چه اَگم، احترام اَنوسوم.

تکلا بکنی کبل اَ دعا، درک بکنی
که به حضور چه کسی نِزیک اِبین
ئو وا چه کسی گپ اَزنین
ئو وا خاطر توبَشِت که چه کسی ئو مورد
خطاب کرار اَذین.

ــترزا اهل آویلا

۵| یه شو اَ یاد نرفتنی

انجیل مرقس گواهی اَدِت که خدا وا شاگردوش کار شَکِه: «و کلوم خو ئو وا آیه ئویی که وا ایشُ هستَه ثابت شَکه» (مرقس ۱۶:۲۰). ایی کار همباشی، زمونی شُرو بو که عیسا به آسمُن برده بو ئو تُو هیچ کجای عهد جدید گفته نبودِن که کبل اَ برگشت اُ ایی کار بسن.

حالا یی به اُ شو تُو برزیل بربگردیم. موکِعی اَ مردم مواسته تا به خاطر بی‌حرمتی‌ای که شُکردَه، توبه بکنن، هفتاد ئو پنج درصد جمعیت بلند بودن. سرم خم اومکه ئو وا صدای بلند دعا اومکه: «خداوندا، کلومت که امشو اعلام بو، تایید بکن!»

چَن لَظه بعد صدای زار زار مردم ئو اُمشنوت و چن دکیکه بعد اَ اُ، موجی اَ حضور خدا فضا ئو پر ایکه؛ دلوی اُشویی که اوجائَن پاک ایکِه ئو به اوشو تازگی ایدا. حتا بعد اَ خوافتِن، آرومی عجیب غریبی برکرار هستَه.

گرچه که مردم شفاهی، دعا یا طلب بخشش شونَکردَه، ولی حضور خدا به دلیل عوض بودِن کلبوشو نمایون بو. بعدنو وا فکر به ایی موضوع، متوجه بودم بَپ پُسِ گم بودَه (پُس ناخلف) تعلل اینکه تا درخواست بخشش پُسش بشنوِه ئو بعد وا طرَه اُ بره، بلکه فکه عوض بودن کَلب پُس و پا پیش ناهادِنِ اُ بِی برگشت وا لهر، کافی هستَه تا بَپ، اُ ئو تُو کچک گِفتَه ئو ماچی بکنت. وا نظر شَرسی همین اتفاک تُو اُ کنفرانس هم گَفت.

تُو لَظه خاصی هستریم. جمعیت، وا کلبی نرم بوده ئو تُو سکوتی احترام‌آمیز هسترِن. وا نظر شَرسی خُبن اُشُ ئو تُو دعا وا توبه راهبری بکنوم، تشخیص اُ که کلوم اُشُ وا صداکت و مخلصونه‌ن، کار سختی نهسته. لحظه‌ئونی بعد اَ دعا، موج دِگه ای اَ حضور آشکار خداوند فضا ئو پر ایکه. دُفَه دِگه مَتونِس زار زار گریک مردم ئو بشنوم، ولی اِی دُفَه شدیدته. حضور خدا حکیکتن جُن هستَه ئو بعد اَ چَن دکیکه، دومرتوبَ بلند بو.

بابت تازگی ئو طراوتی که هر دو دُفَه اَ حضور عجیب‌غریب و پر اَ آرومی خدا احساس موکه، ممنون هستروم. همیطو که آرومی الهی اُجُا ئو پر ایکردَه، ما هم تُو یه حالت انتظار موندیم. تُو سکوت اُمشنوت که روح خدا وا کَلبوم گپ ایزه: «مَوا دُفَه دِگه به خوم نمایون بکنوم!»

وا صدای بلند اُچه ئو که اُمشنوت، اومگو؛ ولی هیچ یه تا اَ ما اَ اُچه بعد اَ اُ اتفاک کَفت، آگه نهستریم. حضوری متفاوت نِزیک ملاکات وا ما هستَه. همباشی اُچه اتفاک کَفت، سختن؛ به چه که کلمه‌ئوی ناتونن حک گپ ئو ادا بکنن. اُچه ئو که مَوا بنویسوم، دور اَ فکر ئو حتا غیرواکعی وا نظر اَرسه؛ ولی بیشته اَ بیست سال بعد، خیلیو اَ مردم اُچه ئو که اتفاک کَفت، هنوزا تأیید اَکنن.

تصور بکنی تُو جنگلی ووستادین ئو مابلوچ بدطورکا بگنت. صدای بلند هو هوی باد ئو اَ میون درهتون بالای سرتو اَشنوی. صدای بادی که اُ جُا اَتات هم مثه اِی هستَه. موناتونست اُ ئو احساس بکنیم، ولی اُ ئو ماشنوت. همزمون خرسون دعائوی پر حرارت آدموی حاضر تُو جلسه شَزه بیرون. صدای اُشُ مثه استون شَزه، ولی صدای باد اَ اُشُ بِشتِه هستَه. اَ محضر خداوند مات و بهت زده بودوم. نه مَتونِس حرکت بکنوم ئو نه گپی بزنوم. مود وا جُنوم راست بودَه. کدرت گپی جُا ایشسته که تا الان وا اُ رو وا رو نبودم. فکر اومکه اِی حضورِ «ابّا -بَپ» نَن، بلکه حضور پادشاه مُکدس، وا اِشکوه ئو کِوی مون.

غرشت باد تکریبا نود ثانیه طول ایکشی. اُغایه کم کم خوافت و مردم ئو وا حال خو رها ایکه که گریگ شاکه، بعضیو اَ حال رفترِن ئو بعضیو رو صندلیو جلوِی خم بودرن. جملگی اَ ترس مالرزی. تاثیر گپ اُ تا ده دکیکه دِگه یا بِشتِه ادامه پیدا ایکه. اُمناتونِس چیزی بگیم. جملگی چُپ شُزدَه ئو بی‌حرکت موندریم. اُغایه، ادامه خذمت ئو به رهبر اوجا اُمسپارد ئو وا آرومی وا طرَه ماشین حرکت اومکه.

چَن لَظه بعد، یه خانمی که خواننده اصلی گرو پرستش اُ شو هستَه، واکل

شوش سوار ماشین ما بودَن. اُ فورنی غار ایزه: «صدای باد توشنوت؟»، اومناواسته فورنی به اُ اعتراف بکنوم. مَواسته کسی جُلَ اُچه ئو که واکعا اتفاک کفتن، تایید بکُنت. پَ، جواب اومدا: «شاتَم یه غُراب بالیی یا جت وا ارتفاع کم بالا سرِ ساختمون کلیسا پرواز شَکه» (تُو تمونِ اُ فضا، بِی درست کردن تهویه، میون دیوال بالایِ ئو سقف، اِشکافی ایشسته؛ پَ، شما تاتونست صدائویی که اَ صَرا اَتات، خیله راحت‌ته اَ سازه‌هوی بسته بشنوی).

اُ رو صندلی جلو نِشتَه ئو همیطو که ماتش ایزدن، برگشت ئو وا هیجان جواب ایدا: «نه، ایِ روح خدا هستَه!» شوش که آدمی آرومی هستَه، ایگو: «آقا، غُراب بالیی یا جت نهه!»

اومپرسی: «اَ کا اَدونین؟»

اُ جواب ایدا: «در اَ میدون، پلیسون و پاسبُنو ووستادرِن که بِشترشُ ایموندار نهسترن. موکِعی صدای باد شوشنوت، وا شتاب داخل بودَن ئو اَ تیم ما دربارَ صدای باد شدید که اَ داخل ساختمون شَهوند، شوپرسی. علاوه به ایِ، مِه مشغول بررسی بُردِ اصلی صدا هستروم (اُ اوجا هستَه تا مطمئن بَشِت میزون صدا بِی صدای خوندن شوش مناسبن). کوچک‌ترین صدایِ اَ سیستم صوتی رد نبوت ئو دسیبل متر تُو طول یه مدت که باد شَهوند، هیچ چیزی ئو ثبت اینکه.

شوش همیطو که خَرسوش رو لُپوش روون بو، ادامه ایدا: «مِه امواج آتش اومدی که به ساختمون شَباری ئو مَتونِس حضور فرشته ئونو اُجا احساس بکنوم!».

اَ اُشُ مواسته مِئو صاف وا هتلم ببرن. تُو طول راه ساکت هستریم. آخروی همو شو، چن ساعت تُو بالکن اتاکوم نِشتَم. فکه کاری که مَتونِس انجوم هادَم، پرستش خدا هستَه. غرک در اتفاکویی هستروم که اُ شو کفتَه. صبح روز بعد، موکِعی داخل تالار کنفرانس بودیم، فضا کاملا متفاوت هستَه. حضور نمایون خدا که تُو طول خذمت دوش شو، ما ئو تحت تاثیر کرار ایدادَه، هنوزا احساس شِبو. ترس خدا، دلوی مردم شفا ایدادَه ئو اُشُ حضور ئو برکت خدا ئو یطور عجیب‌غریب تجربه شاکه.

هموطو که پِشته گفته بو، چَن نُفر اتفاکی که اُشُو کفتَه، تایید شوکه ئو تاثیر اُ ئو به زندگیشو اَ طریق ایمیل، نومه یا شخصی شُگو. تُو سال ۲۰۱۶ بِی گپ وا ۱۲۰۰۰ رهبر تُو گویانیا وا برزیل رفتوم. کشیشی که بِی خوشامد هوندَه، همیطو که

وا مِه دست شَدا، اولین چیزی که ایگو، اِی هستَه: «بیست سال کبل تُو جلسه‌ای تُو برزیل هستروم که بادی شدیدی هوند. آ اُ زمون، دِگه زندگیم مثه کبل نبودِن!» اُ رهبر مجموعه‌ای آ کلیساهون که تُو ۱۶سال بیشته آ ۳۰۰۰ نُفر رسیدِن.

غایه ای که همسرم تُو سال ۲۰۱۹ بِی خدمت تُو کنفرانسی تُو برزیل هستَه، یه تا آ رهبرون جنبشی متفاوت هم خبر ایدا که بیشته آ بیست سال کبل تُو کنفرانسی بودِن که باد توش هوندِن. اُ هم خبر ایدا که زندگی اُ بِی همیشه عوض بودِن.

بودن تُو حضور خدا بِی سلامت روحانی هر ایموندارِی خیله مهمن. زمانویی که دعا مَکه، وازَم خیله سخت هستَه که حضور خدا ئو احساس بکنوم. ولی یه رو کاملا اتفاکی شروع وا انجوم کاری اومکه. واصت اومگه زمون عبادتوم ئو وا خوندن سرود یا هیچ کلوم دِگه ای شُرو نکنم. فَکه به حرمت ئو قدوسیت خدامو فکر بکنوم و حضور اُ ئو احساس بکنوم. واصت اومگه روز بعد هم همی کار انجوم هادَم و همو نتیجه ئو تجربه اومکه روز سوم هم دومرتوبَ همو اتفاک گَفت.

گیج هستروم. اومپرسی: «خداوندا به چه سه رو کَبل ایگک راحت حضور تو ئو اُمفهمی؟»

اُمشنوت که روح خدا اَگِت: «عیسا چطوکا به شاگردون خو دعا کردِن یاد ایدا؟»

شروع وا خوندن دعای ربانی اومکه: «ای بَپ ما که تُو آسمنی، نوم تو مُکدس باد وایه گیر غار اُمزَه: «همین! عیسا به شاگردون خو یاد ایدا که وا هیبت و ترس مُکدس به حضور خداوند بیان!». حالا اِی کار، کاملا وازَم منطکی هستَه.

داوود هم اِی حکیکت تایید اَکُنت ئو اَگِت: «و وا تِرس و احترام به تو، وا طرَه معبد مقدست تعظیم اَکنوم» (مزمور ۵: ۷) خدا بَپ مون. عیسا، خداوند و نجات‌دهنده مون و روح خدا ما ئو عمیقا دوست ایشَه. ولی وا یاد توبَشِت که تُو عهد جدید، خدا «آتش سوزون» نومِشِن (عبرانیون ۱۲: ۲۹). عیسا باعث بو تا یوحنا، رسول عزیزی که به اُ نِزیک هستَه، مثه مرده‌ای حدِ پای اُ وا زمین بِکیت (مکاشفه ۱۷:۱) ئو روح خدا همو کسین که کدرت خدا ئو نمایون اَکنت تا توجه مردم یه شهر و به خو جلب بکُنت (اعمال ۲) و ساختمانو ئو تکون اَدِت (اعمال ۴)و اعمال سهمناک و عجیب‌غریب زیادی انجوم اَدِت.

ایجا یه حکیکت اساسی ایشَه؛ حضور خدا جایی نمایون اِبوت که اوجا مورد حرمت کرار اَگِنت.

شخصی‌سازی

آیه: «مِه حدِت هوندوم توو ضعف و تِرس هستروم و اَ تِرس خیلی مَدروشی، گپ و پیغوم مِه وا کلمه‌ئوی کانع کنندهٔ حکمت نهسته، بلکه وا نمایون بودن روح خدا و کدرتَه، تا پایه ایمون شما رو حکمت آدمی نبشت، بلکه رو کدرت خدا بَشِت» (اوِل قرنتیان ۲: ۳ - ۵)

نکته: ترس خداوند فضا ئو عوض اَکنت و محیطی ئو بِی کدرت روح‌القدس درست اَکُنت تا زندگی ما ئو بکیه ئو عوض بکنت.

فکر: باور یا انتظار اومسته که حضور ئو کدرت خدا تجلی پیدا بکُنت؟ چطوکا وا نِزیک بودِن به خدا ئو داشتِن تِرس مُکدس، روش دعا کردنوم عوض اِبوت؟ چطوکا اِتونوم ایی تغییر ایجاد بکنوم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش اگه واخاطر تجربه‌ئون گذشتَم، تجلی حضور تو ئو محدود اومکردِن یا دربارهٔ اُچه اَتونی انجوم هادِی، تحت تاثیر فکر محدود بکیه کرار اومگفتِن. حالا وا ترس مُکدس ئو بدون هیچ محدودیتی به محضر تو اَتام. لطفن بالاته اَ اُچه اِتونوم موات، فکر بکنوم یا امیدوار بشوم، کدرت خو نشون هاده! لطفن ایی کار ئو بِی جلال خداوندم عیسا ئو خدمت به مردم تُو دنیایی که بهش تاثیر اَنوسوم، انجوم هاده! در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: اگه فَکه به خدا ایمون اومبَشِت ئو وا ترس به اُ نِزیک بشوم، هرناممکنی ممکن اِبوت.

موکِعی اُ ئو، رو تُو رو
وا تمونِ قدوسیتِ عجیب‌غریب ئو جلالِ
خیره‌کنندَش اَگینوم،
وازمو باورنکردنین که تا الان،
در رابطه معمولی وا اُ وا سر اومبردِن.

— جوی داوسِن

٦| نگاه کردِن به اُ

ترس مُکدس ما طبک درک ما اَ گپی خداوند رشد اَکُنت. ولی واکعیت ایین که «گپی اُ ئو کاوش ناتون بکنی» (مزمور۱۴۵:۳)؛ به چه که جلال اُ بالاته اَ درک مون. جلال خداوند، غیرکابل جستجون. حد ئو مرزی اینین. محدودیتی اینین ئو کابل مکایسه نَن. وا ایی حال، ما بایَه پِی افزایش درک خو بَشیم.

تُو سالی که عُزیا، پادشاه یهودا مُرد، تگریبا ۷۴۲ سال کبل اَ میلاد مسیح، اشعیای نبی به آسمُن ملکوت برده بو ئو خداوند ایدی که وا تمونِ جلال خو وا کرسی پادشاهیِ بلند ئو عالی خو نِشتِن ئو حرمت اُ بنای گپی که یقین شَتونست بیشته اَ یه میلیارد موجود ئو تُو خو جا هاده، پر ایکردَه.

اشعیا نه فکه اَ دیدن خداوند حیرت‌زده ئو مغلوب بودَه، بلکه شیفته ملائک باگپی به نوم سرافیم بودَه که بالای کرسی خداوند ووستادرِن. اشعیا اَ لُوِ ایی موجودوی سهمناک ایطو ششنوت:

> «قدوس، قدوس، قدوسن خداوندِ لشکرون؛ تمونِ زمین اَ جلال اُ پُرِن» (اشعیا ۶:۳).

خیلیو اَ ما وا سرود کلاسیک «قدوس، قدوس، قدوس» آشنا هستیم که دارای همین کلمه ئونِن تُو دهه ۱۸۰۰ اَ طریق «جان باکوس دایکز» نوشته بودِن. ایی سرود، بیشته اَ دویست سال، پرستش جمعی ئو اصلی کلیسائون بودِن. پَ، مثه

یه سرود پرستشی وا ملودی آروم شناخته اِبوت. ولی اِی آهنگ وا اُچه اشعیا شاهدش هستَه، خیله فاصله ایشَه.

اِی موجودوی گپ بِی اِی که خدا احساس خُبی نسبت به خو ایبَشِت، سرودی جُن شاناخوند، بلکه وا اُچه آگینن، واکنش نشون اَدَن. جنبه‌های نو ئو تازه‌ای آ گپی پنهون اُ دایوم نمایون اِبوت ئو فکه کاری که اُشُ اَتونن انجوم هادَن، ایین که غار بزنن: «قدوس، قدوس، قدوس»!

سرافیم، «قدوس» سه مرتُبَ تکرار ناکنن. غایه ای که یه نویسنده عبری، مثه اشعیا شَواسته به کلمه‌ای پافشاری بکُنت، اُ کلمه دو دُفَه نوشته شِبو. اِی موضوع ئو تُو کلوم عیسا هم آگینیم: «نه هر که مِئو سرورم، سرورم، خطاب بکُنت به پادشاهی آسمُن راه پیدا آکنت» (متا ۷:۲۱). اگه شما به جای متا نشتریِ ئو به کلوم عیسا گوش تادا، موکِعی به کلمه «سرورم» تارسی، متوجه پافشاری کابل توجهی تُو صدای اُ تابو. پَ، متا بِی ذکر پافشاری اُ اُ ئو دو دُفَه اینوشت. تُو زبون انگلیسی بِی ذکر پافشاری، اَ فونت‌وی کلفت یا مورب استفاده آکنیم.

خیله کِمِن که یه نویسنده عبری کلمه ای ئو به درجه سوم پافشاری برسونِن. تُو حکیکت، اِی مسأله فَکه چَن دُفَه تُو کتاب‌مقدس اتفاک کفتن. اِی کار بالاترین درجه پافشاری ئو به اُ کلمه یا کلمه اَدِت. در اصل صدای اِی ملائک ایگک بلندن که تیرک دروی اُ سالن گپ ئو شلرزوند.

غایه ای که خانواده ما به فلوریدا نکل مکان ایکه، متوجه بودیم واخاطر بالا بودن درجه آب، لهر زیرپله اینین. سازنده لهر وازمو ایگو: «اگه مابلوچی محله شما ئو تهدید بکُنت، زیر دریُ ورودی یه تا اَ اتاکوی داخل لهر برِین، به چه که ثابت ترین کِسمت ساختمونِن.» فکر کردِن به اِی موضوع که اشعیا مخصوصا ایدیدَه که تُو اُ سالن گپ، تیرک درون شالرزی، حیرت‌انگیزن. وا اِی وجود، یقین کل سازه اَ صدای داد و غاروی اِی فرشته ئون کِوی شَلَرزی.

واکنش اشعیا وا دیدن جلال خداوند چه هستَه؟ اُ اینگو: «وُی! خداوند ایجان!»

نه! بلکه غار ایزه: «وُی به مِه که هفلت بودَم! به چه که که آدمی ناپاک لو هستوم. (اشعیا ۶:۵). اِی واکعیت وا نظر بگیری که اِی آدم خداپرست، یه نبِن که تُو باب کبلی کتاب خو غار اَزنت: «وُی به کسویی که بدی ئو خوبی و خوبی ئو بدی اَخونن؛ وُی به اوشو که پهلوونَن ولی تُو عرک خواری» (اشعیا ۵: ۲۰ - ۲۲).

ولی حالا تُو باب بعدی، اُ یه نظری فورنی ئو کلی به گپی خدا اَکردونه ئو غارش دِگه «وُی به گناهکارون» نَن، بلکه اَگِت: «وُی به مِه که هفلت بوده اَم» (۵:۶). اُ فکر شَکِه که خدا ئو اَشناسه، ولی حالا بیشته اَ کبل آگه بودِن که خدای متعال کِن. همیطوَم اُ به خُبی اَدونه که خوش جلوِ اِی خدای مُکدس کِن؟ چه نتیجه‌ای اَ اِی ملاکات وا دَس هوند؟ ترس مُکدس اُ بِشته افزایش پیدا ایکه!

تُو سراسر کتاب‌مقدس، واکنشوی عین همی اَ کسویی که جلال خداوند ئو آگینن، ایشَه. دربارَ ایوب چطوکا؟ خداوند دربارَ اُ اَگِت: «خادم مِه ایوب اددیدِن؟ کسی مثه اُ رو زمین نَن» (ایوب۱:۸). مگه اَتونین تصوربکنی که خدا ایطو چیزی دربارَ مِه یا شما بگِت؟ اگه ایطو هستَه، اَ خاشی بالا زیر مَجَکی! وا اِی حال، زمونی که ایوب جلال خداوند ئو آگینه، غار اَزنت: «گوش مِه درباره تو شِشنوتَ، ولی الان چهمونوم به تو آگینه، اَ اِی رو، اَ خوم بیزاروم» (ایوب ۴۲: ۵-۶).

حزقیال چطوکا؟ اُ موکِعی خداوند ایدی، اینوشت: «ایطو هستَه منظر شباهت جلال خداوند و وختی اُ ئو اومدی، وا رو گَفتوم» (حزقیال ۱:۲۸).

دربارَ ابراییم چطوکا؟ «اُغایه ابرام وا رو گَفت» (پیدایش ۳:۱۷).

غایه ای که خداوند وا اِشکوه تمونِ تُو کوه سینا به خوش نمایون ایکِه، «اُ منظره یطوری سهمناک هستَه که موسا ایگو: اَ ترس به خو اَلرزم» (عبرانیون ۱۲:۲۱)

یوحنای رسول، کسی که عیسا اُ ئو دوست ایشسته، درباره رووارویی خو وا عیسای پرجلال ما اَنویسه: «چون اُ ئو اومدی، مثه مرده حدِ پائوش کفتوم. (مکاشفه ۱:۱۷).

موارد بالا، لیستی جامع نَن، اتفاکوی مثه هم خیلیو تُو کتاب‌مقدس نوشته بودِن.

تُو تاریخ کلیسا، تُو تکریبا سالوی ۱۲۲۶ تا ۱۲۷۳ «توماس آکویناس» موکع نوشتن کتاب «سوما تئولوژیکا» هستَه که اُ ئو مهمترین اثر خو شَدونِس، ولی یه رو وا خداوند رو وا رو بو. اِی دیدن یطوری کِوی هستَه که دید اُ ئو پِی دایُم عوض بو و نوشتن ئو کامل کنار ایناها. دوستش «رجینالد» اَ اُ ایخواست که اُ ئو ادامه هاده، ولی آکویناس جواب ایدا: «پایون کار مِه رسیدِن. تمونِ اُچه نوشتوم، مثه پر کاهین مکابل اُچه که به مِه نازل بودِن.»

تُو برهه ای اَ تاریخِ اسرائیل، خداوند وا پرسیدن چَن سوال مهم پِی افزایش

ترس مُکدس میونِ کوم خو هستَه. اشعیا که جلال خداوند ئو ایدی، ایطو اَپرسه: «کِن که روح خداوند ئو راهبری ایکردِن ئو یا چون مشاورش به اُ یاد ایدادن؟ اُ اَکه شور ایخواست تا به اُ فهم هاده ئو طریق عدالت ئو به اُ یاد هاده] پَ خدا ئو به که تشبیه اَکنین؟ و کم تِی شباهت ئو وا اُ اتونین مقایسه بکنین؟ (اشعیا ۴۰: ۱۳-۱۴ ئو ۱۸)

اُغایه خداوند صاف اَپرسه: «مِئو وا که مقایسه اکنین که وا اُ مساوی بَشوم» (اشعیا ۴۰:۲۵)

اگه زمونی تُو تاریخ ایبَشِت که اِی سوال پرس ها به طور سنگین، مورد فکر کرار بگرن ئو خیله آسون نابو اَزشُ رد بکنی، الاِنِن، خیلیو اَ ما ایگک درگیر حمله اطلاعاتی هستیم که دایوم فکر ما ئو پر اَکنن که دِگه جُا یا زمونی بِی فکر دربارَ ایطو سوالویِی حیاتی‌ای نامونت. پهنه ئو رشد ترس مُکدس ما اَکار کفتِن، وا همی خاطر، خیلیو اَ ایموندارون خیله آسون جذب سیستم دنیایِی مثه آمالو آرزو، منفعتون ئو تکبر اَ حاصلوی بشری اَبَن.

ایطوکا، ما دایوم به تاثیر تعریف تمجید ورزشکارون واهوش، استاله دارون جون هالیوود، هنرمندون واهوش موزیک، مشاورون تجار، رهبرون پر جذبه ئو دِگه آدموی مهم کرار اَگیریم. شهرت اُشُ تُو تلویزیون، رسانه ئوی اجتماعی، رسانه ئوی اصلی ئو خیلیو دِگه اَ رسانه ئوی عمومی مورد ستایش کرار اَگِنت. واکعیت غمگین ایین که اِی اطلاعات کم ئو علی الظاهر بی خطر، اَ حاصلوی آدمی، حواس ما ئو پرت اَکُنت و ما ئو اَ یه دعوت پُر اِشکوه بِی نِزیک بودِن وا خداوند دور اَکنت.

> اگه یه دیگه چُپ بزنیم، به خومو نگا بکنیم ئو به گپی اُ خیره بُبیم، اُغایه با عرضه، زوردار ئو تُو آرومی اِبیم. وازمو وعده داده بودِن: «به چه که همو خدا که ایگو «نور اَ میون تاریکی بتابه»، نور خو ئو تُو دلوی ما ایتابوند تا شناخت جلال خدا تُو رخسار مسیح، ما ئو نورانی بکنت» (دئوم قرنتیان ۴:۶).

تُو سکوت روحمون، در پیوند وا روح‌القدس، اَتونیم عیسا ئو همیطو که تُو کلوم اُ فکر اَکنیم، بگینیم. نگا کردِن تُو رخسار اُ، جلال خدا ئو تُو کلبمو نمایون اَکنت پَ، باعث اِبوت که ترس مُکدس اُ افزایش پیدا بکنت. ما هم مثه اشعیا و گپترونی اَبیم که بالاته نوم اُمبردِن که وا اُ ملاکات شوکه، وا اُ راه رفتن، اُ ئو دلخاش

شوکه، وعده‌های عهد ئو شوگه ئو دورِ خو وا خُبی به پایون شورسوند. بهته اَ همی، ایی که وازمو وعده داده بودن تا وا نگا کردِن به اُ «مثه همو تصویر، اَ جلال به جلالی بِشتِه عوض اَبیم» (دئوم قرنتیان ۳: ۱۸). شما تاوا مثه کِ بشین؟ تاوا مثه شخصیتوی مشهور حالایی، یا کسی که دنیا ئو خلک ایکردِن؟ حساب بوده گُزین بکنی ئو به اُچه اَشنوی، توجه بکنی.

شخصی‌سازی

آیه: «خداوند ئو تُو اِشکوه قدوسیت بپرستی! ای تمونِ زمین، اَ حضور اُ بدروشین» (مزمور ۹:۹۶)

نکته: ترس مُکدس ما طبک درک ما اَ گپی ئو عظمت خداوند رشد اکنت.

فکر: چه اتفاکی اَکِت اگه سه دُفَه تُو روز، هر دُفَه وا مدت ده دکیکه، همه عناصر خارجی ئو دور بنوسی به گپی خداوند فکر بکنوم؟ ایی کار، ارزش وخت ناهادِن ایشَه؟ اِتونوم وا افزایش ترس مُکدس که سرآخِر مِئو وا حکمت‌ته اَکنت، تُو زندگی روزونه موثرته بشوم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، اَ تو مَوا که نگایی تازه اَ عیسا به مِه ببخشی. کلوم تو امید اَدِت که موکِعی خدا ئو تُو گَلبوم اَگینوم، به شباهت اُ اَبوم؛ اَ جلال به جلالی بِشتِه. باشتا که ترس مُکدس در مِه، موکِعی جلال خداوند بِشتِه واکعی اِبوت، افزایش پیدا بکنت. در نوم عیسای مسیح. آمین!

اعتراف: مِه به شباهت عیسی اَ جلال به جلالی بِشتِه تبدیل اَبم.

آدمو به همدگه حرمت اَنوسَن،

ولی به خداوند، نه!

– هنری دیوید ثورو

۷| جلال خدا

تُو فصل کبل اشاره موکه که ناتونیم بدون تمرکز به جلال خدا، درباره ترس مُکدس گپ بزنیم. حالا یی بِشتِه بهش توجه بکنیم. جسم فاسد بودنی آدمیزاد ناتون تُو محضر جلال خدا کایوم ووسته. حبقوق نبی اَگِت: «درخشندگی اُ مثه نور هستَه، اَ دَسِش اشعه ئون ساطع شبو ئو کدرت اُ اوجا پنهون هسته» (حبقوق ۴:۳).

پولس اَنویسه عیسا، «تُو نوری جاگیرن که نابو به اُ نِزیک بُیی، اُ ئو که هیچ کَ ایندیدن ئو ناتون بگینه» (اوِل تیموتائوس ۱۶:۶).

تُو همین مورد نویسنده کتاب عبرانیون وازمو اَگِت که «خدا آتش سوزونِن» (عبرانیون ۲۹:۱۲).

موکِعی ایی جملهئون اَشنوی، وا آتشی که به دار اسوزونت فکر مکنی، بلکه آتشی ئو در نظر بگیری که سوزون، ولی وا دَس واردنین. یی به جای اُ، آتش غلمَش نورانیته ئو وا نظر بگیریم. مثلا اَفتو که دنیای ما ئو روشن اَکُنت، غلمَش ئو غیرکابل دسترسن. ولی ایی مثل هم کافی نَن؛ به چه که وازمو گفته بودِن: «خدا نورن ئو هیچ تاریکی تُو اُ نین» (اوِل یوحنا ۵:۱). اَفتو هر چِکک هم که روشن و نورانی بَشِت، جائوی تاری اَم ایشَن.

در حکیکت، پولس اَنویسه: «غایهٔ ظهر، ای پادشاه، میون راه وایه گیر نوری درخشُن‌تر اَ نور اَفتو اَ آسمُن دور مِئو واکلونوم ایزه» (اعمال ۱۳:۲۶)

پولس رخسار واکعی عیسا ئو ناگینه. اُ فَکه نوری ئو که اَ اُ ساطع اِبوت، اَگینه ئو نوری که اَفتو براخ خاورمیونه ئو در خو غوت اَدِه! ایی نور اَفتو صبح یا آخروی پسین نَن، بلکه نور اَفتو ظهرِن.

مِه وا جائوی زیادی سرتاسر دنیا سفر اومکردِن. یه وختی اَ یاد اَکنوم عینک آفتووی بِسَم. بِشتِه جائُو اِتونوم بدون عینک سر بکنوم، ولی تُو خاورمیونه ایطو نَن. تُو اولین سفروم وا اوجا به اهمیت عینک آفتووی پی اومبرد. بدون عینک مجبور هستروم دایوم چهمونوم ئو واخاطر شدت نور اَفتو تنگ بکنوم. نور اَفتو اوجا به سه تا دلیل شدیدته ن: آب و هوای خشک لردکی، رنگ روشن محیط و خصوصیتِ باز تابندگی زمین، و نِزیک بودن به خط استوا. گرچه که تُو اولو یا آخروی روز، شدت نور خیله شدید نهسته، ولی غایهٔ ظهر بدون لنز سار کردن چهم، کورکننده وا نظر شَرسی.

حالا یی به اُچه موخوند، فکر بکنیم. پولس اَگت نوری که اَ عیسا ساطع اِبوت، اَ نور اَفتو ظهر خاورمیونه درخشُن‌ترن. جلال اُ بِشته بالاته اَ درخشش اَفتو اَرِت.

ایی مسأله توضیح اَدِت که به چه یوئیل و اشعیا هر دو تا اَگن که تُو روز برگشت عیسا اَفتو ئو ماه تار اَبن و استاله‌ون برخ نازنن (اشعیا ۹:۱۳ ئو یوئیل ۲: ۳۱-۳۲). بوالی بِشتِه توضیح هادم؛ موکِعی تُو شووی وا آسمُن صاف اَ لهر صَرا اَریم، چه اَگینیم؟ آسمنی پر اَ اِستاله. ولی وا گاهِ اَفتو سرِ صُب چه اتفاکی اَکِت؟ استاله‌ئون غیب اَبَن. سوال ایین آیا تمونِ استاله‌ون وا گاهِ اَفتو وا شتاب در اَرَن و موکعی که اَفتو غروب اَکُنت، دومرتوبَ وا یه گیر تُو آسمُن شو نمایون اَبَن؟ بدون شک جواب ایی سوال نه ن. پَ چه اتفاکی اَکِت؟ درخشش استاله‌ون در یه درجه ن، ولی درخشش اَفتو تُو سطحی خیله بالاته کرار ایشَه. پَ موکِعی اَفتو طلوع اَکُنت، چون خیله درخشُن‌تر اَ استاله‌وِن، اُشُ ئو تار اَکنت.

غایه ای که عیسا بربگرده، جلال اُ خیله بِشتِه اَ اَفتو بودِن و اُ ئو تار اَکنت، حتا اگه هنوزا موکع سوختن بَشِت. شما نگاه بهته ای به جلال اُ توهه؟ وا عکیده مِه وا همی خاطر وازمو گفته بودِن که تمونِ مردم زمین «خطاب به کوه‌ون و شَغون شاگو: به ما زیر بیایی و ما ئو اَ رو اُ تخت‌نشین و اَ خشم بره در بر بگیری» (مکاشفه ۱۶:۶)

حالا سوال اصلی ایین که جلال خداوند چِن؟ بِی جواب به ایی سوال، یی یه نظری وا درخواست موسا بکردونیم: «خواهش اومستن ایی که جلال خو به مِه

نشون هادی» (خروج ۱۸:۳۳).

کلمه عبری kabod به معنی جلالن. فرهنگ لغات کتاب‌مقدس استرانگ، اُ ئو مثه «وزن چیزی» نکل اَکُنت. همیطوَم اُ ئو به معنی اِشکوه ئو گپی هم اَدونه. پَ، موسا درخواست اَکُنت: «به خو وا تمونِ اِشکوه ئو گپیت وازم نشون هاده!». به جواب خداوند وا دکت توجه بکنی:

> «مِه تمون نیکویی خو اَ جلو تو اَگذرونوم، و نوم خو یعنی یهوه ئو مکابل تو اعلام اَکنوم» (خروج ۱۹:۳۳)

خداوند در جواب به درخواست موسا بِی دیدن جلال اُ، «تمونِ نیکویی خو » ایواردن. تُو زبون عبری، نیکویی مثه «خوبی کردِن تُو درجه گپ» نکل بودِن. یعنی، اَ هیچ چیزی دریغ نابوت. اُغایه خداوند اَگِت: «و مکابل تو نوم خو یهوه ئو اعلام اَکنوم.» کبل اَ اُ که یه پادشاه زمینی داخل اتاک تاج ئو تخت خو بَشِت، اَوِل یه صدا زننده، نوم اُ ئو اعلام اَکُنت. شیپورون زده ابن ئو پادشاه وا اِشکوه تمونِ داخل اتاک تاج ئو تخت اِبوت. گپی پادشاه نمایون اِبوت ئو دربارَ ایی که پادشاه کِن، اشتباهی اتفاک ناکیت. الان اگه همی پادشاه، وا طور غیررسمی ئو وا جمه‌ئوی معمولی ئو بدون هیچ خزمت کاری تُو صَرا ئو میونِ ملت گپ خو کدم بزنت، ممکنن بدون ایی که اُ ئو بشناسن، اَ پهلویی رد بشن.

تُو فصل کبل یاد موگه که جلال خدا تُو رخسار عیسای مسیح نمایون بودِن. آدموی زیادی ادعا شوکردِن که تجربه رووارویی وا عیسا ئو شوهستِن. گرچه که احتمال دیدن اُ خیله زیادن، ولی نه تُو اِشکوه پُرِش. پولس اُ ئو ایطوکا توصیف اَکُنت: «اُچه حالا اَگینوم، چون یه تصویر محون تُو آیینه؛ ولی زمونی اَرسه که رووا رو اَگینیم» (اوِل قرنتیان ۱۳:۱۲). جلال اُ زفتن؛ هموطو که تُو عهد عتیک اَ طریق یه ابر سیاه زفت بوده. ولی به چه؟ به چه که هیچ مخلوکی ناتون به جلال بی‌حجاب اُ نگا بکنت ئو زنده بمونه. اولین کسی که عیسا بعد اَ بلند بودن اَ مرگ وا اُ گپ ایزه، مریم مجدلیه هستَه، ولی اُ فکر ایکِه که عیسا باغ بونِن (یوحنا ۲۰ :۱۵-۱۶). شاگردون لوِ تیو وا عیسا بِی صبونه، مویی شوخا، ولی اَوِل اُ ئو شونشناخت (یوحنا۲۱ :۹-۱۰). دو تا اَ شاگردون عیسا تُو جاده عمائوس وا اُ راه شاره. «ولی اُ ئو شونشناخت؛ به چه که چهمونِ ایشُ بسته بودن » (لوقا۲۴ :۱۶). همی ایی آدمو،

فَکه صورت اُ ئو شودی؛ به چه که اُ جلال خو آشکارا نشون ایندا.

تُو عهد عتیک، یه عده خداوند ملاکات شوکه، ولی اُ تُو جلال خو نمایون نبوت. خداوند تُو بلوطسون مَمری به ابراییم نمایون بو، ولی نه تُو جلال خو (پیدایش ۱۸: ۱-۲). یعکوب وا خدا کُشتی ایگه، ولی نه تُو جلال اُ (پیدایش ۳۲: ۲۴-۳۰). زمونی که یوشع نِزیک اریحا هستَه، خداوند ئو وا شمشیل کشیده ایدی ئو ایخواست بدونت که اُ طره اسرائیلن یا نه؟ موکِعی ایفهمی که اُ خداوندن، وا زمین کفت ئو خدا ئو سجده ایکِه. اِی فهرست وا جِدعون، بَپ و موم شمشون ئو خیلی آدموی دِگه ادامه ایشه.

جلو، یوحنای رسول خداوند ئو تُو روح ئو تُو تمونِ جلال اُ تُو جزیرت پَتموس ایدی. یوحنا رخسار اُ ئو وا اَفتوی تشبیه ایکِه که وا تمونِ کدرت شَدرخشی ئو وا دیدن اُ مثه مرده کفت. چطوکا یوحنا ایتونِس خدا ئو بگینه؟ به چه که اُ تُو جسم نهسته، بلکه تُو روح هستَه. دربارَ اشعیا ئو چَن نُفر دِگه هم وا همین شکلن. اَ طره دِگه، موسا اینتونِس وا رخسار خدا نگا بکنت؛ به چه که اُ تُو جسم فاسد بودنی خو هستَه.

جلال خداوند اُ چیزین که خدا ئو خدا اَکنت. تمونِ ویژگی‌هوی اُ: اقتدار، کدرت ئو حکمت اُ به معنی واکعی کلمه، گپی اَ حد به در خداوند نشون اَدَن. هیچ‌چیز زفتکایی وجود اینین. اُ همون که وا کلنچون خو استاله ئون ئو تُو جا خو کرار ایدا و به هر یه اَ اُشُ نومی ایدا. اُ کسین که کل دنیا ئو وا کلنچون خو حد ایگه -با دَسِش وجب ایکِه. اُ کسین که اِتون تمونِ زمین یطوری بلند بکُنت که انگار یه دونه ریغِن و وزن هر کطره هُو ئو اندازه‌گیری بکُنت و زمین و کوه‌ون ئو تُو کیله ئوی خو وزن بکُنت. اُ همو کسین که اَتونیم تُو کلبمو اُ ئو بیگینیم ئو اُغایه به شباهت اُ تبدیل بُبیم؛ اَ جلال وا جلالی بِشتِه.

اُ کسین که عمیقا ما ئو دوست ایشَه. ایکک که واصت ایگه بِی گناهون ما بهای گرونی هاده تا ما بُتونیم کِسمتی اَ خانواده اُ بَشیم. شما ئو نادونوم، ولی اِی مسأله حکیکتن مِئو هیجانی اَکُنت!

شخصی‌سازی

آیه: «که خدا ایُ توو وخت مناسب به اَنجُم اَرِسونه، همو خدایی که متبارکن و حاکم یکتان، شاه شاهُن و خداوند خداوندُنِن که تهنا اُن که بقا ایشَه، و توو یه نوری ساکِن، که نابو به اُ نور نِزیک بِشی، اُ کِ هیچکَ ابداً شیندیدِن و ناتونت ایبِگینه، به اُ حرمت و حکمرانی ابدی بَشِت. آمین.» (اوِل تیموتائوس ۶: ۱۵-۱۶)

نکته: جلال خداوند، همو چیزین که باعث اِبوت خدا، خدا بَشِت. تمونِ ویژگی‌هوی اُ: اقتدار، کدرت ئو حکمت اُ وا معنی واکعی کلمه گپی اَ حد به در خدا ئو نشون اَدَن. هیچ چیز زفتکایی وجود اینین.

فکر: نوری ئو تصور بکنی ایکک براخ ئو خالص که هیچ سیایی، تاریکی، سایه یا کم بودِن نوری تُو اُ وجود اینین. تصور بکنی ایی نور تُو گلب مِه شَدرخشی. به چه بایَه به ایی فکر بکنوم یا موات چیزی ئو اَ اُ زفت بکنوم؟ ایی کار غیرممکنن.

دعا: ای بَپ آسمنی، اَ تو مَوا درک عمیقی اَ جلال خو وازم هادِی. اومناوا ایی مسأله یه واکعیت ناچیز یا یه مسأله ساده یا چیزی بَشِت که هرازگایی به اُ فکر بکنوم؛ بلکه مَوا گپی اُ دایُم حاضر ئو واکعیته اَ دنیایی بَشِت که مِئو دوروم ایگفتِن. باشتا که جلال تو دایُم تُو گلب ئو مغزوم بَشِت. در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: مِه در مسیح، نور دنیا ئَم ئو جلال اُ ئو به همی کسویی که وا اُشُ رو وا رو اَبوم، آتابونوم.

اُطو که هستیم،
نمایون اَبیم

هفته دئوم

ما بایَه اَ رو عشک،

اَ خدا بترسیم، نه اَ رو ترس،

دوستش مُبَشِت.

– سنت فرانسیس دی سیلز

۱۸| ارزشتِ شما

اِی کسمت شامل بعضی موضوعوی جدی ئو یقین محکوم‌کننده اَبوت. پَ، کبل اَ ادامه دادن، یی کمی چُپ بزنیم ئو به عمق بِشته ای اَ محبت خدا دَس پیدا بکنیم. بحث ئو وا جمله‌ای سنگین و تگریبا سهمناک اَ عیسا شروع اَکنوم که کسمت مهمی اَ گپ و گفت ما ئو تُو اِی فصل تشکیل اَدِت. اگه کلوم اُ ئو بدون در نظر گِفتِن شرایطی که تُو اُ گفته بودِن بخونیم، ممکنن اشتباه درک بَشِت ئو یقین ترس مخربی ئو درست اَکُنت. پَ، اَ شما مَوا اُ ئو وا کلبی تسلیم‌بوده وا حرمت نسبت به خداوندمو بخونی:

> «ولی مه بهتو هشدار اَدم که اَ که بترسین : اَ اُ که بعد اَ کشتن جسم، کدرت ایشَه به جهنم بکردونه. هانه بهتو اَگم اَ اُن که بایَه بترسی» (لوقا ۵:۱۲).

عیسا وازمو اَگِت که اَ خدا بترسیم ئو اِی ئو یه دُفَه ناگت، بلکه وا تکرار اِی فرمون، به اُ پافشاری اَکُنت. اُچه که حکیکتن توجه ئو به خو جلب اَکُنت، کلمه «وا جهنم بکردونه» ن، که یه کلوم کایوم و زوردارن! وا اِی حال به جمله بعدی نگاه بکنی:

> «مگه پنج جوشک ئو وا دو پول سیاه نا فروشن؟ وا اِی حال حتا یه تا اَ اُشُ حدِ خدا اَ یاد نرفتن. حتا مودون سر شما کاملا شُشماردِن.

پَ مترسی، به چه که ارزش شما بیشته اَ هزار تا جوشکن»
(لوقا۱۲: ۶-۷)

توجه توبَشِت که تُو آیه ۵ به کلمه «[اَ خدا] بترسی» ئو تُو آیه ۷ به کلمه «مترسی» پافشاری اومکردِن. ایجا دُفَه دِگه تفاوت میون «ترس مُکدس» ئو «ترس نامقدس» ئو اَگینیم. ناتونوم وا حد کافی پافشاری بکنوم که ترس مُکدس به معنی ترسیدن اَ خدا و دوری کردِن اَ اُ نَن، بلکه ایی کارین که ترس غیرمقدس اَکُنت. پَ، ضرورین که ایی تفاوت ئو بدونیم ئو به ایی حکیکت، پابرجا بمونیم. گرچه که عیسا وا کلومی نافض ئو تگریبا سهمناک شروع اَکُنت، ولی همزمون ارزش غیرکابل تصور ما ئو حدِ خداوند اَگِت. در اصل، اُ نشون اَدِت که خدا حکیکتن ما ئو وا ارزش اَدونه ئو وا همی خاطر، هدیه ترس مُکدس ئو وازمو اَده. ایی نعمت، وا نِزیک کردِن ما وا «بخشندهٔ زندگی ابدی» ئو دور کردنمو اَ اُچه ما ئو نابود اَکنت، یعنی ترس اَ آدمیزاد که نکطه مکابل ترس مُکدسن، اَ ما واساری اَکُنت. ایی دو، کسمت مهمی اَ بحثِ تیغار ما اَبوت، ولی کبل اَ شروع، اَوِل دربارَ ارزش خومو بحث اَکنوم.

طبک گفته عیسا، خدا ایگک شما ئو عزیز اَکنت که تعداد مودون سر شما ئو هم اَدونه. علم حدودی اَزنت که اکثر آدمو به طور متوسط صد هزار مود رو تخت سرشو ایشَن. اگه ده هزار نُفر ئو تُو یه اتاک کرار هادِی، مگه اَتونین معیَن بکنی که کم تِی یه اَ اُشُ ۹۹.۵۶۹ کال مود ایشَه؟ حتا اگه درست حدس بزنی، تُو چَن دکیکه دومرتُبَ هم اشتباه اَکنی؛ به چه که هر آدم وا طور متوسط هر رو ۵۰ تا ۱۰۰ کال مود خو ئو اَ دَس اَدِت. ولی خدا تعداد دکیک کالوی ما ئو تُو هر لَظه اَدونه. ایی مسأله چه چیزی ئو وازمو اَگِت؟ ایی که ما ایگک وا ارزش هستیم که اُ دایوم وازمو فکر اَکُنت. داوود اَنویسه:

«ای خدا، فکروی تو وازَم چه با ارزشن! جملگی اُشُ چه گپن!
اگه موات اُشُ ئو بشماروم، اَ دونه ئوی ریـــغ بِشتِه است»
(مزمور ۱۳۹: ۱۷-۱۸)

همی ریغون! وا همی ریغوی رو زمین فکر بکنی؛ همی تیوهو، لردکی ئو و زمینوی گلف. مکدار اُ خیله زیادن. علاقه‌مندون وا علوم ئو ریاضیات اَگن بسته به حد ئو میزون فشرده ای بسته‌بندی، تکریبا ۵۰۰ میلیون تا یه میلیارد دونه ریـغ تُو یه فوت

مربع اَ لوِ تیو ایشَه. فکر ما به سختی اِتون تعداد خیله زیادی دونه ریغ ئو فَکه تُو لوِ تیو فلوریدا تصور بکُنت. ولی فکرش ئو بکنی اگه تمونِ دونه ئوی ریغ رو ایی سیاره ئو جمع بکنی، دومرتُبَ هم کدِ فکرون خدا درباره شما نابوت!

ایی سوال ئو اَ خو بپرسی: عمدتا وا چه چیزی فکر اَکنین؟ کمته به چیزی که وازتو کم‌اهمیتن فکر اَکنین. مِئو لیزا چیزویی موهه که هر سال تُو زمون کریسمس موکِعی به امباری اَریم، اوشو ئو پیدا اَکنیم. به چه که اَ یاد ببر اَکنوم که مالک اُشُ نَم. حتا یه دُفَه هم تُو طول سال به اُشُ فکر ناکنوم؛ چون وازَم ارزشی شونی. ولی اگه موات تمونِ فکروم دربارَ لیزا ئو تُو طول چِل سال زندگی مشترکمو بشمارم، ممکنن کدِ ریغویی که نصفی اَ یه باکس جوتی ئو پر بکُنت، بَشِت. ایی مکدار، تگریبا دویست میلیون فکر اِبوت؛ یعنی تُو هر ۶.۳ ثانیه یه فکر. آدمی که تا ایی حد به شوش فکر اَکُنت، مثه کسی که عمیقا عاشک اُن، شناخته اِبوت.

تعداد فکرون خدا دربارَ شما اَ دونه ئوی ریغ رو ایی سیاره بِشتِه ن. مگه اَتونین ایی مسأله ئو درک بکنی؟ شگفت‌انگیزته ایین که خدا بزرگ نمایی یا مبالغه ناکنت. گرچه که همه ما کنار آدمویی هستریم که بزرگ نمایی شوکردِن یا گپونِ دور اَ حکیکت شوگفتن، ولی خدا ناتون پوتوکی اَ حکیکت منحرف بَشِت. اُ ناتون درو بگِت. پَ موکِعی اَگِیم فکروی اُ درباره شما بِشتِه اَ تمونِ دونه ئوی ریغ رو کره زمین ن، ایی مسأله خیله گپین.

یِی بِشتِه به اُ توجه بکنیم. ارزش ما دکیک چِکَن؟ ارزش، اَ طریق خریدار معیَن اِبوت. یه دُفَه پُسوم تُو یه حراج ورزشی شرکت ایکِه؛ به چه که شرکت اُ علاقه‌مند هستَه تا جومه «بیل راسل» ئو که تُو مسابقات کهرمونی تُو دهه ۱۹۶۰ گرشه، بخره. اُشُ اَ خرید منصرف بودَن، به چه که بالاترین پیشنهاد به ۱,۰۴۴,۰۰۰ دلار رسیدَه. وا ایی که بیل راسل، بازیکن گپین، شخصی بیشته اَ چَن صد دلار بِی جومه اُ یا جمه هر بازیکن دِگه NBA مَندا؛ به چه که فَکه یه تکه جمه ن.

سوال ایی نَن که ارزش ما حدِ مردم چِکَن؛ به چه که ایی ارزش اِتون متفاوت بَشِت. به علاوه، دنیا اُ طو که بایَه گذشته خُبی تُو ارزش‌گذاری آدموی اینین. میلیون طفل تُو زهدون مومو خو وا کتل شُرسیدِن. مگه مردم بِی جُن ایی طفلون ارزش قائل ئرِن؟ دربارَ دُهتون و زنونی که بِی رابطه جنسی قاچاق اَبَن، اَ جمله فاحشه ئون، چطوکا؟ اگه ارزش اُشُ اَ طریق آدمویی که اُشُ ئو اوجا شُنادهادن، اندازه‌گیری بَشِت، فکه چَن صد دلار اَبوت.

ولی خدا فکه کسین که معیار واکعی ارزش‌گذاری ئو تُو ایی دنیا معیَن اَکُنت، نه آدمیزاد. حتا بِی چیزوی که ما ارزش قائل هستیم، عیسا یادآوری اَکُنت که: «اُچه مردم قُرب زیادی شُناها، تُو نظر خدا قبیهِن! (لوقا ۱۶: ۱۵). اُ همیطوَم ایی جمله‌ئون کابل توجه ئو اَگِت: «آدمیزاد ئو چه نعفی ایشه که تمونِ دنیا ئو ایبشت، ولی جُن خو اَ دَس هاده؟ یا آدم به عوض جُن خو چه اِتون هاده » (متا ۱۶:۲۶)

بِی یه لَظه تمونِ دارایی دنیا ئو در نظر بگیری. وا عمارت‌وی چن میلیون دلاری، املاک جُن، زیورآلات، فلزوکیمتی، ماشین‌وی جُن، حوری تفریحی ئو طیاره ئون فکر بکنی. تگریبا غیرکابل تصورن. مطالعه ئوی اخیر، تولید ناخالص جهونی ئو ۸۴.۹۷ تریلیون دلار حدودی اَگن. ایی مبلغ غیرکابل تصورن. وا ایی حال عیسا وازمو اَگِت اگه بخوایی جُن خو ئو وا همی اُشُ عوض بکنی، معاملهٔ بی‌فیده ای انجوم تودادن. پَ ارزش شما چکَن؟ پولس اَگِت: «به کیمتی خریده بودِین» (اوِل قرنتیان ۶:۲۰). پیشنهاد خدا بِی شما، یعنی کیمتی که اُ معیَن ایکردِن، تُو ایی کلمه‌ئوی پیدا اَبَن: «به چه که خدا دنیا ئو ایگک محبت ایکِه که پُس یگونه خو ایدا» (یوحنا ۱۶:۳)

ها نه، ارزش ایی کار خیله بِشتِه اَ جومه بیل راسل ن. خدا ارزش ما ئو وا گرونترین دارایی خو مساوی آدونه. ایجا حکیکتی عجیب‌غریب زفتن؛ اگه ارزش ما تُو نظر خدا حتا یه پنی کمته اَ ارزش عیسا هستَه، ایی معامله انجوم اینابو؛ به چه که خدا یه معامله بدون سود انجوم نادِت، چیزی که لیاکت بِشته ای ایشَه ئو بِی یه چیز کم‌ارزش‌ته نادِت.

مگه آتونین درک بکنی که چِگک بِی خدا وا ارزشین ئو محبت خدا بهتو چِگک زیادن؟ عیسا تُو یه دعا گپونِ عجیب غریبی اَگِت:

> «تا دنیا بدونت که تو مِئو ادفرستا ئو ایشُ ئو هموطو دوست اتسته که مِئو دوست اته. (یوحنا ۲۳:۱۷)

ایی مسأله بالاته اَ درک مون. خدا همو کد عیسا ئو دوست ایشَه، شما ئو هم دوست ایشَه. ممکنن فکر بکنی اُ فَکه درباره شاگردوش گپ ازنت. ولی ایطو نَن؛ به چه که عیسا توضیح اَدِت که: «درخواست مِه فکه بِی اُشُ نَن، بلکه همیطوَم بِی کسوپین که اَ طریق پیغوم اُشُ وازم ایمون آتارن» (یوحنا ۲۰:۱۷). اگه به عیسا مسیح ایمون توهه، به طور مستکیم یا غیرمستکیم اَ طریق گواهی شاگردوشن که

ایمون تواردن. عمقوی محبت خدا ئو ارزشی که اُ بِی شما قائلن، کابل درک نَن.
وا درک ایی حکیکت، حالا بیی به بررسی ایی که به چه هدیه ترس مُکدس تُو رابطه ما وا خداوند، کار حیاتین، توجه بکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «کطعن کسی فدیهٔ جُن کاکا خو ناتون هاده ئو خون‌بهای اُ ئو به خدا ناتون هاده؛ به چه که فدیهٔ جُن آدمیزاد کیمتین، ئو هیچ کیمتی کافی نابوت تا آدمیزاد تا ابد زنده بمونت»(مزمور ۴۹: ۷-۹)

نکته: هیچ آدم عاکلی، یه معامله بدون نعف انجوم نادِت؛ یعنی اُچه ئو که باارزش‌ته ن، جلو چیزی که ارزش کمته ای ایشَه، هاده. خدا هم ابداً یه معامله بدون نعف انجوم نادِت. کیمتی که خدا بِی شما ایدادِن، زندگی پُس یگونَشن. ایی بهش معنین که اُ همو کد بِی عیسا ارزش قائلن، بِی شما هم ارزش قائلن. همیطوَم به ایی معنین که همو کد بِی عیسا ارزش قائلن، بِی دور و بریُ شما هم ارزش قائلن.

فکر: وا توجه به ارزش زیادی که عیسا بِی زندگی مِه قائلن، حالا خو چطوکا آگینوم؟ ایی مساله چه تأثیری به نگاه ئو رفتار مِه وا کسویی که هر رو وا اُشُ رو وا رو اَبوم، ایشَه؟

دعا: ای بَپ آسمنی، اَ تو ممنون‌دارم که زندگی مِئو ایگک وا ارزش اَدونی که حاضر بودی عیسا به جای مِه بمیرت. عیسا! اَ تو ممنون‌دارم که به جای مِه داوری مِئو به خو اِتگه ئو ایطوکا حتا بِشتِه اَ خو وازم حرمت ادناها. روح‌القدس، اَ تو مَوا تُو گلب ئو مغزوم ایی درک ئو وازم ببخشی که چِگک مِئو دوست اتستن ئو وازَم ارزش قائلی، باشتا مِه هم بکیه دوست اومبَشِت در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: به همو طریقی که خدا مِئو دوست ایشَه ئو وازَم ارزش قائلن، مِه هم بکیه دوست اومهه ئو وازشو ارزش قائل اَبوم.

غایه ای که درباره محبت خدا موعظه اَکنیم، ایِ خطر ایشَه که اَ یاد ببر اَکنیم کتاب‌مقدس اَوِل محبت خدا ئو نشون نادِت؛ بلکه اَوِل، قدوسیت آتشی ئو سوزون خدا ئو نمایون اَکنت که محبت اُ، تُو مرکز قداست اُکرار ایشَه.

ــ اُسوالد چَمبِرز

۹| درگیری کشنده

تُو کسمت اوِل، به طور خلاصه ئو عبوری به جلال خدا پرداختیم. تُو اِی فصل، به بعدوی متفاوت حضور خدا تمرکز آکنیم. یی وا سفر به یه دوره زمونی شروع آکنیم؛ زمونی که کوم اسراییل تُو لردکی هسترِن ئو خدای متعال واصت ایگه تُو خیمه‌ای میون اُشُ جاگیر بَشِت. بعد اَ یه دوره کار زمان‌بر، مفصل ئو پیچیده، خیمه اَ طریق تیمی اَ کارگرون کامل بو. اِی خیمه طبکِ طرح دکیک که خدا تُو کوه وا موسا ایدادَه، درست بو که یه نمونه اولیه اَ خیمه آسمنی هسته(عبرانیون۸ : ۱ - ۵). بعد اَ تمون بودن کار، خدا حضور پرِاشکوه خو ئو نمایون ایکه:

> «اُغایه ابر، خیمه ملاکات ئو ایپوشوند و جلال خداوند، مسکن ئو پر ایکه و موسا اینتونِس به خیمه ملاکات داخل ببوت» (خروج۴۰ : ۳۴-۳۵)

دُفَه دِگه خداوند، وا یه ابر سنگین، اسرائیل ئو اَ جلال خو واساری ایکِه. اُ وا کوم محبوب خو به شیوه‌ای که اُشُ شاتونست طاکت بکنن، زندگی شَکِه. فَکه کاهن اعظم سالی یه دُفَه، وا خون حیونو کربونی اجازه داخل بودن به مکان مُکدس ئو ایشسته. اِی مقام، اَ طرَه خدا گُزین بودَه ئو اولین کاهن، هارون کاکا موسا هستَه. تُو رو معینی، دو تا اَ پُسوی هارون که کاهن هم هسترِن، داخل خیمه ملاکات بودَن ئو «آتشی غریب که خداوند وازشو فرمون ایندادە، به حضور اُ تکدیم شوکه»(

لاویان ۱۰:۱۰). دربارَ جزئیات اُچه واکعا اتفاک کفتن، نظروی مختلفی ایشَه، ولی بِی ایی که به اصل موضوع توجه بکنیم، یی اقدامات اُشُ ئو کنار بنوسیم ئو به انگیزه اُشُ تمرکز بکنیم. یه تا اَ تعریفو بی‌حرمتی ایین: «وا چیزی مُکدس، وا بی‌احترامی رفتار کردِن». به ایی معنی که اُچه ئو که مُکدسن، معمولی ئو معمولی حساب اَکنیم. در اصل، پُسوی هارون وا بی‌احترامی به محضر پراِشکوه خدا هندن. اتفاکی که اَ بِی اَکِت، شور زنی ئو حتا سهمناکن: «پَ آتش اَ محضر خداوند در هند، اوشو ئو غوت ایدا ئو تُو محضر خداوند مردن»(لاویان ۱۰ :۲)

ایی دو آدم که اجازه شوهسته به محضر خدا بیان، وا خاطر بی‌احترامی کردن، فورنی جُن خو ئو اَ دَس شودا. خدا وا بی رحمی به اُشُ حمله ایکه؟ نه، بلکه اُشُ به خو تُو معرض خطر کرار شودا. به ایی موضوع فکر بکنی؛ زمین، نود ئو سه میلیون مایل اَ اَفتو فاصله ایشَه. اَفتو گِفتِن تُو لو تیو بِی بِشتِه آدموی دلچسبن، ولی اگه تُو فاصله ده هزار مایلی اَ اَفتو اَفتو بگیری، فورنی وا مُردِن رو وا رو ابین.

اُشُ هم وا نِزیک بودِن بیشته اَ حد وا محضر مُکدس ئو پرجلال خدا مرتکب اشتباه بودَن ئو پَ، یطور عمل شوکه که وازشو فاجعه بو. به گپویی که موسا فورنی بعد اَ مُردِن پُسوی هارون به اُ ایگو، گوش هادِی:

> «ایین فرموده خداوند: میونِ اوشو که نِزیک منن، تکدیس اَبوم و تیغار همه کوم جلال پیدا اکنوم» (لاویان ۳:۱۰)

اُچه موسا ذکر ایکه، حکمی جهونی ئو ابدین؛ جهونی، به ایی معنی که بِی هر خلک بوده ای چه اَ آدمیزاد یا فرشته درستِن، ئو ابدی، به معنی چیزین که دایُم بودِن ئو ابداً عوض ناکنت. شما فکه وا داشتن نگا ئو کلبی احترام‌آمیز اَتونین به محضر اُ داخل بُبین. یی به اُ شو تُو برزیل بربگردیم. مِه تُو حضور سهمناکِ خداوند، همیطو که باد شَهوند، اَ ترس مُکدس فلج هستروم. فکری که به معنی واکعی کلمه تُو مغزوم شَچرخی، ایی هستَه: «جان بیور اگه یه حرکت اشتباه انجوم هادِی، یا یه کلمه اشتباه بگی، اَمیری!»

مگه واکعا ایی اتفاک شَکفت؟ مطمئن نهوم؛ ولی چیزی که به طور کطع اِتونوم بگیم، ایین که یه زن ئو آدم تُو عهد جدید در حد و اندازه ای مثه هم حرکت اشتباهی انجوم شودا ئو هر دو مُردن. ها نه! «مردن»؛ یعنی تُو عمقوی شیش فوتی

زمین خاک بودن(اعمال ۵: ۱-۱۰).

ایی زوج تُو محضر رهبرون کلیسا ئو هم‌ایمونون خو، هدیه ئو پیشکشی شُوا، وا ایی حال هر دو فورنی کشته بودن ئو تُو همو رو خاک بودَن. موکِعی ایی اتفاک کَفت، بکیه ایموندارون چه واکنشی نشون شودا؟

> «اُغایه ترسی گپ به تمون کلیسا ئو همه اوشو که ایی ئو شوشنوت، مستولی بو» (اعمال ۵:۱۱)

ایجا چَن نکته کابل توجه ایشَه: ناگت «ترسی گپ به شهر مستولی بو». نه! بلکه اَگِت «ترسی گپ به تمونِ کلیسا مستولی بو». نکته دئوم ایی که فَکه «ترس» نَن، بلکه «ترسی گپ» ن. نویسندئون عبری خلاف ما که گاهی تُو فرهنگ غربی بزرگ نمایی اَکنیم، بزرگ نمایی ناکنن. منظور اَ «گپ» تُو کتاب‌مقدس «مکدار خیله زیادی اَ ترس مُکدسن».

تُو اعمال رسولان باب ۲، موکِعی روح خدا اَوِل تُو روز پنطیکاست نمایون بو، بعضی اَ کسویی که اوجا ووستادرِن ، نتیجه شوگه که شاگردون تُو ساعت چار صبح شراب شوخا ئو مست بودَن. یه دیگَه ووستی ئو فکر بکنی که آدم مست چطوکا رفتار اَکُنت؟ اُ عمدتا چُپ شُزدَه ئو آروم نَن، بلکه گاهی شاد ئو سرکیفن. ایی حالت، جَوِ اُ روز خاص ئو توصیف اَکُنت. حضور خدای مهربان ما شادی بخش هستَه. ولی موکعی که حضور سهمناک و حتا ترسناک اُ بِی کضاوت میونِ همو مردم آشکار بو، کلیسا توو ترس ئو لرز خیلی بو. ایی اتفاک، خیله زیاد فهم اُشُ ئو نسبت به قدوسیت خدا افزایش ایدا.

گاهی اَ مِه اَپرسن: به چه تُو دورهٔ حاضر، مردم مثه ایی زوج اَ بین نرفتن؟ سوال خُب ئو درستین. ایی زوج وا پطرس ئو نهایتا، وا روح‌القدس درو شوگو. تُو قرن ۲۱ خیلی اَ کشیشو درو شوگفتن، پَ به چه آدموی خلافکار به سرنوشت عین همی گرفتار نبودن؟ یی بیگینیم فورنی بعد اَ مُردِن ایی زوج چه اتفاکی اَکِت؟

> «تا اُجا که حتا مریضون ئو به میدان‌وی شهر اَتارن ئو اوشو ئو به جاگه ئون ئو تخت‌ون اَخابونن تا وختی پطرس اَ اوجا رد ابو، دَس کم سایه‌اش به بعضیو اَ اوشو بکیت[...] ئو همه شفا شوگه» (اعمال ۵ :۱۵-۱۶)

موکِعی به اِی اتفاک فکر اَکنین، واکعا گیجومنگ اکنتن. توجه بکنی که ایجا اَ کلمه میدانو (حالت جمع) استفاده بودِن ئو «تعداد محدودی» نهسترن که شفا شوگه، بلکه «همه» شفا شوگه. اگه بخوایم اُ ئو به شکل حالایی ذکر اَکنیم، مثه اِین که پطرس رسول داخل یه بیمارستون گپ بَشِت ئو فَکه وا کدم زدن تُو دالون، همی تختوی طبقه ئو خالی بکُنت. ایطو کدرت گپی فَکه تُو اُجا که جلال خداوندن، دیده اِبوت.

بیی اِی مسأله ئو وا مثل دِگه ای اَ کتاب‌مقدس تایید بکنیم. بیش اَ صد سال بعد اَ اتفاکی که بِی پُسوی هارون گَفت، دو پُس دِگه که کاهن هم هسترِن، به ناموی «حُفنی» ئو «فینَحاس» وا زنونی که تُو همو خیمهٔ ملاکات جمع بودرن، زنا شاکه.

اِی مسأله نِزیک همو اُجا که پُسوی هارون هسترِن، اتفاک کَفت (تُو فاصله ۲۷متری اَ اُ جُیِ)! اُشُ به همین بسنده شوناکه. عبادت‌کنندئون ئو تهدید شاکه ئو به زور کربونیشو ئو شاگه: «پُسوی عیلی مردونی پست هسترِن ئو خداوند ئو شوناشناخت» (اوِل سموئیل ۲: ۱۲-۱۳). خدا دربارَ اُشُ ایگفتِن: «بِی کومودون عیلی کسم اومخا که گنا اُ کومودون و تا به ابد وا کربونی یا هدیه، کفاره نابوت»(اوِل سموئیل ۱۴:۳). کطعا شما ابداً تونِاوا اِی گپون اَ زبون خدا بشنوی.

رفتار اُشُ تُو نظر خداوند خیله زشت هستَه ئو بِی‌احترامی اُشُ چَن برابر بِشتِه اَ پُسوی هارون هستَه، وا اِی حال اِی نوخواسته ئون تُو همو خیمه فورنی نمردن؟ به چه؟ جواب اِی سوال ئو تُو اِی آیه اَبوت پیدا بکنی: «کلوم خداوند تُو اُ روزون کم هستَه ئو رؤیا غیرمعمول. (اوِل سموئیل ۱:۳). نبود کلوم خدا حکایت اَ نبود حضور اُ ایشَه؛ اُ اوجا حضور اینهستَه ئو اِی مسأله تفاوتی وا کنفرانس برزیل اینهستَه. ولی تُو زمون موسا اُ کامل حضور ایشسته.

اَ اِی مثالون چه نتیجه‌ای اَتونیم بگیریم؟ هرچه جلالِ آشکار خدا بِشتِه بَشِت، داوری، بِی‌حرمتی کردِن فوری ئو شدیدته اَبوت. پَ، تاخیر تُو داوری، به معنی نبود داوری نَن. وا همی خاطر پولس اَنویسه:

> «گناهون بعضیو نمایونن و تیغار اُشُ به کام داوری اِشتاب اَکنت، ولی گناهون بعضیو دِگه اَ پی اُشُ اَتات»(اوِل تیموتائوس ۲۴:۵)

پَ اَ روز عکل اِین که به هیچ شرایطی به خومو نوالیم که بِی خدا بِی‌حرمتی،

بی‌اعتنایی یا بی‌ملاحظه ای مُبَشِت. در واکع زمونی که جلال خدا نمایون نابوت، خطرناک‌ته ن. به چه؟ به چه که تُو ایی باور اَ را به در کننده که چون داوری نبودیم، مورد کبول هستیم، خیله احتمال ایشه ئو ساده‌ته ن که وا طرَه بی‌حرمتی بِی خدا لغزش بخاریم. اگه ایی اتفاک بِکیت، هموطو که تُو فصل بعدی آگینیم، به راحتی اَتونیم به ایی باور اشتباه برسیم که خداوند اهمیتی به بی‌حرمتیوی ما نادِت.

شخصی‌سازی

آیه: «میونِ اوشو که نِزیک مئَن، تکدیس اَبوم و تیغار همه کوم جلال پیدا اکنوم» (لاویان ۱۰:۱۳)

نکته: هرچه جلال آشکار خدا بِشتِه بَشِت، داوری بی‌حرمتی، فوری ئو شدیدته اَبوت. پَ، تاخیر تُو داوری به معنی نبود داوری نَن.

فکر: چطوکا تُو دعا، تُو کلیسا، تُو پرستش، تُو زمونی که کلوم خدا یاد داده اِبوت یا تُو زندگی روزونه به خدا نِزیک بشم؟ وا بی‌تفاوتی ئو بی‌توجهی به اُ نِزیک اَبوم؟ اَ ایی حکیکت غافل بودَم که اُ نه فکه بَپ مِه، بلکه خدای قدوس ئو آتش سوزونن؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش که وا بی‌حرمتی ئو بی‌توجهی، به تو نِزیک بودم. مِه اَ یاد اومکردن که تو کِ ایی ئو بیشته اَ حد به تو نِزیک بودم. حالا توبه اَکنوم ئو دِگه تو ئو نه مثه «رفیک»، بلکه مثه خدای قدوسی که هستی، مورد حرمت کرار اَدَم. ممنون‌دارم که تا ایی حد مهربان ئو بخشنده هستری ئو بی‌حرمتی مِئو ادبخشی. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه به خدا احترام اَنوسوم و مهم نَن که اُ چِگَک وا کدرت یا نرمی حضور خو نمایون اَکنت.

«به چه که راهوی آدمیزاد
جلوِ چهمونِ خداوندن ئو همی
طریقوی اُ ئو اَسنجه.»

– مثلون ۵:۲۱

۱۰| خدا سیل کننده نَن

هموطو که پِشته گفته بو، ترس مُکدس ما طبک درک ما اَ جلال خدا، زیاد اِبوت. عکس اُ هم صدک اَکنت: هرچه کم‌ته اَ اُ بترسیم، گپی اُ ئو حتا تا حد محدودیتوی آدمی کاهش آدیم. سیستم ایی دنیا، مثه روخونه خروشونین که پراِشتاب ئو وا کدرت، وا تکلّا بِی نادیده گِفتِن جلال خداوند، به روان آدمیزاد اَکوبه. ماهیت ایی روخونه، کلمه‌ئو، فکرو، تصویرو، ویدئوهو یا هر وسیله دِگه این که اَبوت اَ اُ بِی اعتلای آدمیزاد فاسد بودنی وا کیمت کاهش گپی خالکمو استفاده بکنی.

کسی که ترس مُکدس اینین، به راحتی تسلیم ایی کدرت اِبوت ئو دارای ذهنیتی اِبوت که باور اَکُنت خدا به اُچه اُ انجوم آدِت، توجهی ناکنت یا اهمیتی نادِت؛ درنتیجه، فکرویی مثه ایی شروع به شکل‌گیری اَکنن: مِه استثنا نَم، مِه معاف نَم، مِه فرخ زیادی وا بکیه اومنی، خدا انگیزه‌ئون، گپ یا اعمال مِئو نادیده اَگِنت ئو ایکک اتفاکوی زیادی نکفتِن که خدا ناتون همی اُشُ ئو رصد بکُنت.

«شریر تُو دل خو اَگِت: خدا اَ یاد ایکردِن، رو خو ئو زفت ایکردن ئو ابداً ناگینت» (مزمور ۱۱:۱۰)

انواع جورواجوری اَ ایی طرز فکر اشتباه ئو خطرناک هستِن، ولی همی به ایی معنین که تواناییوی خدا کمته اَ اُچه واکعا هن، وا نظر گِفته بَشِت. ایی موضوع وا ایی طرز فکر که مُم بپ، رئیس، معلم، مربی یا هر رهبر دِگه ای ممکنن رفتار ما

ئو رصد نکند و متوجه اُ نبوت، هیچ تفاوتی اینین. آدمویی که تُو ایی تله گیر بودَن، به خوشُ وا ایی باور آروم اَکنن که جزئیات زیادی بِی پیگیری ایشَه ئو خدا کدرت انجومشُ اینین.

یی یه کدم جلوته بریم. اگه کسی به لغزشت تُو ایی راهِ ادامه هاده که دلیل اُ نه فکه نبود ترس مُکدس بلکه دوری اَ اُ ن، حالا وا ایی باور شیطونی رو وا رو اِبوت که خدا ناتون نیتون، گپ یا اعمال مِئو بگینه. ایی که باور مُبَشِت خدا ناگینه، یه مسأله ن ئو ایی که فکر اَکنیم اُ کادر به انجوم ایی کار نَن، مسألهای دِگین که خو، نوعی بیاحترامین! ممکنن گپون، اعمال ئو انگیزهوی خو اَ بکیه زفت اَکنیم یا کاروِیی زفتکایی تُو تاریکی یا حتا تُو سایه انجوم هادیم تا بکیه متوجه اُ نبن. ولی اگه فکر اَکنیم که اَتونیم فکرو یا کارو خو اَ خداوند متعال زفت بکنیم، به خو گول مودادن. ایی فرض نادرست، شَوا هوشیار بَشِت شَوا ناآگاهانه، تُو روحی که بدون اَ ترس مُکدسن، هستن. کتابمقدس اَگِت:

> «وُی به اوشو که نکشه ئوی خو وا سیحری اَ خدا زفت اَکنن، که کاروشو تُو تاریکین و وا خو اَگن: کِن که ما ئو بگینه؟ کِن که ما ئو بشناسه» (اشعیا ۱۵:۲۹)

اَوِل ممکنن فکر بکنی که اشعیا به شریرون، بیایمونو، یا به کسویی که کلیسا نارن و تُو مراسم پرستشی شرکت ناکنن، اشاره ایشَه. همیطو که موارد بالا، مخصوصا درباره ایموندارون نوشته بودِن. ها نه، درستِن، به چه که کبل اَ ایی آیه، اَخوانیم:

> «یهوه اَگِت: ایی کوم وا لُوِ خو نِزیکُم اَتان و وا لوُ خو مِئو حرمت اَنوسه، ولی دلشو اَ مِه دورِن؛ ترس اوشو اَ مِه حکم یاد گِفته اَ آدمیزادن ئو بس. (اشعیا ۱۳:۲۹)

بوالی اُ ئو وا زمون حال وا شکل حالایی در بیاریم. ایی آدموی ادعا اَکنن که وا عیسا تُو ارتباط هستن، به چه که به لطف اُ نجات پیدا شوکردن. اُشُ وا کلوم به اُ حرمت اَنوسَن، تُو کنفرانسوی مسیحی شرکت اَکنن، تُو اسپاتیفای (اپ موزیک) به سرودوی پرستشی گوش اَدَن، ولی کِسمتی اَ وجودشو فکر اَکُنت که خداوند، کادر به دیدن یا شنیدن اُچه اُشُ فکر اَکنن یا انجوم اَدَن، نَن. وضع فکری اُشُ بِشته

بدته اَکسوپین که اَ عیسا دمباله روی ناکنن. اُشُ درویی ئو باور شوکردِن، ئو بدته اَ اُ، ایی که به اشتباه خو آگه نهن.

ممکنن بگین: «اَبداً، ایطو چیزی ناتون اتفاک بِکیت!». یی به زوجی که تُو عهد جدید اَ اُشُ صحبت بودن ئو تُو فصل کبل هم به اُشُ اشاره موکه یعنی حنانیا ئو سفیره بر بگردیم (اعمال ۵). پیشینهٔ چیچکای بِی درک رفتار اشتباه ایی زوج مهمن. چیچکای اُشُ تدر حکیکت اَ باب ۴ شُرو اِبوت:

> «ایسوف هم که اَ طِیفه لاوی ئو اهل قبرس هستَه و رسولان اُ ئو برنابا یعنی «مشوق» نوم شوناهادن زمین زراعی ئو که ایشسته، فروخت ئو پول اُ ئو شوا حدِ پای رسولان ایناها» (اعمال ۴: ۳۶-۳۷)

تُو اُ دوره زمونی، قبرس جزیرتی وا دارایی فرایون، سنگوی کیمتی، معادن مس ئو آهن ئو مِکدار زیادی دار هستَه ئو وا خاطر گل، میوه، شراب ئو روغنش معروف هستَه. اگه زمینی تُو قبرس توهسته، یقین اَ وضع مالی خُبی برخوردار هستریِ.

تصور بکنی: یه لاوی ثروتمند اَ قبرس مبلغ خیله زیادی اَ پولی ئو که اَ فروش زمین خو شوگِفته، اَتاره تا همه اُ ئو به کلیسا هاده. بعد چه اتفاکی اَکِت؟

> «و ولی شخصی حنانیا نوم وا شوش سفیره ملکی ئو ایفروخت» (اعمال ۱:۵)

به کلمه اوِل آیه توجه بکنی: «ولی» یه حرف ربطن که دو کلمه ئو وصل اکنت به هم. تُو ایِ مورد، شروع باب جدید راحت اِتون اَ اهمیتِ ادامه چیچکا کم بکنت. ایِ تازه‌واردِ ثروتمند به کلیسا وصل ابوت ئو پیشکشی عالی اَتاره که همه گواه اُ هستن. هدیه اُ باعث واکنش ایِ زوج اِبوت ئو اُشُ فورنی یخو ملک اَفروشن ئو

> «[حنانیا] کِسمتی اَ کیمت اُ ئو وا فهمو کامل زنش نگه شُکه ئو بکیه‌ش شُوا، حدِ پای رسولان ایناها» (اعمال ۲:۵)

چه چیزی باعث ایِ واکنش بو؟ ممکنن ایِ زوج تا اُ لَظه، گپترین بخشندئون کلیسا هسترن؟ اگه ایطون، توجه رهبرون و مردم ئو به خو جلب شوکه؟ بایَه وا خاطر مُبَشِت که بخشنده ای، نوعی عطان مثه خیله اَ عطائوی دِگه مثه

خذمت کردِن، موعظه کردِن، مهمون نوازی، یاد دادن، راهبری کردِن و موارد دِگه. بخشنده ای هم اَ ایی قاعده جِدا نَن ئو تشویک اِبوت (دئوم قرنتیان ۹: ۱۳-۱۲). ایی زوج اَ حرمت ئو توجه زیادی برخوردار هسترِن؟ مگه امنیتشو وا خطر کفتَه ئو اَ طریق شخصی تازه‌وارد تهدید شِبودَه. مگه مردم کادوی ایی آدم ئو که باعث کمک ئو حمایت اَ آدموی فخیر بودَه، جشن شوگه ئو توجه اُشُ اَ حنانیا ئو شوش منحرف بودن؟

شاتَم اُشُ پی جلب توجه هسترِن، پَ وا فروش یه کطعه زمین که یقین گپترین دارایی‌شو هستَه، واکنش نشون شودا. اُشُ ایطوکا استدلال شوکه: «ایی پول خیله زیادین که بتونی اَ اُ دل بکُنی. ولی ماوا ایطوکا وا نظر آتات که تمونِ اُ ئو به اُشُ اومدا. پَ بییم فَکه کِسمتی اَ اُ ئو هادیم، ولی اعلام بکنیم ایی تمونِ پولین که موگفتن!». ایی فکر فریبکاری، وا ایی توجیه که بکیه تشویک شُکه که هدیه ئون گپ هاد، تکویت شبو.

ظاهر سازی، مهم‌ته اَ حکیکت هستَه پَ، باعث گول زدن بو. چطوکا ممکنن که ایی زوج فکر بکنن خدا کار اُشُ ئو ناگینه؟

اُشُ ایی کار اَ کبل پلَن بررسی شوکردن ئو وا هم موافق هسترن. وا ایی باور که آتونن نکشه خو اَ خداوند زفت بکنن، عمل شیطونی خو تُو تاریکی انجوم شودا ئو اُجا تُو ذهنشو فکر شوکه که خداوند نادونه چه خبرن (نکل قولی تگریبا مستکیم اَ اشعیا ۱۵:۲۹). ایی مسأله وا کیمت جُن هر دوتاشُ تمونِ بو. هر دو تا تُو یه رو خاک بودَن.

چطوکا دو نُفر اَ کسویی که ادعا شاکه ایمون شوهن و گواه معجزئوی کابل توجهی تُو بابوی کبل هسترن، ممکنن باور شوبَشِت که آبوتن انگیزه‌وی خو اَ خدای کادر مطلق زفت بکنی؟ اُشُ گواه ایطو معجزئوی هسترن: شنیدن صدای هندن باد شدید اَ آسمُن که توجه همه مردم شهر به خو جلب ایکِه، نجات یافتن بیش اَ هزار نُفر تُو جعمویی که اَ کبل اعلام نبودَه، پاکی یه شل مادرزاد که وا طور معجزه واری راه شَره، کدرت خداوند که ساختمونی ئو تکون ایدا ئو خیلی معجزئوی دِگه.

یا چطوکا ممکنن که آدم ئو حوا که وا خدا تُو باغ راه شاره، باور بکنن که بعد اَ گنا آتونن اَ اُ زفت بُبن؟ (پیدایش ۸:۳)

کوم اسرائیل چطوکا شَتونست بگِت: «خدا ناگینه»(حزقیال ۹:۹)

یا ایی جمله تکون دهنده وا نظر بگیری: «ای پُس آدمیزاد، آیا آگینی شیخوی

ایل و تبار اسرائیل هر یه تاشو تُو اتاک مجسمه ئوی خو تُو تاریکی چه اَکنن؟ به چه که اَگن: خداوند ما ئو ناگینه»(حزقیال ۱۲:۸).

چِگَک نادونین که فکر اَکنیم، اَتونیم کلبوی سرد و جِدا موندمون ئو اَ خداوند زفت بکنیم؟

خلاصه، همی ایی سناریوئو ریشه مشترکی شوهن که ایی خطای گپ ئو تکویت اَکُنت: نبود ترس مُکدس. وا همو میزونی که ما فاقد ترس مُکدس هستیم، تواناییوی خدا تُو فکر ما کاهش پیدا اَکنت ئو سهمناک ایین که ما اَ وضع خو غافل اَبیم ئو کدرت تشخیص ما لهوز اِبوت. ایی شرایطین که تُو چَن فصل بعد مفصل دربارَش گپ اَزنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اُغایه همه کلیسائون ادونن که مِه جست کننده دلو ئو فکروم و به هر تِی اَ شما به حسب کاروش عوض اَدم» (مکاشفه ۲۳:۲)

نکته: خداوند نه فکه اَ اعمال ما، بلکه اَ انگیزه‌ئون ئو نیتوی ما هم آگه ن.

فکر: مگه همه وَه وا ایی فهمو که خدا اَ عمق فکرو، انگیزه‌ئون ئو نیتوی مِه آگه ن، زندگی اَکنوم؟ چطوکا اِتونوم فهمو خوم اَ ایی حکیکت افزایش هادَم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مَوا انگیزه‌ئون ئو نیَتوم کدِ انگیزه‌ئون ئو نیتوی عیسا پاک بَشِت. باشتا تمونِ فکرو، خواسته‌ئو، گپ ئو کاروم وا ایی درک که تو دایوم راه‌ئوم کاوش اَکنی، تصفیه بکنوم. باشتا که ابداً درک مِه اَ ایی حکیکت، کم نبشه. در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: وا فهم اَ ایی که خداوند، اَ نیتون، فکرو، گپ و کاروی مِه کاملا آگه ن، زندگی اَکنوم.

«پَ به چه ایی کوم به
ارتداد دایومی مرتد بودَن؟»

ــارمیا ۸: ۵

۱۱| وا تِرس و لِرز

حضور سهمناک خدا ئو نتیجه داوری حنانیا ئو سفیره «ترسی گپ» تُو کلیسا درست ایکه. اَدوبارَ بایَه پافشاری بکنوم که ایجا اَ کلمه شهر استفاده نبودِن، بلکه اَ کلمه کلیسا استفاده بودِن. موکِعی معادل یونانی «ترسی گپ» ئو بررسی اَکنیم، مفهوم شدیدته ای ئو اَده. کلمه یونانی megas معادل کلمه دئوم یعنی «گپ» ن ئو به معنی «بالاترین حد یه مقیاس، به میزون زیاد، شدید، سهمناک» ن. کلمه انگلیسی mega هم اَ همین کلمه گِفتَه بودِن. پَ، هیچ اشتباهی تُو مفهوم اُ وجود اینین ئو در واکع، اَبوت اُ ئو «ترس شدید» ترجمه بکنی. وا یاد توبَشِت که نویسندئون کتاب‌مقدس تُو کلوم خو بزرگ نمایی ناکنن. کلمه یونانیphobos هم معادل کلمه اوِل، یعنی ترسِن. کلمه‌ای که گاهی بِی ترس مُکدس تُو سرتاسر عهد جدید استفاده بودِن، وا معنی «ترس، وحشت، احترام، حرمت ئو عزت» ن. سرچهمه دِگه ای اُ ئو مثه «ترس کاطی به حرمت سنگین الهی، حرمت، ابهت» نکل اَکُنت. ما دومرتوبَ وا کلمه‌ئوی ترس ئو وحشت رو وا رو اَبیم که نشون دهنده درجه بالایِی اَ ترس هستن.

پولس هم غایهٔ نوشتن، اَ همی کلمه ئون استفاده اَکُنت:

> «پَ ای عزیزون، هموطو که دایُم مطیع هسترین، نه فکه تُو محضر مِه، بلکه حالا خیله بِشتِه حتا در نبودوم، نجات خو وا تِرس و لِرز وا عمل بیاری: به چه که خدان که وا عمل زوردار خو، هم کصد و

هم کدرت انجوم اُچه ئو که خشنودش اَکنت، تُو شما بوجود اَتاره»
(فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳)

نجات ما وا محبت ئو مهربونی حاصل نابوت، بلکه وا ترس ئو لرز وا دَس اَتات که بعدا اُ ئو وا طور کامل بررسی اَکنیم. دُفَه دِگه شدت اُچه وازمو گفته اِبوت، وا کلمه ای نو افزایش پیدا اَکنت لرز، که معادل یونانی اُ tromos بودِن به معنی «دروشیدِن اَ ترس ئو ترس یا وحشت، ترس ئو احترام عمیک» ن. استفاده اَ ایی کلمه‌ئون، یه اتفاک کم نَن؛ به چه که ایی دو کلمه کنار هم چار دُفَه تُو عهد جدید اَ طریق پولس رسول استفاده بودَن.

گرچه که ما بررسی ترس مُکدس ئو به پایون مونرسوند، ولی جئ ووستادیم که اَتونیم اَ ایی مسأله تعجب بکنیم که چطوکا یه یاد دهنده کلوم خدا اِتون اُ ترس مُکدس ئو به «پرستش احترام‌آمیز» محدود بکُنت. فکه تُو ایی فصل، وا چَن آیه‌ای که به اُشُ پافشاری موکردِن، وا کلمه ئویی خیله کِوی ئو سنگین رو وا رو اَبیم. ایجا فهرستی اَ کلمه ئون جم بودن: ترس گپ، ابهت، وحشت، پا پیش ناهادِنِ عمیک، دروشیدِن، خوف.

ایی کلمه ئون، فکه بِی توصیف یه جنبه کوچِک اَ زندگی ما تُو مسیح نهن، بلکه نشون اَدَن که نجات ما چطوکا به عمل اَتات؛ اصطلاحی که توصیف اَکُنت چطوکا تکلائوی ما وا همکاری ئو کدرت روح‌القدس، اُچه ئو که عیسا سخاوتمندانه بِی ما آماده اَکُنت، وا رشد کامل اَرَسونِت. اَ ایی لَظه به بعد، ایی طور اَگِیم: نجات ما وا ترس ئو لرز به عمل اَتات.

حالا وا در نظر گِفتِن ایی موضوع، ایی سوال پیش اَتات که به چه ترس مُکدس، مثه یه تا اَ حکیکتون پیشرو، تُو کلیسائوی ما، گروهویی کوچِک ئو یا مدارس کتاب‌مقدسی یاد داده نابوت؟ مگه ایی مسأله اِتون علت وجود خیلیو اَ مسیحیو بی‌تفاوت ئو بی‌اثر تُو دنیا غرب بَشِت؟ یا اِتون دلیلی بَشِت که کتاب‌مقدس دربارَ «روی‌برگردوندن» اَ ایمون تُو روزوی آخر هشدار اَدِت؟ پولس اَنویسه: «به چه که تا اَوِل اُ خطا واکع نبوت ئو اُ آدم بی‌دین که چوک هلاکتِن به ظهور نارسه، اُ رو نارست» (دئوم تسالونیکیان ۲:۳). مگه ایی خطا اِتون وا خفه کردِن ترس مُکدس ما سُک بَشِت؟ بعد اَ چِل سال دعا، بخونی ئو خذمت تُو تمونِ ایالتوی آمریکا ئو شصت کشور، باور اومه که ایی کار درستن.

یی یه کدم جلوته بریم. یه تا اَ تعلیموی اولی یا پایه ایی کلیسا «مجازات ابدی» ن. ایی کلمه‌ئون وا دکت بخونی:

> «پَ یی تعلیموی اولی درباره مسیح ئو پشت سر بنوسی، وا طرَه کمال جلو بریم ئو بار دِگه مجازات ابدی ئو اساس کرار ندیم» (عبرانیون ۶: ۱-۲).

واکعیت ایین که همه ما بِی نحوه زندگیمو حساب پَس اَدیم. اُچه تُو ایی داوری اَکِت تا ابد اَمونه، یعنی کار ابدین! بِی یه آدم ایموندار، اَ اُ به عنوان «مسند داوری مسیح، یاد اِبوت.

یی به دو کلمه ای که تُو آیه بالا اُشُ ئو درشت موکردِن، توجه بکنیم. اولین کلمه «اولی» ن. یه چولنگی تُو مدرسه دبستان چه چیزی شاد اَگنت؟ مهارت خوندن، نوشتن، جمع ئو تفریق کردِن ئو بکیه مهارتون اساسی. در واکع ما پایه‌هوی اصلی مورد احتیاج بِی ادامه تحصیل ئو وا دَس اَتاریم. مگه اَتونین ادامه تحصیل تُو دبیرستان یا دانشگاه ئو بدون کدرت خوندن، نوشتن یا جمع ئو تفریق کردِن تصور بکنی؟ غیرممکنن.

وا نظر مِه خیله اَ ایموندارون اَ داوریی که وا اُ رووا رو اَبن، اطلاعی شونی یا تُو بهترین حالت، فکه وا ایی اصطلاح آشنا هستن، ولی اُ ئو کامل بررسی شونکردن. ایی مسأله ئو اَبوت وا فهم اَ ایی که یادگیریِ مهارتون اولی تُو دبستان مهم هستن، ولی ابداً کدم جدی بِی یادگیری اُشُ ئو اینسی، مکایسه بکنی.

سوال خیله مهمی که بایَه بپرسی، ایین که چطوکا ایموندارون بدون ایی حکیکت اولی، زندگی خو ئو تُو مسیح بنا اَکنن؟

یی به کلمه دِگه ای که درشت بودِن، یعنی «شالدهٔ» توجه بکنیم. مگه اَتونین تصور بکنی که ساختمونی ئو بدون پایه ئو شالدهٔ بنا بکنی؟ اگه هوا آروم بَشِت، ساختمون اِتون بالا بره ئو پا برجا بمونه. ولی وا هوندن یه مابلوچ سهمناک، ساختمون اَچله. ایی کار اِتون نشون دهنده انحراف اَ ایمون بَشِت. گرو «بارنا» خبر ایدا که بیشته اَ چِل میلیون آمریکایی بین سالوی ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۰ ایمونشو ئو اَ دَس شودا. حالا نصفی اَ اُشُ ادعا اَکنن که غیرمسیحی هستن، یعنی بی‌خدا ئو بی‌دین. نبود تعلیموی پایه ایی ما، اِتون به ایی آمار اسفناک کمک کرده بشت؟

یی نگاه کوتاهی وا اُچه که به داوری ما وابسته ن، بکردونیم:

«هانه ما ایطو دلگرمیم ئو ترجیح اَدِیم اَ بدن غریبی جدا بشیم، حدِ خداوند جاگیر بشیم» (دئوم قرنتیان ۸:۵)

فورنی اَفهمیم که پولس فَکه وا ایموندارون گپ ازنت. موکِعی یه غیرایموندار اَ بودن تُو بدن دوری اَکنت، تُو محضر خدا هم نابوت.

«پَ شَوات تُو بدن جا مُبَشِت ئو شَوات تُو غریبی اَ اُ به سر ببریم، اِبی ئو هدف کرار مودادن که اُ ئو دلخاش بکنیم» (دئوم قرنتیان ۹:۵)

زمونی که پُسمو تُو سن نوخواسته اِبی هسترِن، مِئو لیزا بِی فرصت‌وی هستریم تا اُشُ ئو وا ایمون تربیت بکنیم. یه تا اَ جنبه‌های مهم یاد دادن ما، واساری اَ اُشُ، در مکابل نگاه حق به جانب، بودن. یه رو پسین به اُشُ اومگو: «بچه ها، شما ناتونین کاری بکنی که مِئو مُم‌شما ئو بِشتِه یا کمته اَ اُچه کبلا دوست موهسته، دوست مُبَشِت!». ایطوکا عشک بی‌قیدوشرط ما بِی اُشُ نشون داده بو. ولی چَن لَظه بعد، گپوم ئو ایطوکا ادامه اومدا: «ولی نسبت به اِبی موضوع که ما چِکّک اَ شما راضی هستیم، موظف یین!». اِبی لَظه عجیب‌غریب چهم اُشُ ئو به حکیکت واز ایکِه.

حکیکت ایین که ما ناتونیم کاری انجوم هادیم که خدا ما ئو بِشتِه یا کمته دوست ایبَشِت. ولی موظف هستیم که اُ چِکّک اَ ما راضی بَشِت. وا همی خاطرن که پولس اَگِت:

«به چه که همه ما بایَه جلوِ مسند داوری مسیح حاضر بُبیم، تا هر کَ بنا به اعمال خُب یا بدی که تُو روزونِ زندگی تُو بدن خو ایکردِن، عوض بگنت. پَ چون معنی ترس خداوند ئو اَدونیم، تکلا اکنیم مردم ئو کانع بکنیم» (دئوم قرنتیان ۵: ۱۰ - ۱۱)

تُو اِبی مسند داوری ما وا خاطر گناهونی که توبه موکردِن، داوری نابیم، به چه که اُشُ کبلا اَ طریق خون عیسا پاک بودَن. خدا «وا کدی که مشرق اَ مغرب دورِن، به همو حد هم نافرمونی ما ئو اَ ما دور ایکردِن است» (مزمور ۱۰۳:۱۲). ئو جئی دِگه اَگِت: «اَ اُ رو زکه بدی ایشُ ئو ببخشوم، گناهوشو ئو دِگه ابداً به یاد نتاروم» (عبرانیون ۸:۱۲)

پَ داوری ما شامل چه چیز اَبوت؟ اِبی که چطوکا مثه یه ایموندار زندگی موکه،

خُب ئو بد، مورد بررسی کرار اَگنت. اُچه بِی بحث کنونی ما مهمِن، ایین که پولس «ترس خداوند» ئو وا داوری یه ایموندار مرتبط اَکُنت. هموطو که پِشته اشاره بو، معادل یونانی کلمه ترس phobos ، همو کلمه ای که بِی توصیف واکنش کلیسا به داوری سفیره ئو حنانیا استفاده بو. ایی مسأله ما ئو وا یه پرسش مهم اَرَسونِت: مگه اتفاکی که بِی ایی زوج کَفت، اِتون پیش‌نمایشی اَ داوری یه ایموندار بَشِت؟ ایی احتمال ئو تُو چَن فصل آینده، بررسی اَکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «تا رفتار شما در خور خداوند بَشِت، بتونی اُ ئو اَ هر بابت دلخاش بکنی: یعنی تُو هر کار خُب ثمر بیاری ئو تُو شناخت خدا رشد بکنی» (کولسیان ۱:۱۰)

نکته: شما ناتونین کاری انجوم هادِی که خدا شما ئو بِشتِه یا کمته اَ اُچه کبلا دوست ایشسته، دوست ایبشت. ولی موظفیین که اُ چِگَک اَ شما راضی ئو دلخاش بَشِت.

فکر: زندگی مِه خداوند ئو دلخاش اَکنت؟ اَ کا بدونوم که چه چیزی اُ ئو دلخاش اَکُنت ئو چه چیزی ناکنت؟

دعا: ای بَپ آسمنی اَ تو مَوا که وا کلوم خو ئو وا وسیله روح خو اُچه ئو که بِی تو خاش ئو ناخوشن، به مِه نمایون بکنی. گلب ئو فکری وازم هاده که بیشته اَ هر چیزی بِی خشنودی ئو رضایت تو بَشُم. باشتا وا ایی کار، بِشتِه تو ئو بشناسوم ئو یطور زندگی بکنوم که تو ئو عزیز بدونوم. باشتا اُچه که مَوا، مِئو بِی داوری بودِن مثه یه ایموندار آماده بکُنت ئو اجروی ابدی ئو که وازَم وا نظر توگِفتن، بگیروم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: دلخاش کردِن خداوند، اولین اولویت مِه تُو زندگین. اُ تُو مِه کار اَکُنت تا خواسته ئو رضایت اُ ئو انجوم هادَم.

نکته کابل توجه دربارَ خدا ایین که موکِعی اَ اُ شَترسی، دِگه اَ هیچ‌چیز ناتِرسین؛ همیطو که اگه اَ خدا نتِرسی، اَ همه‌چیز شَترسی.

– اوسوالد چَمبرز

هفته دئوم - روز پنجم

۱۲| دغلکاری واگیردار

توضیح یه نکته تُو رابطه وا زوجی که زندگی اُشُ تُو کتاب اعمال رسولان به پایون رسی، مهمن. موضوع، کاری که حنانیا ئو سفیره انجوم شودا، نهسته. به چه که اُشُ در مراسم کلیسایی خو، یه هدیه ای کادوی شوکه. دادن هدیه مالی بِی خدا کار جُن ئو مُکدس ن، ولی گنا، انگیزه اُشُ هستَه یعنی اشتیاک وا دیده بودِن تُو نوری خاص.

ایجا پرسش مهمی گفته ابوت: مگه فَکه گپ ئو کردار ما مورد کضاوت ئو بررسی کرار اَگِنت یا فکرو ئو انگیزه‌وی ما هم در بر اگنت؟

بیی وا خوندن هشداری که عیسا به شاگردوش ایدا، شروع بکنیم:

> « همی موکَع، چَن هزار نُفر جمع بودَرِن، و ایگَک تعدادشُ زیادَه که رو پای هم پا شاناهادَه. عیسی اَوِّل با شاگردُنُ خو گپ ایزَه و ایگو: «اَ خمیرمایه عالموی فرقه فَریسی که دو روئین، دور بِشی. هیچ چیزِ بِنهونی نین که معلوم نَبَشِت و هیچ چیز زَفت بودَه ای که فهمیده نَبَشِت.» (لوقا ۱۲: ۱-۲)

تُو ایی دو آیه، موارد زیادی مطرح بودِن. تصور بکنی که شما خادم انجیلین ئو جمعیت زیادی بِی شنیدن صدای شما جمع اَبَن که «بیش اَ هزار نُفر» ثبت بودِن. ایی رویای اکثر خادموی ئو واعظینن! ولی عیسا چه اَکُنت؟ اُ به شاگردوش ناگت:

«آهای چوکون، مِه وا خاطر همی ایجائَم، برِین اُ راه تا مِه کاروم انجوم هادم!» نه، برعکس، اُ سه تا کار انجوم اَدِت:

اَوِل، اُ اَ ایی فرصت استفاده اَکُنت تا وا اُشُ پیغومی تصویری اَ ایی که چطوکا «زیر کنترل لَظه نبشین» ئو برسونت. اُ وا ایی رهبرون آینده دربارَ دغلکاری، هم وا مثل و هم وا آموزش هشدار اَدِت. معادل یونانی کلمه دغلکاری hupókrisis و به معنی «داشتن آمونجی یا انگیزه‌وی خاصن، همیطو که در واکعیت، آمونجی کاملاً مختلفی موهه.»

تُو دغلکاری ماهر هسترِن - ئو فکه بِی تظاهر کردِن ئو نمایش بکیه، کاری انجوم شادا. عیسا هشدار اَدِت که وا پاک نگه کردن انگیزه‌هوتون تُو ایی تله نکین.

در اصل، اُ اَگِت که نوالی محبوبیت یا تایید آدمو شما ئو راهبری بکُنت، بلکه اَ طریق روح راهبری بُبین، هم تُو اُچه آموزش اَگینین ئو هم تُو نحوه زندگیتو، تُو حکیکت پا برجا بمونی.

دئوم، عیسا اشاره اَکُنت که ریا وا چه سرعتی اِتون بچش بَشِت. اُ اُ ئو وا مایه خمیر مکایسه اَکُنت؛ مخمری که تُو سرتاسر خمیر پخش اِبوت ئو باعث اِبوت کل خمیر، ور هوندَه ئو پف بکُنت. مثل عیسا نشون اَدِت که دغلکاری واگیردارن، ولی خلاف مخمر، بِی آسایش ما خیله ضررِن.

سوم، اُ وا تأکید اَگِت که ریا ناتون زفت بمونه. مسلمن که نیت پشت حرف یا عمل آدم سرآخِر برملا اِبوت. جمله بعدی اُ نشون اَدِت که چه چیزی اَ انگیزه‌وی ناپاک واساری اَکُنت:

> «رفیکون، بهتو اَگم اَ کسویی که جسم ئو اَکشن ئو بیشته اَ ایی ناتونن بکنن، مترسی. بهتو نشون اَدَم اَ که بایَه بترسی: اَ اُ که بعد اَ کشتن جسم، کدرت ایشَه تو جهنم بکردونه. هانه، بهتو اَگم، اَ اُن که بایَه بترسی» (لوقا ۱۲: ۴-۵)

دُفَه دِگه، عیسا بِی ترس اَکلومی کِوی استفاده اَکُنت؛ phobéo که هم خانواده ophóbos، ئو کلمه تاکیدی ما تُو فصل کبلی هستَه ئو به معنی: «وحشت، ترس ئو لرز» ن. عیسا «تُو جهنم کفتِن» ئو نادیده گِفتِن ترس مُکدس ئو به هم مرتبط اَکُنت. فکری ترسناک که نابو خیله آسون اَ اُ گذشت. دُفَه دِگه اهمیت ترس مُکدس ئو مقدم بودن اُ به پرستش وا حرمت ئو اَگینیم.

عیسا وازمو اَگِت که اَ خدا بترسی نه اَ آدمو. یعنی، ترس خدا ما ئو اَ ترس آدمیزاد رها اَکُنت ئو ترس اَ آدمیزاد وا اَ بین بردن کدرت ترس خدا ما ئو به بردگی اَکشونه. اشتباه مکنی، موکِعی اَ آدمیزاد اَتِرسیم، انگیزه‌وی ما تحت تأثیر کرار اَگِرَن. «ترس اَ آدمیزاد» ئو به یه شکل مثه هم «ترس اَ خدا» در نظر بگیری. ایی مساله حتمن به معنی فرار اَ مردم نَن؛ بلکه به معنی جذب بودِن وا طرَه کسوین که جلو ما هستن وا انگیزه وا دَس واردن رضایت شخصی، واساری یا منفعت. ترس اَ آدمیزاد ما ئو تُو مُخمرِ ریا گیر اَکردونه ئو باعث اِبو. که زندگی کردِن بِی تایید آدمیزاد بَشِت.

دومرتُبَ هم به حنانیا ئو سفیره بربگردیم، وا نظر شَرسی کار اُشُ بی‌عیب ئو نقص هستَه. وا ایی حال، انگیزه‌شون اُشُ ئو مجبور ایکِه تا شکل خاصی ئو به جامعه خو نشون اَدَن ئو ایی همو چیزین که باعث سقوط اُشُ بو. آدمو اَتونن اعمالی انجوم اَدَن ئو کلمه ئویی ئو ذکر بکنن که خدائو خاش بیاد، ولی بدون ترس مُکدس، انگیزه‌هوشون توو گناهن.

موکِعی تُو دهه ۱۹۸۰ تُو کلیسای محلی خذمت مَکه، شدید درگیر ترس اَ آدمیزاد هستروم. تا زمونی که روح‌القدس انگیزه‌ام برملا اینکردَه، به ایی موضوع پی اومنبرده. تُو اُ زمون، تُو کلیسای گپمو جایگه والایی اومسته. دایُم وا کسویی که وا اُشُ تُو ارتباط هستروم، مهربان هستروم و فورنی اَ اُشُ تعریف تمجید مَکه، حتا اگه اُ تعریف، درست نهسته. اَ درگیری وا بکیه متنفر هستروم ئو مثه طاعون اَ اُ دوری مَکه. همیطوَم، گزارشویی مَگِه که یه تا اَ دوست‌داشتنی‌ترین مردون کلیسائَم، و ایی باعث خشنودی ئو رضایت خاطروم بو.

یه رو تُو دعا اُمشنوت که خداوند ایگو: «پُسوم، مردم اَگن تو آدم دوست‌داشتنی ئو مهربونی!». واضح نحوه گپ خدا وا گلبوم ئو وا یاد اَتاروم. احساس اُمنکه لفظش تاییدکننده بَشِت.

پَ، محتاط اومگو: «ها نه، اُشُ ایی ئو اَگن.»

اُ جواب ایدا: «مگه اَدونی به چه وا حرف ئو تعریفو جُن وا مردم گپ اَزنی حتا اگه درست اینین؟

اومپرسی: «به چه؟»

اُ ایطو جواب ایدا: «چون اَ رد بودن اَ طریق اُشُ اَترسی. محبت تو معطوف کِن - خوت یا اُشُ؟ اگه واکعن مردم ئو دوست اتسته، حکیکت ئو تاگفتَه ئو حتا وا کیمت رد بودن اَ اُشُ درو توناگفته!». بُهت اومزه. همه مِئو مثه یه آدم

دوست‌داشتنی فکر شاکه، ولی حکیکت کاملاً متفاوت هستَه.

وا شیوه‌ای مثه هم، اعضای کلیسای اولین هم به احتمال زیاد حنانیا ئو سفیره ئو ایموندارون خُبی شادونست، مخصوصا که اُشُ یه هدیه ای کابل توجه بِی کشیش‌وشون تُو محضر شورا شُوا. ولی انگیزه واکعی اُشُ برملا بو. ایطوکا، انگیزه‌وی مِه هم بالا رفتن خو، واساری اَ خو ئو تغییر دادن وا خو هستَه. چیچکای واکعی رفتار مِه، چیچکای یه آدم ریاکار هستَه.

انجوم کاروی خداپسندونه ئو بدردبخور جلوِ دنیای سیل نگا آسونِن، همیطو که انگیزه خودخواهی ئو زفت اَکُنت. ما اَتونیم جمعیتی ئو وا یه پیغوم انجیلی گپ به حرکت در بیاریم، ولی تُو درون، انگیزه‌ئومون زیاده خواه ئو اَ رو خودخواهی بَشِت.

آسونِن کاروی خُب و الهی ئو جلو دنیایی که ما ئو نگا اَکُنت انجوم هادیم، همیطو که نیت خو ئو زفت موکردِن.

شخصی‌سازی

آیه: «به چه که کلوم خدا زنده و مؤثرن و تیز ته اَ هر شمشیل دو دمِ، که فکرو و نیتوی دل ئو اَسنجه.» (عبرانیون ۱۲:۴)

نکته: ترس خداوند، ما ئو وا انگیزه‌وی کلبی خو تُو ارتباط نگاه اَکنت که خیله مهمن، به چه که نبود اُ، به ما جلوِ گول دغلکاری آسیب پذیر اَکنت.

فکر: چطوکا وا انگیزه رضایت، حمایت یا منفعت شخصی، وا طرَه راضی کردِن بکیه کشش پیدا اَکنوم؟ مگه ایی راه عادی مِه غایه ایین که زیر فشاروم؟ تُو چه مواردی، ایی کار باعث بودن تا صداکت خو ئو وا خطر بکردونوم؟

دعا: بَپ آسمنی، اَ تو مَوا تا مِئو ببخشی که دمبال جلب رضایت بکیه وا نفع خو هستروم. روح‌القدس! اَ تو مَوا تا تمونِ کسمتویی اَ زندگیم ئو که راحت تسلیم ایی فشار بودَم، وازَم نمایون بکنی. مِه اَ ایی که آدمو ئو وا جای

عیسا، سرچهمه شادی ئو خاشی خو کرار اومدادن، توبه آکنوم. اَ تو مَوا تا گلبوم ئو اَ ترس مُکدس، پُر تا همه وَه بکیه واکعن دوست اومبَشِت ئو تسلیم دغلکاری نبشوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه بکیه وا گفتن حکیکت ئو پی جوری منفعتوی اوشو به جای منفعت شخصی، محبت آکنوم.

«به چه که همی ما بایَه
[اُطو که هستیم جلو] جلوِ مسند داوری
مسیح حاضر بُبیم.»

– دوم قرنتیان ۵:۱۰

۱۳| سه تا تصویر

به کلمه «اُطو که هستیم، حاضر بُبیم» تُو آیه صفحه کبل دکت بکنی. هر آدمیزاد دارای سه تا تصویرن: تصویر دیده بوده، تصویر نشون داده بوده ئو تصویر واکعی.

تصویر «دیده بوده» ما ایین که بکیه ما ئو چطوکا آگینن. تصویر «نشون داده بوده» طریقین که ماوا بکیه ما ئو بیگینن ئو تصویر «واکعی» ما همو چیزین که واکعن هستیم، گرچه که ممکنن اَ طریق بکیه زفت یا نادیده گِفتَه بَشِت، ولی بِی خدا کاملاً کابل رویتن ئو ایطوکان که ما جلوِ مسند داوری حاضر اَبیم.

عیسا ئو در نظر بگیری -اُ به درستی درک نبوت، به درو متهم بو، مثه یه مست ئو تک تلو شناخته بو، مثه یه مرتد نوم گذاری بو ئو حتا به وحی گِفتِن اَ شیطون متهم بودن. اُ اَ طریق رهبرون مذهبی ئو بکیه رد بو. تصویر اُ تُو چهم خیلیو، مخصوصن آدموی ممتاز، خُب نهه.

کاکائون ناتنی عیسا که تُو اُ زمون، بدبین ئو بی‌ایمون هسترِن، اُ ئو زیر فشار کرار شودا تا بیرون اَ یه تصویر که اَ خو نشون ایدادَه، زندگی بکُنت: «ایجا ئو ترک بکن ئو وا یهودیه بره تا دمباله روئوت کاروپی که اَکنی ئو بیگینن!». اُشُ اُ ئو رشخند شوکه: «به چه که هر که بخواد شناخته بَشِت، زفتکاپی کار ناکنت. تو که اپی کارون ئو اَکنی، خو ئو به دنیا نشون هاده» (یوحنا ۷: ۳-۴) اُشُ تحت تأثیر درک بکیه هسترِن ئو تکلا شاکه عیسا ئو زیر همو بردگی کرار اَدَن، یعنی ترس اَ آدمیزاد.

ولی تصویر واکعی عیسا کاملاً متفاوت اَ یه تصویرن که خیلیو اُ ئو درک اَکنن: «اُ

صورت خدای نادیده ن» (کولسیان ۱:۱۵). همیطو که خیلیو اُ ئو رد شاکه، خداوند متعال وا طور واضح اُ ئو تأیید ایکه: «ایین پُس عزیزوم که اَ اُ دلخاشوم» (متا ۳:۱۷). تصویر درک بودن عیسا چیزی نَن که اَمرو مونده، بلکه اِی تصویر واکعین. تصویر حکیکی عیسان که موندگار بو نه تصویری که بکیه رویت یا درک شوکه.

موکعی که عیسا به زمین هستَه، اَ تبلیغ درباره خو ئو هرطور تکلّا بِی درست کردن شهرت دوری شَکه. زمونی که آدم محتاجی ئو شفا شَدا، گاهی شَگو: «واسار بشین کسی اَ اِی موضوع آگه نبوت» (متا ۹:۳۰). اُ اَ محبوبیت، شهرت، ستایش ئو تایید آدمو دوری شَکِه. موکعی که مردم شاخواست اُ ئو به درجه پادشاهی بالا ببرن، اُ اَ اِی کار دوری شَکِه. در اُ تظاهر، توهم ئو گول نهسته. اُ اَ ترس خدا کیف اَکنت؛ به چه که توجه و تمرکز خو به بَپ حفظ شَکِه.

ما هم همیطوَم بایَه تصویر عیسا ئو نمایون بکنیم. آزادی، تُو زندگی کردِن طبکِ حکیکت تُو آدمیزاد درونی ما نمایون اِبوت؛ اُ هم زمونی که اَ تبلیغ درباره خو یا واساری اَ خومو دَس بسیم. ایجا اَبوت ریشه رفتار اَ خود راضی ئو تُو آدم ئو حوا پیدا بکنی. یه دیگَه که اُشُ سقوط شوکه، اَخوانیم: «اُغایه چهمونِ هر دوتاشُ واز بو ئو شوفهمی که لختن» (پیدایش ۳:۷). تمرکز اُشُ اَ خدا به خوشو معطوف بو ئو حالا دمبال رفع کم و کاستی تازه کشف‌بوده خو هسترِن. اُشُ اَوِل تکلا شوکه لختی خو ئو بپوشونن. ممکنن اِی مساله دربارَ ما وا طور مختلفی نمایون بَشِت، ولی ریشه مشکل همیطو یکسانِن. اگه مِه به خو تمرکزم بشت، پَ بِی ارائه تصویری ابم که نقصوی شناخته‌بوده مِئو زفت بکنت. عیسا، جُن خو ئو اَیدا تا ما ئو اَ اِی بردگی خلاصی هاده. پولس اَنویسه: «ما جرأت ناکنیم خو ئو اَ کسویی بشماریم یا وا کسویی مقایسه بکنیم که خودپرستن. چه گنوغَن که اوشو درباره خوش وا میزانوی خوشو کضاوت اَکنن ئو خو ئو وا خو اَسنجن» (دئوم قرنتیان ۱۰:۱۲).

اگه جلوِ فشارِ مکایسه تسلیم بُبیم، وا بزرگ‌نمایی، کم و کاستی خو ئو همیطوَم وا خودتبلیغی یا خودمراقبتی اَ خو واساری اَکنیم، همه‌چیز اَ انگیزه‌ئون ئو نیتوی ما شُرو اِبوت. تُو دنیای حالایی، تصویر دیده بوده ما وزن بِشته ای نسبت وا تصویر واکعیمو ایشَه. یعنی، شهرت ما چیزین که اَ اُ واساری اَکنیم. در حال حاضر، تکلائوی ما به نمایون، جایگاه، عنوانو، محبوبیت، مقبولیت، شهرت ئو غیره تمرکز ایشَن، به چه که کم و کاستی ما ئو زفت اَکنت.

اِی چیزی نَن که تُو روز داوری نمایون بشت ئو مورد بررسی کرار بگنت؛ بلکه

ایی تصویر واکعی مان که به شالده انگیزه‌ئون ئو کصدومو تمرکز ایشن.

> «پَ درباره هیچ چیز کبل اَ وَخت کضاوت مکنی تا ایی که خداوند بیاد. اُ اُچه ئو که حالا تُو تاریکی زفت ن، تُو روشنیی برملا آکنت ئو نیتوی دلو ئو نمایون آکنت. اُغایه تشویک ئو تعریف تمجید هر کَ اَ خو خدا اِبوت» (اوِل قرنتیان ۵:۴)

خیلیو، ایی آیه ئو نادیده اَگِرَن ئو فکر آکنن که دربارَ داوری بی‌ایمونون؛ ولی ایطوکا نَن، به چه که هیچ بی‌ایمونی تُو روز داوری مورد ستایش کرار ناگنت. کطعا ایی آیه تُو رابطه وا ایموندارونن.

موکِعی آخوانیم: اُچه ئو که تُو تاریکی زفتن، ئو نیتوی دلو جلوِ کل ملکوت آسمُن نمایون اِبوت، یقین توو ترسی اَبیم که سالمن. ایی اِتون یه تا اَ دلیلویی بَشِت که پولس اَ داوری ایموندارون مثه «ترس خدا» یاد بکُنت. فهمو ما اَ ایی واکعیت، ترس مقدسی ئو درست آکُنت که به نوبه خو ما ئو کنترل اکنت ئو کادر آسازه تا وا تصویر واکعی خو زندگی بکنیم. وا ایی حال، نکطه مکابل اُ هم صدک اکنت: یعنی هرچه بِشتِه اَ خداوند ترس مونبشت، بِشتِه وا تصویر دیده بوده خو تَگه آکنیم.

ایی تله کشنده حنانیا ئو سفیره هستَه. اُشُ بِشتِه به ایی علاقه‌مند هسترِن که چطوکا اَ طریق کسویی که اُشُ ئو رقیب، رفیک، اعضای کلیسا ئو رهبرون خو شادونست، رویت شابو.

بِی ایی که چیچکای اُشُ ئو بهته درک بکنیم، یی سفری که باعث سقوط اوشو بو، طوری تصور بکنیم که انگار تُو دوران حالایی ما اتفاک کفتن. کلیسا فَکه چَن ماه هستَه که وجود ایشسته ئو رسولان ئو اعضای کلیسا همه منتظر هسترِن که بیگینن کِ مثه رهبر تُو مناطک متفاوت نمایون اِبوت.

بِی ایی زوج، رو خاشی هستَه که عیسا ئو کبول شوکه ئو گناهوشو بخشیده بو. اُشُ شدیدن تحت تاثیر محبت خدا ئو جماعت ایموندارون کرار شوهه.

ولی سرآخر تمرکز اُشُ عوض بو. جالبن که به احتمال زیاد خدا اَ طریق اُشُ عمل شَکه؛شایت اَ طریق دادن یه هدیه، نصیحت یا تشویک بکیه، یا خوندن سرودی تُو گرو پرستش (احتمالوی زیادی ایشَه). ایطوکا، اُشُ هم اَ احساس رضایت که اَ شناخته بودِن خزمتشو، کیف آکنن. ترشح اندورفین زیاد شبو ئو احساسوی هیجان‌انگیزِ شادی ئو رضایت ئو هدیه شوا.

شهرت اوشو رو به افزایش هستَه. وا ایی حال، اُشُ بِی حفظ شهرت تازه شکل‌گِفته خو، بایَه بعضیو اَ رفتاروی شک برانگیز ئو وا کلمه‌ئوی ئو اعمال علی الظاهر بی خطر پوشش شادا. شاتَم اُشُ درگیر یه اختلاف شدید خانواده ایی یا یه دعوای طول دار هسترِن. جهل ئو جدل اُشُ ساحار ئو دراز بودَه، ولی غایه ای که تُو جمع ایموندارون دِگه هسترِن، رفتارشو ئو شدید عوض شاکه تا عیب خو ئو بپوشونن. ایی زوج شناواسته بکیه ایموندارون، اختلافو ئو دعواهوی ایشُ ئو گواه بَشَن؛ به چه که ایی کار، تصویر دیده بوده اوشو ئو خراب ئو تهدید شَکِه. پَ، تکلّا شاکه تا رفتاری عاشکی ئو محبت‌آمیز نسبت به همدگه نشون اَدَن.

اُشُ عکسون ئو ویدئوئوی خو ئو تُو اینستاگرام ئو تیک تاک وا اشتراک شاناها که تُو اوشو همدگه ئو تو کچک شاگه، خنده شاکه ئو اَ فعالیت‌وی مهیج که وا هم انجوم شادا، کیف اَکنن. عنوانون چیزی مثه وا «زندگی رویایی» یا «اهداف عاشکی» یا «دوست اومه وا اُ زندگی بکنوم!» هستَه. پُستوی جور وا جور دِگه ای هم ایشسته که زندگی موفکیت اُشُ (که موکع فروپاشی هستَه)، کسب ئو کار رو به رشدشون (که موکع خراب بودن هستَه)، چولنگون جُن (که رفتارشو سرکش، طلب‌کارانه ئو اَ رو خودخواهی هستَه) ئو موفقیتوی دگه شو ئو به تصویر شَکشی. وا نظر شَرسی که ایی کار جواب اَدِت؛ به چه که تعداد دمبال کننده ئون (فالوورها) رسانه ئوی اجتماعی اُشُ وا شتاب زیاد شبو .

حنانیا ئو سفیره الگویی ئو پِی شاگه که تصویرِ نشون داده بوده خو ئو کِوی نگه شوکه. همه ایشو بی خطر وا نظر شَرسی، ولی وا هر عمل ریاکارانه، ترس خدا تُو اُشُ کم کم کاهش پیدا شوکه. اُشُ دِگه وا خاطر داشتن شخصیت دوقطبی، احساس محکومیت شوناکه. همه‌چیز خُب به نظر شارسی ئو اَ شهرت خُبی برخوردار هسترِن که کِسمتی اَ اُ واخاطر سخاوتمند بودنشو تُو کلیسا هستَه.

یه روز رسی که برنابا هدیه خو ئو وا کلیسا ایوا. توجه اوشو وایه گیر جلب بو. برنابا اَ اُشُ جلو شُوزده ئو تصویر دیده بوده اوشو وا تهدیدَه. تا اُ زمون، پافشاری اوشو به تصویر ساخته بوده اَ طریق خوشو وا خُبی پخش بودَه.

همه ایشو بِی بکیه بی خطر ئو الهام‌بخش وا نظر شَرسی، ولی اُشُ ئو وا راهی خطرناک ئو مخرب سوق شَدا. مگه روح‌القدس سرنوشت ایی زوج ئو تُو کتاب‌مقدس بِی هشدار دادن وازمو ئو ارائه یه نگاه کلی اَ ایی که داوری تا چه حد جدی اَبوت، ایدادِن؟ پولس اَنویسه:

«گناهون بعضیو نمایونن ئو تیغار اُشُ وا کام داوری شتاب اَکنت،
ولی گناهون بعضیو دِگه اَ پی اُشُ اَتات» (اوِل تیموتائوس ۲۴:۵)

گنا حنانیا ئو سفیره تُو اُ روزِ وا یاد موندنی، واضح بِی همی نمایون بو. داوری اُشُ اَ کبل اعلام بودَه. وا ایِ حال، اُچه که بایَه بِشتِه نگران‌کننده بَشِت، ایین که گناهون بِشتِه آدموی بعداً نمایون اِبوت. خواهشن توجه توبَشِت که داوری خدا به انگیزه‌وی پَنوم اوشو شپرداخت، نه وا عمل اُشُ.

خبر خُب ایین که ما اَتونیم اَ انگیزه‌وی تاریکمو توبه بکنیم، و خدا نه فکه ما ئو اَبخشه، بلکه اگه به حضور اُ بریم ئو خواهون ترس مُکدس بَشیم ئو فکرمون ئو اَ طریق کتاب‌مقدس تازه بکنیم، اَتونیم وا انگیزه‌وی پاک برکت بگیریم.

شخصی‌سازی

آیه: «به چه که هیچ چیز زفتکایی نَن که نمایون نبوت ئو هیچ چیز زفت بوده ای نَن که معلوم ئو مشخص نبشت» (لوقا ۱۷:۸)

نکته: هر آدمیزاد دارای سه تا تصویرن: تصویر دیده بوده، تصویر نشون داده بوده ئو تصویر واکعی.

فکر: مِه وا طرَه چه تصویری جذب اَبوم؟ مِه تُو حکیکت زندگی اَکنوم یا بِی حفظ شهرتوم درو اَگم یا گپونِ گول زنک اَگم؟ وا کسویی که وا اُشُ تُو رابطه ام، صادق ئو رُکم؟

دعا: خداوندا، اَ ایِ که به جای تمرکز به تصویر «واکعی»ام بِشتِه به تصویر «دیده بوده» ئو «نشون داده بوده» خو تمرکز اومکه، توبه اَکنوم. اَ ایِ که به صداکت و راستی صدمه وارد اومکه، اَ تو طلب بخشش اَکنوم. انگیزه‌ئون ئو نیتوم پاک بکن. باشتا که تمرکز مِه رو عیسا ئو بکیه بَشِت، نه به خو.

اعتراف: مِه وا شمشیل دولبه کلوم خدا اَوالم تا فکرو ئو نیتون گلبوم ئو نمایون بکُنت.

ترسِ اَ مُردِن ئو داوری، وا داخل بودِن ترس
حکیکی خدا در ما
اَ میون سیدِنِ ایی ترس عذاب اینین،
بلکه جُغی سبک ئو خوار بِی روحن
که به جای شهمات، وازمو آرومی اَده.

– اِی دبلیو. توزر ئو هری ورپلوگ

۱۴| شور ابدی

زندگی الانی ما در مکایسه وا ابدیت، گراهی بیشته نَن. حتا اگه دقیق‌ته بگیم، اِی زندگی هیچِن، به چه که ریاضیات ساده اَگِت که هر عدد متناهی بَش به بی نهایت، مساوی وا صفرن. پَ، نود یا چَن سال تُو مکایسه وا ابدیت، هیچن. وا توجه به اِی واکعیت عجیب‌غریب، عاکلانه ایین که بِی ابدیت آماده بُبیم.

تصمیموِی که عیسا دربارَ هر یه تا اَ ما تُو مسند داوری اَگِنت، ابدی هستن (عبرانیون ۶: ۱-۲). یعنی، ابداً هیچ عوض، تجدید نظر یا تغییر تُو داوری اُ درست نابوت. پَ، دید ما نسبت وا صلیب، معیَن اَکُنت که ابدیت ئو کا سپری اَکنیم. ولی روش زندگی ما مثه یه ایموندار، معیَن اَکُنت که چطوکا تُو ابدیت زندگی بکنیم.

خیلیو تصور اَکنن که ملکوت چیزی بیشته اَ یه تجربه‌ی روحانی (بدون جسم) ئو غیرفیزیکی وا محبت ئو آرومی نَن ئو هیچ رنجی واکلش نین. اُشُ انتظار شوهن که قدیسون به موجودوی غیرمادی تبدیل بُبن که رو ابرون شناورن، چنگ اَزنن ئو انگور اَخارن. همیطو که بعضیو دِگه، ملکوت ئو یه خذمت پرستشیِ حوصله سر بر ئو بی‌وقفه اَدونن. وا ایطو نگایی، وا سختی اَبوت درباره اِی ماهیت ابدیِ خسته کننده، هیجانی بو.

ولی ایشو افسانه‌ئویی هستن که تُو هیچ جای کتاب‌مقدس پیدا نابوت. خوبترین چیزوی اِی دنیا، جُلَ سایه‌ای اَ ابدیت نَن. جامعه ئویی بِی پلَن، شهرویی بِی ساختن، کشورویی بِی وارسی کردِن، کهکشانویی بِی کشف ئو پیشرفت، ئو خیله چیزوی

بِشته ای وجود ایشن که وا نحوه خلکت ما بِی زندگی همسو ابن. بِی شهر ابدی خداوند، منصبون ئو مسئولیت‌وِیِ وجود ایشه که بایَه پر بُبن. پَ، مسند داوری ئو مثه مصاحبه و ارزیابی در نظر بگیری که جایگاه ابدی شما ئو تُو پایتخت اُ، آسمُن جدید و زمین جدید معیَن اَکُنت.

وا در نظر گِفتِن ایِ کضیه، بوالی به بحث دربارَ چطوکایِ بررسی ایجا و داوری بربگردیم:

> «به چه که همه ما بایَه جلوِ مسند داوری مسیح حاضر بُبیم، تا هر کَ بنا به اعمال خُب یا بدی که تُو روزونِ زندگی تُو بدن خو ایکردِن، عوض بگنت» (دئوم قرنتیان ۵:۱۰)

به عنوان ایموندارون، گناهون ما، که ما ئو وا جهنم محکوم شاکه، اَ طریق خون عیسا اَ بین آرن و بِی همیشه اَ یاد آره (عبرانیون ۱۲:۸). ولی هنوزا هم رفتار بد ئو شرورانه ایشَه که تُو داوری ایموندار بایَه جوابگوی اُ بَشیم. ایِ مساله بایَه توجه ما ئو به خو جلب بکُنت.

معادل یونانی کلمه بدی، kakósن و به معنی: «وا بدی مرتبط بودن، ضرر ئو مضر» همیطوَم «بازنشسته بودِن، عقب‌نشینی کردِن، عقب‌نشینی تُو جنگ» نکل اِبوت. ایِ کلمه، به معنی یه اثر خراب کننده ان؛ اثری که اِتون نه فکه اَ طریق کاری که انجوم آدِیم، بلکه وا عقب‌نشینی یا بازنشسته ایِ یا در واکع، وا اُچه انجوم نادیم درست بَشِت. پَ، نه فکه کاروِیِ که انجوم مودادن، بلکه فرصتوی اَ دَس رفته ئو هم در براَگنت. ترس مُکدس، باعث اِبوت ما نسبت به مسئولیتوی پادشاهی عهده دار بُبیم، همیطوَم نسبت به هرطور نیت یا رفتار مخربی که زندگی آدموِیِ که خدا دوستشو ایشَه ئو تحت تاثیر کرار آدِت، وا هوش بُبیم.

کتاب‌مقدس، گاهی اَ ما مثه «معمارون» یاد اَکُنت. شما آتونین اُ ئو مثه پیمونکارون جانبی در نظر بگیری که لهر سفارشی خدا ئو که اُ بِی همیشه تُو اُ جاگیر آبوت، بنا آکنن. لهر اُ نومی ایشه: صهیون (مزمور ۱۳۲: ۱۳-۱۴) و مواد اُ اَ سنگوی زنده تشکیل بودِن که شامل همی مقدسُن اُن (اوِل پطرس ۲: ۵)، و عیسا سنگ زاویه اصلی اُن (اشعیا ۱۶:۲۸).

پولس واضح وظیفه‌ئون ما ئو مَعیَن اَکُنت: «به چه که ساخته دَس خداییم،

ئو در مسیح عیسا خلک بودِیم تا کاروی خُب انجوم هادیم، کاروِیی که خدا اَ کبل فراهم ایکِه تا تُو اُشُ کدم بسِیم» (افسسیان ۲:۱۰). توجه توبَشِت که پولس اَنویسه: ما «بایَه» اِی وظیفه‌ئون انجوم هادیم. اگه ما اَ وظیفه‌ئون خو عقب‌نشینی بکنیم و زندگی خو به شیوه‌ای گزین بکنیم که انگیزه اُ وا دَس واردن منفعتوی کوتاه اَ رو خودخواهی بَشِت، ای یه نمونه اَ رفتاروی «زشت ئو شرارت‌وار» وا حساب اِبوت.

پولس همیطوَم اَنویسه:

> «اگه کسی به اِی پِی ساختمونی اَ طلا یا نُگره یا سنگوی کیمتی یا دار یا گیا یا کاه بسازه، کار هر کَ نمایون اِبوت؛ به چه که اُ «رو» همه‌چیز نمایون اَکنت. به چه که آتش نتیجه کار ئو نمایون ایکردِن، کیفیت کار هرکَ ئو امتحان اکنت» (اوِل قرنتیان ۳: ۱۲-۱۳)

راهوی جورواجوری ایشَه که اَتونیم زمونی که خدا وازمو بخشیدِن، با اُ روش سپری بکنیم. اگه پِی منفعتوی خو -که موقتین زندگی بکنیم، مثه موادی سوختنی ئو کابل تش گفتن در نظر گِفتَه اِبوت. اگه پِی ساختن ملکوت ابدی اُ اَ رو فدا کاری زندگی بکنیم، مثه ماده‌ای وا حساب اِبوت که اَ بین نارِت، بلکه پاک ئو خالص اِبوت. آتشی که زندگی ما ئو بررسی اَکُنت، کلوم خدا اَبوت - یعنی، اُچه اهمیت ایشَه ایین که انگیزه‌ئون، کلوم ئو رفتار ما چطوکا وا کلوم خدا همخونی ایشَن؟

پولس اَگِت: «اگه کاری که کسی به اُ پِی بنا ایکردِن بمونه، پاداش اَگنت» (آیه ۱۴). اگه رفتار و تکلّا ما که اَ اطاعت اَکلوم ئو اراده خدا پِی زندگیمو بَشِت، دستاوردوی ما پِی همیشه موندگار اَبوت. دو چیز ایشَه که بایَه به اُشُ توجه بشت: اوِل، دستاوردوی ما شامل ایین که چطوکا زندگی بکیه ئو تحت تأثیر کرار مودادن ئو چطوکا اَ هوشوی خدادادی خو پِی ساختن پادشاهی خدا سود موبردِن؛ دئوم، پاداش ابدی ما اوضامو ئو تُو ملکوت خدا معیَن اَکنت.

گپون بعدی پولس خاشِن:

> «ولی اگه کار کسی بسوزت، ضرر اَگینه؛ ئو با ایکه خوش نجات پیدا اَکنت، ولی مثه کسی اَبوت که اَ میون شعله ئون آتش جُن سالم در ایبردِن» (اوِل قرنتیان ۳:۱۵)

تُو ایی آیه نکته ئون زیادی بِی واز کردِن ایشَه. اَوِل توجه بکنی که معمار نجات پیدا اَکنت. ایی آیه درباره کافری نَن که بِی همیشه محکوم به دیریای آتشن، بلکه درباره کسین که بِی دایُم تُو ملکوت خدا جاگیر اَبوت.

دئوم، ایی که آسیب ئو ضرر اُ خیله زیادن. کلمه یونانی به کار رفته ایجا اِتون به معنی مجازات یا آسیب بَشِت. خیلی اَ محققون باور شونی که ایی نوعی مجازات بَشِت، مِه هم وا اُشُ هم‌عکیده نُم. وا ایی حال، ایی کلمه نشون دهنده احساس اَ دَس دادن عمیکن. وا خاطر توبَشِت که ایی نبود شدید، نه فکه تُو غایهٔ داوری احساس اِبوت، بلکه به نحوه زندگی ما بِی دایُم تأثیر ایشه.

سوم، ایی که مکایسه ارائه بودن به شخصی شباهت ایشَه که به سختی اَ میون دیوالی اَ شعله ئون آتش فرار اَکُنت. بیی تکلا بکنیم ایی مثل ئو به زمون حال بربگردونیم. غربیون معمولن بِی بازنشسته ایی آماده اَبَن) .مِه شخصن ایی فکر ئو کبول اومنی، به چه که بازنشسته ایی به معنی عقب‌نشینی اَ یه وظیفه‌ن؛ یعنی همو تعریفی که اَ «بدی [kakós]»ذکر موکه. وا ایی حال، اَ اُجایی که کابل ارتباطن، مِه اَ بازنشسته ایی به منظور تصویرسازی استفاده اَکنوم.)

یه روز ئو تصور بکنی که شخصی بازنشسته اِبوت ئو تُو همو رو، بانک هم ورشکسته اِبوت. تمونِ پس‌اندازوی ایی آدم بازنشسته اَ بین اَرت ئو فکه چَن دلار تُو کیف پولی موندن. همو رو، تأمین اجتماعی و تمونِ شرکتویی که حساب بازنشسته ایی اُ ئو نگه شوکردن، ورشکسته اَبَن. فکه ایی اتفاک نَن، بلکه لهر اُ هم وا پُر تبدیل اِبوت ئو اُ وا جمه ای که گرِشَه، فرار اَکُنت. اُ همی چیزش ئو اَ دَس ایدادِن. ایی یه طرحین که اِتون مثه یه فاجعه در نظر گِفتَه بشت. وا ای حال، ایی توصیفین که پولس بِی ذکر ایکه چطوکا بعضی اَ ایموندارون داخل ابدیت اَبَن، استفاده اَکُنت ئو ایی بِی یه دوره بیست ئو پنج ساله (متوسط مدت بازنشسته ایی) نَن، بلکه بِی تمونِ ابدیتن.

پولس دومرتوبَ اَگِت که بازمونده، نجات پیدا ایکردن، ولی همه‌چیزش سوختن ئو بِی دایُم اَ دَس رفتِن. وا خاطر توبَشِت که ایی یه داوری (واصت) ابدین. ولی اشتباه برداشت مکنی، نجات یافتن چیزی بی‌ارزشی نَن؛ بلکه بِشته بهته اَ غرک بودِن تُو دیریای آتش همیشگین. همه ما بی اندازه دلخاش اِبیم. ولی حسی اَ اُچه شَتونست بَشِت ئو الان نَن، وجود ایشه.

جای تعجب نَن که پولس وا ایی کلمه ئون ادامه اَدِت: «پَ چون معنی ترس

خداوند ئو اَدونیم، تکلا اکنیم مردم ئو کانع بکنیم» (دئوم قرنتیان ۵:۱۱). خواهشن به صدای گلبوم گوش هادِی؛ امید اومه اِی ترس مقدسی که پولس به اُ اشاره اَکُنت، شما ئو راضی بکنت که وَخت خو ئو بِی چیزوی که نعفی شونی، هدر ندین یا اُ ئو صرف تمرکز به تصویر دیده بوده ئو تصویر نشون داده بوده خو مکنی. امید اومه زمونی ئو که بهتو هدیه داده بودِن، تُو اطاعت اَ کلوم خدا ئو روح اُ صرف بَشِت.

شخصی‌سازی

آیه: «به چه که همه ما بایَه جلوِ مسند داوری مسیح حاضر بُبیم، تا هر کَ بنا به اعمال خُب یا بدی که تُو روزونِ زندگی تُو بدن خو ایکردِن، عوض بگنت. پَ چون معنی ترس خداوند ئو اَدونیم، تکلا اکنیم به مردم کانع بکنیم» (دئوم قرنتیان ۵: ۱۰-۱۱)

نکته: نگا ما نسبت به صلیب، معیَن اَکُنت که ابدیت ئو کمجا سپری اَکنیم. وا اِی حال، نحوه زندگی ما مثه یه ایموندار، معیَن اَکُنت که چطوکا تُو ابدیت زندگی بکنیم.

فکر: مگه تمرکزِ هر روزه‌ام، به ساختن زندگی ابدین -ساختن زندگی بکیه واکل محبت ئو حکیکت- یا اِی که کدرت، انرژی ئو زمون خو ئو صرف ساختن خو اَکنوم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش که توجه، تمرکز، انرژی، کدرت ئو زمون خو ئو بِی ساختن امور دنیایی اومکردِن. اَ تو مَوا تا وازم نشون هادِی چطوکا هر رو پادشاهی عیسا ئو بنا بکنوم. خواهشن وازم کدرتی هاده تا زندگی مردم ئو بِی دایُم تحت تأثیر کرار هادَم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه بِی فرصتوی ابدیُم ئو وا اُشُ مشغول اَبوم؛ نه فَکه فرصتویی که وا اِی زندگی اَ بین اَرن.

تقدسی

که نابو جلوش ووستی

هفته سوم

آدم جسمانی اَ آدمیزاد اَتِرسه نه اَ خدا.
یه مسیحی کِوی اَ خدا اَتِرسه نه اَ آدمیزاد.
و یه مسیحی لهوز، بیشته اَ حد اَ آدمیزاد
اَتِرسه ئو اَ خدا خیله کمته.

ــ جان فلاول

هفته سوم - روز اوِل

۱۵| ترس اَ آدمیزاد

تقدس واکعی ایین که کاملاً مالِ خدا بَشیم. یه نکل اولیه اَ تقدس «جِدا بودِن بِی خدا» ن. گپی معنی اُ به حدین که اَبوت چَن جلد کتاب درباره اُ بنویسی. اَ اوجا که ترس خدا، کسمت جدایی‌ناپذیر تقدسن، ایجا نکته ئون والایی ئو ذکر آکنیم؛ ولی کبل اَ شروع، مهمن که واضح ذکر بکنیم: تقدس واکعی به معنی اسارت نَن، بلکه آزادی واکعین.

ممکنن داوری حنانیا ئو سفیره مکدمه ایی بَشِت به اُچه هر آدمی یه روز وا اُ رو وا رو اِبوت، یعنی داوری. پرسش اصلی ایین که مگه ایی زن و شو، یه نمونه اَ کسویی هستن که تُو بهشت، خسارت گپی شودیدن» یا به خوشُ تُو دنیای مُردئون پیدا شوکه؟

آیه ئویی که بِی توضیح نعلت ابدی ایی زن و شو، مورد استفاده کرار آگِنت، معمولن اولوی انجیل تُو گپون عیسا پیدا اِبوت: «هر کَ که به روح‌القدس کفر بگِت، ابداً بخشیده نابوت» (مرقس ۲۹:۳). نادرست بودن فکر ایی زن و شو، وا نکل کفر نمایون اِبوت؛ کفر یعنی «گپ گفتن وا ضد کسی یطور که وا آبروی اُ صدمه وارد بکنت». ایی زن و شو به روح‌القدس دروغ شوگو، ولی طبک نکل، کفر شونگو. ایی کار، سرنوشت اُشُ ئو نامعلوم نگه آکنت. بهرحال، هیچ یه تا اَ ما نبایه به عاکبت اُشُ حسرت بخاریم.

پَ، تُو کتاب‌مقدس یه نمونه اَ کسی ئو شاهدیم که تُو بهشتن، ولی تُو مسند

داوری کطعن ضرر اگینه؟ وا عکیده مِه، ها نه. بوالی واکلوم پولس اُ و توضیح هادَم:

> «مگه تأیید مردم ئو مَوا یا تأیید خدا ئو؟ یعنی تکلا اَکنوم به مردم دلخاش بکنوم؟ اگه همیطو بِی خشنودی مردم هستروم، خادم مسیح اومنابودَه» (غلاطیان ۱:۱۰)

چه کلمه کایومی! اگه جلوِ جاذبه محبوبیت تسلیم بُبیم، ایی امتیاز ئو اَ دَس اَدِیم که خادم مسیح بَشیم. بِی ایی کار، هر تصویری ئو که بِی داشتن یه رخسار مناسب کافین، ارائه اَدِیم. پولس هیچ کاری وا ایی مساله اینهستَه و ما هم نبایه متفاوت بَشیم.

پولس تُو درجه بالایی اَ ترس مُکدس زندگی شَکِه؛ وا یاد توبَشِت اُکسین که ایطو نوشتن: «نجات خو ئو وا تِرس و لِرز وا عمل بیاری» (فیلیپیان ۱۲:۲). اُ رو تصویر واکعی خو تمرکز شَکِه؛ تصویری که تُو زمون داوری نمایون اِبوت، نه به تصویر نشون دادەبوده خو. ایی کار اُ ئو تُو جایگه تقدس واکعی ئو اطاعت اَ مسیح اَگناره، حتا زمونی که وا ناامیدی، نبود تایید، یا رد بودن اَ طره بکیه رو وا رو هستَه.

ما بایَه ایی حکیکت همه وَه تُو فکر مُبَشِت: «به هر کسی که اَ اُ اَترسی، خذمت اَکنی!» اگه اَ خدا اَترسی، اَ خدا اطاعت اَکنین ئو اگه اَ آدمیزاد اَترسی، نهایتا، اَ خواستەهوی آدمی اُ اطاعت اکنین. معمولن ما بِشتِه دلواپَس ناراحت کردِن طره مقابل‌مو هستیم تا کسی که فیزیکی اُ ئو ناگینیم؛ مخصوصن اگه علاقه‌مند به دوستی یا محبت اُ آدم بَشیم. وا همی خاطر، وازمو گفته بودِن: «ترس اَ آدمیزاد تله اِبوت» (مثلون ۲۵:۲۹)؛ دامی که حنانیا ئو سفیره تُو اُ کفتن.

مِه فکه اِتونوم ایی ئو تصور بکنوم که یه رووارویی وا بکیه رهبرون همراستا وا خو، آتش پولس ئو گُر ایدا ئو اُ ئو مجبور ایکِه تا ایی کلمه‌ئون ضد هم و بعداً تُو همین نومه بنویسه:

> «ولی وختی کیفا وا شهر اَنطاکیه هُند، توو روش ووستادُم، چون روشنَه که مقصّرَ. به چه که کَبل اَ هُندِن یه عده آدم اَ طَرَه یَعکوب، اُ وا غیریـهودیُن خوراک شَخا، ولی وختی که اُشُ هُندِن، اَ تِرس اُ گرویی که طرفدار سُنَّت کِردِن هَستَرِن پا پس ایکِشی و بِی خو جدا ایکه. و بکیه یهودیُن اَم توو ایی دو رویی کِردِن پطرس واکِلی بودِن،

> طوری که حتی برنابا هم وا دو رویی اُشُ اَ راه به در بو. ولی مه وختی اُمدی که رفتارُشُ وا راه حکیکت انجیل یکی نَن، توو رو همشُ به کیفا اُمگو: «اگه تو، با ایکه یهودی ایی، مثه یه غیریهودی زندگی اَکُنی نه مثه یه یهودی، چطو اِتونی به غیریهودیُن مجبور بُکنی که مثه یهودیُن زندگی بُکنِن؟»» (غلاطیان ۲: ۱۱-۱۴)

پطرس، برنابا ئو بکیه ایموندارون یهودی، اَ نبود تایید اَ طریق کسویی که مورد حرمت هسترِن، شاترسی. کبول کردنشو، باعث بو که وا ریا رفتار بکنن -اوِل اَ طرَه پطرس ئو بعد اَ طرَه بکیه. تصویرِ نشون داده بوده اوشو مهم‌ته اَ صداکتشو هستَه؛ پَ، باعث رفتاری بو که مقدس نهه. نسخه دِگه ای اَ مثلون ۲۵:۲۹ وازمو اَگِت: «خطرناکن که دلواپَس بشین بکیه دربارَ شما چه فکر اَکنن».

پولس که صداکت خو ئو حفظ ایکردَه، پطرس، برنابا ئو بکیه ای ئو که جلوِ فشار همسنگارو خو تسلیم بودرن، توبیخ ایکه. پولس وا شتاب به ایی نکته اشاره ایکِه که اگه رهبرون محافظه‌کار یهودی نهسترن، پطرس ئو واکلونش طبکِ حکیکت ئو تصویر واکعی خو زندگی شاکه. اُشُ کدرت پیدا شاکه تا وا کبول، محبت ئو مشارکت وا ایموندارون غیریهودی تازَه، نمایندئون واکعی عیسای مسیح بَشَن. ولی همی که فعالیت اُشُ عوض بو، پطرس ئو رفیکونش واصت شوگه تا بِی جلب رضایت هم‌دوره ئو خو، تصویر دِگه ای اَ خو به نمایش بنوسن. عاکبت رفتار اُشُ نه فکه آموختنی نهسته، بلکه مضر هم هستَه.

پطرس، یه قدیسن ئو تُو ملکوت جای ایشَه. وا ایی حال، ایی یه نمونه اَ انگیزه‌ئون، گپ ئو اعمال زشت یا آسیب‌رسونین که تُو مسند داوری بررسی اِبوت. اگه دایُم وا هدف رضایت عیسا زندگی بکنیم، دِگه تحت تأثیر کضاوت بکیه ئو ایی که اُشُ چطوکا ما ئو اَگینن، کرار ناگیریم. برعکس، در حکیکت زندگی اکنیم. ایی جنبه مهمی اَ تقدس واکعین. آیه زیر ئو وا دکت بخونی:

> «به چه که کَلُم خدا زندَه و فعالِن، اَ هر شمشیر دو لَبه ای تیز تِرِن، طوری فرو اَرِه که جُن و روح، مفصلُ و مغز اُستَخون اَ هم جدا اَکُنت، و فکرُ و نیتُویِ دلُ اَسنجه. هیچ مخلوقی اَ چهمُن خدا زَفت نین، بلکه همِی چی جلو چهمُن خدا لُخت و معلومِن، همو خدایی که بایه بهش حساب پس هادِیم.» (عبرانیون ۴: ۱۲-۱۳)

ایی کلمه‌ئون درک توکه؟ اگه واخاطر آشنایی وا ایی آیه‌ون اَ اُشُ خیله آسون رد بودین، دومرتوبَ اُ ئو وا آرومی بخونی ئو تُو هر جمله، فکر بکنی.

توجه توبَشِت که کلوم خدا تُو درونی ترین فکر و خواسته ئو ما وارد ابوت ئو ما ئو یطور که واکعن هستیم، نمایون آکنت، نه اُ چیزی که خو، تصور آکنیم. اگه به کلوم خدا گوش هادیم و اُ ئو اطاعت بکنیم، کلوم خدا ما ئو اَ خودگول دادن واساری آکُنت - مثه ایی که ایطو فکر بکنیم: «خداوند، ما ئو ناگینه» که ایی کار، باعث رفتار نامقدس و غیر الهی ابوت.

توجه دکیک به کلوم خدا، ترس اُ ئو تُو دل ما زنده نگه آکنت ئو ما ئو کاملاً اَ ایی واکعیت آگه آکنت که: « هیچ مخلوق اَ چهمُن خدا زَفت نین، بلکه همِی چی جلو چهمُن خدا لُخت و معلومِن، همو خدایی که بایه بهش حساب پس هادِیم» (عبرانیون ۱۳:۴). حالا بهته درک آکنیم که به چه روح‌القدس وازمو ایطو توصیه ایکردِن که:

> « پُسُم، اگه گُپُن مِئو کِبول بُکنی و حکموی مِئو مثه گنج حد خوت بُگناری؛ اگه گوش خو به حکمت بِسپاری و دِل خو طالب فهم بُکنی؛ هانه، اگه بصیرتُ صدا بُکنی و درکُ وا صدای بلند جار بزنی؛ اگه مثه نُگره پِیش بَشی و مثه گنجِ زَفت بوده جُستی بگردی، اُغایه تِرس خداوندُ درک آکُنی و به شناخت خدا دَس پیدا آکُنی.» (مثلون ۲: ۱-۵)

حکیمانه‌ترین کار ایین که کلوم اُ ئو تُو درون خو جُست بکنیم؛ اُجا که انگیزه‌ئون ئو نیتوی ما ئو کنترل آکنت. موکِعی کلوم خدا ئو مثه بزرگترین صندوک که آبو پیدا بکنی، در نظر بگیریم ئو اَ اُچه که نمایون آکنت، اطاعت بکنیم، داخل «منطکه امن» آبیم. غایه ای که وا جد پِی شناخت راهوی اُ هستیم ئو انگار که هیچ اجری بهته اَ اُ وجود اینین، اُغایه ترس خدا ئو شناخته، اُ ئو درک آکنیم و اَ گول ئو ساختن تصویری درومُش دوری آکنیم. حالا ما کدرت اُ ئو موهه که وا صداکت ئو حکیکت زندگی بکنیم ئو پای خو کایوم تُو شاهراه ایمون بنُوسیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اُ که بایَه مُکدس وا حساب بیاری، خداوند لشکرونِن؛ اُن که بایَه اَ اُ بترسی، و اُن که بایَه اَ اُ تُو لرز بشین. اُ بِی شما مکان مُکدس اِبوت» (اشعیا ۸: ۱۳-۱۴)

نکته: شما به هر کسی که اَ اُ اَترسین، خذمت اَکنی! اگه اَ خدا اَترسین، اَ خدا اطاعت اَکنین. اگه اَ آدمیزاد اَترسین، نهایتا اَ خواسته‌هوی آدمی اُ اطاعت اکنین. اگه بِی اطاعت اَ خواسته‌هوی بکیه یین، دِگه ناتونین خادم واکعی عیسای مسیح بشین.

فکر: به چه بِشتِه دلواپَس ناراحت کردِن طرف مکابلوم نَم تا کسی که فیزیکی به اُ ناگینوم؟ به چه بِشتِه بِی محبت، کبول ئو دوستی وا آدمو نَم تا خداوند؟ چطوکا اِتونوم ایی کار ئو تغییر هادَم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، اَ تو مَوا که مِئو وا خاطر وختویی که جای تایید تو، بِی تایید بکیه هستروم، ببخشی. عیسا، اَ ایی که جای تایید تو بِی محبوبیت میونِ مردم نَروم، توبه اَکنوم. مِه گُزین اَکنوم که مُکدس بشوم، و به خوم وقف تو اَکنوم. اَ ایی لَظه به بعد، تو فکه کسیی که مِه سرآخِر بِی دلخاش کردِن اُ نَم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه خادم مسیحم ئو رضایت اُ ئو به تأیید بکیه ترجیح اَدَم.

هروَه ترس خدا تُو دلومو وجود ایبَشِت،
هم موکع عمل خوب و هم تُو پرهیزکاری به
خوش نمایون اکنت
و هیچ یه تا مائو اَ اُ یه تا معاف ناکنت.

– متیو هنری

هفته سوم – روز دئوم

۱۶| لیاکت

کتاب غلاطیان تکریبا سال ۴۹ بعد اَ میلاد نوشته بودِن، پَ اَبوت نتیجه بگیری تذکر پولس به پطرس ئو بکیه رهبرون یهودی کبل اَ ایی زمون اتفاک کفتن. بیشته اَ یه دهه بعد، تگریین تُو سال ۶۳ بعد اَ میلاد، پطرس اولین رساله خو اینوشت. مِه مطمئنم غایه ای که اُ ایی کلمه‌ئون شَنوشت، خاطره اُ درگیری که به کل کلیسای غلاطیان نمایون بودَه، هنوزا تُو ذهن اُ زنده هستَه:

> «مثه چوکونی مطیع، دِگه موالی هوای نفس دوران نادونیتون به زندگیتو شکل هاده اگه اُ ئو بَپ اَخونی که هر کَ ئو بی طرف به حسب کاروش داوری اَکُنت، پَ دوران غریبی خو ئو وا ترس رد بکنی» (اوِل پطرس ۱: ۱۴ و ۱۷)

واضحن که پطرس بِی ایموندارون اَنویسه؛ کسویی که به خو انکار شوکردِن، صلیب خو شوسیدِن ئو وا وفاداری دمبال عیسا رفتن. هر تعبیر دِگه ای بِی ایموندار جدا اَ ایی شالده، اعتبار اینین (متا ۲۴:۱۶؛ مرقس ۳۴:۸؛ لوقا ۲۳:۹؛ غلاطیان ۱۴:۶). غایه ای که تولد تازه اتفاک اَکِت، طبیعت الهی درون ما شکل اَگِنت. تسلیم بودِن به ایی طبیعت، ما ئو اَ فرمونوی هوا و هوسمون رها اَکنت، ئو ما به وسیله روح خداوند ئو کلوم نازل بوده اُ بِی انجوم ایی کار کدرت یافت اَکنیم (دئوم پطرس ۴:۱).

پطرس رسول وازمو هشدار اَدِت که به زندگی کَبل خو که اَ طریق هوا و هوسمون کنترل شِبو، برنگردیم. یه تا اَکویترین هوا و هوس که بایَه اُ ئو انکار بکنیم ئو به صلیب بکشیم، واساری اَ خو هستن؛ انگیزه اصلی پشت تصویری که اَ خومو نشون اَدِیم تا مورد توجه بکیه کرار بگیریم یا یعنی، ترس اَ آدمیزاد. ایی کار نه فکه باعث رفتار مضر پطرس بو، بلکه به رفتار حنانیا، سفیره، برنابا ئو بکیه هم تأثیر ایناها.

پطرس هشدار اَدِت که اگه تسلیم ایی هوای نفس بُبیم، شَوا تُو ایی زندگی ئو شَوا تُو زندگی بعدی، مورد داوری بد کرار اگیریم ئو برعکس، به خاطر مقید بودن به خواسته‌هوی خدا عوض اگیریم. میونِ ایی فرمونوی، اُ وا طور جدی هشدار اَدِت: خدا بی طرف یا بدون تبعیض داوری اَکُنت. یی بیگینیم پشت ایی جمله شَوا چیزی زفتن.

عیسا به ایی رسول خذمت مهمی ایدا. اُ یه تا اَ رهبرون گپتِه کلیسای اولیه هستَه، وا ایی حال چن سال کبل اَ اُکه تُو انطاکیه هستَه، اُ ئو رهبرون یهودیش تُو ایی تله اَ رو خودخواهی گیر بودَن. شاتَم درگیری عبرت‌آموز پولس، باعث ارزیابی وا صداکت انگیزه‌ئون ئو اقدامات اُ بو. در اصل، پطرس بایَه وا «بِی چه» پشت ریاکاریش رووا رو شِبو.

شاتَم تُو ایی رووارویی، اُ به رفتار اشتباه بکیه رهبرون کتاب‌مقدس، مثه شائول ئو داوود پادشاه فکر ایکِه. شائول، اَ فرمون واضح خداوند اطاعت اینکه تا مورد لطف لشکر خو کرار بگنت، انگیزه اُ ترس اَ آدمیزاد هستَه. داوود هم مرتکب زنا بو، اُغایه شوهر اُ زن ئو ایکشت تا آبروی خوش ئو حفظ بکُنت. دومرتُبَ هم تُو این‌جا ترس اَ آدمیزاد ئو اِتونیم بیگینیم. هر دو رهبر وا ایی مشکل رو وا رو بودَن ئو هر دو، اَشکالی اَ داوری ئو بِی خو به ارمغان شُوا؛ شائول پادشاهی خو ئو اَ دَس ایدا ئو دربارَ داوود بایَه ایگو که شمشیل، ابداً کومودونش ئو ترک اینکه. اُشُ وا کفتن تُو تله ایی تصور که مورد لطف خدا هستن، اَ حدِ شخصی خو در بودن ئو پَ، به رفتار سرکش و غیرالاهی ساحار بودن.

پطرس آگه هستَه که ایی اتفاک چِگک راحت اِتون بکِت. اُ وازمو هشدار ایدا که اَ فکرون حک به جانب که باعث اَبَن خو ئو اَکضاوت معاف بدونیم، دوری بکنیم؛ مثه: «مِه وا پشتکار بِی خدا کار اَکنوم»، «مِه بِی بنای پادشاهی اُکاروی زیادی انجوم اومدادن»، «مِه چن سال تُو شفاعت ئو دعا ووستادم»، یا «مِه مثه رهبر کلیسا

کاروی زیادی انجوم اومدادن!». یی وا اُ فکرون رو وا رو بُبیم، ایطو دلیلوی گول زنک، ناتمونی ئو جملگی ما ئو به ایی نتیجه نادرست اَرسونه که بلیط مفتکایی وازمو داده بودِن. ایی فکر، باعث اَ بین رفتن گنج ترس مُکدس اِبوت.

پطرس گرونی کلوم عیسا ئو کامل‌ته درک ایکه؛ زمونی که ایگو: «پَ، شما هم وختی اُچه بهتو فرمون داده بودِن، انجوم هادِین، بگین: خزمتکارویی بی‌منتیم ئو فکه انجوم وظیفه موکرِدِن» (لوقا ۱۷: ۱۰). تُو زبون یونانی کلمه «ناحک» ایطوکا نکل اِبوت: «نبود لیاکت بِی ستایشی ویژه، نبود شایسته ایی بِی تشکر یا تحسین خاص». هر چِکّک هم که اَ رو خلوص نیت، خدا ئو خدمت بکنیم، ابداً نبایه خو ئو حک به جانب بدونیم. ایی فکر گول زنکن که به راحتی همه ما ئو تُو تله اَکردونه، مخصوصن رهبرون ئو.

حالا پطرس تُو نومه ئوی خو اَ تجربه ئو مکاشفه اَنویسه. اُ اَدونه که پادزهر ترس اَ آدمیزاد ایین که تُو ترسِ واکل حرمت زندگی بکُنت. دومرتُبَ هم گپ اَ احترام عمیک ئو ابهتن. اُکلیلی ئو وازمو اَدِت که جای کضاوت بد اَ طرَه خدا، وازمو پاداش اَدِت.

علاوه بر ایی، اگه تعلیم عیسا ئو درباره «درِ تنگ و راهِ سخت» بررسی بکنیم، واکعیت عجیب غریبی نمایون اِبوت که خیلیو اَ اُ غافل هستن.

> «اَ درِ تنگ داخل بُبین، به چه که فراخن اُ در ئو پهنن اُ راه که به هلاکی ختم اِبوت ئو داخل شوندئون به اُ خیلی ان. ولی تنگن اُ در ئو سختن اُ راه که به زندگی ابدی ختم اِبوت ئو جویندگان اُ کمن» (متا ۷: ۱۳-۱۴).

عیسا دربارهٔ درِ تنگ گپ ازنت که بِشتِه مردم اعتکاد شوهه که داخل بودن به زندگی ابدی اَ طریق پادشاهی عیسان. مِه هم موافک اُ نَم. وا ایی حال، اومفهمی که خیلیو تصور اَکنن منظور اَ «راه» (راهِ یا جاده) بی‌ایمونین که باعث به نابودی اِبوت. ولی اگه دکت بکنی، متوجه اِبین که اُ حدِ اَ یافت در، درباره راه گپ نازنت، بلکه بعد اَ رد بودن اَ در، درباره راه گپ ازنت.

لئون موریس اَنویسه: «ما درست تُو شُرو (یعنی موکِعی خو ئو عهده دار به دمباله روی اَ مسیح اَکنیم) اَ در داخل اَبیم بعد اَ اُ، مسیرِ تیغار خو ئو دمبال اَکنیم». عیسا درباره زندگی ما در اُ، بعد اَ نجات گپ ازنت. اُ اعلام اَکُنت که ایی کار، سخت (تنگ) ن. تُو کلیسائوی غرب، «فیض» خیله محبوب ئو همگانین که باعث گپ کردن

پهنای اِی راهِ بودِن. اِی فیض اعلام اَکُنت: «تمونِ گناهون ما؛ کَبل، حال ئو آینده، بخشیده بودَن.» اِی مساله تُو جا مناسب درستِن، ولی طوری وازمو گفته اِبوت که فکر اَکنیم آتونیم زندگی ولنگاری ئو تجربه بکنیم که فرخ زیادی وا دنیای گم بودَه اینین ئو همیطو وا خداوند تُو ارتباط بَشیم. اِی مساله درست نَن، به چه که پطرس اَ بِی کلوم بالا اَگِت:

> «مثه چوکونی مطیع، دِگه موالی هوای نفس دوران نادونیتون به زندگیتو شکل هاده. بلکه مثه اُ قدوس که شما ئو صدا ایکردِن، شما هم تُو همی رفتار خو مُکدس بشین؛ به چه که نوشته بودِن: مُکدس بشین، به چه که مِه قدوسوم»(اوِل پطرس ۱: ۱۴-۱۶)

مُکدس بودن یه توصیه نَن، بلکه کار دستورین که «بایَه» اجرا بَشِت. ما ایگک دانا هستیم که به اولی توجه بکنیم، ولی ایگک نادونیم که فرمونوی خدا ئو نادیده بگیریم. علاوه به اِی، پطرس درباره جایگاه ما در مسیح گپ نازنت، بلکه درباره اعمال گپ اَزنت. بِی رسیدن به اِی سبک زندگی بایَه تُو phóbos (ترس مُکدس) زندگی بکنی. خدا وازمو دو نیروی گپ ایدادِن تا وازمو کمک بکنن اَکندالویی که تُو دو طره اِی مسیرِ سخت ما ئو وا تله اَکردونن، دور بمونیم: کندال اوِل، شریعت‌گرایی افراطی ئو دِگه ای، بی‌قانونی یا حذف شریعتن.

چن سال کبل، خیلی اَ آدموی تُو کلیسا تُو کندال شریعت‌گرایی گیر کفتن. تُو اُ روزون مُکدس بودن حول محور الزاموی سبکِ زندگی ساخته دَس آدمیزاد هستَه که تُو کتاب‌مقدس نوشته نبودِن. اُشُ انجیل درومُش نجات ئو به وسیله اعمال موعظه شاکه. اِی اسیری سهمناکی هستَه ئو باعث رنجشت ئو حتا ترک ایمون خیلیو بو. ولی مکاشفه‌ای گپ ما ئو اَ اِی کندال سهمناک نجات ایدا: خدا، خدایی نیکون. محبت بَپ آسمونی، حکیکی بو ئو خیلیو ئو اَ اِی کندال شریعت‌گرایی صَرا ایکشی.

ولی ما همو کاری ئو انجوم مودا که معمولن آدمو انجوم اَدَن؛ واصت موگه ایگک اَکندال شریعت‌گرایی دور بُبیم که وا طره مکابل منحرف بودیم ئو تُو کندال بی‌کانونی کفتیم. اِی کندال ما ئو به تله ای اَکردونه تا باور بکنیم اَ طریق فیضی نانوشته تُو کتاب‌مقدس نجات پیدا موکردن که وازمو اجازه اَدِت مثه دنیا زندگی بکنیم؛ یا اَتونیم طبکِ خواسته‌ئویی که اَ هوای نفس ما سرچهمه اَگِرَن، زندگی بکنیم نه طبکِ یه زندگی که وا کدرت مسیح اُ ئو وا صلیب موکشیدِن. اِی دروبین

که خیلیو ئو اَ تجربه حضور، برکت ئو کدرت خداوند بازداشتن.

مُکدس بودن به معنی اسارت نَن؛ بلکه آزادی واکعین که راه ئو بِی کیف کردن اَ خدا ئو زندگی ابدی واز اَکنت. به ما صدا شوزدن تا اَ حیاتی برخوردار بُبیم که در خور فرزندخواندگی‌مون بَشِت ئو وا ترس خدا تُو اُ جلو بریم. تُو چَن فصل بعدی، دربارَ ایی حکیکت توضیح اَدیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اوجا شاهراهی اَبوت که «راه مُکدس» نمِش اَگن؛ آدم نجس تُو اُ کدم نانوسه، بلکه فکه مالِ رهروان راه اَبوت، ئو نادونو اَ اُ رد ناکنن» (اشعیا۳۵:۸)

نکته: عشک به خدا ما ئو اَکندال شریعت‌گرایی واساری اَکُنت ئو برعکس، ترس اَ خدا ما ئو اَکندال بی‌کانونی واساری اَکُنت. ترس مُکدس وازمو کدرت اَدِت که تُو شاهراه قدوسیت واکعی بمونیم.

فکر: اَ چه راهویی، ترس مُکدس ئو نادیده اَگیروم ئو رفتار نادرست ئو تُو زندگی خو طاکت اَکنوم؟ چطوکا خذمت مِه تُو پادشاهی خدا، وازم اجازه ایدادِن که فرمون مُکدس بودن هموطو که خدا مُکدسن نادیده بگروم؟ چه احساس حک به جانبی باعث بودن که اشتباه بکنوم ئو تُو کندال بی‌کانونی بکم؟

دعا: خداوندا، مِئو ببخش که تصور اَکنوم واخاطر خذمت تُو ملکوت تو اَ داوری معاف بودَم. اَ ایی کار توبه اَکنوم ئو به فرمون تو توجه اَکنوم که همو طو که تو مُکدسی، مِه هم مُکدس بشوم. گُزین اَکنوم که نه فکه محبت تو نسبت به خو ئو تُو کچک بگروم، بلکه ترس مُکدس تو ئو هم تُو کچک بگروم. وا گُزین هر دو، کلوم تو امید اَدِت که تُو شاهراهی که به زندگی ابدی ختم اِبوت، اَمونوم. در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: مِه گُزین اَکنوم مُکدس بشوم، هموطو که خدا قدوسن!

ای چوکون، اَ خدا بترسی،
یعنی بِی دس سیدِن اَ بدی، کبول و انجوم
کاروی خُب،
ترسی مُکدس تُو دل خو توبَشِت.

– ویلیام پِن

۱۷| جِدا بودِن اَ بدی

ترس خدا یه هدیه ای اَ طره بَپ آسمنی مهربان مان که ما ئو اَ دور بودِن اَ عیسا واساری اَکُنت. اُ سرچهمه زندگی ابدی جاودان، محبت، شادی، آرومی، خُبی، امید ئو همی شگفتیوی فرایونن. دور بودِن اَ اُ حرکت وا طرَه مُردِن، تاریکی ئو سرآخر آرامگاه ابدین. وازمو گفته بودِن: «اَ ترسِ خداوند، آدمی اَ بدی دوری اَکنت» (مثلون ۶:۱۶)

بوالی درباره زمونی که ایی حکیکت وازَم واکعی بو، گپ بزنوم. آخروی دهه ۱۹۸۰ فساد یه کسی که خبر خاش اَدِت مشهور تلویزیونی به طور وسیعی پخش بو. اُ یه تا اَ شناخته ترین آدموی دنیا هستَه، ولی به دلایل نادرست. تُو اُ زمون، مینیستری اُ هم اَ نظر گپی ئو هم اَ نظر مالی، بزرگترین مینیستری تُو دنیا هستَه، ولی شهرت گپ اُ زمونی افزایش پیدا ایکه که تگریین هر سرچهمه خبری مهم، هر رو چیچکای جرم ئو جنایت، محاکمه بعدی، حکم دادگاه ئو سرآخِر زندونی بودِن اُ ئو خبر شَدا.

اُ به چِل ئو پنج سال زندون محکوم بو، ولی بعد اَ دادگاه تجدیدنظر، ایی حکم پنج سال بو. تُو سال ۱۹۹۴، تُو چهارمین سال زندون، معاونوم یه تماس تلفنی یَکهویی ایگه. گرچه که مِه بِی اُ ناشناخته هستروم، ولی آدمی اولین کتاب مِئو وا عنوان «پیروزی تُو لردکی» (که حالا وا عنوان «ای خدا، کایی؟!») به اُ ایدادَه. اُ کتاب ئو تُو زندون بخونی ئو خیله تحت تاثیر کرار ایگه ئو اَ دستیارش ایخواست تا

وا مِه تماس بگیرِه ئو بگینه حاضروم وا ملاکاتی برَم.

مِه ایی دیدن کبول اومکه ابداً اُ ئو اَ یاد نابروم. اُ وا جمه زندون وا سالن ملاکات هوند. وازم نِزیک بو، دسوش ئو دراز ایکِه ئو مِئو تُو کچک ایگه که نِزیک وا یه دکیکه طول ایکشی. اُغایه کنگوم ایگه، وا خَرس وازم خیره بو و اَ ته دل ایپرسی: «کتاب تو نوشتی یا یه نویسنده تُو سایه؟»

اومگو: «مِه نوشتوم. مِه رنج ئو تجربه اومکردِن، ولی نه مثه اُچه که شما طاکت توکردِن!»

اُ بعد ایگو: «ما چیزوی زیادی بِی گپ زدِن موهه ئو فَکه نود دکیکه فرصت موهه.»

اَ اُجایی که اولین دُفَه هستَه اُ ئو ملاکات مَکه، هنوزاکمی بداخلاک هستروم. ایی آدم ایکَک بد و بدنوم بودَه که راستیاتش مَنادونست وا کِ گپ اَزنوم. ولی موکِعی نِشتیم، وا اولین گپش مِئو خلع سلاح ایکِه. اُ که به چهمونِ مِه خیره بودَه، ایگو: «جان، ایی زندون، داوری خدا تُو زندگی مِه نهسته، بلکه رحمت اُ هستَه. اگه راهی که تُو اُ هستروم ادامه مَدا، بِی دایُم تُو جهنم مَموند.»

تُو اُ لَظه تمونِ توجه مِه به اُ هستَه، اُ ادامه ایدا که چِکَک بد بودِن ئو چِکَک نجات خدا تُو زندگیش گپ بودِن. طول اینکشی که متوجه بودم وا یه مرد خدا که اشکخته، پشیمون ئو صادکِن، گپ اَزنوم. اُ ادامه ایدا ئو ایگو که چطوکا خداوند اُ ئو تُو سال اوِل محکومیتی، اَ تاریکی نجات ایدا.

متوجه بودم که اُ هر رو ساعتو به خوندن کتاب‌مقدس ئو دعا مشغول بودِن؛ چه شخصی ئو چه یه گرو. اُ وا شوک دربارَ کلیسای زندون ئو کشیش اُ که اُ هم زندونی هستَه، گپ ایزه. وا ایی احساس که اُ شایست ایی کار ئو ایشَه، اومپرسی به چه خوش کشیش نَن. اُ توضیح ایدا که تا زمونی که تحولات درونیش کامل نبوت، هیچ کِسمتی اَ راهبری ئو ایناوا.

اُ ایگو: «جان، مِه خدای دوز ئو کلک هستروم و اومناوا دومرتوبَ به اُ فرصت هادم.»

یه سال بعد، گپوش اتفاک کفت؛ به چه که اُ بعد اَ آزادی اَ زندون، به یه سازمان میسیونری تُو مرکز شهر لس آنجلس اضاف بو. اُ به مدت دو سال تُو خیابونو اَ آدموی بی‌خانمان واساری شَکِه ئو ایی کار ئو دوست ایشسته؛ به چه که مردم صَرا اکمته شنادونست اُ کِن.

بعد اَ تکریبا بیست دکیکه گوش دادن به اُ، ایگَک احساس راحتی اومکه که بتونوم چَن سوال اَ اُ بپرسم. وا گپترین موردی که مَتونِس به اُ فکر بکنوم، شروع اومکه: «چه زمونی اَ دوست داشتن عیسا دَس ادسیدِن؟» به اِی دلیل اِی سؤال ئو اومپرسی به چه که اولوی خزمتش، عشک اُ نسبت به عیسای مسیح اَ وجودی درخشون شِبو. آتش شوک اُ بِی همی کسویی که اُ ئو شاشنوت، نمایون هستَه. مَواسته بدونوم عشک اُ اَ چه زمونی سرد بودن ئو همیطوَم چه چیزی باعث اِی مساله بودِن.

به چهمونِ مِه خیره بو ئو وا صمیمیت فرایون ایگو: «مِه اَ عشک عیسا دَس اومنسیدِن.»

اَ اظهارنظر اُ خشکم ایزه و کمی جهلی بودم. وا خو فکر اومکه چطوکا جرات اَکُنت ایطو گپی بزنت! فورنی جواب اومدا: «دربارَ چه گپ اَزنی؟ تو هفت سال کبل، کبل اَ ایکه به جرم کلاهبرداری محاکمه بُبی ئو به زندون بکِی، تُو زندگی زناشوییت خیانت اتکه. چطوکا اَتونی بگی که تُو اُ هفت سال عیسا ئو دوست اتسته؟»

بدون کطع ارتباط چهمی، وا آرومی ایگو: «جان، مِه تمونِ مدت عیسا ئو دوست اومسته.»

کاملا گیج هستروم. اُ مکثی ایکِه ئو اُغایه به نکته اصلی اشاره ایکِه: «جان، مِه اَ خدا اُمناترسی.» دومرتوبَ مکث ایکِه، اُغایه کامل‌ته توضیح ایدا: «مِه عیسا ئو دوست اومسته، ولی ترس خدا ئو تُو دل اومنهه.»

بهت زده هستروم ئو وا صداکت بگم، اَ اُچه مِشنوت، حیرون ئروم. بِی پونزه ثانیه سکوت برکرار بو ئو تمونِ مدت مغزوم موکع چون و چرا هستَه. اُغایه اُ اِی جمله ئو ذکر ایکِه که هنوزا تُو وجودوم مِشنوت: «جان، میلیون میلیون آمریکایِی درست مثه مِه هستن - اُشُ عیسا ئو دوست شوهن، ولی ترس خدا ئو تُو دل شونی!»

انگار خدا اَ لُوِ اُ گپ ایزدَه. وا گپونِ اُ، وایه گیر سوالویِی زیادی جواب داده بو. سرم گیج شَره، گپترین شگفتیم تُو اُ لَظه، اِی هستَه که چیچکای اُ علت اصلی چِدا بودِن زیاد مردم اَ ایمون تُو کشور ما هستَه ئو متاسفانه، ول کردن دین که تُو اُ زمون همگانی هستَه، شدید بودَه.

کتاب‌مقدس اِی مساله ئو روشن اَکُنت که ترس خدا، شُرو شناخت اَ ته دل خداوندن. بدون اُ، ما یه رابطه الکی وا عیسای تکلبی که خدای جلال نَن، برکرار

اَکنیم. ما به یه نجات‌دهنده غیرواکعی باور موهه. ایی حکیکت ئو کمی بعدتِه وا عمقوی بِشته ای تُو کتاب توضیح اَدَم. ولی بوالی اَوِل وا دو مثالِ فورنی اُ ئو بهتو ثابت بکنوم.

همیطو که ایی ئو اَنویسوم، تُو همین هفته خبر ناراحت‌کننده‌ای درباره دهت جوونی که اَ چولنگی اُ ئو مَشناخته، اُمشنوت. اُ تُو ایمون گپ بودَه ئو ادعا شَکِه دمباله روِ عیسان، ولی زندگی بی بندوباری ایشسته ئو میونِ هم سند و سالون خو مثه یه آدم «بی‌قیدوبند» شناخته شِبو. اُ ایی آخرو تُو اینستاگرام پستی پخش ایکِه ئو اینوشتن که عیسا تُو طول فرایند سقط نوزاد اُ دَسِش ئو ایگفتَه. اُ به کم تِی عیسا اشاره شَکِه؟

زن جوون دِگه ای که وا آدمی ایموندار زناشو ایکردَه، وازم ایگو که عیسا به اُ قول ایدادِن که اگه واصت به طلاک بگِنت، اَ اُ واساری اِبوت. اُ ایی کار ئو انجوم ایدا و بِی زن، چوکون، خانواده ئو رفیکونش ویرونی به جای ایناها. دلیل طلاک اُ جِنجال نهسته؛ فَکه دِگه به شوش دوست اینهستَه؛ بدون ابداً سوءاستفاده، بداخلاکی یا مشکل مالی، همی ایشو مستکیمن اَ لُوِ اُ درهوند. در واکع، اُ وازم ایگو که اُ یه شوهر و بَپ مهربون و دلسوزن. ایی زن به کم تِی عیسا اشاره شَکِه؟

ایشو فَکه دو مثال اَ نمونه‌ئوی زیادی هستن که اِتونوم اَ کسویی که ادعا اَکنن وا عیسا رابطه شوهن، ولی یطور زندگی اَکنن که خلاف اُ ئو اعلام اَکنن، بیاروم. چطوکا ایی دو تا ئو خیلیو دِگه تا ایی حد گول شوخاردن؟ به باور مِه، واخاطر نبود ترس مُکدسن.

> «پَ ای عزیزون، همو طو که دایُم مطیع هسترین، نه فکه تُو محضر مِه، بلکه حالا خیله بِشتِه حتا تُو نبودوم، نجات خو وا تِرس و لِرز وا جا بیارین» (فیلیپیان ۱۲:۲)

پولس ناگت که ما بایَه وا محبت ئو مهربونی، تُو نجاتِ خو بالغ بُبیم. آدموی زیادی تایید اَکنن که هر دوتا ایی زنون دوست‌داشتنی ئو مهربان هستن. اُشُ چن سال تُو کلیسا ووستادرِن ئو وفاداری‌شو به عیسا ثابت بودَه. ولی اُشُ چطوکا اَتونن غرک ایطو رفتاروی شریرانه ایی بُبن؟ اُشُ فاقد همو چیزی هستن که اُ کسی که خبر خاش اَدِت کم ایشسته. ما وا ترس خداوندن که اَ بدی دور اَبیم، نه وا محبت خدا.

محبت خدا ما ئو وا طرَه اُ اَکشونه، ولی ترس خدا ما ئو اَ شرارتی که شَوات ما ئو نابود بکنت، آگناره.

شخصی‌سازی

آیه: «ترس اَ خداوند، نفرت اَ بدین؛ مِه اَ تکبر و غرور، راه بد ئو زبون منحرف نفرت اومستن» (مثلون ۱۳:۸)

نکته: ترس خدا، یه هدیه ای اَ طرَه بَپ آسمنی مهربان مون که ما ئو جلوِ دور بودِن اَ اُ واساری اَکُنت. زمونی که جای نفرت اَگنا وا اُ راه بریم، زمونین که دور بودِن اَ خدا ئو شُرو موکردِن.

فکر: لَظه ایکه یه نُفر اَ راه به در ابوت و وا بیراهه برت، اُ غایهٔ نَن که خو ئو تُو جاگه وا کسی که وا اُ عهد ئو پیمون زناشو اینبستن پیدا بکنت، یا زمونی که متوجه بَشِت اَ کارفرما خو پول اختلاس اَکُنت. بلکه خیله پِشتِه، یعنی زمونی که وا اُچه عیسا جُن خو ئو بِی آزادی ما اَ اُ ایدا، راه بییم. مِه وا چه چیزی راه هوندوم که عیسا بِی آزادی مِه اَ اُ، جُن خو ئو ایدا؟

دعا: خداوندا اَ تو مَوا که مِئو وا خاطر مدارا وا گنا، نه فکه تُو زندگی خو، بلکه تُو زندگی ایموندارونی که وا اُشُ در ارتباطوم، ببخشی. مِئو ببخش که وا نرمی ئو وا کلبی پر اَ محبت، وا اُشُ رو وا رو نبودم تا اَ راه اشتباه خو بربگردن. مِه اَ ایِ مدارا پشیمونوم. ممنون‌دارم که مِئو ادبخشی. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه آدمو ئو دوست اومستن، به چه که خداوند آدمو ئو دوست ایشَه. مِه اَ گناهی که باعث نابودی کسویی که دوستشو اومه اِبوت، نفرت اومستن.

«کدمویی به راهوی تو کایومن؛ پائوم نلغزیدن.»

– مزمور ۱۷:۵

۱۸| تاب و طاکت

بعد اَ دو تجربه کابل توجه تُو سال ۱۹۹۴؛ یه تا کنفرانس کلیسایی که تُو اُ، پیغوم مِه دربارَ ترس خدا اصلاح بو ئو دِگه ای، ملاکات وا اُ کسی که خبر خاش اَدِت تلویزیونی تُو زندون، حرارت ئو شوک مِه بِی درک ئو رشد تُو ترس مُکدس گُر ایگه. هر دو اتفاک، پیغومی مثه هم ولی اَ دو منظر متفاوت شوهه.

اُ کلیسا که گپترین ئو تأثیرگذارترین کلیسا تُو منطکه هستَه، دِگه وجود اینین ئو کشیش اُ که ایطو یاد شَدا که ایموندارون عهد جدید نیازی به ترس خدا شونی، دِگه در خذمت نَن. خادمی که تُو زندون ملاکات اومکه، مینیستری گپ خو ئو اَ دَس ایدا، ولی اَ زمون پِی بردن ئو کبول ترس مُکدس، تُو راهِ خذمت وا صداکت به خدا ئو مردم کدم ایناها. اُ موکع حاضر، یه مینیستری متفاوت ایشَه که به آدموی زیادی تأثیر اَنوسه.

ایی دو اتفاک نامربوط نشون اَدَن که چطوکا ترس خدا بِی دوری اَ شرارتی که باعث کوتاه بودِن دوره تصدی ما مثه سفیرون مؤثر مسیح اِبوت، کار حیاتین. ما اَتونیم اُ ئو تُو یه کلمه خلاصه بکنیم: تاب و طاکت. ایی آخرو یه کشیش محترم، گپ و گفت خو وا یه استاد دانشگاه کتاب‌مقدس ئو وا مِه میونِ ایناها که تحکیکوی وسیعی درباره آدمویی انجوم ایدادَه که در کتاب‌مقدس، خداوند اُشُ ئو جار ایزده ئو به اُشُ مأموریتی ایدادِن. اُ ایفهمیدَه که ۷۵٪ اَ پیغومبرون گزین بوده، کدرت خو ئو اَ دَس داده ئو خیلیو اَ اوشو رسالت خو ئو به خُبی به آخر نرسوندن. وا توجه

به تلخیویی که الانه تُو مینیستری ئون شاهدیم ئو همیطوَم طبکِ تحکیکوی ایی خادم، تاب و طاکت چالشین که همی ما بایَه جدی‌ته به اُ نگا بکنیم.

آخروی دهه ۱۹۹۰، اهمیت ترس مُکدس تُو رابطه وا عمر دراز، اَ طریق تجربه قابل توجه دِگه ای ئو همیطوَم مکاشفه‌ای که اَ اُ حاصل بو، دوبارکایی تأیید بودن. مِه تُو کوالالامپور مالزی خذمت مَکه. ایی دهمین ئو آخرین مراسم هستَه ئو جلسه پر اَ ایموندارونی که اَکل کشور هوندرن. بعد اَ آخر پیغوم، خیلیو به دعوت بِی تعهد به خذمت، جواب داده ئو جلو شُهند. جمعیت، چار تا پنج ردیف چفت هم جلو منبر ووستادرِن ئو منتظر دعا هسترِن.

همیطو که اَ پله‌ئوی سکو زیر مَهوند، وایه گیر حضور خداوند به طور یکهویی تُو سالن به یه شکل بسوده ئو قابل توجه نمایون بو. حضور اُ وا عشک ئو شادی کاطی بو. اوشویی که جلوی مِه هسترِن، شروع به خنده زدن شوکه که خیله زود، لبخندشو وا خنده بو ئو ایی شادی شتاب زیاد پیدا ایکه تا ایی که همه تحت تأثیر اُ کرار شوگه. وا نظر شَرسی که ابّا -بَپ واصت ایگِفتِن چوکونی ئو تازه بکُنت. طولی اینکشی که متوجه بودم نیازی نَن کاری انجوم هادَم، پَ رو لُوِ سکو نِشتَم ئو اَ سیل نگای کدرت ئو برکت خداوند به چوکونی کیف اومکه.

بعد اَ پنج تا هفت دکیکه، حضور جون اُ وا آرومی که تُو فضا حاکم هستَه، شدت ایگه. همه ما چُپ مازدَه ئو اَ اُ آرومی چهم گیر تُو سالن کیف ماکه. وا ایی حال، تُو چَن لَظه حضور خدا به یه شکل متفاوت نمایون بو؛ چیزی که مِه تُو برزیل وا یاد اومسته. منتظر تغییر ووستادم. حضور اُ کِویته ئو کِویته بو. ایی دُفَه هیچ بادی شَنهند، ولی اقتدار ئو حرمت اُ بِی‌شَک واکعی هستَه. کسویی که لحظه‌ئونی کبل بدون اُ که کسی چیزی به اُشُ بگِت، خنده شازه، تگرپن به طور همزمون شروع وا گریک ئو خَرس رِختن شوکه، بعضیو اَ اُشُ زار زار گریک شاکه.

حضور خدا کِویته بو ئو گریک کردن بِشته بو؛ انگار ایی مردم آرومی آسیایی تُو آتش خدا تعمید شاگه. دومرتُبَ هم نابو تجلی حضور اُ ئو توصیف ایکِه؛ با ایکه کضیه، همباشی ایی لَظه مُکدس نَن، بلکه اُچه مهمن حرمت حضور اُن که به حدی افزایش پیدا ایکه که فکر اُمناکه بِشتِه اَ ایی بُتونیم اُ ئو طاکت بکنیم.

تُو ایی رووارویی، مِه شدید متوجه فرخ بین نفس ئو روح‌مون بودم. وازمو گفته بودِن که کلوم خدا «نفس ئو روح» ئو جدا اَکُنت (۱۲:۴). مغزوم (نفس) فکر نکردِن: «ناتونوم بِشتِه اَ ایی طاکت بکنوم! ای خدا، خیله زیادن!»، ولی گلبوم

(روح) غار آزنت: «ای خدا، لطفن ما ئو ول مکن، خواهشن بس نکن!»

دُفَه دِگه وا خو فکر اومکه: «جان بیور، اگه یه حرکت اشتباه انجوم هادِی یا یه کلمه اشتباه بگی، مرده‌ای!». هموطو که تُو برزیل شَتونست اِی اتفاک بِکیت، با ایکه ناتونوم وا خاطر جمع بگیم، ولی مَدونست که بی‌حرمتی ایجا کابل طاکت نابوت.

تمونِ تجلی حضور سهمناکِن اُ سه تا تا چار دکیکه طول ایکشی ئو اُغایه بلند بو. بعد اَ اُ، بدون هیچتا راهبری، مردم دومرتوبَ چُپ شوزَه. بعد اَ اُ، چَن دکیکه تُو آرومی ئو سکون، چُپ اومزه

موکِعی اَ ساختمون در مابو، محیط پر اَ آرومی ئو حرمت هستَه. ووستادوم تا وا آدمی اَ هند ئو شوش گپ بزنوم. هر دو به طور کابل توجهی تحت تأثیر حضور خدا کرار شوگِفتن. ما فَکه چَن لَظه وا تعجب ئو خاهر به هم نگاه موکه، اُغایه زن آروم ایگو: «جان، احساس آکنوم اَ درون پاک بودَم!» شوش سری ئو وا نشونه تأیید، تکون ایدا.

موکِعی اِی کلمه‌ئوی ئو ایگو، گَلبوم تند ایزه. سرآخر، شخصی اُچه ئو که اَوِل تُو برزیل ئو حالا تُو مالزی احساس اُمکردَه، وا درستی ذکر ایکِه. وا احساسوی کنترل‌بوده جواب اومدا: «مِه هم همیطو!» ما دِگه وا هم صحبتی مونکه، ولی کلمه‌ئوی اُ تا زرد شوم تُو سروم شگذشت.

صباش، تُو اتاک هتل آماده هستروم تا وا مردون نوخواسته اِی که اَ کارکنوی کلیسا ئو مدرسه کتاب‌مقدس هسترِن، بسکتبال گُازی بکنوم. وایه گیر، اُمشنوت روح‌القدس تُو گلبوم اَگِت: «پُسوم، مزمور ۱۹ ئو بخوون!» کتاب‌مقدس ئو باز اومکه ئو شروع وا خوندن اومکه. موکِعی به آیه ۹ رسیدم، اِی ئو اومخوند:

«ترس خداوند پاکن، ئو پابرجا تا ابد. (مزمور ۹:۱۹)

تُو اتاکوم غار اُمزَه: «دکیکن همین! همین!». تُو بهت هستروم؛ اِی دکیک همو چیزی هستَه که اُ زن روز کبل وازم ایگفته. پاکی وصف‌ناپذیری وجود ایشسته؛ خلوصی عمیک که تُو روحمو احساس ماکه. اُغایه کلمه‌ئوی «پابرجا تا ابد» اَ صفحه محو بودَن. روح‌القدس فورنی تُو گلبوم ایگو:

پُسوم، شیطون تُو درگاه تخت مِه پرستش ئو راهبری شَکِه. در

واکع تمونِ لشکر آسمنی ئو راهبری شَکِه، کاری که بِی اُ منصوب ئو مسح بودَه. اُ وازم نِزیک هستَه ئو جلال مِئو شَدی، ولی اَ مِه ایناتِرسی، وا همی خاطر اینتونس بِی دایُم جلوِ تخت مِه ووستَه. (حزقیال ۲۸: ۱۳-۱۷)

یک‌سوم ملائک هم واکل شیطون گواه جلال مِه هسترِن. اوشو هم شونتِرسی ئو شونتونِس بِی دایُم تُو محضر مِه بمونن. مکاشفه ۱۲: ۴، ۷)

آدم ئو حوا تُو خنکی روز تُو محضر جلال مِه کدم شازه. اوشو اَ مِه شونتِرسی ئو شونتونِس تا ابد تُو باغ بمونن. پُسوم، همه مخلوقاتی که دور تا دور تخت مِه تُو ابدیت حاضر ابن، بایَه اَ آزمون ترس خداوند رد بشن. (پیدایش ۳: ۸)

چهمونوم وا اِی حکیکت باز بو. شروع به فکر کردِن درباره تمونِ کشیشوِیی اومکه که اثربخشی خزمتشون کوتاه هستَه یا کسوِیی که اُ ئو به خُبی تمون شونکه.

خیلیو وا حرارت ئو علاکه شروع شوکه، عیسا ئو وا عشک خیلیو دوست داشتن، اُ ئو اطاعت شوکه ئو بِی خذمت به کوم خدا فداکاری شوکه، ولی شهمات بودَن، بدبین بودَن ئو خیلیو اَ اُشُ خذمت ئو ول شوکه. اُشُ پایداری شونکه.

بعضیو دِگه هنوزا تُو خذمت هستن، ولی اَ اُ مثه وسیله ای بِی کسب سود ئو بکیه آمونجی اَ رو منفعت استفاده اَکنن. بعضیو اَ اُشُ به شکارچی جنسی تبدیل اَبَن ئو اَ موکعیتوی راهبری خو بِی هدف کرار دادن زنون بی‌گناه استفاده اَکنن. بعضیو مشاور اَبَن ئو پول کلفتی اَگیرن تا پیغوموی گول زنک بِی خادموی بسازن ئو دمباله روشون ئو تحت تاثیر کرار هادَن تا هدیه ئون گپی به اُشُ هادَن. بعضیو دِگه دربارَ کلوم نبوتی خدا دروغ اَگن ئو راهوِیی بِی رمزگشایی اطلاعات آدموِیی که ظاهرن به اُشُ خذمت اَکنن پیدا اَکنن، ئو بعد اُ ئو یطور اعلام اَکنن که انگار اَ طرَه خدا نازل بودِن. لیست ایطو رفتاروی فاسدی تگریین نا تمومن.

چطوکا کسوِیی که ایکک خالص شروع اَکنن تا اِی حد ساحار اَبَن؟ به چه عمر اثربخشی اُشُ طول دار نَن؟ علت اُ، نبود ترس مُکدسن. اُچه که مسیح اَ اُ دلخاش اِبوت، کار بدیهی حساب بودن یا نادیده گِفتَه اِبوت؛ مثه اُ کشیشی که تُو جنوب شرقِ ایالات متحده هستَه. اُشُ خوشو بکیه ئو اَ اُچه که خداوند «گنجینه خو» اَگت، محروم اَکنن. به کلوم خدا دربارَ ترس مُکدس ئو عمر دراز گوش هادِی:

«خاش وا حال کسی که اَ خداوند اَتِرسه ... صالحیش جاودونه

پابرجان... اُ (صالح) تا ابد تُو خاطر اَمونت» (مزمور ۱۱۲: ۱، ۳، ۶)

ما بِی درک اهمیت ترس مُکدس، نیازی به تجربه‌ون غمگین مونی. اَ شما مَوات بِی جلال خدا و عمر دراز خو، ترس مُکدس ئو گنجینه خو کرار هادِی.

شخصی‌سازی

آیه: «ولی اَ اوِل تا ابد محبت خداوند شامل حال ترسندئون اون» (مزمور ۱۰۳:۱۷)

نکته: آدمویی بِی همیشه دور و بر تخت خدا ابن که اَ اُ اَتِرسن.

فکر: یه تا اَ جنبه‌های زندگی خُب، پایون خُب اُن. ترس خداوند دایومین. چطوکا اِتونوم ترس مُکدس ئو مثه یه عنصر ثابت تُو زندگیم کرار هادَم؟ وا چه راهکاروی عملی اِتونوم ترس مُکدس و مثه یه فیلتر تُو هر اُچه که اَگم یا انجوم اَدَم، حفظ بکنوم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، کلوم تو اَگِت که اَتونی مِئو اَ پَرتگاه دور بگناری ئو مِئو وا شادی فرایون بدون هیچ خطایی به حضور پُر اِشکوه خو بیاری. اَدونوم که ایی کار نجات‌بخش خداوندم عیسای مسیح، وا بغل گِفتن ترس مُکدسن که ایی رابطه ابدی ئو حتمی اَکُنت. مَوا ترس مُکدس همه وَه تُو درون مِه بمونت تا دایُم تُو حضور تو زندگی بکنوم.

اعتراف: وا ترس مُکدس بِی همیشه تُو لهر خداوند و تُو محضر اُ اَمونوم.

اگه شما اَ ایی واکعیت که بپتون قدوس قدوس قدوسن، دلخاش نابین، پَ اَ نظر روحانی مردین. ممکنن تُو یه کلیسا بشین یا به یه مدرسه مسیحی برِین، ولی اگه تُو روحتون لذتی بِی قدوسیت خدا نبشت، یعنی اُ ئو ناشناسین. شما خدا ئو دوست تونی، ارتباط خو ئو وا اُ کطع توکردِن ئو اَ صفتوی اُ بی خبرین.

— آر. سی. اسپرول

هفته سوم – روز پنجم

۱۹| طهارت ئو پاک کردن خومو

«ترس خداوند پاکن، و پابرجا تا ابد» (مزمور ۹:۱۹). مزمورنویس دو ثمره کابل توجه ترس مُکدس ئو به وجود آتارِه که نبایه اُشُ نادیده بگیری یا نسبت به اُشُ سهل‌انگاری بکنی، یعنی پاکی ئو موندگاری. اَوِل مورد اوِل ئو بررسی آکنیم و تُو فصل بعدی، به مورد دئوم بِشتِه آپردازیم. پولس آنویسه:

> «پَ ای عزیزون، الان که ایی وعده‌ئون مالِ مان، بیی به خو آ هر نجسی جسم ئو روح پاک بکنیم ئو وا ترس آ خدا، تقدس ئو به کمال برسونیم» (دئوم قرنتیان ۱:۷)

ایجا ما همو حکیکتی ئو که مزمورنویس آگِت، وا عمکوی بِشته ای آگینیم. اَوِل مَوا به ایی نکته اشاره بکنوم که تقدس، آ طریق ترس خداوند، نه عشک به خداوند، به رشد آکنت. اُ کسی که خبر خاش آدِت ئو وا یاد بیاری که زندگی خداپسندانه‌ای اینهستَه ئو همیطوَم، عاشک عیسا هستَه. ولی غایه ای که ترس مُکدس ئو تُو کچک ایگه، به خو پاک ایکه ئو آ ساحاری کبلی خو خلاصی پیدا ایکه. ایی کار در نوع خوش، اُ ئو به یه رابطه واکعیته وا عیسا سوق ایدا؛ رابطه وسیع‌ته آ اُچه کبلن شَشناخت. اُچه ئو که اُ به طور تجربی یاد ایگه، تُو کتاب‌مقدس هم آگینیم.

هموطو که کبلن موگفتِن، قدوسیت تُو ایی روزون موضوع باب دلی نَن. بِی خیلیو، ایی کضیه مِزه بدی ایشَه؛ به چه که خاش نَن و زندگی ئو سخت آکُنت. اَ طرَه دِگه، یا مثه اسارت شریعت‌گرایی یا فضیلتی که با ارزش، ولی دست‌نیافتنین، حساب اِبوت. سی. اس. لوئیس درباره ایی بی خبری آنویسه: «چِکَک آدمو کوته‌بین هستن که فکر آکنن قدوسیت، حوصله سر بر ئو خسته‌کننده ن. ولی موکِعی کسی وا واکعیت اُ رو وا رو اِبوت دِگه ناتون جلویی ووسته.» پَ به خوتو بِی شیرجه زدن تُو ایی حکیکتی که نابو جلوش ووستی آماده بکنی.

هموطو که کبلن اشاره اومکه، نکل اولیه قدوسیت «جدا بودِن اَ چیزوی دِگه وا خاطر خدا»ن ئو ایی کطعاً شامل پاکی هم اِبوت. یه عاروس ئو تُو نظر بگیری. اُ وا خاطر شوش خو ئو اَ بکیه جدا آکُنت که شامل دوری اَ میل یا ساخت و پاخت وا بکیه عاشکونن. ایی نشون دهنده جنبه پاکی ئو خلوص تُو تقدسن. وا ایی حال، پولس وازمو آگِت که خو ئو پاک آکنیم. اُ ناگت: «خون عیسا ما ئو پاک اسازه.» بوالی ایی نکته ئو روشن بکنوم: خون عیسا ما ئو اَ همه گناهون پاک آکُنت. ولی موکِعی کار عادل شمردگی یا صالح شمردگی ئو وا کار تکدیس ترکیب آکنیم، اشتباه آکنیم.

زمونی توبه موکه و عیسای مسیح ئو مثه خداوند خو کبول موکه، گناهون ما بخشیده بودَن ئو ما کامل پاک بودیم. خدا گناهون ما ئو تُو دیریای فراموشی خاک ایکِه. اُ اُشُ ئو وا یاد نتاره! ایی کار کامل ئو بی‌نقصن ئو بهته اَ ایی نابوت اُ ئو انجوم هادی. ما هیچ کاری بِی شایستی ایی واکعیت عجیب‌غریب انجوم موندا؛ ایی یه هدیه ای اَ طرَه خدا هستَه. ایی به معنی صالحین.

ولی درست یه دیکَه که صالحی یا به نوعی ایی پاکی درونی ئو موگه، مرحله تکدیس شُرو اِبوت یعنی اُچه تُو درون ما انجوم بودِن، تُو طبیعت تازَه ما ئو تُو روش زندگی ما مثه یه واکعیت بیرونی به خوش نمایون اکنت ئو ایی دکیکن همو چیزین که پولس به اُ اشاره ایشَه.

> «نجات خو وا تِرس و لِرز انجوم هادی؛ به چه که خدان که وا عمل زوردار خو، هم واصت ئو هم کدرت انجوم اُچه ئو که خشنودش آکنت، تُو شما بوجود آتاره» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳)

معلومِن که ایی کار که اَ فیض خدان، ولی ما بایَه وا کدرتی که اُ وازمو اَدِت همکاری بکنیم، کدرتی که هم اراده ئو هم انجوم اُچه که باعث خشنودی اُ اِبوت، تُو ما بوجود بیاره. همو طور که ترس ئو لرز، مردم برزیل ئو تُو وضعیتی کرار ایدا تا به حضور خدا داخل بُبن ئو اَ حضور اُ پیدا بکنن. پَ، ترس ئو لرز مُکدس هم ما ئو تُو وضعیتی کرار اَدِت تا وا فیض اُ زوردار بُبیم ئو اَ اُ اطاعت بکنیم.

اشتباه همگانی خیله اَ معلمون تُو کلیسائوی غرب ایین که تکدیس ئو وا صالح شمردگی یکسان اَدونن. یعنی، ما نیازی به انجوم هیچ کاری مونی. عیسا ایی کار ئو انجوم ایدا. پَ مساله ایین که اگه زندگی ما تفاوتی وا سیستم زندگی ایی دنیا اینین ئو همیطو تحت تأثیر هوا هوسوی ئو جور واجور خو هستیم، ولی مقدسون هستیم به چه که عیسا قدوسیت مون. چیزی که ایی کضیه ئو پیچیده‌ته اَکُنت، ایین که در واکع آیه ئویی تُو عهد جدید وجود ایشَن که به نظر اَرسه ادعائوی ایی آدموی ئو تأیید اَکنن. وا ایی حال، خطای اُشُ که اَ اشتباه گِفتِن تقدس وضعیتی وا تقدس رفتاری مون. بوالی توضیح هادم.

تقدس وضعیتی فکه وا خاطر کارین که عیسا بِی ما انجوم ایدا ئو اَ جایگاه ما در مسیح گپ اَزنت؛ ایی یه تا اَ برکات کار پاکی مسیحن. «به چه که کبل اَ خلکت دنیا، ما ئو در اُ گزین ایکه تا تُو محضری مُکدس ئو بی‌عیب بشیم» (افسسیان ۱:۴). ما ابداً موناتونست ایی جایگاه ئو وا دَس بیاریم. دومرتُبَ هم پولس اَنویسه: «اَ اُن که شما در مسیح عیسایین، که اَ طرَه خدا بِی ما حکمت بودِن، یعنی صالحی، قدوسیت ئو خلاصی ما. (اوِل قرنتیان ۱:۳۰).

تُو ۲ اکتبر ۱۹۸۲، مِئو «لیزا توسکانو» وا هم پیمون زناشو بستیم ئو اُ «لیزا بیور» بو. اُ همو رو، تُو جایگه همسروم کرار ایگه. اَمرو اُ همیطو زن مِن؛ هموطو که تُو روز هیشمون هستَه ئو چِل سال بعد هم همیطو همسرم اَبوت. اَ نظر وضعیتی، اُ تُو اُ روزِ هیش کامل همسرم بو ئو کار کامل بو. ایطوکا، ما هم تُو رو نجاتمون در مسیح، مُکدس ئو پاک بودیم ئو ابداً مقدس‌ته نابیم.

وا ایی حال، غایه ای که لیزا زن مِه بو، رفتار اُ وا موقعیتش هماهنگ بو. اُ کبل اَ اُ که زن مِه بَشِت، وا پُسوی دِگه کرار شَنها، شماره تلفنش به اُشُ شَدا، بِی خواسته‌هوی خوش زندگی شَکِه، ئو همی کارویی که زنون مجرد انجوم اَدَن، ولی حالا دِگه ایی کارون انجوم شَندا. کاروی اُ وا عهدی که وا موبَست، وابسته هستَه. هرچه بِشتِه اَ زناشو ما گذشتن، ایی رفتار تُو هماهنگی وا عهد ئو پیمونمون، بالغ‌ته

بودِن. به اُچه پطرس رسول اَنویسه، گوش هادِی:

«مثه چوکونی مطیع، دِگه موالی هوای نفس دوران نادونیتون به زندگیتو شکل هاده. بلکه مثه اُ قدوس که شما ئو صدا ایکردِن، شما هم تُو همه رفتار خو مُکدس بشین؛ به چه که نوشته بودِن: مُکدس بشین، به چه که مِه قدوسوم» (اوِل پطرس ۱: ۱۴-۱۶)

توجه توبَشِت که ایجا پطرس به تقدس وضعیتی ما اشاره ناکنت، بلکه درباره تقدس رفتاری ما گپ ازنت که دکیکن همو چیزین که پولس موکِعی وازمو اَگِت خومو ئو اَ هرطور نجسی پاک اَکنیم، به اُ اَپردازه. اِی فرایند تکدیسن، نه یه نعمت وضعیتی مفتکایِی بِی پاک بودِن. آیه‌ون دِگه ای تُو عهد جدید وجود ایشَن که به قدوسیت رفتاری ما اشاره بکنن؟ جواب، بله ن. تعداد اُشُ خیله زیادن، ولی بوالی یه تا دِگه ئو نکل بکنوم:

«اراده خدا ایین که مُکدس بشین: به خوتو اَ بی‌عفتی دور بگُناری. هر یه تا اَ شما بایَه بدونت که چطوکا تُو پاکی ئو برازنده اِی، بدن خو ئو تحت تسلط نگه بکن. نبایه مثه کوموِی که خدا ئو ناشناسَن، دستخوش هوای نفس شهوتی بَشین» (اوِل تسالونیکیان ۴: ۳-۵)

جدیدا بعد اَ مراسم صب یکشنبه یه آدمی وازم ایگو: «مِه یه مسیحی مجردوم، وا زنون همخوو اَبوم؛ به چه که زندگی بدون داشتن رابطه جنسی غیرممکنن. اُغایه چَن ماه وقفه اَنوسوم، ولی دومرتوبَ وا زنون اَخووم. ولی اِی موضوعی نَن که مَوا درباره اُ گپ بزنوم. سوال اصلی مِه ایین که به چه مِه تُو کسب ئو کاروم اِی همی مشکل اومه؟»

تعجبم اومکرده. مگه پیغوموِی نامتعادل ما درباره فیض، مردم ئو به اِی باور ایکشوندِن که اُشُ همیطو که تُو گنا آشکار زندگی اَکنن، تُو محضر خدا و برکات اُ امونن؟ تُو یه جلسه سوال پُرس تُو یه کنفرانس زنون کلیسا، یه خانمی اَ همسرم ایپرسی: «مِه واکعن به شو خو دوست اومه، ولی اُ زیاد سفر اَکُنت و مِه وا مردون دِگه اَخووم. بایَه چکار بکنوم؟ بایَه به اُ بگم؟»

اِی دو نُفر واکعا باور شوهن که وا عیسا تُو ارتباط هستن، ولی مگه وا اُ عیسایِی

که تُو دَس راست خدای بَپ نِشتِن یا یه عیسای الکی؟ ایی مثالون فکه کِسمت کوچکی اَ مشکلاتی هستن که مِه تُو درگیری وا خیلیو اَ آدموی وا اُ رو وا رو بودَم. مگه دعوت به زندگی مُکدس ایگک کمرنگ بودِن که تمونِ باورُ کور بودَن؟ وا ایی حال پولس اَنویسه: «پَ، هر که ایی تعلیم ئو رد بکُنت، نه آدمیزاد، بلکه خدایی ئو رد ایکردِن که روح قدوس خو بهتو عطا آکنت» (اوِل تسالونیکیان ۸:۴).

وا خاطر توبَشِت، یه جنبه اَ تقدس که نابو جلوش ووستی ایین که ما واضح به اُ اَپردازیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اُ که اَگِت اُ ئو اَشناسه، ولی اَ حکموش اطاعت ناکنت، دروموُشِن ئو راستی تُو اُ جایی نین» (اوِل یوحنا ۴:۲)

نکته: کار تکدیس زمونی اتفاک اَگِت که اُچه تُو درون ما انجوم بودِن، تُو طبیعت تازَه ما ئو تُو روش زندگی ما مثه یه واکعیت بیرونی نمایون بشت.

فکر: تکدیس که اَ فیض خدان، ولی بایَه وا کدرتی که اُ وازم اَده همکاری بکنوم؛ کدرتی که هم اراده ئو هم انجوم اُچه ئو که باعث خشنودی اُن، تُو ما بوجود بیاره. به ایی کار باور اومه؟ یعنی به ایی دلیل که «تکدیس وضعیتی» ئو وا «تکدیس رفتاری» اشتباه اومگفتِن، باعث بودن که ایی حکیکت ئو فرمون خدا که اُ قدوسِن ئو نادیده بگروم؟ اُمواشت شکستوی کَبل، ایمونوم ئو به کار قدرت‌بخش خدا تُو جُنوم سرکوب بکُنت؟ چطوکا اِتونوم به ایی باور برگردوم تا تُو زندگیم به واکعیت تبدیل بَشِت؟

دعا: ای بَپ آسمنی، اَ تو مَوا که تُو مِه کار بکنی تا هم اراده ات ئو به انجوم برسونوم و هم تو ئو دلخاش بکنوم. مَوا ظاهراً همو چیزی ئو زندگی بکنوم که تو اَ کبل تُو مه انجوم اِتدادن. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه وا ترس مُکدس، نجات خو وا عمل آتاروم.

«بِی پائوی خو راهوی
صاف بسازی سخت تکلا
بکنی که مُکدس بشین.»

ــ عبرانیان ۱۲: ۱۳-۱۴

۲۰| تکلا کردنِ ما

تقدس به خودی خو نهایت نَن، بلکه راه عبورین بِی داخل بودن به مسائل مهم‌ته. حالا بیی به جنبه دلربا اُ توجه بکنیم ئو وا بررسی آیه اولی، اَ ترجمه دِگه ای به اُ نگاه بکنیم:

«سخت تکلا بکنی مُکدس بشین، به چه که بدون قدوسیت هیچ کَ خداوند ئو ناگینت» (عبرانیون ۱۴:۱۲)

کلمه «تعکیب یا تُو پِی چیزی بودن» معادل کلمه یونانی dioko ن که به معنی «انجوم کاری وا تکلّا فرایون ئو وا هدف مَعیَن» ن. وا نگاه به هر دو ترجمه ئو خوندن معنیdioko ، بدون شک، ایی آیه درباره «وا شوک تُو پِی تقدس ئو رسیدن به اُ» گپ ازنت.

حالا اولین پرسش ما بایَه ایی بَشِت که مگه ایی تقدس، وضعیتین یا رفتاری؟ بیی به مثل زناشو بودِن مِئو لیزا بربگردیم. اَتونین تصور بکنی لیزا به یه تا اَ رفیکون نِزیک خو بگِت: «مِه سخت تکلّا آکنوم تا زن جان بشوم!»

دوستش خنده ازنت ئو آگِت: «تو همین الان هم زن اُ یی! تو تُو روز هیشت زن اُ بودی!»

هیچ زنی پِی وضعیتی که اَکبل مالِ اُن، یعنی نکش زن و شویی نَن. ولی اُ اِتون پِی بهترین رفتار مثه همسر بَشِت. دربارَ تقدس هم همیطون. ما پِی وضعیتی نهیم که همی حالا در اختیار موهه، بلکه پِی رفتاری هستیم که «در خور خداوند» بَشِت. (کولسیان ۱: ۱۰).

وازمو گفته بودِن که اگه اِی فرمون نادیده بگیریم، خداوند ناگینیم. اِی آدمو تُو فکر ابره ئو مطمئناً تا ابد به ما تاثیر آنوسه، ولی اِی کضیه مورد بحث ما درحال حاضر نَن. اَ همه مهمتِه کضیه ایین که اِی مسأله، چه تاثیری ایجا و الان به ما ایشَه؟

اَ اُجایی که مِه بومی ایالات متحده آمریکام، اِتونوم بگم که وا رئیس جمهور «رابطه» اومه. مِه زیر حکومت اُ نَم ئو مثه ۳۳۲ میلیون بومی آمریکایِ دِگه تحت تأثیر تصمیمومیی نَم که اُ اَگِنت. وا وجود اِی که مِه اِی رابطه ئو وا رئیس جمهور اومه، ولی تا اَمرو وازم اجازه ملاکات خصوصی وا ایشُ داده نبودِن. یعنی، مِه تُو محضر هیچ یه تا اَ روسای جمهور آمریکا نهستروم یا وا اُشُ تعامل اومنهه.

اَ طرَه دِگه، امریکاییهوی دِگه ای هم هستن که به طور منظم رئیس جمهور ئو ملاکات اَکنن. اُشُ یا رفیکون اُ هستن ئو یا اَ نِزیک وا اُ همکاری اَکنن. بهرحال، اُشُ آدمی ئو که تُو کاخ سفید زندگی اَکُنت، خیله بهته اَ مِه اَشناسن. اُشُ اُ ئو تُو سطحی یه دل یه جون اَشناسن ئو مِه اُ ئو فَکه مثه رهبر ملت خو اَشناسوم.

ایطوکا، میلیونُ ایموندار هستن که تحت پادشاهی عیسای مسیح هستن. اُ اَ اوشو واساری اَکُنت، اوشو ئو دوست ایشَه، احتیاجاشو آماده اَکُنت به درخواستوشو جواب اَدِت. ولی سوال ایین، مگه اوشو اُ ئو اَگینن؟ یعنی، اوشو حضور آشکار اُ ئو تجربه اَکنن؟

بیش اَ هزار تا نُفر اَ ایموندارون تُو برزیل رفتاری شونهه که اُشُ وا محضر خداوند بُبره. غایه ای که اُشُ توبه شوکه، به اُشُ اجازه ملاکات وا خداوند داده بو. اِی کار تُو هر روز حتا تُو هر لَظه زندگی ما درستِن. اگه اَ خدا ترسی مونی، انگیزهای هم بِی پِی جوری رفتار مقدسی که وازمو امتیاز حضور آشکار خداوند اَدِت، مونی. عیسا اَگِت: «اُ که حکموی مِئو ایشَه ئو اَ اُشُ دمباله روی اَکُنت... مِه هم اُ ئو دوست اومستن، به خوم به اُ نمایون اَکنوم» (یوحنا ۱۴:۲۱)

اِی مساله ارزش اُ ئو ایشَه که دومرتوبَ تکرار بکنیم: اگه تُو رفتارمو تقدس مونبشت، خداوند ئو هم ناگینیم. به چه اِی کار تا اِی حد حیاتین؟ اولاً، اگه اُ ئو نگینیم یا یعنی اگه حضور آشکار اُ ئو مونبشت، ناتونیم اُ ئو اَ نِزیک بشناسیم و فَکه اَتونیم اطلاعاتی درباره اُ مُبَشِت، که مثه رابطه مِه وا رؤسای جمهور ایالات متحدهن یا بدته اَ اُ، خو ئو وا ساختِنِ یه عیسای خیالی گول اَدِیم. اِی خیال خیله خطرناکن؛ به چه که اعتکاد موهه کسی ئو اَشناسیم که در واکع ناشناسیم.

یعکوب اَگِت: «کنندهٔ کلوم بشین، نه فَکه شنونده اُ؛ خو ئو گول مدِی» (یعکوب ۲۲:۱). کسی که گول اَخاره، باور ایشَه که کسی یا چیزی ئو اَشناسه، ولی در واکع، ناشناسه.

دلیل دئوم هم هموکک مهمن. بدون دیدن خداوند یا بدون اِیی که پهلوش حضور مُبَشِت، ناتونیم عوض بُبیم یا مثه اُ بُبیم. پولس تُو رابطه وا کسویی که خداوند ئو اَگینن، اَگِت: «اَ جلال وا جلالی بِشتِه عوض اِبیم» (دئوم قرنتیان ۱۸:۳). اِیی تغییر اَ درون شروع اِبوت ئو اُغایه به اُجا اَرسه که بکیه هم گواه اُ هستن.

پاکی ما ناتون مثه فریسیون بَشِت. عیسا ایگو: «همیطوَم، شما هم به خوتو به مردم صالح نشون ادین، ولی تُو باطن پر اَ اَ دغلکاری ئو شرارتین» (متی ۲۸:۲۳). انگیزه‌وی اُشُ مثه جسدوی ناپاک ئو ساحار هستَه. اُشُ فاقد ترس خداوند هسترِن، که در نوع خوش باعث شِبو عدالتی ئو دمبال بکنن که کاملاً مبتنی به رفتار بیرونی هستَه و تمرکزشو ئو به تصویرِ نمایش داده بوده اَ خوشو کرار شَدا. اِیی کار اَ تغییر درونی که رفتار بیرونی مربوطه ئو به وجود اَتاره، جلوگیری ایکِه. اُشُ اعتکاد شوهسته که خدا ئو اَشناسن، ولی واکعیت ایین که اُشُ خالک خو ئو که جلوِ اُشُ ووستادَه، شُناشناخت ئو پَ وا خواسته‌هوی اُ هماهنگ نهسترن. اُشُ خو ئو گول شادا.

حتا اَمرو هم تقدسی که ما پِی اُ هستیم، بایَه اَگَلب ما سرچهمه بگِنت - تُو فکرو، انگیزه‌ئون ئو نیتون ما. اِیی کار سرآخِر، رفتار بیرونی ما ئو راهبری اَکنت. وا همی خاطرن که عیسا اَگِت: «خاش وا حال کسویی که دلشو پاکن، به چه که اوشو خدا ئو اگینن» (متا ۸:۵). بدون دیدن اُ، ما فاقد تغییر درونی یا تقدس واکعی هستیم ئو پَ اُ ئو ناگینیم. اِیی یه چرخه ن.

کافی نَن که فَکه ظاهر خداپرستی ئو مُبَشِت ئو کدرت تغییر هوای نفس درونی‌مون ئو حاشا بکنیم. ما بایَه تُو درون خو (انگیزه‌ئون ئو نیتون) پِی حکیکت بَشیم؛ اِیی مساله بایَه دلمشغولی ما بَشِت. یعکوب رسول وا ایموندارونی که تقدس ئو سبک وا حساب اتارن، خیله قاطع برخورد اَکُنت. اُ اَنویسه:

> «به چه که وا نیت بد درخواست اَکنین تا خرج هوا هوس خو بکنی.
> ای آدموی زناکار، مگه نادونین دوستی وا دنیا دشمنی وا خدان؟
> (یعکوب ۴: ۳-۴)

یعکوب اَ کلمه زناکار استفاده اَکُنت؛ اصطلاحی که بِی رد پیمون زناشو به کار اَرِت. خدا معمولن اَ تصویر زناشو بِی نشون دادن عهد خو وا ما استفاده اَکُنت. عیسا دومار ئو ما عاروس اُ هستیم. پولس اَگِت که زناشو بین زن ئو آدم، یه نمونه اَ اتحاد عیسای مسیح ئو کلیسان (افسسیان ۵: ۳۱-۳۲).

دنیا طبک منفعتوی اَ رو خودخواهی خو یا حاصلوی تکبر بارن، پَ رو تصاویرِ دیده بوده ئو تصاویرِ نشون داده بوده آدموی تمرکز اَکُنت. موکِعی ما اَ ایی که دمبال قدوسیت بَشیم، غافل اَبیم ئو خو ئو وا خواسته‌هوی دنیا همسو اَکنیم، زناکار اَبیم. ایی مساله ایگک توهین به «شومو»ن که در واکع خو ئو به دشمن اُ تبدیل اَکنیم. پَ، یعکوب اَ بِی اَگِت: «به خدا نِزیک بُبین، که اُ هم بهتو نِزیک اِبوت. ای گناهکارون، دسو خو ئو پاک بکنی، ئو ای دو دلُ، دلوی خو ئو پاک بکنی» (یعکوب ۸:۴). ما فکه آتونیم کلبمو ئو وا بغل گِفتن ترس خدا که ما ئو بِی تقدس واکعی راهبری اکنت، پاک اَکنیم!

مِه بیشته اَ چِل سالن که وا لیزا زناشو اومکردِن ئو دلایل کایومی ایشَه که به اُ خیانت اومنکه. اولین ئو مهمترین دلیل ایین که اَ خدا اُترسوم. مِه وا اُ عهد اُمبست که اُ ئو بدون توجه به عکس العمل یا رفتاری دوست اومبَشِت ئو اَ اُ واساری بکنوم.

دلیل دئوم ایین که اومناوا رابطه صمیمی خو ئو وا ایی زنِ بی نظیر، اَ دَس هادم. دوست اومه که اُ وازم اعتماد بکُنت ئو رازوی درونی ئو آرزوئوی دلش ئو وا مِه میونِ بنوسه. در واکع مِه اَ صمیمتمو کیف اَکنیم.

ایی رابطه فرخی وا رابطه وا عیسا ناکنت. دلیلی که وا شوک اَ خیانت به اُ خودداری اَکنوم، ایین که اومناوا صمیمیتی که وا اُ اومه ئو اَ دَس هادم. مِه اَ حضور نِزیک اُ ئو گپ و گفت گرم که وا هم موهه، کیف اَکنیم. موکِعی اُ رازویی ئو وا مِه درمیون شَنها که کبلن اومنادونست، شاد ئو خوشال اَبوم. وا همی خاطرن که وازمو گفته بودن: «محرم رازوی خداوند، ترسندئون اوئَن؛ اُ عهد خو ئو وازشو نشون اده» (مزمور ۱۴:۲۵)

ما تازه شروع به پی بردن به جنبه‌های اَ ایی تقدسی که نابو جلوش ووستی هستیم. تُو فصل بعدی اَ جُنیش اَگیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اُکه دوستدار پاکی دل و نرمی زبونن، اَ دوستی پادشاه برخوردار اِبوت» (مثلون ۱۱:۲۲)

نکته: بدون دمبال کردن «تقدس رفتاری» ئو هدف رسیدِن به اُ، ناتونیم وا محضر خداوند داخل بُبیم. اِی کار به تهناکی کافی نَن که به تقدس کامل برسیم، بلکه بایَه اُ ئو مثه هدف کلبی خو کرار هادیم.

فکر: خدا اَدونه که آیا مِه دمبال رفتار مُکدس هستم یا دایوم بِی رسیدن به خواسته‌هوی دنیایی ئو تکبر که اَ دستاوردوم، محبت یا مقاومت خو ئو توجیه اَکنوم. همه‌چیز وا نیت کلبی مِه شُرو اِبوت. مِه بِی پاکی گلب ئو فکر که باعث تغییر رفتار اِبوت، هستم؟ حتا اگه کسویی که وازم نِزیک هستن اِی کار ئو نکنن، مِه اِی کار ئو انجوم اَدَم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش که بِی تقدس نهستروم. مِه اهمیت اُ ئو نادیده اومگه، ولی حالا اومفهمی که بایَه دمبال اُ بشوم، به چه که دریچه‌این بِی رسیدن به تو. خواهشن رفتار ئو تکلائوی دنیایی مِئو ببخش و مِئو وا خون عیسا پاک کن. مِه اَ نگا پیش پا کفته خو نسبت به تقدس توبه اَکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه خیله مُصر تکلّا اَکنوم تا به تقدس برسوم و اُ ئو درک بکنوم. هدف مِه ایین که مُکدس بشوم؛ هموطو که خدا قدوسن.

«راه آدموی صالح صافن؛ طریقی که تو بِی آدموی صالح اَسازی، مستکیمن.»

ــ اشعیا ۲۶:۷

۲۱| اشتیاک ئو کدرت

شاتَم تُو اِی مرحله شما اَ اِی واکعیت حیف و تیف بخارین که تکلا توکردِن زندگی مقدسی توبَشِت، ولی در حکیکت بیشته اَ اُکه موفک بشین، شکست توخاردن. شما بِی صمیمیت وا خدا یین، ولی وا اطاعت مشکل توهسته. خواهشن بدونی که اُ بِشتِه اَ شما بِی شمان. شاد بشین، به چه که خداوند وازِ شمان! بنوسی اِی حکیکت درگیری ئو کم بکنت.

به احتمال زیاد مشکل تُو اِی واکعیتن که شما تکلّا توکردِن. شریعت موسا لهوزی مائو در انجوم حکموی خدا ثابت ایکِه. ما نیاز به کمک الهی موهه ئو اِی کمک چیزی جُلَ فیض خدا نَن. بِشتِه ایموندارون اَدونن که فیض عیسای مسیح ما ئو اَ شریعت خلاصی اَده، ولی چیزی که خیلیو نادونن ایین که فیض، یه کدم بالاته اَرِت: طبیعت تازه بِی وازمو اَدِت ئو پتانسیل زندگی آزاد اَ گنا ئو اَده. (رومیان ۶: ۶-۷)

اگه وا فرمون پولس بِی پاک کردن خو اَ هرطور بدی جسم ئو روح بگُناریم، متوجه اَبیم که کبل اَ اِی فرمون، حکمینن که معمولن نادیده گِفتَه اِبوت. اُ چَن پاراگراف کبل اَ اُ، اَنویسه:

> «در مقام همباشون خدا، اَ شما خواهش موهه که فیض خدا ئو بیخود تونگِفته بشین. به چه که خدا اَگِت: موکع زمون لطف خو، تو ئو کبول اومکه ئو تُو روز نجات کمکت اومدا» (دئوم قرنتیان ۶: ۱-۲)

زمونِ کبول بودن، رسیدِن؛ ما اَتونیم وا کمک اُ زندگی مقدسی مُبَشِت. ولی متاسفانه، فیض خدا خیله کمته اَ اُچه هستن، گفته بودِن. اُ ئو به عنوان رستگاری ابدی، بخشش گنا، آزادی اَ مجازات گنا، ئو یه هدیه ای بی‌ارزشی یاد شودادن. گرچه که ایی حکیکتون کاملاً درست هستن، ولی اُچه به طور زیاد گفته نبودِن ن، کدرت بخشیدنِ اُ ن. خدا به پولس رسول اَگِت: «فیض مِه تو ئو کافی ن، به چه که کدرت مِه تُو وَهر به کمال اَرست» (دئوم قرنتیان ۹:۱۲). یعنی یعنی: «پولس! اُچه ئو که وا کدرت خو ادنتونس انجوم هادِی، حالا اَتونی وا کدرت مِه، که فیض نومِشِن، انجوم هادِی!»

پطرس ایی حکیکت ئو تایید اَکُنت: «فیض به فرایونی وا شما ببوت. کدرت الاهیِ اُ (فیض) هر اُچه ئو بِی زندگی ابدی ئو دینداری احتیاج موهه به ما ارزونی ایشستن» (دئوم پطرس ۱: ۲-۳). فیض وازمو کدرت اَدِت که مُکدس زندگی بکنیم!

به چه ایی حکیکت تا ایی حد حیاتین؟ مسیحیت، زندگی کردِن طبکِ ایمونن. کل پیغوم اُ «کلوم ایمون» نومِشِن (رومیان ۸:۱۰). یعنی، تا زمونی که ایمون مونبشت، چیزی اَ خدا ناگیریم ئو چیزی ئو که ناشناسیم، ناتونیم باور بکنیم. پَ اگه وا کدرت فیض خدا آگه نبیم، همیطو تکلا اَکنیم خدا ئو وا تواناییوی خومو دلخاش اَکنیم ئو ایی باعث به وجودی بی‌فیده ئو لاعلاج اِبوت.

تولد دومرتوبَ ئو در نظر بگیری. خیلیو اَ آدمویی که نجات شونگِفتِن هستن که اعتراف اَکنن خدا اِتون نجات هاده. وا ایی حال، تا زمونی که توبه نکنن ئو به انجیل ایمون نیارن، بدون فیضِ نجات‌بخش ابن. ایی کار در رابطه وا جست ما بِی تقدس هم صدک اکنت. خیلی اَ مسیحیو اعتکاد شوهه که خداوند کادرن کدرت زندگی مُکدس ئو وازمو هاده، ولی تا زمونی که اَ ته گلب باور شونبشت که فیض کدرت اَدِت، اَ اُ نعفی نابرن.

پولس اَ ایموندارون قرنتیان درخواست اَکُنت که: «فیض خدا ئو بیخود تونگِفتن» (دئوم قرنتیان ۱:۶). گِفتن بیخود چیزی به چه معنین؟ به ایی معنین که اَ حداکثر پتانسیل خو استفاده مکنی. اگه به شخصی چیزوی کشاورزی، واکل تخم داده بَشِت، اِتون خوراک پرورش هاده تا بخاره ئو زندگی بکُنت. ولی اگه اَ اُچه که به اُ داده بودن استفاده نکنت، جُن خو ئو اَ گشنه یِ اَ دَس اَدِت. بعد اَ مُردِن اُ، همسادئوش چه آگن؟ «اُ چیزوی ئو تخموی ئو بیخود ایگه!»

ایی همو چیزین که پولس به اُ اَپردازه؛ خدا بهتو فیض ایدادِن تا بهتو کمک بکُنت

اُ طو زندگی بکنی که وا کدرت خو ناتونین. ایی مساله بهتو کدرت اَدِت که دمبال زندگی مُکدس بشین ئو به اُ برسی. وا خاطرِ نداشتن ایمون، اَ بهره اَ ایی کدرت غافل نبین.

اگه فیض خداوند صرفا همو چیزین که تُو فرهنگ غرب زیاد یاد شودادن، یعنی چیزی نه بِشتِه اَ نجات، بخشش ئو بلیط بِی بهشت، چطوکا کسی شَتونست اُ ئو بیخود بگنت؟ ایطوکا هیچ پتانسیلی بِی هدر دادن وجود اینین، پَ گپونِ پولس بی‌معنین.

اگه ما اَ راه فکر پولس رسول دمباله روی آکنیم، همی چیز درست اِبوت. کلیسای قرنتس دنیایی هستَه؛ اُشُ تُو تکلّا خو بِی زندگی مُکدس درجا شوزه. بِی تأیید ایی نکته، پولس کمی بعد تُو همو نومه آنویسه: «بعضیو بِشته گنا شوکردن ئو اَ ناپاکی، بی‌عفتی ئو عیش و نوش خو توبه شونکردن» (دئوم قرنتیان ۱۲:۲۱). تُو باب ۶، پولس اَ ایی ایموندارون درخواست آکُنت که فیض خدا ئو هدر ندن، اُغایه محبت خو ئو به اُشُ اَگِت و اَپرسه به چه ایی محبت دو طرفه نَن. اُغایه به کضیه اصلی بر آگرده که چطوکا غفلت اوشو اَ فیض خداوند، اَ طریق آدموی بی‌دینی که به اوشو اثر شاناها، بارزن:

> «زیر جُغ ناموافق وا بی‌ایمونو مری، به چه که صالحی ئو شرارت ئو چه وصلین ئو نور ئو تاریکی ئو چه رفاکتی؟ (دئوم قرنتیان ۶:۱۴)

بایَه وا یاد مُبَشِت که بین ارتباط داشتن وا بی‌ایمونو ئو تحت تاثیر واکلی نادرست وا اُشُ کرار گِفتِن، فرخ ایشَه. ایی کار باعث رفتاری اِبوت که اِتون ما ئو اَ راهِ زندگی ابدی دور بکُنت؛ ئو دومرتوبَ آگم، ایی مثه زنای روحانی شناخته اِبوت.

اُغایه پولس به ایی ایموندارون دنیایی یادآوری آکُنت که اُشُ معبد روح خدا هستن ئو خواسته اُ ایین: «بین اُشُ زندگی آکنوم ئو تُو میونشو راه آرم، ئو مِه خدای ایشُ اَبوم ئو اوشو کوم مِه ابن. بعد اَ میون ایشُ صَرا بیایی ئو جدا بُبین. هیچ چیز نجس ئو لمس مکنی و مِه شما ئو کبول آکنوم» (دئوم قرنتیان ۶: ۱۶-۱۷)

دومرتُبَ هم وعده حضور آشکار خدا ئو آگینوم، ولی ایی دُفَه در سطحی حتا وسیع‌ته. اُ اَ ملاکات دوره‌ای وا ما گپ نازنت، بلکه اَ زندگی وا ما ئو تُو ما گپ ازنت! دُفَه دِگه آگینوم که وعده دیدن خدا (حضور آشکار اُ) شرط ن؛ اگه اَ هوای نفس اَ

رو خودخواهی ئو اَ رو تکبر که دنیا به اُشُ ایلگیدِن دور بمونیم، وازمو وعده دیدن دایومی وا پادشاه شودادن: «و مِه شما ئو کبول آکنوم.» عکس ایی کضیه هم صدک اکنت: اگه خومو ئو وا ناپاکی‌ئوی دنیا ساحار بکنیم، دسترسی به دیدن وازمو ممکن نابوت. پولس وا ذکر ایی جمله تمرکز ایکه، بحث ئو به پایون اَرَسونِت:

> «پَ ای عزیزون، حال که ایی وعده‌ئون مالِ مان، بیی خو ئو اَ هر نجسی جسم ئو روح در بکنیم ئو وا ترس اَ خدا، تقدس ئو به کمال برسونیم» (دئوم قرنتیان ۱:۷)

حالا آتونیم بیانیه پولس به کلیسای فیلیپیان ئو کاملاً درک بکنیم: «نجات خو وا تِرس و لِرز انجوم هادی؛ به چه که خدان که وا عمل زوردار خو، هم واصت ئو هم کدرت انجوم اُچه ئو که خشنودش آکنت، در شما بوجود آتاره» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳). ترس خداوند، ما ئو تشویک آکُنت تا اراده بکنیم (وازمو شوک اُ ئو آده)، ئو فیض خداوند ما عیسای مسیح، ما ئو کدرت آده تا اُ ئو به عمل بیاریم (وازمو کدرت آدِت).

اگه یه کدم جلوته بریم، اُجا که اشتیاک ئو شوک وجود اینین (وا خاطر نبود ترس مُکدس)، کادر ساختن، دِگه اولویتی اینهسته ئو پَ، مورد استفاده هم کرار ناگنت. پَ اُ ئو بیخود دریافت آکنیم! وا همی خاطرن که ترس مُکدس، بِی کارآمدی ئو موندگاری ما خیله مهمن.

امید اومه روشن بودن که پاکی، جنبه مهمی اَ تقدسن؛ ولی نکل کامل اُ نَن. اَ دوبارَ معنی اصلی تقدس ئو ذکر آکنیم: «اختصاص دادن خو به اُ ئو کاملاً مالِ اُ بودن». بیی تصویری کامل‌ته اَ معنی اصلی تقدس ارائه هادیم: موکِعی عاروس وا دومار زناشو آکُنت، خوش ئو کاملاً وا اُ آسپره. همیطوَم ایی تقدس، شامل پاکی تُو جایگه اُ ئو تُو رفتار اُن. پاکی هدف سر آخری نَن؛ بلکه هدف هیش تقدیس‌بوده بِی دومارِشن که شامل پاکی همن.

پَ تقدس واکعی، یه پاکی بی‌نظیر ئو مُکدسن که دروی صمیمیت عمیک وا خدا ئو واز آکنت. ایی موضوعی دلربان که کصد موهه کبل اَ پایون ایی کتاب به اُ توجه بکنیم. ولی اَوِل احتیاجن بدونیم که عملا چطوکا آتونیم زندگیمو ئو وقف دومار خو بکنیم؟ جواب تُو یه کلمه پیدا ایکه اِبوت: اطاعت.

شخصی‌سازی

آیه: «تُو فیضی که در مسیح عیسان، کِوی بش» (دئوم تیموتائوس ۱:۲)

نکته: اگه به کدرت فیض خدا آگه نبیم، همیطو تکلا آکنیم خدا ئو وا تواناییوی خو دلخاش آکنیم ئو فیض خدا ئو بیخود دریافت آکنیم.

فکر: مگه تکلّا اومکردِن تا زندگی مقدسی اومبَشِت، ولی بِشتِه اَ کامروایی، شکست خاردَم؟ یعنی وا کدرت خو تکلّا اومکردن؟ آیا به فیض خدا بِی کدرت بخشیدن وازم بِی زندگی مُکدس اعتماد اومکردِن؟ اگه نه، چطوکا اِتونوم ایی ئو تغییر هادَم ؟

دعا: ای بَپ آسمنی، اومفهمی که فکه وا کدرت فیض تون که اِتونوم زندگی خداپسندانه‌ای اومبَشِت؛ یه زندگی که حضور پرجلال تو ئو عزیز آکنت. مِئو ببخش که وا کدرت خو ایی کار ئو انجوم اومدادن. اَ ایی لَظه به بعد، تُو فیض تو کِوی اَبوم تا زندگی جِداگونه ای اومبَشِت ئو عیسا ئو جلال هادَم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: ترس مُکدس، مِئو سُک ایدادن تا دمبال تقدس بشوم و اُ ئو وا کدرت فیض خدا، وا سرانجوم ارسونوم.

جواب ما به کلوم

خدا

هفته چارم

«مِئو تُو طریقِ فرمونوی
خو راهبری بکن،
به چه که اشتیاک مِه تُو اوشون.»

ــ مزمور ۱۱۹:۳۵

۲۲| دروشیدِن اَ کلوم خدا

تُو کسمت اوِل ذکر موکه که ترس خداوند ئو اَبوت وا دو نکل بش ایکه: دروشیدِن اَ حضور خدا ئو دروشیدِن اَ کلوم اُ. ما دربارَ حضور پرجلال خدا گپ مازه، گرچه که کامل نبودِن، به چه که تا ابد تحت تأثیر اُ کرار اگیریم. تُو اِی کسمت تمرکز خو ئو به نحوه جواب دادنمو به کلوم اُ معطوف اَکنیم.

بِی شروع، یِی یه دوره زمونی ئو در نظر بگیریم که کوم خدا اَ یه رابطه واکعی وا اُ دور بودَن ئو اُ ئو وا رسم و رسوم جایگزین شوکه. خداوند بِی جلب توجه اُشُ اَپرسه: «آسمُن تخت پادشاهی مِه ن، ئو زمین کرسیِ زیر پایم! چه لهری بِی مِه بنا اَکنین، ئو جای خوافتنوم کمجان» (اشعیا ۶۶:۱). اگه پنج آیه اوِل اِی باب بخونیم، متوجه اَبیم که کادر مطلق به آدمویِی که تکلا شوکردِن رابطه طبکِ شرایطُن خوشو وا اُ برکرار بکنن، اَپردازه. اوشو وا بدون شوک وا راهوی خدا پابن هسترن ئو تصور شُکه که اِی کار اِتون اُ ئو دلخاش بکنت. ولی خدا مَعیَن اَکُنت که راهِ گزینی اوشو خُب نَن ئو فورنی اُچه ئو که بِی داخل بودن به یه رابطه واکعی کافی ن، اَگِت:

> «ولی ایین اُ که به اُ نظر اَکنوم: اُ که فروتنن ئو روحِ توبه‌کار ایشَه، و اَ کلوم مِه اَلرزه» (اشعیا ۶۶:۲).

کلمه «نظر اَکنوم» اَ فعل عبری«nabat» ن که به معنی «نگاه کردِن، سیرنگا کردِن، توجه داشتن» ن. اِی فعل به معنی نگا کردِن وا چیزی وا یه شکل جدی ئو

تمرکز ایشن. در اصل خداوند اَگِت: «ایی کسین که مِه به اُ توجه اَکنوم». سه تا فضیلتی که تُو ایی آیه ذکر بودن، ایشوئَن اَ: افتاده ای، روحِ توبه‌کار، ئو کسویی که «اَ کلوم خدا اَلرزن» که تُو ایی فصل به اوشو اَپردازیم.

کسی که اَ کلوم خدا اَلرزه، دایُم اُچه ئو که کلوم اَگِت، بالاته اَ هر چیز دِگه ای کرار اَدِت. هیچ‌چیز مهم‌ته اَ اُ نَن. ایی گواه واکعی ترس مُکدسن ئو ایی آدم، برکت‌گِفتن. تُو همین مورد پولس اَنویسه:

> «پَ ای عزیزون، هموطو که دایُم مطیع هسترین، نه فکه تُو حضور مِه، بلکه حالا خیله بِشتِه حتا تُو نبودوم، نجات خو وا تِرس و لِرز انجوم هادِین» (فیلیپیان ۱۲:۲)

به ایی جمله‌ئون اَ دیدی که پولس اُ ئو خطاب به ایموندارون فیلیپی اَنویسه، نگا مکنی، بلکه اَ دیدی که خدا صاف موکع گپ زدِن وا مان، بیگینی. رو کلمه «دایُم مطیع» تمرکز بکنی؛ یعنی اطاعت بی‌قید وشرط. ایی مساله شامل ایی کار اِبوت که آیا حضور اُ ئو احساس اَکنین یا نه، آیا اُ ئو پهلو خو اَگینین یا نه، آیا دعای شما تُو چارچوب زمونی مد نظرتو جواب داده اِبوت یا نه؟

موکِعی تُو یه کنفرانس یین، اُجا که مردم وا همدگه مهربان هستن ئو حضور خداوند کِوین، اطاعت اَ خدا آسونن. ولی موکِعی یه تا اَ اعضای مورد اعتماد تیم دربارَ شما درو اَگِت ئو شما اَ کارتو اخراج اِبین، چه؟ طبک کلوم خدا اَبخشین یا جبران اَکنین؟

اگه زمونی که تُو یه سفر کاری یین ئو احساس تهنای اَکنین، وا یاد بیاری که همسرتو اَ شما انتکاد ایکردِن ئو همیطوَم یه تا اَ اعضای خوش‌پوش تیم ئو اَ جنس مخالف، اَ شما تعریف، تمجید بکنت، دربارَ احتیاجوتو گپ بزنت ئو اُغایه وا شیوه‌ای اَ را بدر کننده پیشنهاد بکنت که شو ئو وا هم تُو اتاک هتل سر بکنی و هیچ کَ متوجه نابوت، چه؟ یعنی در اَرین یا کبول اَکنین؟

اگه زمونی که تا دیر وَه رو کامپیوترتون کار اَکنین ئو بِی کار خو اطلاعات مورد احتیاج ئو تُو وب پی جوری اَکنین، به موارد پورنوگرافی برخورد بکنی، چه کار اَکنین؟ به اُشُ بها ادین؟

ایشو اتفاکویی هستن که حضور خدا تُو اُشُ غایب وا نظر اَرسه. اگه شما جلوِ

کلوم اُ وا تِرس و لِرز بشین، بدون توجه به شرایطُن اطاعت اَکنی؛ به چه که هیچ اولویت گپته ای وجود اینین. ایی نشون اَدِت که شما تُو ترس مُکدس کدم اَسین، به چه که: «اَ ترس خداوند، آدمی اَ بدی دوری اَکنت» (مثلون ۶:۱۶)
مزمورنویس اَنویسه:

«خاش وا حال اُ کسی که اَ خداوند اَتِرسه، و اَ انجوم فرمونوی اُ خیله کیف اَکنت» (مزمور ۱:۱۱۲)

آدم یا زن خداترس نه فکه اطاعت اَکُنت، بلکه اَ انجوم اُ خیله کیف اَبره. اطاعت، جُغی به گردون ما نَن؛ بلکه شادی مان. ایطو شخصی، ایفهمیدن که خدا خالک مان؛ پَ، اَدونه چه چیزی ما ئو اَسازه ئو چه چیزی ویرونمو اَکُنت.

یادوم اَتات زمونی که چار تا پُسمو طفل هسترِن. روز کریسمس کلا یه رو کاری وازَم هستَه. بِشتِه بپونی که چولنگوی کوچیکی شوهن، متوجه اَبَن چه مَوا بگم. بعد اَ واز بودِن همه کادوئو، کادوئویی وجود ایشسته که بایَه سرهم شابو. مِه یه بَپ خاص هستروم. باکس ئو باز مَکه، تکه ئو ئو رو زمین مَرِخت، باکس ئو دفترچه راهنما ئو کنار منوسی ئو شروع به ساختِن مَکه.

بسته به نوع کادو، اغلب بعد اَ یه ساعت یا بِشتِه، کاروم تمونِ شِبو، ولی وا تعجب، هنوزا ده کطعه رو زمین موندَه. دوگمه «روشن» ئو مَزه، ولی هیچ اتفاکی شَنکفت. پَ بایَه چه بکنوم؟ پِی دفترچه راهنما مَگشت، اُ ئو مَسِی، اسباب‌گازی ئو اَسر نو مَکه ئو طبک دستورالعمل سازنده، اُ ئو اَ نو مَساخت؛ ئو حالا اسباب‌گازی کار شَکِه.

کسی که اَ خدا اَتِرسه، دایُم اطاعت اَکُنت ئو حکیکتون پایه ایی زیر تُو هسته وجودی اُ کرار بودِن:

۱. خدا تَنا کسین که اَدونه چه چیزی وازَم مناسبن.
۲. خداوند محبت کاملن و مِه محور محبت اُ نَم.
۳. خداوند ابداً وازم ناگِت کاری که مخربن ئو انجوم هادَم. هر چه اُ بگِت، دایُم بهترین نتیجه ایشه.
۴. پَ، هر چه اُ بگِت، مِه وا کمال اشتیاک اطاعت اَکنوم.

کوم اسرائیل دایوم شکایت شاکه. اُشُ اَ نحوه راهبریشو ئو اُچه تُو زندگی اوشو اتفاک شَکفت، خیله ناراضی هسترِن ئو وا خاطر سختی، کمبود ئو هر چیز دِگه ای که رضایت‌بخش نهسته، خدا ئو سرزنش شاکه. اُشُ فاقد ترس مُکدس هسترِن ئو اَکلوم خدا شُناترسی. خدا ایگو:

> «الان که یهوه خدا خو وا خاطر فرایونی نعمت، وا شادی ئو وا خاشی دل خذمت تونکه، دشمنون خو ئو بردگی آکنین» (تثنیه ۲۸: ۴۷-۴۸)

دروشیدِن اَکلوم اُ، باعث شادی و خاشی درون وجود ما اِبوت. اگه اِی احساس وجود اینین، فَکه زمونِن که نبود شادی ئو نمایون آکنت. ابداً اَ یاد نابرم زمونی که پنج گناهی ئو که باعث بو کوم اسرائیل اَ سرنوشتش واز بمونه، کشف اومکه: دمبال بدی ئو شرارت بودِن، پرستش بتون، زنا، امتحان خدا ئو شکایت کردِن (اوِل قرنتیان ۱۰: ۶-۱۰). موکِعی «شکایت کردِن» ئو اومخوند، شدید جهلی بودم! غار اُمزَه: چی؟ شکایت کردِن! چطوکا اَبوت شکایت ئو تُو لیستی وا اِی گناهون گپ دِگه کرار هادِی؟»

اُمشنوت روح‌القدس اَگِت: «پُسوم، شکایت کردِن در نظر مِه گناهی گپن». اُ وازم نشون ایدا که شکایت یعنی سوال پرس کردِن: «ای خدا، مِه کاری ئو که تو تُو زندگیم انجوم اَدی دوست اومنی، ئو اگه مِه جای تو هستروم، اِی کار ئو وا طو دِگه ای انجوم مَدا!». اُغایه اُ ایگو: «اِی توهین به شخصیت مِن، خطایی جلوِ اراده مِئو در کل، نبود شدید ترس مُکدسن!».

اِی کضیه ئو وا لیزا در میونِ اُمناها ئو هر دو کبول موکه که چک و چوکومو ئو وا خاطر شکایت کردِن، وا اِی درک که نوعی خطان، تنبیه بکنیم. بِی اِی کار خیله جدی هستروم؛ اَ هر نوع غر زدن ئو گله گذاردن خودداری مَکه ئو مطمئن مبو که ابداً یه کلمه شکایت وا زبون نتاروم. وا اِی حال، بعداً همیطو که چار رو تُو روزه هستروم، صدای روح‌القدس ئو اُمشنوت: «پُسوم، مِه صدای شکایت ئو تُو کلبت اَشنووم.» فورنی جُک اُمزَه ئو توبه اومکه. خدا بعداً وازم نشون ایدا که وا خاشی ئو دلخاشی کلبی به خداوند خذمت ناکنوم ئو دشمنوم اَ مِه بالاته شوهه. بِی دومرتوبَ به گپون پولس نگا بکنیم:

«پَ ای عزیزون، هموطو که دایُم مطیع هسترین، نه فکه تُو محضر مِه، بلکه حالا خیله بِشتِه حتا در نبودوم، نجات خو وا تِرس و لِرز انجوم هادی؛ به چه که خدان که وا عمل زوردار خو، هم واصت ئو هم کدرت انجوم اُچه ئو که خشنودش اَکنت، در شما بوجود آتاره. هر کاری ئو بدون غرغر ئو جدل انجوم هادِین» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۴)

یَخو بعد اَ ایی چار رو روزه‌داری به جهولوی اُچه تُو کتاب‌مقدس هوندَه، پی اومبرد. چهمونوم ئو وا ایی واکعیت واز ایکِه که شکایت نکطه مکابل ترس مُکدسن؛ و دروشیدِن اَکلوم اُ نَن. غایه ای که وا حالت نارضایتی گپ اَزنیم یا فکر اَکنیم، تُو حکیکت به خدا ئو کلوم اُ بی‌احترامی مُکردِن.

کسویی که اَ خدا اَتِرسن، ثابت شوکردِن که هیچ چیز مهم‌ته یا وا منفعت ته اَ اطاعت نَن. اُشُ بدون توجه وا کیمت اُ، اطاعت اَکنن ئو کلوم خدا ئو اَ طریق فرهنگ یا روندوی جامعه حالایی فیلتر ناکنن. همیطوَم اُشُ اطاعت خو اَکلوم خدا ئو طبکِ رفتار بکیه ایموندارون کرار نادَن. اُشُ خیله آسون اطاعت اَکنن.

شخصی‌سازی

آیه: «اگه تاوا ئو گوش هادِین، اَ خُبی زمین اَخارین» (اشعیا ۱:۱۹)

نکته: نشونه ترس مُکدس، اطاعتن که بدون توجه وا شرایطُن، هم نگا درست ئو دمبال ایشَه ئو هم تُو عمل به خوش نشون اَدِت.

فکر: یعنی فَکه زمونی که شرایطُن روبراه بَشِت، اطاعت اَکنوم؟ آیا موکِعی به خواسته‌ام نارسم، میل به شکایت کردِن اومه؟ چطوکا اِتونوم نگا دلخاشی ئو تشکر ئو همه وَه حفظ بکنوم؟ چطوکا اِتونوم اراده‌ام ئو پِی اطاعت تکویت بکنوم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش که نسبت به کلوم تو، وا تِرس و لِرز عمل اومنکه ئو اطاعتم، شرطی بودِن ئو رفتاروم، جنبه دلخاشی ئو تشکر

اینهسته. توبه اَکنوم ئو طلب بخشش اَکنوم ئو ترس مُکدس ئو تُو کچک آگیروم. خواهشن وازم یاد هاده ئو کدرت هاده تا همه وَه وا خاشی اطاعت بکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه اَ خدا اُترسوم ئو وا همی خاطر، اُ تُو مِه کار اَکُنت تا واصت ئو کدرت انجوم اُچه که اُ ئو دلخاش اَکنت، در مِه به وجود بیاره.

جای اُ که ایگک غار بزنیم تا
صدامو بگِنت، بهترن مکابل کلوم خداوند
به خو بلرزیم و مکابل گپی نا تموم محبت
الهی، سر خم بکنیم.

– سی. اچ. اسپرجن

هفته چارم - روز دئوم

۲۳| درجا

یه تا اَ ویژگی‌هوی اصلی ترس اَ خدا، اطاعت بِی‌قیدوشرط اَکلوم اُن که مزیتوی عجیب غریبی تُو زندگی ما ایشه. پنج جنبه جداگونه اَ دروشیدِن جلوِ کلوم خدا ایشَه که تُو طول پنج روز آینده جِدا جِدا به اُشُ اَپردازیم. اولین جنبه اُ، ایین:

۱. درجا اَ خدا اطاعت بکنی

بِی کسویی که اَ خدا اَتِرسن، اطاعت یه امتیازن. اُشُ منفعتوی شخصی خو ارجح به انجوم اُچه خدا وا اُشُ گفتن، کرار نادَن. ترس مُکدس، ایی احساس تُو ما سُک اَکنت که اُچه بِی خدا اهمیت ایشَه، بِی ما اولویتن. اَتونیم به تعداد زیادی آیه‌ون مربوط به ایی موضوع نگا بکنیم، ولی اَوِل، به دو جمله اَ عیسای مسیح یه نظری اَکردونیم:

> «[اَ شما مَوا تُو ایی مسائل ایطوکا رفتار بکنی] پَ اگه غایهٔ تکدیم هدیه‌ات رو مذبح، وا یاد اِتوا که کاکات اَ تو چیزی [کینه] وا دل ایشَه، هدیه‌ات ئو رو مذبح بنوس ئو اَوِل [درجا] بره ئو وا کاکا خو صُل بُکن ئو اُغایه بدو ئو هدیه‌ات ئو تکدیم بکن» (متا ۵: ۲۳-۲۴)

دومرتوبَ به کلمه «درجا» توجه بکنی؛ مثه اشعیا ۶۶، عیسا تأکید اَکُنت که ما نبایه «بِی خدا کاری انجوم هادیم، همیطو که اَ اطاعت اُچه که اُ کبلن وازمو

ایگفتن، غفلت اُمکردن. گرچه که عیسا تُو ایی آیه به وضعیت خاص اشاره اَکُنت که تُو اُکسی کینه وا دل ایشَه، ولی ایی اصل کلی تُو همی شرایطُن صدک اکنت.

آدمی ئو وا یاد بیاری که الگوی دوبارکایی زناکاری خو ئو وا مِه میونِ اینا‌ها ئو وا ایی حال اَ دعائوی بی‌جواب خو بهت زده هستَه ئو تعجب شَکِه که به چه تجارتی اُطو که شَواسته، موفک نبودَه. یی کمی چُپ بزنیم ئو به ایی کضیه فکر بکنیم. اگه اولویت اُ اطاعت اَ کلوم خدا بِی دوری اَ زنا نهسته، به چه انتظار ایشسته اولویت خدا برکت دادن به کسب ئو کار اُ بَشِت؟

عیلی، کاهن گپوی اسرائیل، دو پُس ایشسته که اُشُ هم تحت راهبری اُ کاهن هسترِن، ولی ایی پُسو، آدموی بدکار هسترِن، زنا شوکردن ئو به زور کربونی شاگه. عیلی رسیدگی به بدی پُسوش ئو عقِب شَکردی. جواب خداوند به غفلت اُ ایطوکا هستَه: «به چه به پُسوت بیشته اَ مِه حرمت اَکنی» (اوِل سموئیل ۲:۲۹)

غایه ای که ما تُو اطاعت اَ خدا، بِی هر آدم یا هدفی، کوتاهی یا غفلت اَکنیم، در واکع اُ آدم یا هدف ئو بالاته اَ حرمت به خدا قُرب اَنوسیم ئو ایی کار، به علت نبود ترس مُکدسن. خدا اَگِت:

> «هر که مِئو حرمت بکنت، اُ ئو حرمت اَکنوم، ولی اوشویی که مِئو تحقیر بکنن، خوار اَبن» (اوِل سموئیل ۲:۳۰)

ایی گپن به آدم تُو فکر فرو اَبره؛ موکِعی ما اطاعت اَ کلوم خدا ئو وا تأخیر اَکردونیم یا اَ اُ غفلت اَکنیم، در حکیکت بِی خدا سهل‌انگاری موکردِن. ما در اصل، ایی پیغوم ئو اَرسونیم که خدا اولویت ما نَن. خداوند اَگِت کسویی که اُئو تحقیر اَکنن، خوار اسازه. کلمه خوار بهترین کلمه ترجمه بوده نَن. کلمه عبری اُ qalal ن که به معنی «ناچیز بودن، بی اهمیت بودن» ن. ناچیز بودن، یعنی چیزی که کم‌ارزش یا کم‌اهمیتن. یه تا اَ راهویی که اَبوت ایی آیه ئو تفسیر بکنی، ایین که خدا اُچه ئو که بِی ما مهمن باعث اِبوت کلوم اُ ئو سبک بشماریم، مثه چیزی ناچیز اَگینه. هیچ آدمِ عاکلی ایطو طرحی ئو دوست اینین.

اگه اُ آدم تاجر به کلوم خدا بِی پاکی تُو روابط جنسی حرمت اینوشت، شاتَم خدا به تجارتی اهمیت شَدا. ولی به نظر اَرسه که ایی موضوعی ناچیزن. کِسمت دِگه ای که اهمیت اطاعت فورنی ئو نشون اَدِت، گپون عیسا به کلیسای افسسن:

«توبه بُکن ئو اعمالی ئو انجوم هادَه که تُو شُرو انجوم اتدا. ولی اگه توبه نکنی، خو [وا شتاب] آتام ئو چراغدونت اَ اوجا ک هن اَسَم» (مکاشفه ۵:۲)

توبه کردِن به معنی عوض کردن طرز فکرن پَ، عوض تُو عملکرد وا منظور عین وا کلوم خدان. اگه کلیسای افسس اطاعت خو ئو وا تأخیر شَکردوند، فرصت خو ئو بِی فرایونی برکت، اَ دَس شَدا. ایی هم طرز فکری عمیقن.

تُو انجیل لوقا چیچکایی ئو اَشنُویم که فرصت‌وی اَ دَس رفته ئو واخاطر زمونبندی ئو اولویت کرار دادن چیزوی دِگه نشون اَدِت. عیسا ایگو: «شخصی دعوتی گپ ایگه ئو خیلیو ئو دعوت ایکِه. وختی غایه شُم رسی، خادمش ئو ایفرستا تا دعوت بودئون ئو بگِت: یی که همی چیز آماده است» (لوقا ۱۴: ۱۶-۱۷). بدون شک، ایی کلوم خداوندن: دعوتی آمادن! پَ زمونبندی خیله مهمن.

به جواب دعوت‌بودئون نگا بکنیم: «ولی اُشُ هر تِیشُ بوهنه ای شووا» (آیه ۱۸). دلایل علی الظاهر کابل کبول بِی نبود امکان حضور اُشُ ارائه بودِن. یه تا زمین خریده ، یه تا بایَه به کارش رسیدگی شَکِه ئو دِگه ای زن و شویی ایشسته که به توجه اُ احتیاج ایشسته. بوهنه ئون شامل زنا، دُزی، کتل یا هر چیز دِگه ای که ما اُ ئو مثه گناهون طبقه‌بندی اَکنیم، نهسترن. ولی موکِعی اُچه گنا نَن، به کلوم خداوند برتری ایبَشِت، تبدیل وا گنا اِبوت.

خادم وا گزارشتی اَ جواب دعوت‌بودئون برگشت ئو ما ایطو اَخوانیم: «میزبان گرنگی بو» آیه ۲۱). اُ ناراحت نبوت، بلکه گرنگی بو. به چه؟ به چه که دعوت میزبان ئو سبک شماردە ئو وازشو تُو اولویت نهسته.

میزبان چه کار اَکُنت؟ اُ بکیه ای ئو که اَوِل دعوت نبودِرن، دعوت اَکُنت. عیسا وا ایی جمله چیچکا ئو به پایون اَرَسونِت: «هیچ یه تا اَ دعوت‌بودئون، شُم مِئو مِزه ناکنن»(آیه ۲۴). اُشُ فرصت ئو اَ دَس شودا. گرچه که بوهنه ی اُشُ بی خطر وا نظر شَرسی، ولی مهمن که وا یاد مُبَشِت حتا چیزوی بی خطر هم اَتونن ما ئو اَ انجوم اراده خدا منحرف بکنن. ایی کار زمونی راحت اتفاک اَکِت که ترس خداوند تُو کلبمو نبشت.

فرصت‌وی اَ دَس رفته خیلیو تُو کتاب‌مقدس ثبت بودِن که نتیجه تأخیر تُو اطاعت بودِن. در واکع، موارد زیادی بِی لیست کردِن ایشَه - ولی مِه یه تا دِگه ئو

که دلربان، گُزین اَکنوم. تُو لوقا ۹، عیسا دو آدم متفاوت ئو دعوت اَکُنت: «مِئو دمباله روی بُکن!»؛ چه دعوتی! خداوند تمونِ یی، شما ئو دعوت اَکُنت تا وا اُ راه بِرین. آدم اوِل کبول ایکِه، ولی وا یه شرط: «سرورم، اَوِل بوال تا برَم ئو به بَپُم خاکی بکنوم»(آیه ۵۹).

اُ آدم کبول ایکه که اَ عیسا دمباله روی بکُنت، ولی اُ وا اولویت دادن وا منفعتوی شخصی خو، اُ ئو به تأخیر ایکردی. محققو وازمو اَگن تُو اُ دوران، موکِعی پُس اوِل به بَپی خاک شَکِه، دو سهم ارث شَگه، ولی پُسوی دِگه یه سهم شاگه. پَ اگه اُ به وظیفه خو عمل ایناکه، ارث به چوک دئوم شَرسی. عذر اُ کابل کبول وا نظر شَرسی ئو معطل کردنی جزو گنا کرار ایناگه. وا ایی حال اُ جا موند ئو متاسفانه ایی فرصت اَ دَس ره.

به آدم دِگه ای هم همی دعوت داده بو ئو اُ جواب ایدا: «سرورم، تو ئو دمباله روی اَکنوم، ولی اَوِل بوال تا برگردوم ئو وا اهل لهر خو خدافظی بکنوم» (آیه ۶۱). دومرتوبَ کلمه «ولی اَوِل» ئو اَشنُویم ئو دومرتُبَ هم دلیل تاخیر اُ گنا حساب نابوت. وا ایی حال، اُ فرصت نِزیک بودِن وا خالک آسمونو ئو زمین ئو اَ دَس ایدا.

تُو باب بعدی اَخوانیم: «بعد اَ اُ، خداوند هفتاد نفر دِگه ئو هم معیَن ایکه و اُشُ ئو جُفت جُفت تیغار خو وا هر شهر و بالاشهری ایفرستا که کصد رفتن به اُجائو ایشسته» (لوقا ۱۰:۱). ایی دو تا آدم شاتونست میون اُ هفتاد نُفر کرار بگرن، ولی یقین فرصت اَ دَس شودا؛ به چه که اطاعت خو واخاطر نبود ترس اَ خداوند به تأخیر شُکردوند.

تُو طول سالوی خذمتوم به کوم خدا، هنوزا هم موکِعی یه ایموندار بی اهمیت اَگِت: «خدا یه مدتن که درباره ایی کضیه وا مِه کار اَکُنت» تعجب اَکنوم. اُشُ نیشخند اَزنن ئو حتا یه وختی خنده اَزنن و اُ ئو چیز جالبی فکر شاکه. اگه اُشُ شافهمی که وا خاطر نبود ترس مُکدس خدان که ایطو بلوف اَزنن، فکر ناکنوم که اُ ئو هموگک ساده شاگفته.

چه شِبو اگه موسا واخاطر شلوغی سری تُو نگهداری گله، اَ دیدن منظره گپ بوته غلمَش روگردون شِبودَه؟ (خروج ۳)

اگه نوح تُو ساخت غُراب معطل شَکِه چه؟

اگه ابراییم تُو رفتن به کنعون معطل شَکِه، چطوکا؟ همو طور که بَپی ایی کار ایکِه، به چه که اُ اولین نُفری هستَه که به کنعون جار ایزده. اُچه بَپی وا خاطر

معطلی خو اَ دَس ایدا، ابراییم وا انجوم شرسوند (پیدایش ۳۱:۱۱).

اگه نحمیا طبک درخواست سَنبَلَط ئو جِشم، که اَ سرداروِن هسترِن، وا دیدن اُشُ شَره ئو کار ئو بس شَکه و تمون بودن دیوال ئو عقِب شَکردی، چه؟ ولی نحمیا اَ خدا شَترسی. اُ جواب ایدا: «مِه به کاری گپ سرگرموم ئو ناتونوم زیر بیام. به چه کار تعطیل بکنوم وا خاطر هنِدِن حدِ شما» (نحمیا ۳:۶).

مثالون نا تموم هستن. نکته اصلی ایین: موکِعی نسبت به کلوم خدا ترسون ئو لرزونیم، درجا اَ اُ اطاعت اَکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «اِشتاب اَکنوم ئو معطل ناکنوم، تا فرمونوی تو ئو بگناروم» (مزمور ۱۱۹:۶۰)

نکته: اگه به بوهنه ای شخصی اطاعت اَکلوم خدا ئو معطل بکنیم، یعنی اعلام اَکنیم که اراده اُ تُو درجه دئوم اهمیت کرار ایشَه.

فکر: ایِ امکان ایشَه که چیزوی علی الظاهر بِی خطر بتونن ما ئو اَ انجوم اراده خدا منحرف بکنن. موکِعی اُچه گنا نَن، رو کلوم خداوند برتری ایبَشِت، تبدیل وا گنا اِبوت. یعنی مِه به خو اُمواشت که به خاطر منفعتوی شخصی منحرف بشم ئو پَ، اطاعتم به معطلی بکردونوم؟ چطوکا اِتونوم ایِ مساله ئو تغییر هادَم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش وا خاطر وختویی که کلوم تو ئو کار اختیاری حساب اومکردِن یا اُ ئو اَ مهمترین اولویت زندگیم کرار اُمندادِن. درک اَکنوم که وا انجوم ایِ کار، ناخواسته ایِ پیغوم ئو اُمرسوندِن که اُچه بِی تو مهمن، بِی مِه ناچیزن. توبه اَکنوم ئو اَ تو طلب بخشش اَکنوم. اولویت مِه خواسته تون. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: همی که اراده خدا ئو بدونوم، درجا اَ اُ اطاعت اَکنوم.

ما بِی زندگی طبکِ تحلیلوی آدمی صدا مونکردِن. فکه چیزی که اهمیت ایشَه، اطاعت اَکلوم خدا ئو راهبری اُ تُو زندگی مون. موکِعی تُو اراده اُ هستیم، تُو نقطه امن دنیا کرار موگِفتِن.

– برار یون

هفته چارم - روز سوم

۲٤| منطکی وا نظر نارست

پِشته، روح‌القدس شما ئو وا انجوم کاری راهبری ایکردِن که وا عکل جور درنتات؟ اکثر کسویی که زیاد وا خدا راه رفتن، جواب مثبت اَدَن. ولی بوالی یه سوال دِگه بپرسوم: بعد اَ اطاعت شما، اُ کار منطکی وا نظر رسی؟ گاهی فورنی بعد اَ اطاعت یا حتا یه مدت بعد اَ اُ؟ جواب تگرین همیشه بله‌ن. (اگم «تگرین همیشه»، به چه که موارد کمی ایشَه که ممکنن تا زمونی که به مسند داوری مُنرسی، اُ کار منطکی وا نظر نتات.) پِی بررسی معنی دروشیدِن اَ کلوم خدا، اَبوت ایطو بگی: کسی که حکیکتن تُو ترس مُکدس راه اَرِت:

۱. درجا اَ خدا اطاعت اَکُنت.

۲. حتا اگه منطکی وا نظر نارست هم اَ خدا اطاعت اَکُنت.

ایی یه اتفاک معمولی نَن که خدا اَ ما بخواد کاری انجوم هادیم که بِی درک ما منطکی نَن. ولی ایی اتفاک اَکِت. بوالی چَن سوال بپرسوم؟

منطکی هستَه که رو خاک تف بکردونیم ئو اُغایه گِل ئو رو چهمونِ آدمی کور بنوسیم ئو به اُ بگیم بره اُ ئو بُشور؟ نه، تُو اُ زمون ابداً منطکی وا نظر نارسی. ولی

اِی توصیه (حکمت) باعث دیدِن یه آدم کور بو. مگه رِختن هُو تُو ظروف شراب در وسط هیش، همیطو که شراب بِشته ای احتیاج هستَه، منطکی هستَه؟ کطعا تُو اُ زمون منطکی نهسته، ولی اِی توصیه (حکمت) باعث بهترین شراب هیش بو.

یعنی اِی کار منطکی هستَه که به جاشوئو باتجربه فرمون داده بَشِت که خلاف غریزه ئو آموزش خو، غُراب غرک‌بوده ئو ول نکنن؛ با ایکه حوری نجات راحت تُو دسترسَ؟ نه، تُو اُ زمون اِی طور نهسته، ولی اِی توصیه (حکمت)، جُن همی ۶۷۲ نُفر ئو تُو غُراب نجات ایدا؛ ئو زندگی هیچ یه تا اَ اُشُ اَ دَس نره (اعمال ۷۲: ۶۳-۷۲).

یعنی منطکی هستَه که یه آدم بعد اَ برگزاری یه جلسه بیداری گپ تُو شهر، که خدا اَ اُ بِی شروکردن کار خو استفاده ایکردَه، شهر ئو ول بکُنت ئو به فرمون خدا میون لردکی برت؟ نه، تُو اُ زمون ایطوکا نهسته، ولی اِی توصیه، باعث بو که سومین لشکر حبش نجات پیدا بکُنت.

یعنی منطکی هستَه که شیش رو آستکا دور و بر دیوالوی بلند ئو کائیم یه شهر گپ کدم بزنیم، اُغایه تُو روز هفتم، هفت دُفَه دِگه همی کار انجوم هادیم ئو سرآخِر شیپور بزنیم ئو غار بزنیم؟ نه، تُو اُ زمون منطکی نهسته، ولی اِی نصیحت (حکمت) باعث بو که دیوالوی دشمن بچله.

یعنی منطکی هستَه که هارد ئو تُو منجل خورشت زهلی بریزیم ئو بعد به همی خادمو بگیم اَ اُ بخارن؟ نه، تُو اُ زمون منطکی نهسته، ولی اِی توصیه (حکمت) باعث بو همه خوراک مُگوی بخارن ئو هیچ کَ مریض نبوت.

یعنی منطکین کسوِی ئو که بهتو، خانواده یا یه تا اَکومودونتون آسیب شوزدِن، بُبخشی؟ نبایه اُشُ کیمت اِی کارشو ئو بپردازن؟

دوست داشتن کسوِی که اَ شما متنفرن، منطکین؟ نبایه بی اهمیت ئو سرد وا اُشُ برخورد بشت؟

خوبی کردِن به کسوِی که وا شما بدرفتاری شوکردِن، منطکین؟ نبایه اَ اُشُ انتکام بگیری؟

یعنی حرمت ناهادِن به کسوِی که تُو مقام کدرت هستن ئو وا بدی رفتار آکنن، منطکین؟ نبایه به اُشُ اعتراض بکنی ئو جلوشو خطا بکنیم؟ یعنی منطکین به کسوِی که بهتو بی‌احترامی آکنن، حرمت بنوسی؟ نبایه سرزنش بُبن؟

اِتونوم بِی بکیه فصل یا شائَم کل کتاب دستوروِی ئو که تُو کتاب‌مقدس منطکی

نین، به اشتراک بنوسوم، ولی طبکِ نتیجه ئون، هر تِی اَ اوشو حکمت خدا ئو ثابت شوکردِن. آدموی مکابل فرمونوی خدا، یا ترس خداوند شوهن ئو اطاعت آکنن ئو برکت آگرن؛ یا تُو غفلت ئو نافرمونی خو، ترسی اَ خدا شونی ئو دچار پیامدی اَبن. امید اومه که خیله بِشته بیگینی که ترس خدا حکیکتن شُرو حکمتِن (مزامیر ۱۱۱:۰۱). وازمو گفته بودِن:

> «وا تمونِ دل خو به خداوند توکل بُکن، ئو به عکل خو تَگه مکن؛
> تُو همی راهوی خو اُ ئو تُو نظر اِتبشِت، و اُ طریق‌وت راست اَکنت»
> (مثلون ۳: ۵-۶)

حکمت خداوند خیله بالاته اَ حکمت مون؛ پَ، نبایه به درک خو اعتماد بکنیم. زمونی که وازمو فرمون داده اِبوت تا کاری ئو انجوم هادیم که منطکی نَن، به راحتی اَتونیم اَ اطاعت کردِن که سرآخِر وازمو مفیدن، منحرف بُبیم. کسی که اَ خدا اَترسه، اطاعت اَکُنت؛ حتا اگه منطکی نبشت.

چَن سال کبل وا یه مولتی میلیاردر ملاکات اومکه. اُ درباره کاروی ناموفک خو تُو بازار کار اولوی دوران حرفه‌ای خو گپ ایزه. اُ تمونِ کتابوی پرفروش تُو رابطه وا راه کردوندن یه کاسبی موفک ئو خونده ئو توصیه‌ئویی ئو که جمع ایکردَه، وا عمل ایواردَه. وا ایی حال، بازم وا مشکلاتی رو وا رو هستَه.

یه رو همیطو که تُو کلیسا نِشتَه ئو به پیغوم کشیش گوش شَدا، ایی فکر وا ذهنش رسی که اُ [کشیش] بِی موعظه انجیل جار ایزدن ئو بِی انجوم مأموریت زندگی خو به روح‌القدس محتاجِن. مِه هم بِی بازار تجارت دعوت بودم، پَ به چه بِی انجوم کاری که به اُ دعوت بودم، به روح‌القدس وابسته نهوم؟

اُ واصت ایگه که هر رو صُب اَ خُو پا بَشِت ئو اَ خداوند واخاطر اُ راهبری بخواد. اُ یه دفترچه یادداشت ایشسته ئو هر چیزی ئو که به اُ وحی شِبو، یادداشت شَکِه. همیطوَم پافشاری ایشسته دایُم گوش وا زنگِ هدایت روح‌القدس تُو طول روز بَشِت؛ حتا تُو جلسه‌ئوی کاری.

اُ بعضی اَ ریز مسائل ئو به ما ایگو، تُو یه روز خاص اُ یه جلسه کاری ایشسته. اُ رو صُب احساس ایکِه که روح‌القدس به اُ فرمون اَدِت تا کاری ئو انجوم هاده که خیله ساده وا نظر شَرسی. هیچ معنی اینهستَه، ولی اُ وا ایی رویه مقید هستَه.

روح‌القدس به اُ فرمون ایدا که عمل خاصی ئو دایوم انجوم هاده. اُ دایوم به پادشاهی فکر شَکِه که الیشع نبی به اُ ایگفته وا تیر به زمین بزنت. پادشاه همیطوَم سه تا ضربه ایزه ئو اَ طریق نبی سرزنش بو که به چه بِشتِه اَ ایی ضربه اینزِدِن (دئوم پادشائون ۱۳: ۱۴-۱۹). پَ ایی آدم هم بیست دُفَه اُکار ئو انجوم ایدا. اُ بعداً وازم ایگو: «اُ رو، شرکت مِه بیست بیمارستون تُو ویتنام ایخری».

اُغایه وازم ایگو که چطوکا یه تا اَ گپترین بانکوی دنیا ئو تُو اروپا ایخریدِن. رویه اُ غیر عادی اَ خرید بیمارستون وا نظر شَرسی. حیرون بودوم. یعنی، ایی تاجر صرف نظر اَ اُچه که تُو دعا به اُ داده شِبو، چه منطکی وا نظر بیاد یا نه، اطاعت خدا ئو گزین ایکه. نتیجه اُ مَعیَنن - اُ دِگه تکلای زیادی ناکنت!

زمونی که یه تا اَ پُسوی ما آخروی سالوی نوخواسته ایی خو هستَه، اَ اُ مواسته کاری انجوم هاده که وازِش منطکی نهسته. اُ مکابل مِه ووستا ئو اعتراض ایکه که فرمون مِه منطکی وا نظر ناهندن، ولی مِه سفت سر گپوم ووستادوم. سرآخِر اُ وا جهل ایگو: «بَپ، مِه نسل هزاره ثُوم کبل اَ انجوم کاری بایَه «بِی چه ایطو بودِن» اُ ئو درک بکنوم!»

به اُ اومگو: «باش، وا تو یه معامله اَکنوم. اجازه هاده اُ ئو وا گفتن یه چیچکای واکعی شروع بکنوم! خدا وا یه نبِی جوون اَ یهودا ایگو که وا بیت‌ئیل سفر بکنت ئو بِی پادشاه اسرائیل نبوت بکُنت و اَ همو راهی که هوندِن وا یهودا برنگرده، تازه، تُو طول سفر چیزی نخاره. نبِی نوخواسته فرمونوی روح‌القدس ئو اطاعت اینکه و عاکبت اُ ئو ایچشی. اُ کبل اَ پایون سفر، اَ طریق شیر کشته بو» (اوِل پادشائون ۱۶:۱۳ ئو ۲۳-۲۶) «پُسوم، معامله مِه وا تو ایین؛ یه روز که بتونی «بِی چه ایطو بودِن» پشت دستورویی که خدا وا اُ نبِی نوخواسته ایدا ئو وازم بگی، مِه هم «بِی چه ایطو بودِن» پشت دستوروم وازت آگم!».

اُ تا اَمرو اینتونِس «بِی چه ایطو بودِن» اُ ئو وازم بگِت. در واکع، اُ مورد به منَم بهت زده اَکُنت. وختویی ایشَه که خداوند وازمو اَگِت کاری ئو انجوم هادیم که تُو فکر ما بی‌معنی وا نظر اَرسه، ولی نتیجه ئون، دایُم حکمت اُ ئو تأیید اَکُنت. وا همی خاطرن که عیسا اَگِت: «ولی درستی حکمت ئو اعمال اُ به اثبات اَرسونه» (متا ۱۹:۱۱).

باشتا که همی ما مثه پطرس بَشیم؛ بعد اَ اُ که تمونِ شو بِی گِفتِن مویی تُو دیریا تکلّا ایکِه ئو نتیجه‌ای اینگه، وا صدای عیسا گوش ایدا ئو به هُووی جهول رَه ئو دُفَه دِگه به کاغُر خو طُوش ایدا. ایی فرمون، زمونی که اُشُ شهمات هسترِن، کار

اضافی زیادی ئو شواسته. یعنی جواب پطرس، جُن نَن؟
«همه شُو ئو سخت تکلّا موکه ئو چیزی مونگِفتِن. ولی چون تو اَگِی، کاغُرو تُو هُو اَکردونیم» (لوقا ۵:۵). نتیجه صید، دو حوری پر اَ مویی هستَه.

شخصی‌سازی

آیه: «گنوغن اُ که به خوش توکل ایشَه، ولی اُ که تُو طریق حکمت کدم بِسِت، در امون اَمونت» (مثلون ۲۶:۲۸)

نکته: حکمت خداوند خیله بالاته اَ حکمت مان؛ پَ، نبایه وا درک خو اعتماد بکنیم، به چه که به راحتی اِتون ما ئو اَ اطاعت بدردبخور، منحرف بکُنت. کسی که اَ خدا اَتِرسه، اطاعت اَکُنت، حتا اگه منطکی نبشت.

فکر: یعنی اعتماد به حکمت خدا وازَم مشکلن؟ یعنی بِشته، به نصیحت اُ شک ایکردِن ئو اُچه ئو که وا نظروم منطکی شَرسی، انجوم اومدادن؟ نتیجه اُ چه بو؟ اگه بِی راهبری وا خدا نگاه بکنوم ئو به اُ اعتماد بکنوم، چه اتفاکی اَکِت؟ یعنی اِتونوم به ایی فرایند مقید بمونوم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش که جای حکمت تو به حکمت خو اعتماد اومکه. ایمونی مَوا تا زمونی که کلوم تو ئو اَخونوم، دعا بکنوم، ئو شوروی الهی ئو اَ کسویی که اَ تو اَتِرسن بشنووم، حکمت تو ئو دریافت بکنوم. وازم کدرتی هاده تا باور بکنوم ئو اطاعت بکنوم حتا اگه منطکی نبشت. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه واصت اَگیروم جای تَگه رو نظر خو یا نظر کسویی که به کدرت آدمو بِشتِه اَ خدا اعتماد شوهن، حکمت خدا ئو گُزین بکنوم ئو اَ اُ اطاعت بکنوم.

وظیفه آدمیزاد ایین که خدا ئو دوست
ایبشت ئو اَ اُ بترسه،
حتا بدون امید به عوض یا ترس اَ مجازات.

– میمونیدس

۲۵| کار هَش آشکار

یقین بپ مُم ئو تودیدن که اَ ایِ مساله شکایت اَکنن که موکِعی دُهت یا پُسشو وا دانشگاه اَرَن، فکه زمونی که به پول احتیاج شوهن، وا اُشُ تماس اَگِرَن. تُو ایِ سناریوی عادی، تُو طول اُ تماس تلفنی، ممکنن وا نظر بِرست که چوکون وا گپ زدِن با بَپ مُمشو علاقه‌مندن، ولی درواکَ، انگیزه اصلی اُشُ بهره اَ منابع مورد احتیاجشون. ایِ در حالین که ترس مُکدس جلودار اِبوت تا ایطو کاری ئو وا بَپ آسمنی خو انجوم هادیم. ایجا حالت دِگه ای اَ دروشیدِن جلوِ کلوم خدا ئو معرفی اَکنیم. یی همو طور که جدیدترین جنبه اُ ئو اضاف اَکنیم، موارد کبلی ئو هم مرور بکنیم. ما بایَه

۱. درجا اَ خدا اطاعت بکنیم
۲. اَ خدا اطاعت اَکنیم، حتا اگه منطکی نبشت
۳. اَ خدا اطاعت بکنیم، حتا زمونی که منفعت شخصی اینین

تُو بیشته اَ چِل سال خذمتوم، واکعیت ناراحت کننده ای مخصوصن تُو کلیسای غرب رویت اومکردِن. گاهی اوقات، بِی علاقه‌مند کردِن ایموندارون به اطاعت، بایَه به منفعتوی اُشُ تأکید بکنی. کمی تُو ایِ باره فکر بکنی. یعنی سی دکیکه زودته اَتِیم تا تُو صندلی ردیف جلو بنینگیم ئو پیغومی دربارَ تقدس بشنوویم؟ یعنی عنوانو کتابویی که به اطاعت تأکید شوهن، تُو فهرست کتابوی پرفروش کرار اَگِرَن؟ یعنی

یه رهبر بِی واگر بودِن وا ایی رویه، اَ حکیکت منحرف بودِن؟ یعنی، خادموی زیادی جای ایکه کوم خدا ئو به حاشا کردن خو ئو دمباله روی اَ عیسا دعوت بکنن، زیر فشار دلخاش کردِن مردم وا چیچکای الهام‌بخش کرار شوگفتِن؟

چه چیزی ایی رویه ئو به ایطو واکعیت ناراحت کننده ای تبدیل اَکُنت؟ وا دوری کردِن اَ حکمت خدا، در واکع به خومو آسیب اَزنیم. فرمونوی، نصیحتون ئو حکمت اُ سرآخِر گپترین برکات ئو تُو زندگی الان ئو آینده‌مو به وجود اَتارِه. وازمو گفته بودِن: «تُو گناشتنشو اجری گپ ن» (مزمور ۱۹:۱۱)[اجری گپ بِی کسویِی که اَ کلوم خدا اطاعت اَکنن لازِمن بدونن شما ابداً ناتونین بِشتِه اَ اُچه خدا اَدِت، هادِی. عوض اُ خیله بِشتِه اَ هر کارین که اَتونین بِی اُ انجوم هادِی.

اَ طرَه دِگه، انگیزه دادن اَ طریق عوض خطرناکن. به چه؟ اگه عوض واضح نبشت، یعنی ما همو واصت ئو بِی اطاعت اَ فرمونوی خدا اگیریم؟ به احتمال زیاد، اَ طریق منفعتوی شخصی کامل اَ بین اَرَه. وا همی خاطر، ترس خدا تا ایی حد حیاتین؛ به چه که انگیزه ئو بِی اطاعت آماده اَکُنت، بدون ایی که عوض نمایون بَشِت یا نه.

تُو دوران امپراتوری گپ پارس، ایی امپراتوری کِوی، همه امپراتوری هوی دِگه ئو مغلوب ایکردَه ئو رهبر اُشُ، پادشاه اَخشورش، کدرتی ته اَ همه آدم رو زمین هستَه. اُ وا زنی یهودی به نوم «استر» زناشو ایکِه.

بعد اَ پادشاه، بالاترین مقام، آدمی به نوم «هامان» هستَه. اُ اَ «مُردخای» پُس عاموی استر که اُ هم اَ مکاموی پادشاه هستَه، شدید آزرده‌خاطر هستَه. هامان تُو جهل خو واصت ایگه نه فکه مردخای، بلکه کل کوم یهود ئو مجازات بکُنت. اُ ئو خیلیو دِگه، اَ یهودی بودن ملکه استر بی‌خبر هسترِن.

هامان حدِ پادشاه تهمت ئو بدگویِی کوم یهود ایکه ئو پیشنهاد ایکِه که تمونِ ایی نژاد تُو یه رو نابود بُبن. نکشه اُ ثمربخش هستَه. پادشاه کبول ایکِه ئو فرمون اُ ئو صادر ایکردِن و وا انگشتر خو، مهر ئو لاک ایکه.

مردخای دمبال خبر ایی فرمون، کاصدی ئو حدِ دُهت عاموی خو، ملکه استر ایفرستا. اُ اَ ملکه ایخواست که حدِ پادشاه بره ئو بِی جُن مردم یهود التماس بکُنت.

«استر جواب ایدا: خدمتگزاران پادشاه ئو مردم ولایت‌ون پادشاه، جملگی اَدونن که اگه آدم یا زنی بی اُ که جار ایزده بَشِت، حدِ پادشاه داخلی صحن بیارن، فکه یه حکم بِی اُن ئو اُ ایی که کشته بَشِت؛ مگه اُ که پادشاه چوگون طلایِی خو وا

طرَه اُ دراز بکُنت تا زنده بمونه. ولی مِه حالا سی روزن که وا حضور پادشاه جار اومزدِن» (استر ۴:۱۱). وا وجود ایی که استر زن آخشورُش هستَه، ولی اگه اُ بدون دعوت تُو لهر پادشاهی به اُ نِزیک شِبو، به احتمال زیاد اعدام شبو.

یی به ایی کضیه فکر بکنیم: اُ ملکه‌ن ئو یه زندگی رویایی ایشَه؛ در واکع، هر چیزی که دلش بخواد. اُ شخصن وا داخل بودن وا لهر پادشاهی، به خاطر کوم خدا نه تنا چیزی وا دَس نتاره، بلکه ایی خطر ایشَه که همه چیزش اَ دَس هاده، اَ جمله سری ئو. وا ایی حال به جواب اُ به مردخای توجه بکنی:

> «اُغایه استر به مردخای ایطو جواب هادَن: بره ئو همه یهودیون ئو که تُو شوش هستن، جَم بکن ئو بِی مِه روزه بگِه، سه شبنده رو نه چیزی بخاری ئو نه چیزی بنوشی. مِئو نزیله ئوم هم مثه شما روزه اگیریم. اُغایه حدِ پادشاه اَرَم، با ایکه خلاف کانونن؛ ئو اگه هفلت بودم، هفلت بودم» (استر ۴: ۱۵-۱۶).

ترس مُکدس اُ ئو سُک ایکه تا پادشاهی خدا ئو اَ آسایش خو مقدم بدونه. آسایشت، امنیت، دارایی ئو جایگاه اُ وا اطاعت کردِن وا خطر کَفت. ایی کار چیزی بِی اُ اینهستَه، وا ایی حال اُچه بِی خدا مهم هستَه، بِی اُ مهم‌ته هستَه، بدون استثنا. اُ جلوِ کلوم خدا وا لرز هستَه ئو اَ اُ شَترسی.

تُو سال ۲۰۱۵، مِئو لیزا تُو ایروانِ ارمنستان هستریم ئو تُو کنفرانسی به ۳۵۰۰ رهبر خذمت ماکه. کشیشو اَ سرتاسر اروپای شرقی ئو خاورمیونه پرواز شُکردَه ئو خیلیو اَ اُشُ اَ ایران رانندگی شُکردَه (ایروان تُو سی مایلی مرز ایران کرار ایشَه). تُو اُ زمون همشهریوی ایرانی اجازه داخل بودن به ارمنستان ئو شوهه، پَ تعداد زیادی اَ رهبرون کلیسائوی زیرزمینی هم اُجا ووستادرِن. جلسه‌ئوی پُر اِشکوهی هستَه.

بعد اَ پایون جلسه آخر، مِئو لیزا واصت موگه تُو ایروان کدم بزنیم تا کمی هوای تازه بخاریم. دو خانم جوون حدوداً بیست ساله، جلو را اَ ما اَ رستورانی صَرا هندن. معلوم بو اُشُ دو نُفر اَ رهبرون ایرانی هسترِن. اُشُ طور خیره ای جُن ئو پر اَ زندگی هسترِن. در واکع، یه لَظه فکر اومکه: «ایی دُهتون به کم تِی اَ دو تا پُس اَ سه تا پُس مجردم اِتونوم معرفی بکنوم؟»

مِه ئو لیزا تکریبا بیست دکیکه وا اُشُ گپ مازه ئو متوجه بودیم که وزارت اطلاعات اُشُ ئو تعکیب اَکُنت. تُو طول کنفرانس، تلفنویی اَ طرَه مکاموی ایرانی

دربارَ جُیِ اکامت اُشُ گِفتَه بودَه. یه تا اَ خانموی جوون وازمو ایگو که پیغوم نگران‌کننده‌ای رو تلفنش ایشَن.

تُو اُ لَظه، مِه یه تا اَ گنوغ ته گپویی که تُو چار دهه خذمتوم گفتروم ئو وا زبون اوموا. به اُ اومگو: «به چه براگردین ایران؟ به چه فرار ناکنین؟»

اُ وا صداکت، مهربونی وازم نگا ایکِه ئو جواب ایدا: «اگه ما برنگردیم، کِ درباره عیسا به مردم ایران بگت؟»

اَ جواب اُ حیرون بودوم. ما گواه هستریم که اِی زنون غریزه واساری اَ خو ئو کنار شوناها ئو شوک اُشُ بِی ترقی پادشاهی خدا تُو کشورشو، اِی غریزه ئو تحت تاثیر کرار ایدادَه. اوشو وا همو ترس مقدسی که استر ایشسته، کدم شوسِیدِن. حتا زمونی که هیچ منفعت شخصی نمایونی نهسته، اُشُ اَ خدا اطاعت شوکه ئو به احتمال زیاد جُن خو ئو وا خطر شُکردوند. مِه، هم اصلاح بودم ئو هم اَ اُشُ وحی اومگه.

اِی واصت هموطو که تُو اِی خانموی جوون دیده اِبوت، فکه محدود به یه عمل اطاعت نَن؛ بلکه یه وضع کلبین که زیاد پیدا تاکه ئو وا اُ زندگی اَکنیم. اِی کوتاهی، حتا تُو شور علی الظاهر بی‌اهمیتین که لَظه وا لَظه اَگیریم. ما حتا تُو مسائل کوچِک، گُزین اَکنیم که اَ کلوم خدا ئو راهبری روح‌القدس اطاعت اَکنیم. ممکنن برنامه شلوغی مُبَشِت، ولی وایه گیر اَ ما خواسته بَشِت تا وا کسی تماس بگیریم. هیچ دلیل کابل کبول وجود اینین، هیچ سود نمایونی وجود اینین، ولی ایشو انگیزه ما نین. پَ تماس اَگیریم ئو تُو گاهی موارد «بِی چه ایطو بودِن» اُ ئو بعدنو اَفهمیم.

یا شاتَم یاد اَگیریم کسی ئو که وازمو تهمت مُزدن، ببخشیم؛ گرچه که هیچ فُیدَه نمایونی بِی بخشش، صُل جویی ئو برکت دادن به اِی آدم وجود اینین، ولی اِی کار ئو کاملاً واخاطر اطاعت اَ فرمون خداوند انجوم اَدِیم: «هموطو که خدا شما ئو تُو مسیح بخشیدن، شما هم همدگه ئو ببخشی» (افسسیان ٤:٣٢) «بِی هر که نفرینتو اَکنت، برکت بطلبی» (لوقا ٦:٢٨).

شاتَم کسی اَ ما متنفر بَشِت ئو وا ما بدرفتاری ایکردن، پَ چه فُیدَه کابل توجهی تُو اطاعت اَگپون عیسا ایشَه؟ «دشمنون خو ئو محبت بکنی ئو بِی اوشو که بهتو آزار اَرسونن، دعای خیر بکنی» (متا ٥:٤٤). یا اِی ئو در نظر بگیری: بِی ایموندارونی که تُو کشوروی متفاوت زیر آزار جفا هستن، چه فُیده اِی ایشَه اُشویی ئو که به اُشُ آزار اَرسونه، شکنجه اَکنن یا حتا عزیزوشو ئو وا خاطر ایمونشو به کتل

اَرسونه، برکت هادَن؟ وا ایِ حال، مِئو لیزا تُو کشوروِیِ که ایِ اتفاکوی کفتِن، وا رهبرون زیادی ملاکات موکردِن ئو گواه شادی فرایون تُو زندگی اوشو هستریم.

چه فُیده ایِ ایشَه که وا شوک بِی کوموی دِگه دعا اَکنیم؟! یا به اُشویِی که تُو کشوروی دِگه هستن، کمک بکنیم؛ همیطو که اُشُ ابداً کادر نهسترِن اُ ئو بربگردونن؟! ایِ لیستی نا تمومن. ولی پرسش ایین که یعنی شما تُو جواب به ترس مقدسی که تُو کلبتو غَلمَشن، همه وَه اَ خدا اطاعت اَکنین یا تا زمونی که منفعتی شخصی وازتو ایبَشِت، طاکت اَکنین؟

شخصی‌سازی

آیه: «به چه که هر که بخواد جُن خو ئو نجات هاده، اُ ئو اَ دَس اَدِت؛ ولی هر که به خاطر مِه جُن خو اَ دست هاده، اُ ئو اَ سر نو اَگنت» (متا ۱۶:۲۵)

نکته: ما گاهی وا دوری کردِن اَ حکمت خدا که فکر اَکنیم وازمو نعفی اینین، گپترین برکات ئو اَ دَس اَدِیم. در اصل، ما تُو دراز مدت به خومو ضرر اَرسونیم. ما ابداً کادر نهیم بیشته اَ اُچه خدا وازمو اَدِت، به اُ هادیم.

فکر: معنی کلوم عیسا تُو آیه «هر که بخواد جُن خو ئو نجات هاده» چِن؟ یعنی مِه ایِ آیه ئو فَکه تُو موارد خیله حساس مثه گواهی بررسی اومکردِن؟ یعنی اُ ئو تُو شور روزونه کوچکی که اَگیروم، اعمال اومکردِن؟ اگه ایِ کار ئو انجوم هادَم، چه اتفاکی اَکِت؟ چطوکا ایِ تغییر ئو تُو زندگیم تجربه بکنوم

دعا: ای بَپ آسمنی، مِئو ببخش که شوک ئو اطاعتم ئو وا حکمتی محدود اومکه که چه چیزی به نفع شخصی مِه ن. مِه اَ ایِ طرز فکر توبه اَکنوم ئو اَ تو طلب بخشش اَکنوم. اَ ایِ لَظه به بعد، واصت اَگیروم که دِگه دمبال نجات جُن خو نبَشم، بلکه وا خاطر عیسا اُ ئو ول بکنوم. پَ، مشتاک ئو چهنه حکمت تو اَبوم؛ حتا اگه نفعی وازَم اینین. در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: گُزین مِه ایین که لَظه وا لَظه زندگیم، پُر اَ شوک ئو حکمت خداوندم عیسا بَشِت.

بدون اطاعت، نجاتی اینین،
به چه که نجات بدون اطاعت، غیرممکنی
ضد و نقیضن.

– اِی. دبلیو. توزر

هفته چارم - روز پنجم

۲۶| درد خُب

موکِعی زنی، فرزندی وا دنیا آتاره، تجربه خوشی نَن؛ در واکع سخت ئو حتا دردناکن. وا اِی حال، نتیجه سر آخری یه عضو نو تُو خانوادَن. اِی زندگی جُن ئو تازه، اینابو بدون ناراحتی ئو درد زادمون، به وجود بیاد. اِی مثل یه ایدی کلی به جنبه بعدیِ دروشیدِن جلوِ کلوم خدا اَدِت. سه تا مورد اوِل جدیدترینشوئَن ا:

۱. درجا اَ خدا اطاعت آکنیم
۲. اَ خدا اطاعت آکنیم، حتا اگه منطکی نبشت
۳. اَ خدا اطاعت آکنیم، حتا زمونی که منفعت شخصی اینین
۴. اَ خدا اطاعت آکنیم، حتا اگه دردناک بَشِت

وا برگشت به یه تا اَ آیه‌ون پایه اِی، فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳، به یاد آتاریم که بایَه نجات خو ئو وا تِرس و لِرز، به انجوم برسانیم. درست کبل اَ اِی کلمه‌ئوی که ما ئو به اطاعت دعوت آکُنت، پولس مثه مثل به عیسا اشاره آکُنت؛ خداوندِ ما اَ امتیازوی الهی خو صرف‌نظر ایکِه ئو «خو ئو خوار ایکه ئو تا وا مُردِن، حتا مُردِن به صلیب مطیع بو» (فیلیپیان ۸:۲). عیسا وا اشتیاک ئو شوک درخواست بَپ اطاعت ایکه، حتا اگه اِی کار لازمه رنج ئو عذاب شدید شِبو.

شُوِ کبل اَ وا صلیب بودِن، تُو باغ جتسیمونی، عیسا وا ناراحتی غار ایزه: «ای بَپ مِه، اگه ممکنن اِی پیاله اَ مِه رد بشت، ولی نه به خواسته مِه بلکه به اراده

تو. (متا ۳۹:۲۶). تفاوت میون اطاعت ئو واساری اَ خو، یطوری شدید هستَه که عیسا عرک خون شرخت. وا خاطر بسپری که اُ «کسین که اَ هر بابت مثه ما وسوسه بودِن، بدون اِی که گنا بکنت» (عبرانیون ۱۵:۴). اُ رنج سهمناکی که جلو رویِی هستَه، پیش‌بینی ایکردِن ئو بِی رسیدن به اراده بَپ التماس شَکِه، ولی اِی کار امکان‌پذیر نهسته. چه چیزی اِی درجه اَ اطاعت ئو درست اَکُنت؟

> «اُ تُو روزونِ زندگی خو رو زمین، وا داد و غاروی بلند ئو خرسون وا درگاه اُ که کادر به آزادیش اَ مُردِن هستَه، دعا ئو التماس ایکِه ئو وا خاطر تسلیمش به خدا کبول بو» (عبرانیون ۷:۵)

ترس عمیک ئو مُکدس اُ، اُ ئو کادر اَسازه که وا چیزی که طبیعت آدمی اَ اُ فرار اَکُنت، رو وا رو بَشِت ئو اُ ئو طاکت بکُنت. ایطوکا، وازمو گفته اِبوت:

> «پَ وختی مسیح تُو بُعد جسم رنج ایکشی، شما هم به همه عزم مسلح بُبین، به چه که اُ کِ تُو بُعد جسم رنج ایکشیده، دِگه وا گنا کاری نین» (اوِل پطرس ۱:۴)

کبل اَ اِی که ادامه هادیم، بوالی یه نکته مهم ئو مطرح بکنوم. مذهبِ دروموُش، به خاطر دلخاش کردِنِ خدایی که به اُ خذمت اَکُنت، دمبال رنجنن، ولی مسیحیت واکعی، بِی اطاعت اَ خدان ئو تُو اِی رویه، وا مقاومت دنیای فاسد رو وا رو اِبوت که گاهی باعث رنج اِبوت. اطاعت چیزین که خدا ئو دلخاش اَکنت، نه رنج کشیدن. رنج اِتون اَ نظر جسمی یا فکری بکِت که تُو هر دو مورد خیله واکعین.

پطرس وازمو فرمون اَدِت که خو ئو مسلح بکنیم. اَتونین ارتشی ئو تصور بکنی که بدون هیچ غُراب بالی، غُراب، تانک، تفنگ، گلوله، چاکو یا یعنی بدون سلاح به جنگ بره؟ حتا فکر کردِن وا اُ هم مسخره وا نظر اَرسه. بِی یه ایموندار هم هموکک نادونین که آماده رنج کشیدن نبشت، ولی خیلیو ایطو هستن. یه ایموندار غیرمسلح بِی واساری اَ خو به راحتی اِتون سختی‌ئون ئو دور بزنت. ترس خداوند، اُ چیزین که ما ئو مسلح ایکردِن ئو عزم‌مو ئو بِی اطاعت اَ خدا جزم اَکُنت؛ بدون توجه به رنجی که ممکنن بکشیم.

گپون زیادی درباره رنج ایشَه که اِتونوم وازتو بگم، واکدی که یه کتاب کامل ئو پُر بکُنت. یه تا اَ اِی روایتون، مربوط به یه سفر خزمتی اولوی دهه ۱۹۹۰ ن. مِه، لیزا ئو

چک و چوکومو تُو یه شهر خیله کوچک میونِ ناکجاآباد مشغول خذمت تُو کلیسایی هستریم که وا تازگی کشیش خو اَ دَس ایدادَه؛ اُ اُشُ ئو بِی یه کلیسای گپته ول ایکردَه.

چَن جلسه اوِل سخت هستَه؛ کسمت چهمگیری اَ جماعت علاقه‌مند نهسترن ئو نوخواسته ئون تُو ردیفوی عقِب شانشته ئو رشخندی ئو خنده شاکه. وا اِی حال، جلسه سوم هستَه که موانع کنار رَه ئو اثر اُ سنگین هستَه. حالا نوخواسته ئون زودته وا کلیسا شاهوندَه تا صندلیوی جلو ئو بِی خو بگِرَن. حضور آدمو زیاد شبو ئو جلسه‌ئون بِی چَن هفته تمدید شبو. ما هر رو پسین، تُو یه کلیسای ساختمونی کوچکی که پر اَ اَ جماعت هستَه، جلسه‌ئویی برگزار ماکه؛ اِی تُو حالی هستَه که یه تعدادی نجات پیدا شاکه ئو اکثر آدمو، بنا شابو.

بعد اَ دعای فرایون، پیشنهاد مودا هر چَن ماهی که کافی بَشِت، اوجا اَمونیم تا کلیسا بِی یه شبان تازَه آماده بَشِت. وا اِی وجود، هیئت راهبری، اَ اختلالی که تُو برنامه‌هائوشو درست بودَه و همیطوَم اَ کنترل به روش اجرای کارون ناراضی هسترن. طور عجیب غریبی، یه تا اَ شِکوه ئون اوشو اَ نوخواسته ئونی هستَه که صندلیو جلو ئو شاگه. شِکوه ئون دِگه ای هم وجود ایشسته، ولی هیچ چیزی که لیاکت ذکر کردِن ایبَشِت، نهسته. سرآخِر، اُشُ رای شودا که پیشنهاد ما ئو کبول نکنن ئو ما اَ اوجا بریم.

همو شووی که اوشو رأی شودا، وا کلیسا اعلام اومکه که جلسه پایونی ما شو بعد اَبوت. غار ناراحتی اَ اکثر جماعت بلند بو؛ لَظه سخت، آزاری ئو ناراحت‌کننده‌ای هستَه.

صَباش، کلیسا اَ آدمی که اَ حضور شوش تُو جلسه‌ئوی ناراضی هستَه، تلفنی ایگه که تهدید ایکردَه تُو آخرین جلسه ما ساختمون کلیسا ئو اَچلونه. اَوِل به اُ خنده اُمزه، تا اِی که پلیسی تُو رابطه وا اِی کضیه وا مِه تماس ایگه.

وا ناباوری جواب اومدا: «مطمئناً اِی اتفاک ناکِت!»

افسر پلیس جواب ایدا: «آقا، مِه اِی آدم ئو اَشناسوم. اُ یه قاچاقچی مواد مخدر درجه گپن ئو اگه چَن نوشیدنی هم بخاره، تعجب ناکنوم اگه اِی کار انجوم هاده.»

وا دلواپسی اومپرسی: «ناتونین اَ ما واساری بکنی؟»

به سختی مَتونِس جواب اُ ئو باور بکنوم: «ایستگاه مِه، که نزیک ایستگاه به اِی شهر کوچکن، سی‌وپنج مایل دورته اَ اُجان. شیفت مِه ساعت شیش عصر تمونِ اِبوت ئو هیچکَ ناتون بیاد به چه که پرسنل کمی موهه».

وا ناباوری تلفن ئو کطع اومکه، ولی حالا بِشتِه دلواپَس هستروم. مغزوم غار اَزنت که فورنی وسایلمو ئو جمع بکنوم و شهر ترک بکنوم. ما داخل تریلی دوبل وايد يه تا اَ اعضا که تُو زمین زراعی پارک بودَه، زندگی ماکه که کاملاً جلوِ حمله آسیب پذیر هستریم. احساس ناامنی ئو طردشده ای اومسته؛ به چه همو شو نریم؟ هیئت راهبری ما ئو رد ایکردَه؛ فَکه بایَه شهر ئو ول ماکه!

مَدونست که فکروم خودخواهانه‌ان. آدموی زیادی تُو طول چَن هفته خذمت ما تحت تأثیر کرار شوگِفتَه اگه ما اُشُ ئو کبل اَ زمون، واخاطر تهدید ول ماکه، اُشُ دومرتوبَ احساس رد بودن اَ طریق رهبرشو تجربه شاکه. مَدونست که اگه فرار بکنیم، یه الگوی سازش بِی خومو ترسیم موکردن که ممکنن بِی بکیه عمرمو رومو اثرگذار بَشِت. اُمناتونِس به گپون عیسا فکر نکنم: «مزدور (کسی که فَکه در عوض دسمزد خذمت اَکُنت)، هروَه بگینه تورگ اَتات، کهرون ئو ول اَکنت، در اَره» (یوحنا ۱۲:۱۰)

ساعتون زیادی دعا موکه، مرتب تُو گَلبوم اُمشنوت که کتاب‌مقدس اَگِت کسویی که تُو حضور خدا اَمونن، کسویی هستن که «وا قول خو وفا اَکنن، با ایکه به ضررشون بَشِت» (مزمور ۴:۱۵). سرآخِر، آرومی به گلب ما حاکم بو ئو احساس موکه که در امون اِبیم. اُ شو خزمتوی خیله خُبی موهسته، هیچ بمبی منفجر نبوت ئو ما مونتونِس به درستی وا جمعیت خدایاری بکنیم.

ما تُو دنیای سقوط کرده و گمراه زندگی اَکنیم که وا راهوی خدا مخالف ئو حتا وا خصومتِنن. وا همی خاطر وازمو گفته بودِن: «ایی افتخار نصیب شما بودن که نه فکه به مسیح ایمون بیاری، بلکه تُو راه اُ رنج هم بُبری» (فیلیپیان ۲۹:۱). نه فکه پولس، بلکه پطرس هم اَنویسه:

> «چه، بِی همی دعوت بودین، به چه که مسیح بِی شما رنج ایکشی ئو سرمشقی ایناها تا به تاثیر کدموی اُ پا بنوسی. اُ هیچ گنا اینکه، و فریبی تُو لوُبِی پیدا نبوت. به چه که اُغایه که دشنومی شودا، دشنوم پس ایندا؛ ئو اُغایه که رنج ایکشی، تهدید اینکه، بلکه خو ئو به دَس داور عادل ایسپارد» (اوِل پطرس ۲: ۲۱-۲۳)

ما نبایه جبران بکنیم؛ بلکه بایَه هر نوع درگیری ناعادلانه‌ای ئو که وا اُ رو وا رو اَبیم، به دَس خدا بسپریم. ولی نبایه اُ ئو نادیده بگیریم، بلکه بایَه تُو دعا اُ ئو به خدا

بسپریم. اُ انتکام ما ئو آگنت، ولی به راه خو ئو تُو زمون خویی.

کهرمونوی پادشاهی خدا، وا ایمونشو پیروزی‌ئوی گپی ئو تجربه شوکه، ولی بعضیو تُو اطاعت اَ خدا رِشخند بودَن، وا زنجیل کشیده بودَن، شکنجه بودَن، مورد سوءاستفاده کرار شوگه، زندونی بودَن، تُو لردکی ئو حِیرون بودَن، تُو غارو زندگی شوکه ئو زیر بیش اَ هزار تا شرایطُن ناراحت کننده یا دردناک دِگه کرار شوگه. به چه؟ به چه که اُشُ تُو دنیایی اَراه به در زندگی شاکه که دشمن پادشاهی خدا هستَه (عبرانیون ۱۱: ۳۶-۳۹). پول اشتراک همه اُشُ ایی هستَه: واخاطر ترس مقدس‌شو اَ اطاعت روگردون نبودن، حتا اگه وازشو آزاری ئو دردناک هستَه؛ به چه که اُشُ به ایی وعده ایمون شوهه: «اوشو که وا خرسون آکارن، وا غار شادی درو آکنن!... وا غار شادی براگردن، ئو بافه‌هوی خو آتارن» (مزمور ۱۲۶: ۵-۶).

شخصی‌سازی

آیه: «تُو ترس خداوند، اطمیناون کِوین، و چوکون آدم تُو اُ پناه اِبوت» (مثلون ۲۶:۱۴)

نکته: ترس خداوند، اُ چیزین که ما ئو مسلح آکُنت؛ و عزم ما ئو بِی اطاعت اَ خدا جزم آکُنت؛ بدون توجه وا رنجی که ممکنن تجربه بکنیم.

فکر: وا خاطر حفظ جُن خو اَ اطاعت کلوم خدا صرف نظر اومکردِن؟ حاضروم توبه بکنوم و ترس خداوند ئو تُو کچک بگروم؟ محبت ئو اطاعت ئو گزین آکنوم؛ حتا اگه اَ نظر مالی، اجتماعی یا فیزیکی وازم خرج ایبَشِت؟

دعا: خداوندا، مِئو ببخش که وا خاطر واساری اَ خو اَ اطاعت آکلوم تو دوری اومکه. آدونوم که احمقی گُزین اُمکردن واساری تو بی‌نقص ئو دایومین؛ ئو واساری مِه، موقتین. اَ ایی لَظه به بعد، ترس خداوند ئو گُزین آکنوم. باشتا وازم غیرت هادِی تا بدون توجه وا کیمت اُ، اَ تو اطاعت بکنوم. اَ تو بِی ایی کدرت ممنون‌دارم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه مسلح به ترس مُکدسم تا اَ خدا اطاعت بکنوم، حتا اگه تُو ایی راه رنج بکشوم. مِه جُن خو وا اُ که به عدالت داوری آکُنت، آسپاروم.

«راهِ پائوی خو صاف بکن
که همه راهئوت کایوم اِبوت.»

ــ امثال ۴:۲۶

هفته چارم - روز شیشم

۲۷| وا انجوم رسی

بِی شروع اِی فصل، بوالی یه سوال ئو مطرح بکنوم: امکان رسیدِن به پتانسیل کامل هر پروژه بدون کامل کردِن اُ ایشَه؟ واضحن که جواب «نه» ابوت. خداوند هم پروژه گپی انجوم ندادن که به ساختِن ملکوت ئو پادشاهیش تمرکز ایشن. اُ به هر یه اَ ما مسئولیت پروژه‌ون جانبی ئو ایدادِن که بعد اَکامل، کار ملکوت پُر اِشکوه اُ وا پایون اَرسه.

زمونی که به جنبه سر آخری دروشیدِن جلوِ کلوم خدا اَپردازیم، اِی حکیکت ئو تُو فکر توبَشِت. ایجا دوبارکاِی چار مورد اوِل واکل آخرین مورد ذکر بودِن:

۱. درجا اَ خدا اطاعت اَکنیم
۲. اَ خدا اطاعت اَکنیم، حتا اگه منطکی نبشت
۳. اَ خدا اطاعت اَکنیم، حتا زمونی که منفعت شخصی اینین
۴. اَ خدا اطاعت اَکنیم، حتا اگه دردناک بَشِت
۵. اَ خدا تا آخِر اطاعت اَکنیم

شائول، اولین پادشاه اسرائیل، مثالی کدیمی اَکسین که جلوِ کلوم خدا وا تِرس و لِرز نهسته. زمونی که کلوم خدا وازِش منطکی نهسته، منفعت اُ نمایون نهسته یا تُو خذمتِ هدفوش نهسته، اُ به راحتی اَ اطاعت سر واز ایزه. نبود ترس مُکدس اُگاهی باعث درد یا ضرر به بکیه شِبو که تُو تمونِ اِی رفتارون درستِن.

ولی دایُم ایطوکا نهسته. اُ کبل اَ تاج‌گذاری مثه پادشاه، نوخواسته ایی متواضع ئو خداترس هستَه؛ دو فضیلتی که در کنار هم هستن. موکِعی سموئیل، نبی معروف، اُ ئو جستجو ایکِه، وا شتاب ایگو: «به چه بایَه مِئو گُزین بکنی؟ مِه اَ کوچکترین طِیفه اسرائیلم ئو طیفه مِه تُو طِیفه ما کمترین اهمیت ئو ایشه» (اوِل سموئیل ۲۱:۹را بیگینی). بعدنو، تمونِ اسرائیل جمع بودَن تا هویت اولین پادشاه خو ئو پی ببرن. بعد اَ یه فرایند دراز، گُزین الهی به شائول گَفت، ولی زمونی که رهبرون اُ ئو صدا شُنِه، اُ پیدا نبوت. اُ تُو جویی مبهم زفت بودَه، ولی وختی جستی گشتن، پیدایی شُنَکه (اوِل سموئیل ۱۰: ۲۰-۲۴).

ترس مُکدس، صندوک بِی اُ نهسته؛ اُ همیطوَم مثه سِلیمون، سرآخر بعد اَ تجربه کامروایی، شهرت ئو مزیتوی راهبری اُ ئو ول ایکِه. بِی بِشتِه آدمو، اَ جمله شائول پادشاه، نشونه اولیه اَ دَس دادن ترس مُکدس، نامحسوسن. ایی کار، وا نادیده گِفتِن باورُ تُو مسائل کوچِک شروع اِبوت ئو کم کم باعث اِبوت وجدان ما بِشتِه ئو بِشتِه بِی‌حس بَشِت ئو سرآخِر، غایه ای که وا مسائل مهم‌تری رو وا رو اَبیم، اَ الگوی نافرمونی خو بِی‌خبریم.

ایی مساله دربارَ شائول پادشاه صادق هستَه. نشونه اَ دَس دادن ترس مُکدس تُو اُ نمایون بو (اوِل سموئیل ۵ : ۱۳ - ۱۴)، ولی چیزی که اُ ئو گول ایدا، ایی هستَه که اُ تُو همو زمون، کامروایی گپی ئو تجربه ایکه (اوِل سموئیل ۴۷:۱۴).

بعد اَ یه مدت به پادشاه فرمون داده بو که: «حالا بره ئو عَمالیقیان ئو شکست هاده، تمونِ اموالشون ئو وا نابودی کامل بسپار. وازشو زهدون مکن، بلکه آدم و زن و چولنگ و طفل، گا و کهر و اُشتر و الاغ، همه ئو بکش. (اوِل سموئیل ۳:۱۵). خداوند آماده هستَه که انتکام رفتار بد ایی ملت بگِنت.

شائول، دویست‌وده هزار سرباز جمع ایکِه. اُ ئو افرادش، جُلَ اَجاج -پادشاه عمالیقیان- ئو بهترین حیونو اهلی، بکیه آدمو ئو حیونو ئو شُکشت (اوِل سموئیل ۱۵: ۷-۹).

یی به ایی کضیه فکر بکنیم؛ بِی ایی که شائول ایی ارتش گپ ئو وا کار بُبره، عمالیقیو بایَه حداقل یه چارم میلیون بومی شوبَشت، پَ در اصل، اُشُ ۲۴۹،۹۹۹ نُفر ئو شُکشت. پادشاه ۹۹,۹۹ درصد اَکاری که به اُ گفته بودَه ئو انجوم ایدا، ولی توجه بکنی که خدا به اطاعت تگریبن کامل اُ چه پاسخی ایدا:

«اَ ایکه به شائول پادشاه اُمکه پشِیمونُم، به چه که اَ پیروی کردن مِه، برگشتن و فرمنوی مِئو انجُم ایندادِن » (اوِل سموئیل ۱۱:۱۵)

سموئیل اِی پیغوم ئو وا پادشاه منتقل ایکِه ئو صراحتا رفتار اُ ئو «تمرد» نامید (اوِل سموئیل ۲۳:۱۵). تُو اِی شکی نَن که شائول گنا ایکِه. یی کمی درباره گنا گپ بزنیم. یوحنای رسول اَگِت که گنا، خلاف شریعت عمل کردنن (اوِل یوحنا ۴:۳). نکل اُ اَ گنا اَبو ایطو بگِی: گنا، نبود اطاعت اَ اختیار ئو اقتدار خداوندن. یی اَ اِی زاویه به اُ نگا بکنیم: تُو باغ عدن، آدم وا زنی بدکاره نخوابید، اَ بانک سرقت اینکه، یا کسی ئو اینکشت. اُ خیله آسون اَ اُچه خدا ایگفته، سرپیچی ایکِه. به همی ترتیب، شائول همیطوَم واصت ایگه که کامل اَ اُچه خدا وا اُ فرمون ایدادِن، اطاعت نکنت.

یی خُب وارسی بکنیم. موکِعی اَ شائول شوخواس که به جنگ بره، اُ پا به زمین اینکوتی ئو اینگو: «به هیچ عنوان مِه اِی کار انجوم نادَم!». رفتاری که بِشتِه مردم اُ ئو تمرد حساب اَکنن. اُ فرمون نادیده اینگه ئو به خو وا امور شخصی مشغول اینکه. اگه ایطو هستَه، بِشتِه مردم فکر شاکه که: «اُ تُو کضاوت اشتباه ایکردِن؛ به چه که اطاعت ئو تُو اولویت کرار ایندادن». ولی تعداد کمی اَ کلمه «تمرد» بِی رفتار اُ استفاده اَکنن.

ایطوکا، بِشتِه مردم تأیید اَکنن که اُ وا انجوم ۹۹.۹۹ درصد اَ وظیفِی، خُب عمل ایکردِن، ولی تعداد کمی، اقدامات اُ ئو تمرد اَگن. اگه ما جای شائول هستریم ئو ایطو مجازاتی ئو دریافت ماکه، چَن نُفر اَ ما اعتراض ماکه: «بی‌خیال، منطکی باش! به چه جای قدردونی اَ تمونِ کارویی که انجوم اومدادن، ایگک رو کاروی کوچکی که انجوم اُمندادِن، تمرکز ادکردن؟!». وا توجه به اِی کضیه، اَبوت به اِی نتیجه برسی که: اطاعتِ تگرین کامل، اصلاً اطاعت وا حساب نابوت.

یی بیگینیم که به چه اَ ایطو کلمه‌ئوی تندی استفاده بودِن. اَوِل اِی که تُو اُ روزون، اگه شما پادشاهی هستریِ که سرزمین دِگه ای ئو فتح تاکه، زنده ایگفتِن پادشاه اُ کشور، مثه وا داشتن یه غنیمت زنده تُو قصرتُن ئو یادآوری دایومی اَ گپی راهبری شما هستَه؛ نه فکه بِی خوتو بلکه بِی همی کسویی که داخل قصر شما شابو.

دئوم، به چه اَ بهترین حیونو چشم‌پوشی بکنیم؟ کبل اَ جواب دادن، بوالی کمی اُ ئو پیچیده‌ته بکنیم. شائول اجازه ایدا تا بهترین حیونو اهلی ئو بِی هدیه دادن

وا خداوند معاف بکنن. به جواب به سموئیل نبی توجه بکنی: «سریازُ اُشُ ئو اَ عمالیقیا شوگفتن ئو بهترین کهرون ئو گائون ئو زنده نگا شوکه تا بِی یهوه خدایت کربونی بکنن، ولی به بکیه وا نابودی کامل مودادِن. (اوِل سموئیل ۱۵:۱۵). به چه اُ ایی کار انجوم ایدا؟ مگه ممکنن بِی جلب رضایت کومش ایی کار ئو انجوم داده بَشِت؟ کومی که خداوند ئو به رسمیت اَشناسه. به دید سریازُ، رهبرون ئو مردم فکر بکنی. وا احتمال زیاد اُشُ به همدگه شاگو: «ما ایطو پادشاه خداپرستی موهه. اُ دایُم خداوند تُو اولویت کرار اَدِت. اُ بهترینا ئو وا خدا تکدیم اَکُنت!». مردم شنادونست که فرمون اصلی ایی هستَه که همه‌چیز نابود بکنن. در اصل، شائول شهرت خو ئو حتمی شَکِه. انگیزه رفتار اُ ترس اَ آدمیزاد هستَه. ها نه، شائول احساس ناامنی شَکِه.

تُو دنیای اَمرو، خیلیو اَ آدموی بِی کسویی که احساس ناامنی اَکنن، دلسوزی اَکنن. وا ایی حال، اُچه تُو پسِ ناامنی زفتن، میل ما به پذیرفته بودِن، دوست داشتن یا حرمت، حتا وا کیمت نافرمونین. ما ناتونیم درک بکنیم که چِگَک اَ طریق خالک خو، کبول بودیم ئو دوست‌داشتنی. ناامنی بایَه مثه یه تله خطرناک شناخته بَشِت.

شائول واخاطر نبود ترس مُکدس، فرمون ئو کامل انجوم ایندا. یی به مثل عیسا بر اَگردیم. اُ وا طردشده ای، شرم، نفرت، مخالفت طاقت‌فرسا، ضرب ئو شتم فیزیکی ئو وا صلیب بودِن سهمناکی رو وا رو هستَه. موکِعی نگهبُن معبد بِی دستگیری اُ هوند، شاگردوش تکلا شوکه جلو ایی کار ئو بگِرَن ئو اَ عیسا واساری بکنن. وا ایی حال، جواب اُ ایی هستَه:

> « گمُن اَکُنی ناتونُم اَ بَبِ آسَمُنی خو بُخوام که تو یه لحظه بِشتِه اَ دوازده تا لشکر فرشته به کمک مه بفرسته؟ ولی اُ موکَع چطو نوشته‌ئُوی مقدّس بایه اَنجُم بَشِت که اَگِت بایه ایی اِتفاک بِکِت؟ (متا ۲۶: ۵۳-۵۴)

اطاعت کامل بِی عیسا خیله مهم هستَه.

تُو دبیرستان، مِه ایموندار نهستروم، ولی عکسی تُو رخکن ما هستَه که مِئو مجذوب خو شَکِه. هر رو پسین بعد اَ تمرین بسکتبال اُ ئو مَدی. یه ورزشکار نِشتَه ئو سری ئو زیر کردونده ئو شَگو: «تسلیم بودم!». تُو زیر اُ، یه تصویر اَ عیسا رو صلیب هستَه که شَگو: «تسلیم نبودم!»

اِی عکس، اثر زیادی رو مِه غیرایموندار ایناها. حالا که اَدونوم عیسا شَتونست اَ اُ رفتار سهمناک ئو مُردِن وحشیانه دوری بکنت، ولی ترجیح ایدا وا اطاعت خو ادامه هاده تا سرآخِر بتونه بگِت: «تمونِ بو»، لیاکت خیله بِشته ای وازَم ایشَه. اُ الگویی بِی مان تا کامل اطاعت بکنیم، تا اُچه ئو که خدا وازمو اَسپره، به پایون برسونیم.

حالا اَتونیم فرمونوی عیسا وا شاگردوش ئو غایه ای که اُشُ پِی افزایش ایمونشو هسترِن، بهته درک بکنیم:

> «پَ، شما هم وختی اُچه بهتو فرمون شودادن، انجوم هادِین، بگین: خزمتکارویی بی‌منتیم ئو فکه انجوم وظیفه موکردِن» (لوقا ۱۰:۱۷)

حالا کلمه «اُچه بهتو فرمون شودادن» معنی کاملاً تازه یی به خو اَگِنت. یی دایُم تا به پایون اطاعت اَکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «[ابداً تسلیم نبین] بِی چِهمِمُ به عیسی بَشِت که بانی و کامل کننده ایمُنِمُن، همو عیسی که وا خاطر اُ شادیی که جلو روش ناهادَه بودَه، صلیبُ تحمل ایکه و ننگ اُ رو کوچک ایکه و حالا وا دَس راست تخت خدا نِشتِن. به اُ فکر بُکنی که ایطو دشمنیُ که اَ طَرَه گناهکارُن به ضدّ خوشَ، تحمل ایکه، تا شما شَهمات یا دلسرد نِبین » (عبرانیون ۱۲: ۲-۳)

نکته: اطاعت تگریین کامل، اصلاً اطاعت وا حساب نابوت. عیسا الگویی بِی ما کرار ایدا تا کامل هر اُچه ئو که خدا وازمو اَسپره، به پایون برسُنیم.

فکر: یعنی مِه اَ کلوم خدا اطاعت اومکردِن؟ یعنی اُمواشت که مشغله‌ا، لذت‌ا، مقاومت‌ا، نبود تایید بکیه یا هر ناملایمتی دِگه ای باعث بَشِت که ول بکنوم ئو اُ ئو به آخر نرسونم؟ چطوکا اِتونوم اِی مساله ئو تغییر هادَم؟

دعا: ای بَپ آسمنی، خواهشن مِئو ببخش که اطاعت اَ اُچه وازم ایگفتن ئو

شروع اومکه، ولی وا نادیده گفتِن اُ یا تغییر عکیده‌ام واخاطر اِی که منفعتی وازَم اینهستَه، فرمون تو ئو به پایون اُمنرسوند. اَ اِی عدمِ ترس مُکدس توبه اَکنوم و اَ تو طلب بخشش اَکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین!

اعتراف: گُزین اَکنوم که اَکلوم خدا، تا آخِر اطاعت بکنوم.

موکِعی مردم دِگه اَ خدا ناتِرسَن،
بی‌شَک کانونوی اُئو زیر پا اَنوسَ.
موکِعی ترس خدا اَ میون برِت،
ترس مانع عاکبت اُ نَن.

– اِی. دبلیو. توزر

۲۸| چطوکا وجدان‌مو کور اِبوت

هموطو که تُو فصل کبل ذکر بو، نشونه‌آ اولیه اَ دَس دادن ترس مُکدس، نامحسوس ئو نرم هستن؛ ایگک نرم که کافین کمی بِشتِه رو اِی نکته مهم تمرکز بکنیم ئو اُ ئو توضیح هادیم. تا الان غایهٔ انجوم یه کار شک برانگیز، وا هشدار درونی رو وا رو بودِین؟ بِشتِه مردم اَدونن که اِی هشدار وجدان مان که اَ ما واساری اَکُنت، ولی اُچه خیلیو درک ناکنن، ایین که کدرت وجدان ما اِتون عوض بکُنت.

وجدان ما یه هدیه ای اَ طرَه خدان که ابداً نبایه اُ ئو ساده بگیری. اِی، کِسمتی جدایی‌ناپذیر اَ گلب مان؛ حساسیت اُ وا ترس مُکدس تکویت اِبوت ئو برعکس، وا نبود اُکمرنگ اِبوت. وازمو هشدار شودادن: «دل خو ئو وا واساری تمونِ نگه بکن، به چه که سرچهمه امور حیاتین» (مثلون ۴:۲۳).

موکِعی اولوی سی سالگی هستروم، یه روز یه تا اَ خادموی سرشناس اَ مِه ایخواست تا وا اُ چاشت بخاروم. تُو طول خوراک خاردن، اُ ایپرسی: «جان، چطوکا اِتونوم مثه خیلیو اَ رهبرون دِگه سقوط نکنوم؟»

نِزیک هستَه خوراک وا خُلکوم بپره ئو خفه بشم، به چه اُ ایطو سوالی اَ مِه ایپرسی؟ مِه نوخواسته هستروم ئو اُ بِشتِه اَ مدت زمونی که مِه نجات پیدا اُمکرده، خذمت اومکردَه. ولی جای اِی که اَ اِی سوال دوری بکنوم، وا درون خو نگا اومکه

ئو آستکا اومپرسی: روح القدس، چه جوابی به اُ هادم؟

تگرین فورنی اُمشنوت که روح خدا ایگو: «وا اُ بگه که اَ وجدان خو مثه دارایی وا ارزش واساری بکُنت!».

اُچه ئو که اُمشنوت به زبون اوموا، اُغایه وایه گیر کلمه ئویی اَ جُنوم به ایی طور روون بو: «فرصت‌وی خاصی به تو داده اِبوت، ولی تُو وجودت اَدونی که تُو تفاوت وا راستین، مشکل ایشَه، شک برانگیزن یا اِتون به بکیه ضرر برسونِن. به وجدان خو گوش هاده؛ اَ هشدارِ اُ دوری مکن! اگه اُ ئو نادیده بگیری، حساسیت خو ئو بِی خدا اَ دَس اَدِی.»

تُو روزوی بعد متوجه بودم «وجدان» چن دُفه تُو کتاب‌مقدس هُندِن، که کبلن اُ ئو مَنادونست. تگرین فَکه سی دُفَه تُو عهد جدید هُندِن. پولس به تیموتائوس اَنویسه:

> «وا ایمون ئو وجدانی پاک بُبی، به چه که غُراب ایمون بعضیو وا زیر پا ناهادِن اُشُ تُو هم اشکخته ن» (اوِل تیموتائوس ۱:۱۹)

غُراب ایمون اِشکخته موضوعی ساده نَن. چاشت خاردن وا خادمی که گپته اَ مِه هستَه، چهمونوم ئو به وا ارزش بودن بیانیه پولس واز ایکِه ئو تایید ایکه که به چه خیلیو اَ آدموی، کارون ئو به خُبی وا پایون نارسونن.

ایی که کتاب‌مقدس وازمو توصیه اَکُنت که وجدان خو ئو پاک بگناریم، وا ایی معنین که وجدان ما اَوِل تُو شرایطُن خوبی کرار ایشَه؛ به چه که خون عیسا وجدان ما ئو پاک ئو طاهر اَکُنت (اوِل تیموتائوس ۹:۳؛ عبرانیون ۹: ۹-۱۴) ئو ایی یه تا اَ مزیتوی گپ تولد دومرتوبَن. ارمیای نبی دربارَ وجدان ما گپونِ اَزنت که گاهی اشتباه به کار اَرِت. اُ اَگِت: «دل اَ همه‌چیز گول زنک ته ن، ئو خیله مریض؛ کِن که اُ ئو بشناسه» (اِرمیا ۹:۱۷). اُ دربارَ کسویی گپ نازنت که اَ نو زاده بودَن؛ یعنی وا سرشتی نو ئو مثه عیسا بازآفرینی بودَن؛ به چه که مردم عهد عتیک دلی تازه شونهه. ولی خدا به اُشُ وعده ایدادَه: «دلی تازه بهتو اَدم ئو روحی تازه تُو وجودتو ایناها» (حزقیال ۲۶:۳۶). ایی اتفاک زمونی اَکِت که عیسا طبیعت ما ئو بازخرید اَکُنت ئو طبیعت خو ئو وازمو اَده.

واخاطر معجزه تبدیل بودِن به یه آدم کاملاً نو در مسیح، ما وجدان کابل

اعتمادی موهه. چالشی که ایشَه، پاک نگه کردِن اُ ن. پَ حالا بایَه بپرسیم که چطوکا وجدان‌مو ئو ساحار آکنیم؟ فسادِ کامل تُو یه لَظه اتفاک ناکِت، بلکه بِشتِه اوقات وا مسائل کوچِک شروع اِبوت ئو سرآخِر، اگه به اُ رسیدگی نبوت، به یه غُراب غرک‌بوده تبدیل اِبوت. یعکوب آنویسه:

«کنندهٔ کلوم بشین، نه فَکه شنونده اُ؛ به خو گول مدِی»
(یعکوب ۲۲:۱)

ایجا دومرتوبَ وا مفهوم اطاعت رو وا رو آبیم. ما کامل دربارَ جنبه‌های ترس مُکدس گپ مازه -که شامل اطاعت فورنی ئو کاملن، حتا اگه منطکی نبشت، یا منفعت نمایونی اینین، یا دردناک بَشِت. کسی که ایطوکا کدم آزنت، ناتون به خو گول بزنت.

یی کمی چُپ بزنیم ئو مطمئن بُبیم که تأثیر ایی کضیه اَ بین نرفتن. مطمئناً ممکنن که کومودون، حتا رفیکون نِزیک و خانواده ئو گول هادیم، ولی گول دادن خومو موضوع دِگه این. در اصل، موکِعی ما نافرمونی آکنیم، به خومو گول آزنیم. ما حفاظ حکیکت لهوز آکنیم ئو حس راهبری اخلاکی مو به خطر اَکِت ئو اَ خطرویی که تُو اُ کرار موهه، کمته آگه هستیم.

یی یه مثل فرضی اَ ایی رویه ارائه هادیم. یعنی تا الان وا کسی تهمت توزدِن؟ شانَم یه دیکَه که ایی کار ئو انجوم تودا، احساس توکه که یه چاکو وا اُشکُمِتو آزنیم؛ ایی صدای وجدان شمان. امید اومه که بهش گوش تودادن، توبه توکردِن ئو فورنی اُچه ئو که توگفتِن اصلاح توکردِن. وا ایی حال، اُچه گاهی اتفاک اَکِت ایین که ما رفتار خو ئو توجیه آکنیم. استدلال بعدی ممکنن چیزی مثه ایی بَشِت: اُچه که اومگو درستِن! متاسفانه، استدلال اشتباه ما چیره اِبوت، ئو ما به گپ خو آچسبیم؛ همیطو که هشدار درونی ئو نادیده آگیریم. ایی در حالین که ما رویه ساحار کردِن خو ئو شُرو موکردِن؛ یطور که حساسیت وجدان ما لهوز بودن.

دُفَه دِگه که وا ضد کسی گپ ازنیم، یه چاکو نَن که به اُشکم‌مو برخورد آکنت. ایی دُفَه یه پنجروک کایوم جائوی داخلی خو احساس آکنیم. وجدان ما دومرتوبَ گپ ایکردِن، ولی ایی دُفَه، صداش کمته کابل تشخیصن. حالا درگیری درونی کدِ کبل شدید نَن ئو راحت‌ته آتونیم هشدار ئو نادیده بگیریم و رفتار خو ئو توجیه

بکنیم. وا اِی حال، ما گلب خو بِشتِه ساحار موکردِن ئو حساسیت وجدانمو بِشتِه اَکبل کاهش پیدا ایکردن.

موکِعی دومرتوبَ وا ضد کسی گپ ازنیم، دِگه احساس فشار ئو گرونی ناکنیم؛ حالا فَکه یه احساس عبوری مثه سوزن سوزن بودِنن که وا سختی کابل تشخیصن. بِی توجیه رفتار خو، نیازی به کانع کردِن خومو مونی، به چه که صدای وجدان ما خیله آرومن. توجیه رفتارمو راحت ته ن. حساسیت وجدان ما دومرتوبَ کم ابوت.

سرآخِر، دِگه هیچ احساسی مونی. وجدان ما کور بودِن. بی‌احساس بودِیم ئو حس تشخیص خو اَ دَس مودادن. حالا بدون هیچ راهنمای اخلاکی هستیم ئو غُراب ایمون ما غرک اِبودن. در اصل، به خومو گول ازدیم.

وا یه توبه ساده، یعنی تغییر کامل گلب ئو فکر ناتونیم اَ همه ایشو جلوگیری بکنیم ئو اِی کار زمونی اتفاک اَکِت که کبول بکنیم حکمت ما بیخودن ئو حکمت خدا ئو کایوم تُو کچک بگیریم. «هر که نافرمونی خو زفت بکن، موفک نابوت، ولی هر که اُشُ ئو اعتراف بکُنت ئو ترک بکُنت، رحمت پیدا اکنت» (مثلون ۱۳:۲۸)

رحمت و زندگی ابدی دوبارکاِی اِتون تُو هر مرحله اَ اِی روند بکِت، ولی نبود ترس مُکدس، باعث تاخیر در جواب ما اِبوت. ما قمار اَکنیم؛ به چه که گلب ما کم کم نسبت به باوروی وجدانمو بی‌حس‌ته اِبوت. ولی آدموی عاکل دائِم وا توبه کردِن وا شتاب به هشداروی وجدانشو جواب اَدَن؛ اُشُ اَدونن که معطلی خطرناکن.

آدموی زیادی چه تُو کتاب‌مقدس ئو چه تُو دورهٔ ما هستن که تُو گوش دادن وا صدای وجدان خو معطل شوکه. اِی مساله ئو اَبوت وا گُازی رولت روسی مکایسه بکنی. ممکنن شما اَ غرک بودِن غُراب فرار بکنی، ولی چطوکا متوجه اِبین که احساس خو اَ دَس تودادن ئو بی‌حس بودِین؟ هیچ صدایی وجود اینین که هشدار هاده: «اگه یه دُفَه دِگه مِئو نادیده بگیری، ساکت اَبوم!» پولس ناراحت بو که:

> «ولی روح، واضح اَگِت که زمونوی آخِر، بعضیو اَ ایمون روگردون بودن، اَ روحوی اَ را به در کننده ئو تعلیموی زارون دمباله روی اَکنن. اِی تعلیمو ئو دُرومُشو ئو ریاکاروِی آتارن که وجدانشو بی‌حس بودن» (اوِل تیموتائوس ۴: ۱-۲)

موکِعی پوست آدمیزاد وا آهن داغ سوزونده بَشِت، تمونِ احساس خو اَ دَس اَدِت؛ وجدان ما هم همیطوکان. ما هم خومو خلاف اُچه واکعا هستیم، بدون هیچ باور ئو اعتکادی نشون اَدِیم. ایی همو چیزین که دربارَ حنانیا، سفیره، پادشاه شائول ئو خیلیو دِگه کَفت.

نتیجه دگهٔ سوختن، ایین که همه‌چیز ئو تُو خو حبس اَکُنت. اگه گوشت ئو تُو حرارت بالا کباب بکنی، هُو اُ درون گوشت حفظ اِبوت. پولس اَنویسه: «در مسیح راست اَگم، نه درو، ئو وجدونوم اَ طریق روح‌القدس به مه گواهِن» (رومیان ۹:۱).

اگه وجدان ایمونداری بسوزه، اُ دِگه ناتون وا روح‌القدس ارتباط برکرار بکُنت. گواهی اُ ناتون به روح ما بِرست، همو طور که هُو گوشت ناتون اَگوشت در بَشِت. اُشُ حالا بدون سیستمِ راهبر زندگی ئو راهوشو ویرونین.

سرآخر، به چَن گفته پولس توجه بکنی: «کاکائون مِه تا اَمرو وا وجدانی پاک تُو حضور خدا زندگی اومکردِن» (اعمال ۱:۲۳) ئو «سخت تکلا اَکنوم تا بِی خدا ئو مردم وا وجدانی پاک زندگی بکنوم» (اعمال ۱۶:۲۴). سرآخر، یی وا جد اَ گلب خو واساری اَکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «یی وا خلوص نیت کلبی ئو اطمینون کاملِ ایمون وا محضر خدا نِزیک بُبیم، همیطو که دلومو اَ هر احساس تقصیر پاک اَکنیم ئو بدنومو وا هُوِ پاک شوشته بودِن» (عبرانیون ۲۲:۱۰)

نکته: وضوح ئو کدرتِ وجدان ما کابل تغییرِن. حساسیت ما وا ترس مُکدس تکویت اِبوت ئو برعکس، وا نبود اُ کمرنگ اِبوت.

فکر: وجدان ما وا خون عیسای مسیح پاک بودِن. چه تمرین روحانی اِتونوم انجوم هادَم تا وجدونوم پاک بمونه؟

دعا: ای بَپ آسمنی، بِی تمونِ زمانویی که نسبت به وجدونوم بی‌توجه بودن ئو خلاف اُ عمل اومکردِن، مِئو ببخشش. متاسفم که وا جد اَ وجدونوم

واساری اُمنکه. حالا توبه آکنوم ئو اَ تو طلب بخشش آکنوم. خواهشن مِئو وا خون عیسا پاک بُکن. وجدانی پاک ئو وا درون مِه بربگردون؛ وجدانی که وا صدای تو ئو راهبری تو حساس بَشِت. باشتا که تُو همه چیز اَ تو اطاعت بکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: وا دکت اَ گلبوم واساری آکنوم ئو وا صدای وجدونوم ئو راهبری اُ حساس اَبوم.

صمیمیت وا
خداوند

هفته پنجم

جِدا اَ ایِ که شرایطُن چِگَک سخت بَشِت،
ترجیح اَدَم به هر کیمتی صدای خدا ئو
شخصن بشنوم،
تا ایِ که مجبور بشوم دایُم وا یه شکل
غیرمستکیم صداش بشنوم.

– جوی داوسون

۲۹| اُجا که صمیمیت شُرو اِبوت

هموطو که ترس مُکدس در ما طبکِ درک بِشته ای که اَ جلال خدا موهه رشد اَکُنت، انگیزه‌ئومون ئو هم پاک اَکُنت، ما ئو اَ ترس اَ آدم رها اَکُنت ئو قدوسیت واکعی ئو تُو زندگیمو درست اَکُنت. ظهور ترس مُکدس، اطاعت فورنی ئو کامل اَ خدا ئو درست اَکُنت؛ بدون توجه وا ایی که دلیل یا منفعتی تُو ایی کار بودِن، یا کیمت اُ دردناک بَشِت.

وا ایی علم، حالا اَتونیم وا بحث خو درباره مزیتوی ایی هدیه خاص توجه بکنیم ئو تُو ایی کسمت رو اُچه که بِی‌شَک گپترین برتری اُن، تمرکز بکنیم: صمیمیت وا خدا.

کلمه «یه دل یه جون» اَ دو کلمه لاتین گِفتَه بودِن intus :وا معنی «درون» ئو intimus وا معنی «کاملا محرمانه». وا ترکیب ایی دو کلمه، به کلمه «رازوی درونی» اَرسیم که تصویر خیله خُبی اَ صمیمیت ارایه اَدِت؛ کلمه ای که بِی توصیف ارتباط محبت‌آمیز میون دو رفیک صمیمی در سطحی خیله عمیک اَ یه آشنایی معمولی وا کسی که اُ ئو ملاکات توکردِن ئو تا حدودی اُ ئو اَشناسی، استفاده اِبوت.

صمیمیت، یه راه دو طرفه ن. هر دو طره بایَه اَ عمیک‌ته خواسته‌ئو ئو فکرو همدگه آگه بَشَن. دربارَ صمیمیت وا خدا، یی هم اَ دید خدا و هم اَ دید خو یه نظری بکردونیم؛ اَوِل وا خداوند شروع بکنیم. داوود اَنویسه:

«خداوندا تو مِئو امتحان ادکردِن ئو ششناختن» (مزمور ۱:۱۳۹)

کلمه «امتحان ادکردِن» اَکلمه عبری haqar به معنی «کاوش کردِن، جستجو کردِن، پیدا کردِن» گِفتَه بودِن ئو وا خُبی توصیف اَکُنت که بِی داخل بودِن وا یه رابطه یه دل یه جون وا کسی چه چیزی کافین زمون ئو تکلایی که نه‌فکه طاکت‌فرسا نَن، بلکه دلچسب همن ئو بِی پی بردن جوهل فکرو ئو راهوی طره مکابل داده اِبوت.

مِه ایی کیف ئو سرِ هیشمون وا لیزا وا دَس اوموارِدِن. اُ اولو که زناشو موکه، مِه خیلیو اَ آمالو آرزو، لذت‌ا، چیزوی مورد علاکه، چیزوی که اُ دوست اینهستَه ئو حتا چیزوی که اَ اُشُ بدش شَهوند ئو مَنشناخت. بِی شناختن ایی فکرو ئو رفتاروی درونی، زمون ئو تکلّا فکری، عاطفی ئو فیزیکی تمرکز ایکه کافی هستَه که مِه اَ انجوم اوشو کیف مَکه. وا طور ساده، بِی رشد صمیمیت وا همسرتو، تکلّا تمرکز ایکه فکری، عاطفی ئو فیزیکی کافین.

کلمه بعدی که تُو آیه بالا مورد توجه ن، کلمه «شناخت»ن که معادل کلمه عبریyada است. تُو عهد عتیک، ایی کلمه بِشتِه بِی انتکال صمیمیت استفاده بودِن. تُو پیدایش ۱:۴ اَخوانیم: «آدم زن خو حوا ئو ششناخت (yada) ئو اُ اُشکمی بو». روح‌القدس اَ yada بِی نشون دادن رابطه نزیک که دو آدم اَتونن تُو ایی زندگی شوبَشِت، استفاده اَکُنت. در واکع، داوود اَگِت: «ای خداوند، تو مِئو عمیقا تشناختن».

داوود اَ هر دو کلمه haqar ئو yada استفاده اَکُنت تا وازمو تصویر زنده‌ای اَ خدا که موکع پی جوری ئو یافتن آمالو آرزو ئو راهوی درونی کسویین که شَوات به اُشُ نِزیک بَشِت، هاده. وا یه نظری وا رابطه مِئو لیزا، حالا بعد اَ چن سال گذروندِنِ وَخت وا همدگه، چیزوی بِشته ای درباره اُ اَدونوم. مِه نه‌فکه خواسته‌هوی درونی اُ ئو، هموطو که بالاته ذکر بو اَدونوم، بلکه روزمرگی زندگی اُ، ایی که چطوکا به شرایطُن خاص عکس العمل نشون اَدِت، اَ چه چیزی بِی اوقات بیکاری کیف اَبره، رو چه چیزی دوست ایشَه کار بکُنت ئو هم اَدونوم. ایطوکا داوود توضیح اَدِت:

> «تو اَ نِشتن ئو پا بودنوم واخبری، ئو فکروم ئو اَ دور اَدونی. تو راه رفتن ئو خوافتنوم ئو سبک سنگین ادکردن، ئو وا همه راه‌ئوم آشنایی. حتا کبل اَ اُ که گپی رو زبونوم اَتات، تو، ای خداوند کاملا اَ اُ واخبری» (مزمور ۱۳۹: ۲-۴)

خداوند بالاته اَ درک ما، اَ جزئیات خصوصی ما آگه ن. اُ به وسیله haqar تکلّا ایکِه تا داوود ئو کاوش، جستجو ئو پیدا بکُنت ئو همه کار ئو یطور مثه هم وا هر یه اَ ما هم انجوم اَدِت، ولی در سطحی خیله گپته اَ اُچه مِه تُو چِل سال کَبل وا لیزا انجوم اومدادن. در واکع، فکه چَن آیه بعد، ما وا گپونِ عجیب غریبی اَرسیم که اَگِت فکرو خداوند به هر یه اَ ما مثه یه آدم، اَ تمونِ دونه ئوی ریـغ بِشتِه‌ن (آیه ۱۸). اگه مِه تُو طول چِل سال کَبل، هر دوازده ثانیه یه دُفَه دربارَ علاکه ئون، رفتارون، آمالو آرزو ئو چیزوی که لیزا دوست اینین، فکر مَکه ئو به هر فکر یه دونه ریـغ اختصاص مَدا، کمته اَ یه باکس جوتی ریـغ شِبو! فکرو خدا به هر یه اَ ما بِشتِه اَ تمونِ دونه ئوی ریـغ رو کره زمینن، ئو اُ ابداً بزرگ نمایی ناکنت، به چه که بزرگ نمایی یه دروغن، ئو غیرممکنن که خدا درو بگِت. واکعن عجیب‌غریبن! یعنی حالا اَتونین بفهمی که شوک خدا بِی شناخت همه جانبه ما چِککن؟

اُ خیلی مایلن وا هر یه اَ ما یه دل یه جون بَشِت. وا ایی حال بوالی تکرار بکنوم که صمیمیت واکعی که اَ شناخت هر دو طره اَ همدگه ن، نه فَکه یه تا. هموطو که اُ جوهل فکرو ما ئو پی جوری اَکُنت، ما هم بایَه اَ رو شوک بِی درست کردن صمیمیت واکعی وا اُ بَشیم. موسا ایی درجه اَ رابطه ئو طلب ایکردِن ئو اَگِت:

> «تو وازم اَگِی ایی کوم ئو بِبَر ولی ناگِی کِ ئو واکل مِه اَفرستی. اَگِی تو ئو به نوم اَشناسوم (yada) ئو تُو نظروم فیض ادگفتن. اگه تُو نظرت فیض اومگفتن، خواهش اومستن راهوی خو ئو وازم یاد هادِی تا تو ئو بشناسوم ئو همیطو تُو نظرت فیض بگروم ئو تُو نظر اِتبشِت که ایی مردم کوم توئن» (خروج ۳۳: ۱۲-۱۳)

خدا ما ئو فَکه مثه یه عدد میونِ خیل اَ مردم ناشناسه. اُ ما ئو مثه شخصی، آدمی ئو وا نوم اَشناسه. تُو آیه بالا اَگینیم که موسا ایی ئو دو طرفه شَوات؛ شوک اُ ایین که تُو شناخت خو اَ خدا بِشتِه جلو بره. اُ یه رابطه اَ ته دل شَوات - نه فکه خدا اُ ئو خیلی بشناسه، بلکه موسا هم خیلی خدا ئو بشناسه. پَ ما چطوکا؟ وازمو گفته بودن: «به خدا نِزیک بُبین، اُ هم بهتو نِزیک ابوت» (یعکوب ۴:۸)

وا اُچه که حالا دربارَ اُ بحث موکه، فکر اَکنوم حالا صدایی اَشنوی؛ یه غار که اَ گلب خدا اَتات ئو هر لَظه که رد ابو، شدید اِبوت: «به چه موکِعی اَتونی وا مِه صمیمی بُبی، دور اَمونی؟». در اصل وازمو ایی فهم شودادن که ایی ما هستیم که

میزون صمیمیت‌مو وا خدا ئو معیَن اَکنیم. بنوسی به زبون ساده‌ته بگم: شما معیَن اَکنین که چِگَک به خدا نِزیک یین نه خدا! پَ ترس اَ خداوند چطوکا تُو اِی کار نکش ایشَه؟ وازمو گفته بودِن:

«ترس خداوند شروعِ دانشِن» (مثلون ۷:۱)

دانش چِن؟ مگه نویسنده به علم پزشکی، علمی، تاریخی یا بکیه علوم دانشگاهی اشاره اَکُنت؟ خیلیو اَ دانشگائون ما وا اِی دانش پر بودَن، ولی ترس اَ خدا یَخو ایشَن یا اصلاً ترسی شونی. به دانش اجتماعی یا سیاسی اشاره ایشَه؟ نه، به چه که راهوی دنیا بِی خدا نادونین. به علم کتاب‌مقدس اشاره اَکُنت؟ ابداً، به چه که فریسیون کامل اُ ئو شاشناختن، ولی اَ خدا شُناترسی ئو اِی کار تُو نظر خداوند خیله بد هستَه. جواب ما تُو اِی کلمه‌ئوی پیدا اِبوت:

«ترس خداوند ئو درک اَکنی ئو به شناخت خدا دَس پیدا اَکنی» (مثلون ۵:۲)

کلمه شناخت اَ طریق فرهنگ لغات کتاب‌مقدس به معنی «اطلاعات درباره یه آدم وا تأکید کِوی به رابطه وا اُ آدم» نکل بودِن. فرهنگ لغات تفسیری کامل و اِی وازمو اَگِت که اِی کلمه به معنی «داشتن شناخت تجربی نِزیک اَ اُ [خدا] ن». یعنی اَگت: ترس خداوند شروعِ شناخت صمیمی اُن.

حکیکت ایین که ما حتا هنوزا شروع وا شناخت یه دل یه جون خدا مونکردِن، مگه اِی که اَ اُ بترسیم ئو اِی نکطه شروعن. اگه هر چیزی ئو در اَ نکطه شروع شُرو بکنیم ، ناتونیم اُ ئو کامل بکنیم. اگه مِه یه دوتا صد متری ئو ۵۰ متر جلوته اَ خط شروع بکنوم، ناتونوم تُو مسابکه شرکت بکنوم یا اُ ئو کامل بکنوم. تُو رابطه ما وا خدا هم فرخی ناکنت؛ بدون ترس مُکدس، ممکن نَن اُ ئو یه دل یه جون بشناسیم. اَکضا، اُ وازمو یه راه بِی شناخت یه دل یه جون خو ایدادِن، ولی یعنی ما اُ ئو کبول اَکنیم؟

وا یاد توبَشِت که وا ترس خداوند، اَ بدی یا شرارت دور اَبیم. وا اِی فهم، در نظر بگیری که عیسا درباره گرو زیادی اَ مردم اَ غیب اَگن که تُو روز کیامت شوک اَبن. اِی مردون ئو زنون اُ ئو خداوند خو اَخونن، ولی عیسا به اُشُ اَگت: «ابداً شما ئو

اُمنشناختن. اَ مِه دور بُبین، ای بدکارون» (متا ۲۳:۷). کلمه شناختن تُو زبون یونانی oginosko که معادل yada ن. عیسا به کسویی که ترس مُکدس شونی، آگت: «مِه ابداً شما ئو اَ نِزیک نشناختوم!». ایی مسأله گپین که تُو فصل بعد بهش اَپردازیم.

شخصی‌سازی

آیه: «ای دل مِه، اُ به تو ایگفتن: رو مِئو جُست بکن! ای خداوند، رو تو ئو جُس آکنوم» (مزمور ۸:۲۷)

نکته: صمیمیت واکعی که اَ شناخت هر دو طره اَ همدگه ن، نه فَکه یه طره.

فکر: به کسی که دوست توهه وا اُ بشین، فکر بکنی. بدون ایی که گپی بزنی، تا چِکک اَ فکرو ئو احساسوی درونی اُ واخبر ئو آگه یین؟ چِکَه آتونین عکس العمل اُ ئو تُو موکعوی متفاوت پیش‌بینی بکنی؟ اتفاکی ایی موارد ئو متوجه بودِین یا بِی جستجو ئو فکر دربارَ دوست نزیکتو زمون توگذروندِن؟ الان به ایی فکر بکنی که خداوند بهتو فکر اَکُنت ئو تعداد فکرو اُ نامحدودن. ایی مساله چه چیزی بهتو اَگِت؟ اگه درباره راهوی خدا ئو دل اُ بِشتِه اَ رفیکون نزیکتو فکر و جستجو تاکه، چه اتفاکی شَکفت؟

دعا: ای خداوند، اَدونوم که اَ گپترین دعوتی که تا الان دریافت اومکردِن، یعنی صمیمیت وا تو، غفلت اومکردِن. مِه به چیزوی زیادی اُمواشت که جلو وَخت گذاشتن بِی صمیمیت بِشتِه وا تو بَشِت. وا خاشی، تغییر ئو گُزین آکنوم. غایه ای که کتاب‌مقدس خو بخونی، دعا ئو فکر واز آکنوم، باشتا که تو ئو تُو سطحی عمیک‌ته ئو صمیمی‌ته بشناسوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: همو طو که عیسا گُزین ایکردِن مِئو بشناسه، مِه هم واصت آگیروم تا اُ ئو به طور عمیک بشناسوم.

«تیغار هر کَ یه راهن که تُو نظرش
درستِن، ولی عاکبت به مرگ اَرسه.»

ــ امثال ۱۶:۲۵

هفته پنجم - روز دئوم

۳۰| عیسایی متفاوت

بِی درک بهته یه موضوع، گاهی دیدن وا نکطه مکابل اُ چیزی که بِی ایی هستیم، کمک‌کننده ن. پَ، کبل اَ شروع بحثوی بِشتِه درباره صمیمیت وا خدا، بوالی اَوِل به نکطه مکابل اُ توجه بکنیم که تُو چیچکای زیر نشون شودادن.

مِه به تازگی داخل هاوایی بودروم تا تُو یه کنفرانس مربوط به رهبرون سخنرانی بکنوم. اتاک هتلم آماده نهسته، پَ اُجا بِی استراحت زیر چتری لُو حوضی پیدا اومکه. اتفاکن یه خانم تاجر که تُو کنفرانس دِگه ای شرکت شَکِه هم معطل اتاکی هستَه. ما گپ مُزه، ئو غایه ای که اُ متوجه بو مِه نویسنده ئو خادم مسیحی نَم، شروع به توضیح بِشتِه دربارَ رابطه خو وا عیسا ایکِه.

چَن دکیکه بِشتِه طول اینکشی تا اُ متوجه بو که خدا ئو ناشناسه. اُ اُچه ئو که باور ایشسته، وا خاطر جمع ذکر شَکِه، ولی دیدی وا دید کتاب‌مقدس، مطابقت زیادی اینهستَه. مِه تُو سکوت اَ روح‌القدس حکمت مواسته ئو چَن لَظه بعد، اُ نمایون ایکِه که چه بگم.

موکِعی گپی تمونِ بو، اومپرسی: «مگه آدمی ئو که اُ طره حوضی نِشتِن، اَگینی؟»

وا یه نظری متعجب تُو روبی (به احتمال زیاد واخاطر عوض بودن موضوع یَکهوبی) جواب ایدا: «ها نه، به چه؟!»

وا خاشی اومگو: «نوم اُ جیمن ئو اهل فِرزنو، کالیفرنیان. اُ وا یه رژیم غذایی سخت وگان زندگی اَکُنت. رویای اُ حضور تُو تیم واترپلو المپیک ایالات متحدَن. اُ

سه ساعت تُو رو هم تُو استخر ئو هم تُو باشگاه ورزش اَکُنت. سرگرمیوی اُ پیکِل بال، چتربازی ئو نقاشین. جیم وا اُ زن همو جا لُو جکوزی زناشو ایکردِن، نوم اُ «بث»ن ئو ده سال اَ اُ کوچک‌تەن!».

حالا اُ اَ ایی که مِه تا ایی حد جیم ئو اَشناسوم، کنجکاو بودن ئو ایپرسی: «یعنی اُ وا شما تُو کنفرانس شرکت اَکُنت؟»

فورنی جواب اومدا: نه.

کنجکاوته بو؛ «خب، اَکا جیم ئو ایی کک خُب اَشناسی؟»

اُغایه برگشتوم، تُو چهمونِ اُ نگا اومکه ئو اومگو: «مِه ابداً اُ ئو اومندیدِن!». کیافه ایی عوض بو ئو حالا محتاط هستَه، شاتَم حتا دلواپَس. شاتَم اَ خو شَپرسی که مگه مِه یه کارآگاه خصوصی، یا حتا یه مامور دولتی نَم؟

اجازه اومدا یه دیکَه آرومی بَشِت، اُغایه وا خاطر جمع اومگو: «ایی چیزین که دربارَ اُ باور اومه!»

کادر به گپ زدِن نهسته.

ادامه اومدا: «شما همی الان وا اعتماد به نفس زیادی دربارَ ایی که عیسا کِن گپ توزَه، ولی تگریین هر چیزی که دربارَ اُ توگو، نادرست هستَه. ایی خلاف اُچه کتاب‌مقدس یاد اَدِت ن. مِه ایی ئو اَدونوم، به چه که اُ ئو اَشناسوم.» گپ و گفت ما به گُزین اُ پایون پیدا ایکه، ولی اُ آشکارا متزلزل بودَه.

پولس رسول به کلیسایی که خیلی دوستش ایشسته، گپون عجیب غریبی ارائه اَدِت: «اگه کسی حدتو بیاد ئو شما ئو به عیسای دِگه ای جُلَ اُ که ما بهتو موعظه موکه، موعظه بکُنت[...] راحت تحملی اَکنین» (دئوم قرنتیان ۴:۱۱). اُ درباره خدای مختلفی گپ نازنت، بلکه اَ یه عیسای متفاوت گپ اَزنت. معلومِن که اُشُ به عیسا ایمون شوهه، ولی در واکع اُ ئو شُناشناخت. به چه؟ به چه که اوشو به هر چیزی که باب میلشو هستَه، اعتکاد شوهه ئو پَ وا عیسای واکعی غریبه هسترِن. ایی کار سختی نَن؛ خداوند نادیدنی ن، پَ شما اَتونین ماهیت اُ ئو یطور عوض هادِی که طبک میلتو بَشِت.

کوم اسرائیل هم همه کار ئو شوکه. خروج اَ مصر، نوعی نجات اَ دنیان. اَخوانیم که: «[همی] همو نوشیدنی روحانی ئو شوخا؛ به چه که اَ اُ شَغ روحانی شانوشی که اَ پِی شَهوند، ئو اُ شَغ مسیح هستَه. وا ایی همی، خدا اَ بِشتِه اوشو شادمن نهسته» (اوِل قرنتیان ۱۰: ۴-۵). دلایل زیادی ایشَه که خدا اَ اُشُ راضی نَن، ولی جملگی به

یه نکته اصلی خلاصه اِبوت: نافرمونی اُشُ اَکلوم خدا - نبود ترس مُکدس.

غایه ای که موسا به مدت چِل رو تُو کوه ن، هارون، رهبرِ اُ زمون اسرائیل، یه گسک طلایی اَسازه. ما وا نگا به ایی مساله غار اَزنیم: «ایی بت‌پرستین!» ها نه درستِن؛ ولی چیزی که خیلیو متوجه نین، ایین که هارون ئو همه مردم اَگسک مثه اِلوهیم [خدا یا خدائون] یاد اَکنن. ایی کلمه ۲۶۰۶ دُفَه تُو عهد عتیک پیدا ایکه بودِن. ایی کلمه اِتون به خدائون درومُش اشاره بکُنت، ولی نُه دُفَه اَ هر ده دُفَه به یهوه، خدای یگونه اشاره ایشَه. بِی مثل، ایی کلمه ۳۲ دُفَه تُو فصل اوِل پیدایش دیده بودِن. آیه اوِل کتاب‌مقدس اَگِت: «تُو شُرو، خدا آسمونو ئو زمین ئو خلک ایکه.»

ما به راحتی اَتونیم تأیید بکنیم که یعنی اُشُ اَگسک مثه اِلوهیم خدای متعال یاد اَکنن یا اِلوهیم، خدای درومُش. ثابت اُ هم وا اشاره هارون به گسک مثه یهوه پیدا ایکه اِبوت (خروج ۵:۳۲). ایی نوم مقدسِ خدای یگونه مان ئو ابداً تُو هیچ کجای کتاب‌مقدس مثه نوم خدای درومُش جُلَ ایجا استفاده نبودِن. هارون ئو قومش اَگسک مثه «نمرود»، «بَعل»، «اُزیریس» یا هر نوم خدای درومُش دِگه ای یاد ناکنن. اُشُ اعلام اَکنن: «ایشو هستن خدائون تو که تو ئو اَ سرزمین مصر صَرا شووا» (خروج ۴:۳۲، نقل‌قول نویسنده).

اُشُ چطوکا شاتونست تا ایی حد اَراه به در بَشَن؟ به چه اُشُ مثه موسا خدای زنده واکعی ئو ناشناسَن؟ اُشُ معجزئوی اُ ئو شودی؛ اُشُ ابر ئو ستون آتش اُ ئو دمبال شوکه. جواب پیچیده نَن. چَن ماه کبل، غایه ای که خداوند اَوِل بِی معرفی خو به کوه زیر هوند، اُشُ عقب‌نشینی شوکه ئو حدِ موسا غار زِدن: «تو خو نِزیک بره ئو هر اُچه ئو که یهوه خدای ما اَگِت، بشنو. اُغایه هر اُچه ئو که یهوه خدای ما به تو بگِت وازمو بگه، ئو ما مِشنوت، وا جا آتاریم» (تثنیه ۲۷:۵)

فَکه اِتونوم ناامیدی مطلق موسا ئو تصور بکنوم. اُ ناتون نبود میل اُشُ وا حضور خدا ئو درک بکُنت. ایی کار چطوکا امکان‌پذیر ن؟ موسا ایی دلواپسی ئو به حضور خداوند آتاره ئو انتظار ایشَه جوابی پیدا بکنت، ولی تگریبن مسلمن که جواب خدا موسا ئو بهت اَزنیم اَکُنت: «گپویی ئو که ایی کوم به تو شوگو اُمشنوت. اُچه شوگو خُبِن» (تثنیه ۲۸:۵).

موسا متعجب ن. یقین فکر اَکُنت: «صبر بُکن! اُشُ درست اَگن؟ بِی یه دُفَه ایی آدموی واکعن درست اَگن!». تصور اَکنوم که جواب اُ به خدا مثه ایی ن: «به چه

اُشُ ناتونن به حضور تو بیان ئو تو ئو به همو طوری که مِه اَشناسوم، وا طوری یه دل یه جون بشناسن؟» خدا جوابی آدِت که دردناک ن:

«کُشکه دایُم دلی مثه ایی شوهسته تا اَ مِه شاتِرسی» (تثنیه ۲۹:۵)

خدا اَ ایی مساله ناراحت بو، به چه که اگه اُشُ فَکه وا ترس مُکدس کدم شوسِیدِن، شاتونست به حضور اُ بیان ئو رابطه یه دل یه جون ئو تجربه بکنن. ایی کار در نوع خوش اُشُ ئو کادر شَساخت تا اطاعت بکنن ئو باعث شِبو بِی اُشُ ئو چک و چوکوش همه‌چیز خُب پیش بره. اُغایه خداوند ایی فرمون ئو وا موسا آدِت:

«بره ئو ایشُ ئو بگه تا به خیمه‌ئوی خو بربگردن. ولی تو خو ایجا حدِ مِه هروس تا تمونِ فرمونو ئو حکمو ئو کانونویی ئو که بایه به اُشُ یاد هادِی، به تو بگم» (تثنیه ۵: ۳۱-۳۲).

ایی اتفاک هم غمگین ئو هم هیجانین. اَوِل جنبه غمگین اُ ئو بررسی اَکنیم. تاریک‌ترین لَظه اسرائیل زمونی نهسته که گسک ئو شوساخت، یا زمونی که گزارشی اشتباه شودا که اُشُ ئو اَ سرزمین موعود دور ایگناشت. نه، بلکه تاریک‌ترین لَظه اُشُ ایی هستَه؛ خداوند اُشُ ئو اَ مصر (دنیا) صَرا ایوا تا اُشُ ئو حدِ خو شوا، بتونن اُ ئو هموطو که اُ اُشُ ئو شَشناخت، اَ نِزیک بشناسن. ولی اُشُ واخاطر نبود ترس مُکدس، اَ ایی فرصت چشم‌پوشی شوکه، ئو ایی تَهل ئو غمگینن!

اَ طرَه دِگه، ایی اتفاک بِی موسا هیجانی هستَه، به چه که اَ اُ دعوت بودَه تا حدِ خدا ووسته ئو گپون اُ ئو مستکیمن اَ لُوُم اُ بشنوِه. همیطو که مردم به خیمه‌ئوی خو برشاگشت، اُ به یه رابطه یه دل یه جون وا خدا دعوت بودَه.

زن تاجر لُو حوضی، عیسای دِگه ای ئو اعلام شَکِه، قرنتیان به عیسای دِگه ای خذمت شاکه، ئو اسرائیل، اَ خدای کادر مطلق دِگه ای دمباله روی شَکِه. مگه تُو همه ایشو یه الگو ئو رویت اَکنین؟ مگه ایی امکان ایشَه که ما خدایی به نوم عیسا خلک بکنیم، ولی واکعیتِ عیسایی ئو که تُو دَس راست خدای بَپ نِشتِن، نشناسیم. اُچه که ایی مسأله ئو بِشتِه نگران‌کننده اَکُنت، ایین که کوم اسرائیل ئو کلیسای قرنتس، کدرت آشکار ئو معجزئوی خداوند ئو تُو کبول دعائوشو تجربه شُکردَه.

حالا یی وا گرو گپ مردمی بر آگردیم که تُو داوری، عیسا ئو مثه خداوند خو اعلام آکنن، ولی طور ناراحت کننده ای اَ اُ همو عبارتی ئو آشنوون که خدا به موسا درباره اسرائیل ایگو: «اَ مِه دور بُبین!». بهتهن کلوم پیشگویانه عیسا درباره اُچه واکعن بِی ایی خیلِ جمعیت اتفاک آکِت ئو به دکت بررسی بکنیم. همو طور که اولوی ایی فصل ذکر بو، ایی مساله درک بهته ای اَ اهمیت ترس مُکدس در رابطه وا صمیمیت وا خداوند ئو خالکمون اَدِت. تُو فصل بعد ایی کار ئو انجوم اَدیم.

شخصی‌سازی

آیه: به وسیله اُ نجات پیدا آکنین، وا شرط اُ که کلومی ئو که بهتو بشارت اومدا، کایوم بگناری توهه. وگرنه، بیخود ایمون تواردن» (اوِل قرنتیان ۲:۱۵)

نکته: ممکنن وا تمونِ وجود به کسی یا چیزی که درست نَن، باور توبَشِت.

فکر: چطوکا اِتونوم مطمئن بشم که به عیسای واکعی ایمون اومه، نه یه نسخه الکی اَ اُ؟ یعنی به ایی دلیل که رهبرون دینیم درباره اُ یاد اَدَن، اِتونوم مطمئن بشوم؟ ولی توجه توبَشِت، یعنی هارون هم اسرائیل ئو یاد ایندا ئو اُشُ ئو راهبری اینکه؟ یعنی اِتونوم واخاطر خوندن کتاب‌مقدس به ایی مساله خاطر جمع اومبَشِت؟ توجه توبَشِت، یعنی فریسیون هم همی کار ئو شونکه؟ چطوکا اِتونوم ایی مساله ئو بدونوم؟

دعا: ای بَپ، در نوم عیسا، اَ تو مَوا که نه فکه حکیکت ئو بشناسوم، بلکه حکیکت ئو دوست اومبَشِت. مِه گزین آکنوم که کلوم زنده تو ئو مثه مرجع سر آخری تُو کچک بگروم ئو اَ اُ اطاعت بکنوم، شَوات اُ ئو درک بکنوم یا نه. وا ایی کار، وعده تو ئو اومه که گول ناخاروم. هموطو که مِه کلوم تو ئو آخونوم ئو اطاعت آکنوم، باشتا که کلوم تو هم مِئو بخونی ئو وازَم نمایون بکُنت که مِه کِئَم ئو خداوندم عیسا کِن. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه گُزین آکنوم به کلوم خدا ایمون اومبَشِت، بدون ایکه اُ ئو درک بکنوم یا نه.

«تمونِ روز دَسونوم ئو دراز اومکه وا طرَه
کومی سرکش،
که تُو راهوی نادرست کدم اَسَن.»

ــ اشعیا ۶۵:۲

۳۱| تو ئو ناشناسوم

اگه جملگی ما به نکطه مکابل «صمیمیت وا خدا» نگا بکنیم، اُ ئو بِشتِه درک بکنیم ئو لیاکت والاتری بِی اُ قائل اَبیم. موضوع ما تُو فصل کَبل ئو همیطوَم تُو اِی فصل، یه واکعیت سخت ن. وا اِی حال، هشداروی کتاب‌مقدس درباره بحث ما در واکع کادوئویی اَ جنس محبت ئو واساری اَ طره بَپ مهربونمو ن. کلوم عیسا، ترس مقدسی ئو در ما درست اَکُنت که ما ئو تا آخِر به خداوند زندگی ابدی نِزیک نگه بکن.

کتاب‌مقدس واضح هشدار اَدِت که تُو روزوی آخر انجیلی اعلام اِبوت ئو زیاد پذیرفته اِبوت که نجاتی درومُش ئو خالی اَ الوهیت ارائه اَدِت. یعنی، رابطه بدون تعهد ئو بدونِ اطاعتِ بِی‌قیدوشرط اَ کلوم عیسا ارائه اَدِت که تُو تفاوت وا ترس مُکدسن ئو یه عیسای خود ساخته ئو به وجود آتاره ئو هیچ تفاوتی وا چیزی که پولس خیلیو اَ قرنتیان ئو بهش متهم شَکِه، اینین.

بعد اَ اِی که پولس وا اِی «ایموندارون» یونانی واخاطر دمباله روی اَ عیسایی متفاوت رو وا رو بو، به وضع دلوی اُشُ اشاره اَکُنت که نجات‌دهنده‌ای خیالی ئو به وجود ایواردن. اُ اَنویسه: «بعضیو پِشته گنا ایکرِدن ئو اَ ناپاکی، بِی عفتی ئو عیش و نوش خو توبه شونکردن» (دئوم قرنتیان ۱۲:۲۱). اُشُ عیسای خداوند ئو اعتراف اَکنن، ولی بر خلاف کلوم اُ زندگی اَکنن.

اِی یه اتفاک کم تُو کلیسای اولیه هستَه، ولی تُو کلیسای مدرن غربی ما خیله

همگانی ن. نتیجه ایطو یاد دادن ایین که «خداوند» ئو فکه وا یه عنوان محدود اَکُنت، نه جایگاهی که اُ تُو زندگی مردم ایشَه. عیسا اَ غیب اَکن:

> «نه هر که مِئو «سرورم، سرورم» خطاب بکُنت به پادشاهی آسمُن راه پیدا بکنت، بلکه فکه اُ که اراده بَپ مِئو که تُو آسمُن ن، وا جا بیاره» (متا ۲۱:۷).

عیسا فکه آدمویی ئو به رسمیت اَشناسه که اُ ئو مثه سرور خو اعلام اَکنن، نه کسویی که جوزف اسمیت، بودا، هری کریشنا، کنفسیوس یا هر پیغُمبر درومُش دگهٔ دورهٔ ما ئو اَپرستن. توجه بکنی که «سرورم» تُو ایی آیه مثه پشت هم تکرار بودِن. اگه کلمه یا عبارتی دو دُفَه تُو کتاب‌مقدس تکرار بَشِت، اتفاکی نَن ئو نویسنده موکع پافشاری به اُ ن. وا ایی حال، دربارَویی مثه ایی، نه فَکه تأکید، بلکه شدت احساسوی هم مورد نظرن. مثه مثل، غایه ای که داوود پادشاه، خبر کشته بودِن پُسش اَ طریق ارتش یوآب ئو ششنوت، عکس العمل اُ اَ نظر عاطفی شدید هستَه: «پادشاه رو خو ئو ایپوشوند ئو وا صدای بلند غار ایزه: «ای پُسوم اَبشالوم! ای اَبشالوم! ای پُسوم! ای پُسوم» (دئوم سموئیل ۴:۱۹). اُ لزوماً دو دُفَه کلمه «پُسوم» ئو اینگو، ولی عکس العمل عاطفی اُ اَ غُصته ایی، یطوری شدید هستَه که نویسنده، گپون اُ ئو تکرار اَکُنت.

وا همی طریق هم، سَروَرمو احساسوی وا شوک ایی آدموی ئو به خو دریافت اَکُنت. اُشُ فکه به ایی تعلیم که عیسای مسیح پُس خدان، بسنده ناکنن. اُشُ اَ نظر عاطفی سرمایه‌گذاری اَکنن ئو تُو باوروی خو وا شوک هستن. ما دربارَ آدمویی گپ ازنیم که اَ «مسیحی» بودن، هیجانی هستن؛ به احتمال زیاد کسویی که غایهٔ گپ اَ ایمون خو احساسوی خو ئو نشون اَدَن ئو حتا تُو طول مراسم پرستش، گریک اَکنن.

اُشُ نه فکه خیلی مسیح ئو احساس اَکنن، بلکه تُو خذمت اُ هم مشارکت ایشَن:

> «تُو اُ رو خیلیو مِئو اَکن: سرور ما، سرور ما، مگه به نوم تو نبوت مونکه؟ مگه به نوم تو زارون ئو صَرا مونکردون؟ مگه به نوم تو معجزئوی خیله انجوم موندادِن» (متا ۲۲:۷)

مِه اَ تعبیر «نبوت» استفاده اَکنوم، به چه که به بهترین شکل نشون اَدِت که اِی آدموی تُو حاشیه نهن. اُشُ مستکیمن تُو کار کلیسائوی خو مشارکت شوهن یا اَ اُشُ حمایت اَکنن. همیطوَم اُشُ تُو اعتکاد خو به انجیل رک هستن - «مگه به نوم تو نبوت مونکه!». در اصل، اُشُ کِسمتی اَ عوض زندگی مردم بِی بهته بودِن هستن.

تُو یه تا اَ نسخه‌ئون ترجمه انجیلMSG)، جای کلمه «خیلیو» اَکلمه «بیش اَ هزار تا» استفاده بودِن، ولی تُو اکثر ترجمه‌ئون دِگه اَکلمه خیلیو استفاده اِبوت که معادل یونانی اُ polus ن که مثه «خیلیو اَ بابت تعداد، کمیت، مکدار» نکل اِبوت ئو اِی کلمه، گاهی به معنی «بِشتِه» استفاده اِبوت. بهرحال، عیسا به گرو کوچکی اَ مردم اشاره ناکنت، بلکه به گرو زیادی اشاره اَکُنت که به تعلیموی اناجیل اعتکاد شوهن. اُشُ اُ ئو خداوند اَگَن، اَ نظر عاطفی سرمایه‌گذاری اَکنن، پیغوم اُ ئو صدا اَکنن، ئو تُو خذمت مسیحی فعال هستن. ما به راحتی اوشو ئو مثه مسیحیو واکعی تشخیص اَدِیم. پَ عامل جداکننده چِن؟ اُشُ چه تفاوتی وا ایموندارون اصیل شوهن؟ عیسا وازمو اَگِت:

> «ولی به اُشُ به روشن اَگم: ابداً شما ئو اُمنشناختن. اَ مِه دور بُبین، ای بدکارون»(متا ۲۳:۷)

کلمه کلیلی تُو آیه بالا «آدموی بدکار» ن. دوبارکایی پافشاری اَکنوم که رفتاروی شرورانه وا اقتدار کلوم خدا همخونی اینین. اِی مردون ئو زنون مثه دوره‌ای توو لغزشت نابوت، بلکه توصیف درست‌ته ایین که نادیده گِفتِن کلوم خدا وازشو عادت بودِن، اَ اُ غافل اَبَن یا اَ اُ سرپیچی اَکنن ئو یعنی فاقد ترس مُکدس هستن. جالبن بدونی که عیسا اَگِت: «ابداً شما ئو اُمنشناختن!». هموطو که تُو فصل کبل گفته بو، کلمه شناختن تُو زبون یونانی ginosko ن که همو کلمه عبریyada ن: یعنی کسی ئو اَ نِزیک شناختن. اُشُ ابداً رابطه یه دل یه جون واکعی وا خدا شونهسته. وا وجود اِی که اُ ئو سرور ئو خداوند اَخونن، ولی اِی بِی اُشُ فکه یه عنوان ن؛ به چه که اُشُ اَ فرمونوی اُ اطاعت ناکنن. یوحنا اَنویسه:

> «اَ اِی جا اَدونیم اُ ئو اَشناسیم که اَ حکموش اطاعت اَکنیم. اُ که اَگِت اُ ئو اَشناسه، ولی اَ حکموش اطاعت ناکنت، دروموُشِن ئو راستی تُو اُ اُجا اینین»(اوِل یوحنا ۲: ۳-۴)

ایی کاملا وا نحوه ذکر عیسا همخونی ایشَه: «اوشو ئو اَ میوَئوشو اَشناسی» (متا ۷: ۲۰)

ایی میوه‌ئون [اعمال خزمتوی مسیحی، موعظه کردِن یا حضور تُو کلیسا نَن، به چه که کسویی که روگردون بودَن هم ایی خصوصیت ئو ایشن.

بنوسی ایطوکا بگم: کطعاً شما ایی صفتوی ئو تُو یه ایموندار واکعی پیدا اَکنین؛ به چه که آدمیزاد بدون ایی خصوصیت ناتون ایموندار واکعی بَشِت. وا ایی حال، داشتن ایی صفتوی به ایی معنی نَن که اُشُ چوکون واکعی خدا هستن. عامل تعیین‌کننده ایی ن: مگه اُشُ کلوم خدا ئو اطاعت اَکنن؟

ایی بحث، کضیه پایونی کلوم عیسا تُو موعظه معروف «سَرِ کوه» ن. اُ گپون عالیی ئو ایطوکا خاتمه اَدِت:

> «پَ هَرکَ ایی گپُنِ مِه ئو بِشنُوِت و به اُشُ عمل بُکنت، مثه مرد دانایین که لَهَر خو رو سنگ ایبَست .بارون بو و سِیلُ هُند و باد به اُ لَهَر ایزَه و به اُ فشار ایوا ولی اُ لَهَر خراب نِبو چون پِی اُ رو روی سنگ شُبَستَه. ولی هَرکَ که ایی گپُنِ مِه ئو بِشنُوِت و به اُشُ عمل نَکُنت، مثه مرد نادونین که لَهَر خو روی شِن ایبَست، بارون و سِیلُ هُند و باد به اُ لَهَر ایزَه و بهش فشار ایوا اُ لَهَر چِلیُ به کلی ویرون بو!» (متا ۷: ۲۴-۲۷)

وا بررسی ایی دو گرو، متوجه اَبیم که همه چیز به یه فرخ ساده ختم اِبوت. عیسا اَگِت که هر دو گرو کلوم اُ ئو اَشنوون، ولی گرو اوِل بهش عمل اَکُنت ئو گرو دئوم بهش عمل ناکنت یا آتونیم بگیم، گرو اوِل اَ کلوم خدا اَلرزن (ترس خدا ئو ایشَن) ئو گرو دئوم اَ کلوم خدا ناتِرسَن (فاقد ترس خدا هستن).

عیسا تصریح اَکُنت که ایی دو گرو خیله شبیه به همن. تُو یه گرو که پایه ئو اساسی شونی، موردویی ایطو اعتکاد اُشُ به درسوی مسیحیت، وا حرارت ئو حرارت خداوند و صدازدن ئو انجوم خذمتوی مسیحی، نشون اَدِت اُشُ چطوکا زندگی ئو لهر خو ئو اَکنن. یه گرو که شالده کایومی شوهستن هم تمونِ ایی خصوصیت ئو شوهن؛ وا ایی فرخ که اُشُ اَ کلوم خدا اطاعت اَکنن؛ انگار که خواسته خوشو ن. هر دو لهر، اَ مواد ئو درسوی یکسان درست بودَن. هر دو تُو عبادت ئو خذمت یکسان به نظر اَرَسَن، ولی فرخ تُو شالدهٔ اوشون؛ یعنی اُچه که نادیدنی ن. یه گرو وا طور

خصوصی صمیمیت وا خدا ئو تجربه اَکنن ئو گرو دِگه نه.
صمیمیت وا خدا به کسویی که وا ترس مُکدس راه اَرن، وعده شودادن. تُو چَن دوفه فصل بعدی گواه اِیی امتیاز پُر اِشکوه اِبیم کهمِئوشما بهش دعوت بودِیم.

شخصی‌سازی

آیه: «فیض ئو سلامتی[...] فرایون وا شما ببوت. کدرت الهی اُ هر اُچه ئو بِی زندگی ابدی ئو دینداری احتیاج موهه به ما ارزونی ایشسته[...] اُ اَ طریق ایشو وعده‌های گپ ئو کیمتی خو ئو وازمو بخشیده تا اَ طریق اُشُ همباش طبیعت الهی بُبین ئو اَ فسادی که پَ هوای نفس جسمانی تُو دنیا ایشَه، آزاد یُبی» (دئوم پطرس ۱: ۲-۴)

نکته: شواهدی که نشون اَدِت کسی وا عیسا تُو ارتباطن، ایین که به اُکدرتی داده اِبوت تا بالاته اَکدرت خو به کلوم عیسا عمل بکُنت. اِیی کدرت، مثه فیض اُ شناخته اِبوت.

فکر: مگه مِه تُو تکلّا بِی اطاعت اَکلوم عیسا، به کدرت خو اعتماد اومه یا وا فیض، وعده‌ئون ئو ذات الهی اُ؟ چطوکا اِتونوم جای تَگه بر کدرت خو، بِشتِه بر کدرت اُ تَگه بکنوم؟

دعا: ای بَپ، مِئو ببخش که تکلا اومکردِن وا کدرت خو کلوم تو ئو اطاعت بکنوم. اَ اِیی لَظه به بعد، مِه عیسا ئو سرور زندگی خو اعلام اَکنوم. هرچه کلوم تو بِگت، مرجع سر آخری تُو زندگی مِن. بِی کدم سیدِن تُو راهوی تو، فکه وا فیض قدرت‌بخش ئو طبیعت الهی تو تَگه اَکنوم. اِیی یه راهن که ما وا هم تُو یه رابطه نِزیک طِی اَکنیم. اَ اِیی که مِئو وا اِیی زندگی پُر اِشکوه دعوت اتکه، خیله ممنون‌دارم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه وا ایمون به کدرت اُ راه اَرم ئو دِگه به کدرت خو وابسته نابم، بلکه حالا وا کدرت اُ همکاری اَکنوم.

اُچه اَ فکرو ما سرچهمه اَگِنت،
ابداً ما ئو آگه یا بهت زده ناکنت.
ولی موکِعی خدا گپ اَزنت،
دایُم عنصری اَ تعجب ئو حرمت ایشَه.

– جوی داوسون

۳۲| رازوی خداوند

دو فصل کبلی، ، چالشی سخت ئو کابل فکر ایشسته. فهمیدِن ایی کضیه که آدموی زیادی منتظر هستن تا عیسا به اُشُ بگِت: «بدو ئو تُو شادی ارباب خو همباش بَش»، ولی جای اُ آشنوون: «آ مِه دور بُبین»، ناراحت‌کننده ئو دلخراشن. گولی گپته آ ایی وجود اینین که فکر بکنی وا خدا تُو یه ارتباط نِزیکیین، ولی واکعا ایطوکا نَن. ایی مردون ئو زنون، وایه گیر به مکاشفه سهمناک نادونی خو تُو «استفاده آ خدا» جای «یک بودِن وا اُ» آرَسَن. اُشُ جای تجربه عشک پر آ اِشکوه که در اطاعت آ کلوم خدا نمایون اِبوت، آ کلوم اُ بِی آمونجی خو استفاده آکنن. عیسا وا محبت فرایون دربارَ ایی اتفاک سهمناک هشدار آدِت تا ما ئو آ لغزشت تُو یه وضع ولرم یا گول خارده واساری بکُنت.

وا درک نکطه مکابل صمیمیت، حالا یی وا دلخاشی، بحث خو ئو درباره جونی صمیمیت واکعی وا خالک خو شُرو بکنیم. بحث ئو وا طرحی شروع آکنیم که بررسی کامل اُ، تُو چَن فصل آینده طول آکشه.

بوالی بِی شروع سوالی مطرح بکنوم: مگه ممکنن که عضو پادشاهی خداوند بَشیم (بله ایی کلمه سهمناک «آ مِه دور بُبین» ئو نشنوویم) ولی فرصت صمیمیت وا خدا ئو آ دَس هادیم؟ جواب فورنی، بله‌ن. ولی یی اُ ئو تُو کتاب‌مقدس بررسی بکنیم. بِی شروع، یه تا آ آیه‌ون مورد علاگم ئو وا شما به اشتراک آنوسوم:

«محرم رازوی خداوند، ترسندئون اوئَن؛ اُ عهد خو وازشو نمایون آکنت» (مزمور ۱۴:۲۵)

معادل عبری کلمه رازوی sôd ئو به معنی «تدبیرئو شون». فرهنگ لغت یونانی هم آگِت «محرمانگی تُو کَلب ایی اصطلاحن». پَ، مزمورنویس در اصل دربارَ یه راز معمولی گپ نازنت، بلکه دربارَ محرم/مشاور رازوی خداوند گپ ازنت، یا بِی هدف ما، اُ ئو خیله آسون رازوی (جمع) نوم آنوسیم. ایی آیه اِتون ایطو بَشِت: «خدا رازوی خو ئو وا کسویی که آ اُ آتِرسن، در میون آنوسه.»

الان ایی سوال ئو آ خو بپرسی: رازوی خو ئو وا چه کسویی میونِ آنوسین، کومودون یا رفیکون نِزیک؟ مطمئنوم جواب شما، رفیکون یه دل یه جونن. دربارَ خدا هم همی صدک اکنت؛ اُ رازوی خو ئو وا رفیکون یه دل یه جون ئو نِزیک در میون آنوسه ئو رفیکون نِزیک اُ کسویی هستن که ترس مُکدس ئو تُو کچک آگِرَن. ترجمه دِگه ای آگِت: «دوستی خداوند بِی کسویین که آ اُ آتِرسن.»

خدا رفیک همه نَن. بوالی دقیق‌ته اُ ئو بگم: خدا وا همه کسویی که تُو کلیسا هستن، رفیک نَن. بِی روشن بودِن ایی موضوع، بوالی آ عهد عتیک شروع بکنیم. دو آدم رفیک خدا شناخته آبَن: ابراییم ئو موسا. بکیه هم هستن؟ کطعا - نوح، دانیال، استر، ایسوف، داوود، ایوب، خنوخ، اشعیا ئو خیلیو دِگه آ نِزیک وا خدا کدم شوسیدن. وا ایی حال، زندگی ایی دو آدم یه نمونه آ راهین که به رابطه دوستی وا خداوند ختم اِبوت.

یی آ ابراییم شروع بکنیم. به چه اُ رفیک خدا نومِشِن؟ موکِعی اُ هفتادوپنج سال ایشسته، خداوند قول ایدا که گپترین آرزوی کلبش، یعنی داشتن یه پُس ئو برآورده بکُنت. ولی ایی اتفاک فورنی اینکِت. اُ بیست ئو پنج سال دِگه طاکت ایکِه تا سارا، شوش، به طور معجزه واری اسحاک ئو وا دنیا ایوا. آتونین قدردونی عمیک ئو شیرینی ئو که در انتظار ایی تحقق دراز هستَه، تصور بکنی؟

مِه مطمئنوم که رابطه بَپ ئو پُس وا گذشت هر سال، کِویته شِبو. دارایی زیاد اُ جلو کیفی که آ پُسش آبره، چیزی نهسته. هیچ چیز بِی ابراییم مهم‌ته آ پُسش نهسته؛ حتا جُن خوش.

ولی یه رو، بدون هیچ هشداری، خداوند تُو دعا به ابراییم ایگو: «پُسِت ئو که یگونه پُس تون ئو اُ ئو دوست اِته، یعنی اسحاک ئو واگه ئو وا سرزمین موریا بره

ئو اُ ئو اوجا به یه تا اَ کوه‌هویی که به تو اَگم، بِی کربونی تمون‌سوز تکدیم بکن» (پیدایش ۲:۲۲).

چی!؟ اَ همه مهمتِه آدم یااصل کاری زندگیت ئو بُکشی، فَکه به اِی دلیل که خدا ایگفتن اِی کار ئو انجوم هادِه ئو هیچ دلیلی هم بِی اُ اینواردن؟ جدی اَگِی! مگه اَتونین تصور بکنی که ابراییم وا شنیدن اِی کلمه‌ئوی چِکّک شوک بودِن؟ اُ ابداً ایناتونست تصور بکُنت که خداوند ایطو کار سختی اَ اُ بخواد. اُ بیشته اَ جُنِ ابراییم، اَ اُ ، در واکع کلبش شواسته. هیچ معنی اینهستَه.

بنوسی اِی نکته مهم ئو مطرح بکنوم: ما اَدونیم که اِی یه امتحان هستَه. در واکع، کتاب‌مقدس اُ ئو روشن اَکُنت؛ «روزونی چَن بعد اَ اِی اتفاکو، خدا به ابراییم امتحان ایکه» (آیه ۱). ولی ایجا نکطه وَهر ایشَه ئو اُ خوندن یه روایت تاریخین که کبلن رخ ایدادِن ئو ما نتیجه ئو اَدونیم. اکثر ایموندارون اُ ئو چَن دُفَه شُشنوتَ یا شوخوندَ. ولی اَ یاد نابرن که ابراییم اینادونست اِی یه آزمونن! ما ابداً نافهمیم که چه وَخت خداوند شوات به ما امتحان بکن؛ تا زمونی که وا طره دِگه اُ کرار بگیریم. شاتَم یطور بُتونیم تُو امتحانی تُو دبیرستان تکلب بکنیم، ولی هیچ کَ ناتون تُو امتحانوی خداوند تکلب بکُنت. اگه تکالیف خو بِی اطاعت اَکلوم خدا وا منظور تکدیس کلبمو انجوم نادیم، مهم نَن که چِکّک باهوش بَشیم، به سختی اَ امتحانو رد اَکنیم!

اگه چوکون ابراییم اَ امتحانوی خدا تُو لردکی واخبر هسترِن، عکس‌العمل مختلفی نشون شادا. ولی ابراییم چیزی متفاوت ایشسته، چیزی که چوکونی فاقد اُ هسترِن: ترس مُکدس.

مِه جواب ابراییم به فرمون خیله سخت خدا ئو دوست اومه: «پَ، صب گاه ابراییم بلند بو» (پیدایش ۳:۲۲). اُ فورنی دَس به کار بو! اُ چَن رو یا چَن هفته وا اِی موضوع فکر اینکه، وا رفیکونش تماس اینگه تا نظر اُشُ ئو بپرسه، اُ فرمون خدا ئو نادیده اینگه ئو مقاومت اینکه. اُ، اسحاک ئو دو خزمتکار صب گاه پا بودَن، وسایل ئو جمع شوکه ئو راه کفتن.

شاتَم بعد اَ شنیدن صدای خدا شو کبل، عمل کردِن به فرمون اُ کمی راحت ته هستَه، ولی دو روز ئو نیم بعد، زمونی که ابراییم اَ اُ به بعد دِگه صدایی اَ آسمُن نشنوته ئو حالا وا کوه رو وا رو بودَه، چه؟ اُ مهمترین آدم یا دارایی خو کربونی اَکنت، فَکه به اِی دلیل که خدا فرمون ایدادِن، اُ هم بدون اُ که دلیلی بِی اُ بیاره؟

ابراییم تا پای کوه اَرِت ئو اَ خزمتکاروش شَوات که منتظر بمونن. اُ اسحاک ئو به بالای کوه اَبره ئو همیطو که احساسوی بهم رِخته ئو خرسوی خو زفت اَکُنت، مذبح ئو آماده اَکُنت. اُ تمونِ اراده ئو کدرت فکری خو به کار اَگِنت تا هر اُچه بِی ایی کربونی کافین انجوم هاده. لَظه حساس اَرسه؛ وا نظر اَرسه که هیچ امیدی بِی عوض بودن نظر خدا وجود اینین. پَ اُ وا ناراحتی شدید اسحاک ئو اَبنده، چاکو ئو بلند اَکُنت ئو آمادهن اُ ئو تُو گلب پُسش فرو بکنت - همه به ایی دلیل که خدا خواسته ن؛ بدون هیچ دلیلی!

وایه گیر فرشته خداوند نمایون اِبوت ئو صدا اَزنت: «دَس به پُس دراز مکن ئو کاری وا اُ ادنبشه! حالا اَدونوم که اَ خدا اَترسی، به چه که پُسِت، بله یگونه پُسِت ئو اَ مِه دریغ ادنکه» (پیدایش ۱۲:۲۲).

فرشته اَ کا ایفهمی که ابراییم اَ خدا اَترسه؟ به چه که اُ فورنی اطاعت ایکِه؛ حتا موکِعی ایی کار وازِش بی‌معنی هستَه ئو نه فکه فُیده ایی اینهستَه که آسیب هم ایشسته؛ ولی اُ تا آخر مطیع موند.

اُغایه ابراییم چاکو ئو زمین اَنوسه، اسحاک ئو واز اَکُنت، چهمونی ئو بلند اَکُنت به قوچی اَگینه که تُو بوته ای گیر کفتن. ایی کلمه‌ئوی اَ زبون اُ صَرا اَتات: «یهوه یری» به معنی «خداوند آماده اَکنت» (پیدایش ۱۴:۲۲). چه اتفاکی کفتن؟ تُو اُ لَظه، خداوند یه جنبه اَ شخصیت خو به ابراییم نمایون ایکه که هیچ کَ کبلن اُ ئو اینادونست. به چه؟ به چه که اُ دوست خدا هستَه.

بوالی واضح‌ته ذکر بکنوم. همه شما که ایی کتاب اَخونی، مِئو وا نوم جان بیورِ نویسنده اَشناسی. بعضیو اَ شما که گپون مِئو تُو کنفرانس‌و یا کلیسائون تو شنیدن ، مِئو مثه جان بیورِ سخنران عمومی اَشناسی. وا ایی حال، زنی ایشَه به نوم «لیزا» که مِئو جان بیورِ شوهر اَشناسه. جان بیور، بَپ؛ جان بیور، بپ گپو؛ جان بیور، بهترین رفیک؛ جان بیور، عاشک؛ ئو همیطو اِتونوم ایی فهرست ئو ادامه هادم. تعداد خیله کمی اَ مردم، ایی جنبه‌های شخصیت مِئو اَشناسن، فَکه کسویی که وازم نِزیک هستن ئو آخرین مورد ئو فَکه لیزا اَشناسه.

ابراییم تُو اُ رو دوست نزیکته ایی به خدا بو. تُو فصل بعدی به بررسی رابطه فعال ئو عالی ایی دو رفیک اَپردازیم؛ ئو ایی که چطوکا ما هم اَتونیم ایطو رابطه وا خالک مُبَشِت.

شخصی‌سازی

آیه: «محرم رازوی [هم‌نشین بامِزه ئو رضایت‌بخش] خداوند، ترسندئون اوئَن [و کسویی که اُ ئو عبادت آکنن اُ عهد خو وازشو نمایون آکنت ئو معنی [عمیک ئو درونی] اُ ئو وازشو برملا آکنت» (مزمور ۱۴:۲۵)

نکته: خداوند رازو خو وا رفیکون نِزیک در میون آنوسه ئو رفیکون نِزیک اُ کسویی هستن که ترس مُکدس ئو تُو کچک آگِزَن.

فکر: رفیک کِن؟ رفیکون چطوکا آ وا هم بودن کیف آکنن؟ چه چیزی دوستی ئو عمیک‌ته آکُنت؟ مَوا رفیک خدا بشوم؟ یعنی فکر آکنوم اُ آ یه رفیک چه چیزوی شَوات؟ یعنی مِه رفیک خُبی بِی اُ ئَروم؟ اگه نه، چه چیزی ئو بایَه عوض بکنوم؟ آرزوئوی مِه تُو رفاکت وا خدا چِن؟

دعا: ای خداوند، مَوا یه تا آ رفیکون یه دل یه جون تو بشوم. آدونوم که ایی خواسته تو هم هن. وا شور زدن به ایی که رفیک یه دل یه جون کِن، متوجه آبوم که رفیک وفاداری بِی تو نهستروم. مِئو ببخش که خواسته‌هوی تو ئو بالاته آ هر چیز دِگه ای کرار اومندادن ئو تُو راهی که زندگی اومکردِن ئو جوابویی که به تو اومدادن، آ رابطه‌مو واساری اُمنکه. وا ایی فیض مَوا که تا ابد رفیک تو بشوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه بِی رفاکت وا خدا هستوم ئو واصت آگیروم هیچ چیز دِگه ای ئو تُو اولویت کرار ندم.

ترس خدا روح نورانی اَکُنت، بدی اَ میون اَبره، هوا و هوس لهوز اَکُنت، ظلمات روح ئو اَ بین اَبره و اُ ئو پاک اَکنت. ترس خدا کُلّهٔ حکمتن. اُجا که تِرس خدا نبشت، هیچچیز خُبی پیدا نابوت. کسی که تِرس خدا ئو اینین، تُو معرض سقوط شیطونین.

— اِفریم سوری

۳۳| مَحرم

ما درباره چطوکایی شکل‌گیری رفاکت میون خدا ئو ابراییم گپ مُزه. ایی یه نمونه‌ن اَ ایی که چطوکا اَتونیم داخل یه رابطه یه دل یه جون وا خدا بُبیم. ولی کبل اَ پرداختن بهش، بوالی وا ابراییم ادامه هادیم. تُو یعکوب اَخوانیم:

> «مگه جد ما ابراییم به اعمال صالح شماردہ نبوت، اُغایه که پُس خو اسحاک ئو رو مذبح تکدیم ایکه؟[...] ئو اُ دوست خدا خونده بو» (یعکوب ۲۱:۲ ئو ۲۳)

یعکوب رسول اَ رفاکت اُشُ گپ ازنت ئو ایی اتفاکی نَن که هم گپون یعکوب ئو هم گپون فرشته خدا یه تا هستن. اُچه باعث ایی نِزیکی بو، ترس مُکدس ابراییم هستَه که وا اطاعت (عمل) سریع ئو کامل اُ نمایون بودن. حتا زمونی که فرمون خدا منطکی نهسته، هیچ فُیدَه نمایونی اینهستَه ئو انجوم اُ دردناک هستَه، اُ اَکلوم خدا ترسون هستَه. ترس خدا اراده ما ئو بِی انجوم اُچه خدا اَ ما شَوات، سک اده ئو تُو ئو وا طرَه صمیمیت وا اُ واز اَکنت.

تُو روز معینی خداوند ایی سؤال ئو اَ دو فرشته‌ای که تُو ملاکات وا ابراییم تُو نِزیکی بلوطسون مَمری واکل اُ هسترِن، ایپرسی: «مگه اُچه اَکنوم، اَ ابراییم پنهون اَکنوم» (پیدایش ۱۷:۱۸).

اُغایه خداوند رو به ابراییم ایکِه تا دربارَ نیتون خو وا اُ گپ بزنت ئو دو فرشته به

شهرهای سُدوم ئو عَموره رفتن. کصد اومه اُچه ئو که اتفاک اَکِت، اَ سر نو بنویسوم تا بتونی وا اُ ارتباط برکرار بکنی، در اصل خداوند ایگو: «ابراییم، مِه کصد اومه ایی دو شهر ئو نابود بکنوم، به چه که غار گنا اُشُ خیله بلندن. تو چه فکر اَکنی»

یعنی اَتونین تصور بکنی که ایی کلمه‌ئوی ئو اَ زبون خالک خو بشنوی؟ ابراییم وا تعجب جواب ایدا: «سُدوم؟»!

خداوند جواب اَدِت: «ها نه، ها نه، و همیطوَم عَموره. نظر تو تُو ایی مورد چِن؟»

ابراییم وا ترس وا خو اَگِت: «شور بزن، ابراییم، شور بزن! برادر زادم لوط اُجان، پَ مِه بایَه اَ طره اُ ئو بکیه آدموی بی‌گناه شفاعت بکنوم.». ابراییم ایده‌ای ایشَه:

> «اُغایه اِبرائیم نِزیک هند و ایگُو: «یعنی آدم صالحُ وا آدم شریر هلاک اَکنی؟ اگه پنجاه تا آدم صالح توو شهر بَشِن، چه؟ یعنی واکعاً شهر نابود اَکنی و واخاطر پنجاه تا آدم صالحی که داخل شهرن، اَ نابودکردنشُ ناگذری؟ دور اَ تو بَشِت که ایطو بکنی؛ که آدم صالحُ وا آدم شریر بُکُشی، که آدم صالح وا آدم شریر برابر بَشِن. دور اَ تو بَشِت! مگه داور تمُن دنیا عادلانه عمل ناکنت؟» (پیدایش ۱۸: ۲۳-۲۵)

یعنی اَتونین شادی ئو خشنودی خدا ئو اَ شنیدن جواب بنده متعهدش تصور بکنی؟ اُ وا احتمال زیاد جواب ایدا: «چه نکته خُبی! خب، اگه پنجاه نُفر صالح اوجا بَشَن، ایی دو شهر ئو خراب ناکنوم. خیله خوشحالوم که وا دوستم ابراییم گپ اُمزه».

ولی ابراییم راضی نَن - اگه پنجاه نُفر نبشن چه؟ پَ موضوع ئو تکرار اَکُنت ئو عدد ئو وا چهل‌وپنج کمته اَکنت.

خداوند جواب اَدِت: «یه نکته خُب دِگه! خیله خب، اگه چهل‌وپنج نُفر صالح بَشَن، شهرون ئو خراب ناکنوم. خوشحالوم که ایی بحث وا دوستم ابراییم اومسته».

ابراییم ول ناکن؛ اُ به ایی موضوع ادامه اَدِت و اَ چهل‌وپنج نُفر به چِل، بعد به سی، به بیست ئو سرآخِر به ده آدم صالح اَرسه. وا خوش فکر اَکُنت بایَه ده آدم بَشَن. لوط، برادرزاده مِه، یه تان؛ فکه چیزی که احتیاجن، نُه نُفر دِگه ن.

فَکه یه دوست اِتون وا پادشاهی که کدرت داوری ایشَه، ایطوکا گپ بزنت. اگه ایطو درخواستی اَ طرَه بنده یا رعیت هوندِن بی‌حرمتی اَبوت. خداوند وا هر درخواست اُکبول ایکه، ئو اُغایه اَخوانیم: «وختی خداوند گپ خو ئو وا ابراییم به پایون ایرسوند، ره، ئو ابراییم به جای خو برگشت» (پیدایش ۱۸:۳۳).

وا یاد توبَشِت که ترس خدا وا ایی معنین که ما اُچه ئو که اُ دوست ایشَه، دوست مُبَشِت ئو اَ اُچه اُ بیزارن بیزار بَشیم. یه رو موکِعی وا آدمی که خیله خشن ئو تند وا مِه گپ ایزدَه، وا محبت ئو نرمی رفتار اومکه، خداوند وازم ایگو: «چوکوم، موکِعی به چیزی که مِه اهمیت اَدَم، اهمیت اَدی (مردم)، اُغایه برنامه‌ئوم ئو وا تو درمیون اوموناها!». ترس مُکدس در واکع ما ئو کادر اَکنت که نه فکه خدا، بلکه مردم ئو هم عمیک‌ته ئو واکعیته دوست مُبَشِت.

کتاب‌مقدس اَگِت کسویی که تُو سُدوم ئو عَموره هسترِن: «سرگرم خاردن ئو نوشیدن ئو خرید ئو فروش ئو زراعت ئو عمارت هسترن» (لوقا ۱۷:۲۸)

یی اُ ئو وا زبون عامیانه‌ته ذکر بکنیم: «زندگی خُبن، اقتصاد پیشرفت نکردِن، ئو اگه خدایی وجود ایبَشِت، اُ به نحوه زندگی ما اهمیتی نادِت». ایی شهرون کمته اَ ۲۴ساعت تا نابودی فاصله شوهسته ئو مردم بی‌خبر هسترِن. ولی ایی نگران‌کننده‌ترین واکعیت نَن.

واکعیت سهمناک ایین که لوط که کتاب‌مقدس اُ ئو «لوطِ صالح» معرفی اَکُنت (دئوم پطرس ۲:۷) هم اَ اُچه کرار هستَه اتفاک بِکیت، هموکک بی‌اطلاع هستَه، یعنی اُ هیچ تفاوتی وا مردم بی‌دین اینهستَه! دو فرشته رحمت کافی هستَه تا اُ ئو خانوادِی ئو صَرا ببرن، اُنَم وا ایی دلیل که ابراییم دعا ایکردَه (پیدایش ۱۹:۲۹).

بِی ایی که وا ایی چیچکای ارتباط بِشته ای بگیریم، یی طوری بهش نگا بکنیم که انگار تُو زمون ما اتفاک کفتن. دو آدم صالح موهه؛ دو آدم مسیحی نجات‌یافته ئو اَ نو زاده بوده. یه آدم صالح اَدونه که خدا کرارن چه کاری انجوم هاده ئو به اُکمک اَکُنت تا واصت بِگنت چطوکا ایی کار ئو انجوم هاده. آدم صالحی دِگه مثه شریرون اَکضاوت قریب‌الوقوع بی‌خبرن. به چه؟ به چه که آدم اوِل اَ خدا اَترسه؛ پَ اُ رفیک خدان ئو در نوع خوش رازوی خدا ئو اَدونه. دومی مردِ صالح اَ خدا ناترسه. پَ دوست خدا نَن ئو رازوی خدا ئو نادونه.

لوط ئو صالح شاخوندن، ولی اُ اهل دنیا هستَه. اُ نماینده ایموندارین که موکِعی به زور داخل اُجا اِبوت، اَوِل بِی تامین منفعتوی خوشن، مثه هم کلیسای قرنتیون،

به عنوان خیلیو اَکلیسائوی غرب. ایی گرو اَ مردون ئو زنون «صالح»، رابطه وا خدا ایشَن که فرخ زیادی وا رابطه مِه وا رئیس‌جمهور ایالات متحده اینین. ممکنن مِه اَ شور ئو راهبری اُ سود بکنوم، ولی اَ اخبار داخلی، برنامه‌ئوی اُ، احساسوی شخصی یا واصتوش کبل اَ ایی که اُشُ ئو بگِنت، اطلاعی اومنی.

شخصیت لوط وا جُیِ زندگی اُ، زن و شویی که گُزین ایکردَه ئو چوکونی که اَ طریق نِزیکی وا دُهتوش وا دنیا هوندرن - موآبیان ئو عمونیون - نمایون اِبوت. لوط اَوِل اُچه ئو که وا نظرش بهترین هستَه، گُزین ایکِه. غایهٔ جِدا بودِن، ابراییم حک گُزین ئو به اُ ایدا تا سرزمینی ئو که شَوات، گُزین بکُنت ئو کبول ایکِه که خوش تُو بِی مخالف اُ بره. کتاب‌مقدس اَگِت: «اُغایه لوط چهمونی ئو بالا ایبرد [یه نظری دراز ایکردی] ئو ایدی که سراسر وادی اردن[....] پر هُو ن» (پیدایش ۱۳:۱۰). به چه یه نظری دراز ایکردی؟ اُ بدی شهرهای اُ سرزمین‌ها ئو شَدونِس. به احتمال زیاد، اُ تکلا شَکِه بدونه چطوکا اِتون اَ مزیتوی اُشُ بهره‌مند بَشِت، ولی تُو اُ گیر نبوت. پَ نقشه‌ای ایکشی؛ اُ گُزین ایکِه که تُو لردکیو ئو تُو فاصله‌ای امن اَ مرکز شرارت اردو بزنت (پیدایش ۱۳:۱۲). ولی ایده سازش‌کارانش اُ کارساز نهسته. بعدنو اُ ئو خانوادِی داخل دروازه‌ئوی شهر رفتن ئو سرآخِر، اُ جذب اوجا بو.

غایه ای که ما فاقد ترس مُکدس هستیم، لابُد بِی ایی هستیم که تا حد امکان به دنیا نِزیک بُبیم بدون ایی که کامل تُو اُ سقوط بکنیم. وا ایی حال، اگه انگیزه ما ایی بَشِت، فکه مسأله زمونن که دنیا چه غایهٔ ما ئو جذب خو اَکُنت. وا یاد توبَشِت که ما وا ایی دنیا دعوت بودِیم تا گمشدئون ئو یافت بکنیم، نه ایی که خو، کِسمتی اَ اوشو بَشیم.

زندگی لوط هشداری بِی هر یه تا اَ مان. اگه شفاعت ابراییم نهسته، روز داوری مثه دُزی تُو شو بر لوط زیر شَهوند. دنیاپرستی اُ عاکبت سهمناکی ایشسته. هموطو که گفته بو، چوکون لوط خیله بی‌دین هسترِن. شوش یطوری وا سُدوم وابسته هستَه که اَ فرمون ملائک مبنی به نگا نکردن به عقِب سرپیچی ایکِه ئو درنتیجه، داوری بو - اُ فورنی وا ستون نِمِک بودن. عیسا وا محبت وازمو هشدار اَدِت که «زن لوط ئو وا یاد بیاری» (لوقا ۱۷:۳۲).

حالا خُبن که بپرسیم یعنی ایی شرط رفاکت بِی ما که چوکون خدا هستیم هم درستِن؟ زود به ایی کضیه اَپردازیم. ولی اَوِل بوالی وا رفیک دِگه خدا تُو عهد عتیک توجه بکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «به خدا نِزیک بُبین، که اُ هم بهتو نِزیک اِبوت. ای گناهکارون، دسُ خو پاک بکنی، ئو ای دو دلُ، دلو خو پاک بکنی» (یعکوب ۸:۴)

نکته: خداوند نکشه‌ئون خو ئو وا کسویی که اَ اُ اَتِرسن، در میون اَنوسه. اُ نکشه‌ئون خو اَ کسویی که وفاداری‌شو میون دنیا ئو خدا بَش بودِن، زفت اَکُنت.

فکر: عیسا اَگِت: «وختی روحِ راستی اَتات، شما ئو کاملا حکیکت راهبری اَکنت» (یوحنا ۱۳:۱۶). چطوکا اِیی مسأله وا رابطه خدا ئو ابراییم مرتبطن؟ اِیی چیزین که مِه تُو رابطَم وا خدا مَوا؛ که اُ برنامه‌ئو خو وا مِه همباش بکنت؟

دعا: ای خداوند، مَوا که فکر پَنوم تو ئو بشنوم. متوجه بودم که مِه هم مثه لوط وا دنیا معاشقه اومکردِن. در اصل، خو ئو اَ فکر درونی تو دور اومکردِن. اَ اِیی کار توبه اَکنوم ئو اَ تو مَوا که مِئو وا خون عیسا، خداوندم کاملاً پاک بکنی. خواهشن مِئو مثه یه تا اَ آدمویی که وا اُ فکر اَکنی، کبول بکن. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه خدا ئو وا دنیا ترجیح اَدَم.

فکه زمونی خدا ئو تُو روح و راستی پرستش اَکنیم که تُو حضور اُ، حسی اَ تِرس و حرمت مُبَشِت.

ـ الیستر بِگ

هفته پنجم - روز شیشم

۳٤| رو در رو

یی حالا به آدم دِگه ای تُو عهد عتیک نگا بکنیم که تُو رابطه‌اش وا خدا، «رفیک» خونده اِبوت:

> «خداوند وا موسا رو در رو گپ شَزه، یطوری که کسی وا رفیک خو گپ بزنت» (خروج ۱۱:۳۳)

تگرین غیرکابل درکن که کتاب‌مقدس اَ کلمه «رو در رو» در توصیف رفاکت همباشی خدا ئو موسا استفاده بکُنت. وا خاطر توبَشِت، ایی خدای متعالن؛ نه کسی تُو صَرا، یا حتا یه شخصیت معروف. گپی ایی جمله ئو درک آکنین؟ ایی اصطلاح صمیمیت فَکه یه دُفَه استفاده نابوت. دُفَه دئوم زمونی استفاده اِبوت که خداوند اَ هارون ئو مریم وا خاطر انتکاد اَ موسا جهلی بودِن. اُ وا خیله سِفت اعلام آکُنت:

«اُ تُو همی لهر مِه وفادارن. وا اُ رو وا رو گپ اَزنوم، آشکارا ئو نه وا رازون؛ و اُ شمایل خداوند نگا آکنت» (اعداد ۱۲: ۷-۸)

ایکه خدا بِگت «اُ وفادارن»، یه تا اَ گپترین نکلوپین که یه آدمیزاد اِتون دریافت بکُنت. ایی کار، دید عمیک‌ته ئو تُو رابطه وا رفاکت وا خدا ارائه اَدِت -بنیانِ اعتماد. چه چیزی باعث اعتماد خدا اِبوت؟

اطاعت بی‌قیدوشرط - دایُم اُچه ئو که خواسته بودِن، انجوم دادن

صداکت مطلق - دایُم وا قول خو عمل کردن

تزلزل‌ناپذیر - دایُم خواسته خدا ئو تُو اولویت کرار دادن

شناخت کَلب خداوند - دایُم تُو واصتون اراده خدا ئو گُزین کردِن

ثبات تُو هر چار مورد خیله مهمن. اگه یه تا اَ ایی موارد رد بَشِت، توبه فورنی ئو مخلصونه، شما ئو تُو راهِ بازیابی اعتماد کرار اَدِت. ترس مُکدس ایی پایداری ئو تُو هر چار مورد درست اَکُنت ئو موسا تُو همه موارد، تُو درجه بالایی کرار ایشسته. تُو ایی فصل، تمرکز ما رو سومین ئو چهارمین مورد اَبوت – یعنی شناخت ئو گُزین دایومی کَلب خداوند.

زندگی موسا ئو تُو نظر بگیری: چِل سال اوِل زندگیش پر اَ اَ دارایی فرایون، بهترین خوراکون، جمه‌ئوی مد روز، بهترین مال و منال ئو هرطور کیف مناسب هستَه. اُ تُو لهری عجیب‌غریب زندگی شَکِه. هیچ کَ رو زمین، ثروتمندته یا کدرتمندته اَ بپ گپوش، فرعون، نهسته. وا ایی حال اَخوانیم:

> «اُ آزار دیدن[...] ئو به کیف زودگذرِ گنا ترجیح ایدا. ئو رسوایی وا خاطر مسیح ئو باارزش‌ته اَ گنجوی مصر ایشمارد، به چه که اَ کبل به پاداش چهم ایدوخته» (عبرانیون ۱۱: ۲۵-۲۶)

موسا گُزین ایکِه که اَ همه چیز دَس بکشه. اُ شَتونست تُو قصر خدا ئو خذمت بکُنت، ولی اُ بِی اجری هستَه که موندِن تُو مصر اینابو اُ ئو آماده بکُنت. یعنی اُ پاداش، سرزمین موعود هستَه؟ اینابو ایطو بَشِت، به چه که سرزمین شیر ئو عاسَل چه چیزی ایشسته که اُ کبلن تُو اختیار اینین؟

بِی پی بردن اُچه بیشترین آرزوی موسا هستَه، یی زندگی اُ ئو بعد اَ قصر در نظر بگیریم. گُزین اُ بِی ول کردن همه چیز اَ رو عکل وا نظر شَرسی؟ شرایطُن زندگی اُ بهته اَ شاهزاده بودن تُو مصر هستَه که جای حکومت به مردم، بِی چِل سال، کهرون ئو تُو لردکی نگهداری ایکِه!؟ نگهداری اَ کهرون! ایگک دراز! اُغایه، اُ یه رویه خیله پراسترس ئو دراز ئو بِی خلاصی کوم خدا اَ دَس فرعون تجربه اَکُنت. ولی وا همی‌جُا ختم نابوت، حالا اُ خو ئو تُو چادری تُو یه لردکی خشک ئو پر اَ چالش‌های گپ

اَگینه. مردمی که اُ اُشُ ئو راهبری اَکُنت، ناراضی، مبارز ئو کاملاً بد اَ راهبری اُ هستن.

تُو اِی میون، خداوند به موسا پیشنهادی اَدِت که مکدار زیادی اَ استرس ئو آشفتگی اُ ئو کاهش اَدِت. اُ وا موسا فرمون اَدِت که مردم ئو جمع بکُنت ئو به سرزمین موعود بُبره. اُ یه فرشته گزین بوده ئو پِی راهبری اُشُ ئو صَرا روندن همه امت‌ون مخالف معیَن اَکُنت. خداوند به موسا یادآوری اَکُنت که سرزمینی پر ئو حاصلخیز اَبوت، ولی سرآخِر اعلام اَکُنت: «ولی مِه میونِ تو نتام» (خروج ۳:۳۳).

یه دیکَه چُپ بزنیم ئو اُچه ئو که موسا ئو مردم هر روز وا اُ رو وا رو شابو، تُو نظر بگیری. اُشُ هیچ طور تنوعی شونهه -هیچ دره جُن، روخونه، جنگل، خاک حاصلخیز، باغ، باغچه یا ارتفاعی شونهه. هیچ کَ حموم هُو گرم اینگفته، تُو یه جاگه راحت اینخافته، جمه تازه‌ای گر اینکرده یا اَ خرید تُو بازار کیف اینکرده. منوی خوراک اُشُ کاملاً کسل‌کننده هستَه: بدون مِیوه یا سبزیوی تازه، یا گوشت گا، بدون دسر، فَکه نونی که هر رو صُب رو زمین نمایون شِبو بدون کره بادوم زمینی، مربا، یا ساندویچ سرد - هیچ چیز دِگه ای!

برده‌داری تُو مصر سهمناک هستَه، ولی سرگردونی تُو لردکی خشک هم بهته اَ اُ نهسته. هر دو شرایطُن، خیله سخت هستَه، ولی به شیوه‌ئوی جور وا جور. وا اِی حال، کوم اسرائیل تُو اُ لردکی امیدی ایشَه: سرزمین خوشو - سرزمینی پر، حاصلخیز ئو جُن که نسل منتظر اُ هسترِن!

اَتونین تصور بکنی که کلوم عجیب‌غریب خدا ئو بشنوی؟ کطعا موسا اُ ئو کبول اَکنت، وا شتاب اَ کوه زیر اَتات ئو خبر گپ ئو به همه اعلام اَکُنت. مردم جشن اَگرن، دُفَه دِگه اُ ئو مثه یه رهبر گپ ستایش اَکنن و همه وا خاشی سفر مورد انتظار خو وا سرزمین موعود شُرو اَکنن. وا اِی حال، جواب موسا به پیشنهاد خدا ئو بشنوی:

«اگه حضور تو واکِل مه نیاد به ما اَ ایجا مبَرا! (خروج ۱۵:۳۳)

منظور موسا اَ «ایجا» کا هستَه؟ اُجا که تُو اُ وا سختی، استرس ئو سختی رو وا رو هستَه. موسا جوابی ایدا که پِی آدموی ناآگاه، حیرت‌انگیز ئو حتا گیجومنگ اکنت. اُ در اصل اعلام ایکِه: «اگه مجبور بشوم میون حضور تو ئو برکت تو یه تا ئو گُزین بکنوم، حضور تو ئو گُزین اَکنوم!». ولی به چه؟ شما اَتونین تُو غیاب

کسی درباره اُ بدونی، ولی ناتونین وا اُ نِزیک ئو یه دل یه جون بُبی. ایی پاداشِ آرزوی موسا هستَه.

ممکنن بپرسی، به چه خداوند دلخاش هستَه که موسا اَ انجوم اُچه به اُ ایگفته ، سر باز ایزه؟ موسا گلب خدا ئو شَشناخت. وا نظر بگیری: یعنی تا الان به کسی که دوستش توهه پیشنهاد تودادن که بره ئو کاری مفید یا دلچسب ئو فَکه بِی خوش انجوم هاده، ئو وا صداکت پیشنهاد تودادَه، ولی اُ شما ئو وا ایی جمله بهت زده بکُنت: «نه، ترجیح مِه ایین که وا تو بشوم، تا ایی که بدون تو اَ اُ کیف بکنوم!». ایطو جوابی کمیاب، مسرت‌بخش ئو خیله عجیب‌غریبن.

موسا اَ خدا شَترسی، پَ اُچه که بِی خداوند مهم هستَه، دایُم اولویت اُ هستَه؛ اُ وا تمونِ وجود اراده خداوند ئو انجوم شَدا، پَ مورد اعتماد خدا هستَه. ولی مردمی که اُ اُشُ ئو راهبری شَکِه، ایطوکا نهسترن. تُو مزمور اَخوانیم:

> «اُ راهوی خو به موسا یاد ایدا ئو اعمال خو به بنی‌اسرائیل.
> (مزمور ۱۰۳:۷).

مثه ابراییم، خداوند ذات خو به موسا نشون ایدا. ترجمه دِگه ای اَکتاب‌مقدس اَگِت که خدا نکشه‌ئون خو به موسا نشون ایدا. یعنی، رازوی خصوصی اُ بِی موسا برملا بو، ولی نه بِی کوم اسرائیل. اُشُ خدا ئو فَکه اَ طریق جواب دادن به دعائوشو شاشناختن -یعنی اعمال اُ.

الانه چَن نُفر اَ ایموندارون، خدا ئو فکه طبکِ کبولی دعائوشو اَشناسن؟ رابطه اُشُ وا اُ بِشتِه یه معامله‌ن تا رابطه اَ ته دل. اُشُ کلوم خدا ئو اَشناسن، ولی گَلب اُ ئو نه. کتاب‌مقدس گاهی بِی اُشُ مثه کتاب قوانین ئو گپون تاریخین، یا فکه مثه منبعی الهام‌بخش. یا حتا بدته، مجوزین بِی انجوم کاروی غیراخلاقی جای ارائه حکیکتونی که زندگی ئو عوض اَدِت ئو گَلب خدا ئو نمایون اَکنت.

موسا ئو بنی اسرائیل هر دو صالح هسترِن ئو هیچ تفاوتی وا ابراییم ئو لوط شونهه. ولی فکه کسویی که اَ خدا اَترسن، حک ایشَن گَلب اُ، یعنی شخصیت، رازوی ئو نکشه‌ئون اُ ئو بشناسن. به چه خدا به موسا اعتماد اَکُنت ولی وا قومش اعتماد ناکنت؟ به چه که خدا شَدونِس که موسا دایُم گلب خدا ئو به هر اُچه که بِی اُ بهته وا نظر اَرسه، ترجیح اَدِت. ایی ترس مُکدسن.

تُو کتاب خروج اَخوانیم موکِعی اسرائیل گسک ایساخت، خدا وا جهل اعلام ایکِه:

«حالا بُوال تا آتِش غضب خو به ایشُ شعلەور بکنم و هفلتشُ بکنُم. اُغایه اَ تو ملت گپی به وجود آتاروم» (خروج ۳۲:۱۰)

دُفَه دِگه، خدا پیشنهاد کابل توجهی اَدِت؛ تبدیل بودِن موسا به یه ملت گپ. باورنکردنین. ولی موسا چطوکا جواب ایدا؟ اُ یه دُفَه دِگه بهترین ئو بِی خدا گُزین ایکِه، نه خوش. اُ وا جرات ایی پیشنهاد وا یادآوری شهرت خدا حدِ مصر ئو جهانیان وا چالش ایکشی ئو ایطو استدلال ایکه که بکیه آگن خدا به کومی وفادار نبودِن. ایی ساخت و پاخت ایگک سنگین بو که موسا رُک ایگو: «منصرف بودن»(آیه ۱۲). اُ ایگک جرأت ایشسته که موکِعی خدا جهلی بو به اُ بگِت نظرش ئو عوض بکُنت! ایی اتفاک زمونی آکِت که اَ خدا بترسی ئو پَ گلب اُ ئو بشناسی ئو بهترینوی اُ ئو بخوایی.

وا همی خاطرن که خدا وا موسا اعتماد ایکه؛ ولی وا وجودی که کوم خو ئو نجات ایدادَه، به اُشُ اعتماد اینکه. اُ وا کدرت، مردم ئو اَ چنگ مصر نجات ایدا، ولی گلب خو ئو وا اُشُ به اشتراک ایناها. یعنی ایی شرط رفاکت بِی چوکون خدا تُو عهد جدید هم درستِن؟ تُو فصل بعدی بهش آپردازیم.

شخصی‌سازی

آیه: «بَپوم همه چیز ئو وازم ایسپاردِن.[...] هیچ کَ بَپ ئو ناشناسه، جُلَ پُس»(متا ۱۱:۲۷)

نکته: ایی که خداوند بگِت «تو امینِ مِه یی»، یه تا اَ گپترین نکلویین که یه آدمیزاد اِتون دریافت بکُنت. شالدهٔ اعتماد بِی داخل بودِن به رفاکت وا خدا ضرورین ئو تُو کسویی که اَ خداوند آترسن، پیدا اِبوت.

فکر: موسا اَ خدا شَترسی، گلب اُ ئو شَشناخت ئو مورد اعتماد خدا هستَه. عیسا اَ ترس خداوند کیف اآکنت، گلب بَپی ئو شَشناخت ئو همه چیز به

اُ سپارده بو. چه ارتباطی میون ایشو ایشَه؟ موکِعی اَ ترس مُکدس کیف آکنیم، چه اتفاکی آکِت؟

دعا: ای خداوند، آرزومن که امینِ تو بشوم. وا خاطر وختویی که اَ تو اطاعت اُمنکه، به کولوم وفا اُمنکه، اراده ات اُچه بِی تو بهته هستَه ئو بالاته اَ خواسته‌هوی خو کرار اومندادن، لطفن مِئو ببخش. مِه واصت آگیروم ایی مساله ئو عوض بکنوم ئو اَ تو مَوا که مِئو وا ترس مُکدس پر بکنی تا بتونوم زندگیم ئو عوض بکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه گُزین آکنوم کسی بشوم که خداوندم عیسا مِئو امینِ خو بدونت.

«یعنی غایه ای که تُو راه وا ما گپ شَزه
و کتب مُکدس وازمو تفسیر شَکِه،
دل تُو درون ما ناتپی؟»

ــ لوقا ۲۴:۳۲

۳۵| شما رفیکون مِه یین

زندگی ابراییم ئو موسا یه نمونه‌ن اَ اُچه بِی برقراری رابطه دوستی وا خدا ضرورین. خداوند تا اوجا جلو رَه که دربارَ موسا ایگو: «اُ تُو همی لهر مِه وفادارن» (اعداد ۷:۱۲). تُو اُ نسل، خدا اعلام ایکِه که هیچ کسی میونِ کومی وجود اینین که بتنن بِشتِه اَ موسا به اُ اعتماد بکُنت. چه جمله تکون‌دهنده‌ای!

یعنی عیسا ایی معیار ئو عوض ایکه؟ یعنی اُ رابطه دوستی ئو بِی همه کسویی که به اُ ایمون شوهن، واز ایکه؟ جواب فورنی، نَن، ولی یی وا گپونِ یوحنا که تُو شُرو خذمت عیسا آنویسه، شروع بکنیم:

> «تُو یه مدت که اُ بِی عید پسح تُو اورشلیم هستَه، خیلیو وا دیدن آیه ئویی که اَ اُ صادر شِبو، به نوم اُ ایمون شُوا. ولی عیسا ئو به ایمونشو اعتماد اینهه، به چه که همه ئو شَشناخت» (یوحنا ۲: ۲۳-۲۴)

کلمه اعتماد یه کلمه یونانی جالبن که به ایی صورت نکل اِبوت: «باور داشتن در حد اعتماد ئو تَگَه کامل؛ اعتماد داشتن به، ایمون داشتن به». جالبن که ایی اعتماد اَ طره عیسا دو طرفه نَن. وا ایی که مردم اعتماد ئو توکل کامل به اُ شوهسته، ولی اُ به اُشُ اعتماد ایناکه. اُ شَدونِس که خیلیو اَ آدمو کابل اعتماد نهن. اُ اُشُ ئو دوست ایشسته ئو به اُشُ خذمت شَکِه، ولی اُشُ ئو تُو درجه رفاکت کرار شَندا. عیسا (خدا تُو جسم نمایون بو) اُ اعتمادی ئو که خدا به موسا ایشسته، به کسویی که فکه به

اُ ایمون شوهه، اینهستَه.

یی به شُم آخر بریم. تُو سه سال آخر خدمت، اکثر کسویی که به عیسا ایمون شوهه، کابل اعتماد نهسترن. خیلیو زفتکایی یا اَ راه دور یا فَکه زمونی که به نفعشو هستَه اُ ئو دمبال شاکه. خیلیو اَ شاگردون اُ ئو ول شوکه ئو یهودا به اُ خیانت ایکه. یعنی ایی مساله دید عمیک‌ته به ایی که به چه عیسا به اُشُ اعتماد اینهستَه، اَدِت؟

تُو شُم آخر، عیسا حالا وا کسویی که به اُ نزدیک‌ته هستن، نِشتِن. اُ وا تشکر ئو محبت اَگِت: «شما کسویین که تُو امتحانوی مِه پهلوم ووستادِین» (لوقا ۲۲:۲۸). در اصل، اُشُ کابل اعتماد هسترِن. پطرس بعداً تُو همو شو اُ ئو حاشا ایکِه، ولی توبه ایکِه ئو وا کلبی وفادارته برگشت، ئو عیسا ایی ئو شَدونِس.

یهودا بِی خیانت رفتَه ئو عیسا درباره یازده نُفر مونده، اَگِت: «دِگه شما ئو بنده ناخونوم» (یوحنا ۱۵:۱۵). ایی که عیسا اَگِت: «دِگه»، به ایی معنین که ایی مردون زمونی مثه بنده در نظر گِفتَه شابو. ایی نوعی مکاشفه نَن، فَکه یه فرمون زبون ساده ن. پولس ایی اصل ئو تُو خط نویسوی خو توضیح اَدِت:

«تا زمونی که وارث صغیرن، وا غلوم فرخی اینین» (غلاطیان ۴:۱)

حالا ایی سوال گفته ابوت که به چه خداوند ما ئو در حد بنده نگه اَکنت؛ همیطو که ما وارث پادشاهی اُ هستیم؟ جواب ایین: بِی واساری اَ ما! اُ ایناوا مصیبت حنانیا ئو سفیره بِی ما هم اتفاک بِکیت. اُ اَ ایی کار کیف ناکنت.

تُو دهه ۱۹۸۰، مِئو لیزا بِی دو مینیستری جهونی کار ماکه، یه تا وا ۴۵۰ کارمند مزدبگیر ئو اُ یه تِی دِگه وا ۱۵۰ کارمند. ما روش مدیریت ئو راهبری هر دو مینیستری ئو رویت موکه ئو اُ ئو پسند مونکه. غایه ای که مینیستری خومو ئو تاسیس اومکه، نکطه مکابل اُ روش ئو بِی مدیریت ئو راهبری کارمندامو بکار موگه. بعضیو اَ ایده‌ئون خُب هسترِن، ولی بعضیو دِگه نه. یه الگویی که اُ ئو اجرا موکه، ایی هستَه: «مَوا بهترین دوست هر کارمند بشوم.» شاتَم اَ کبل، نادونی ایی کار ئو متوجه تُبو.

اولین کارمند ما آدم نوخواسته ایی هستَه که اُ ئو جاستین نومش اَگم. مِه اُ ئو بهترین دوست خو کرار اومدا؛ ما وا هم بسکتبال گُازی ماکه، وا هم ویدیو سیرنگا ماکه، گاهی وا هم خوراک ماخا، ئو همه فعالیت‌وی دِگه ای که بهترین رفیکون وا هم انجوم اَدَن. اولی همه چیز عالی هستَه، ولی بعد اَ یه سال مجبور بودم موردویی

ئو به اُ گوشزد بکنوم. اُ رو وا رو میز مِه نِشت ئو مِه وا آرومی گپ و گفت ئو شُرو اومکه: «جاستین، موکِعی وا مِه سفر آکنی، بایَه وا آدمویی که سر میز کتابون ئو منابع ما آتات، وا مهربونی رفتار بکنی. لطفن لبخند بزن ئو وا اُشُ ساخت و پاخت اِتبشِت؛ به چه که اُشُ حدِ خداوند وا ارزش هستن».

اتفاکی که بعد اَ اُ کَفت، مِئو شوک ایکِه. اُ کلنچ اتهامش ئو طرَه مِه ایگه ئو مِئو به انواع رفتاروی نادرست متهم ایکِه. اُ فهرستی اَ کارویی ئو که مِه اشتباه انجوم مَدا، ارائه ایدا. وا خو فکر اومکه: «وُی نه! مِه ایی کارون ئو انجوم اَدَم؟» ولی چَن لَظه بعد، متوجه بودم که اُ وا نگایی انتکادی وازم نگا آکُنت. کمی مکث اومکه ئو اَ روح‌القدس اومپرسی بایَه چه بکنوم. اُ آروم ایگو: «اُ ئو اَ مینیستری اخراج بُکن!».

کبل اَ اُ که به اُ بگم: «جاستین، بایَه تو ئو اَ جمع کارمندون کنار بنوسوم»، اجازه اومدا کاملاً جهل خو ئو خالی بکُنت.

اُ وا جهل اَ لهر ما رَه صَرا. فورنی خرسوم سرازیر بو، به چه که به اُ اهمیت مَدا. وایه گیر روح‌القدس زمزمه ایکِه: «اُ دو مساوی وفادارته اَ کبل بر آگرده.»

سه ماه بعد جاستین وا مِه تماس ایگه ئو ایگو: «خداوند آشکارا وا مِه گپ ایگفتن ئو مِئو اصلاح ایکردِن. زنگ اُمزَه تا اَ شما طلب بخشش بکنوم. اومدی که خدا مِئو کجای زندگی تو ئو لیزا کرار ایدادِن، ئو اُ جایگاهی ئو که خداوند هر دوتا شما ئو تُو زندگی مِه کرار ایدادَه، اَ دَس اومدا. مِه وا شما مثه یه آدم معمولی ئو معمولی رفتار اومکه؛ مثه کسی که هم‌رده مِن، نه مثه یه رهبر. اَ ایی بابت خیله ناراحتوم.»

مِه فورنی جواب اومدا: «جاستین، مِه تو ئو اَبخشوم»، بعد اَ گپوی دوستانه، اومپرسی که توا دوبارکایی بِی ما کار بکُنی یا نه؟ که اُ وا خاشی کبول ایکه ئو دِگه تُو ایی زمینه مشکلی مونهه.

حالا طرز فکر مِه عوض بودِن؛ دِگه رازوی گلبوم ئو وا هیچ کارمندی واز ناکنوم، مگه ایی که بدونوم اُ هم به همو نگایی رسیدِن که جاستین بهش رسیدَه. ایی کار ئو واخاطر بی‌احساس بودن یا فاصله گِفتِن اَ اعضای تیمم انجوم نادَم، بلکه مَوا اَ اُشُ واساری بکنوم. ولی غایه ای که مطمئن بشم کارمندی تُو جایگه خو مستقر ئو تثبیت بودِن، اُغایه اُ ئو تُو جایگه دوستی کرار اَدَم. بعضیو اَ اعضای تیم ما صمیمی‌ترین رفیکون مِه هستن.

در اصل، خداوند وازمو آگِت: «تا زمونی که جایگه مِه تُو زندگیتو تثبیت نبوت

ئو تا زمونی که جایگه خوتو ئو به مِه مدونی، یا به بیانی ترس خداوند ئو تُو دل تُنبشت، بایَه شما ئو تُو درجه بنده بگناروم، حتا اگه شما پُس یا دُهت وارث پادشاهی مِه بشین. ایی کار بِی واساری اَ شمان، تا شما هم مثه حنانیا ئو سفیره داوری نبین». عیسا به ایی مردون اَگِت:

> «دِگه شما ئو بنده ناگیم، به چه که بنده اَ کاروی اربابی خبر اینین. بلکه شما ئو دوست خو اَخونوم، به چه که هر چه اَ بَپ اومشنوتِن، شما ئو اَ اُ آگه اُمساختِن» (یوحنا ۱۵:۱۵)

> عیسا در واکع اَگِت: «مِه تا الان رازوی دست‌اولم، برنامه‌ئوم، شوروی زفت بوده یا بخشوی یه دل یه جون گلبوم ئو بهتو اومنگُفتن. ولی حالا اِتونوم بهتو اعتماد بکنوم؛ هموطو که وا موسا ئو ابراییم اعتماد اومکه.» وا همی خاطر عیسا به همه ما اَگِت: «رفیکون مِه شمایین اگه (یوحنا ۱۴:۱۵)

ما تُو سرودو، موعظه‌ئون ئو گپونمو خیله معمولی درباره رفاکت وا عیسا گپ اَزنیم؛ حتا بعضیو تا اُجا جلو اَرن که اُ ئو مثه رفیک ئو دوست یه دل یه جون خو معرفی اَکنن. وا ایی حال، ما کمته گپون اُ ئو تا آخِر اَخوانیم. کلمه «اگه» یه شرطن؛ حتا اگه به اُ ایمون مُبَشِت، خود به خود ایی رفاکت اتفاک ناکیت. شرط رفاکت چِن؟

«رفیکون مِه شمایین، اگه اُچه بهتو حکم اَکنوم، انجوم هادِی!»

شرایطُن ایی رفاکت ایشوئَن اَ؛ داشتن ترس خداوند، دروشیدِن اَکلوم اُ، اطاعت فورنی اَ فرمونوی اُ ئو به پایون رسوندِن اُ، حتا اگه منطکی نبشت، منفعتی اینین، یا دردناک بَشِت. هموطو که ابراییم ئو موسا واخاطر ترس خدا مثه دوست خدای متعال پذیرفته بودَن، حالا ما هم اَتونیم ایطو رابطه وا اُ مُبَشِت. غایه ای که گلب ئو اراده خدا اولویت اَوِل ما بَشِت، اُ اِتون وازمو اعتماد بکُنت ئو پذیرای دوستی وا ما بشت. چه نعمت گپین رفاکت وا خالک بِی ئو چِگَک افتخارآمیز ئو هیجانین.

کبل اَ پایون ایی فصل، بوالی به سوالی که ممکنن تُو فکر شما مونده بَشِت، جواب هادَم؛ یعنی عیسا وازمو فرمون اَدِت؟ ها نه، فَکه تُو عهد جدید بیشته اَ پونصد فرمون ایشَه. ولی ایشو فرمونویی نهن که بِی نجات کافین، نجات نعمت مفتکایی هستن. ایی فرمونو خدا ئو جلال اَدَن ئو ما هم اَ طریق ترس مُکدس کادر

به رعایت اُشُ هستیم. آخرین گپون عیسا کبل اَ رفتن ایی هستَه: «برِین ئو همه کوم ئو شاگرد بکنی[...] و به اوشو یاد هادِی که هر چه بهتو فرمون اومدادن، وا جا بیارن» (متا ۲۸: ۱۹-۲۰).

گپترین فُیدَه ترس مُکدس ایین که تُو رابطه دوستانه وا عیسا پذیرفته بُبیم. تُو کسمت بعدی مزیتوی دِگه ترس مُکدس ئو بررسی اکنیم.

شخصی‌سازی

آیه: «رفیکون مِه شمایین، اگه اُچه بهتو حکم اکنوم، انجوم هادِین» (یوحنا ۱۴:۱۵)

نکته: ما اعتمادِ عیسا ئو فکه وا ایمون به اُ جلب ناکنیم. رفاکت وا خداوند بِی کسویین که اَ اُ اَترسن.

فکر: یعنی لیاکت اُ ئو ایشَه که درجا و کامل اَ عیسا اطاعت بکنیم، حتا اگه منطکی نبشت، حتا اگه منفعت شخصی اینین یا حتا اگه دردناک بَشِت؟ یعنی دوستی وا اُ لیاکت ایی ئو ایشَه؟

دعا: ای خداوند، مِه بیشته اَ هر چیزی آمال اومه که یه تا اَ رفیکون یه دل یه جون تو بشوم. اومناوا تو ئو اَ دور بشناسوم؛ بلکه مَوا به تو نِزیک بشم. مِه ترس خداوند ئو گُزین اکنوم. مَوا بِی‌قیدوشرط اَ تو اطاعت بکنوم، تو ئو وا تمونِ گلب، روح، جسم ئو توانوم دوست اومبَشِت، و مردم ئو در حکیکت ئو راستی مثه تو دوست اومبَشِت. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: مِه رفاکت وا عیسا ئو گُزین اکنوم! هر چه اُ وازم فرمون اده، اطاعت اکنوم.

مزیتوی گنج
خداوند

هفته شیشم

«راهِ پائوی خو صاف بکن
که همه راهئوت کایوم اِبوت.»

ــ امثال ۴:۲۶

۳۶| وا انجوم رسیدن وعده‌ئون خداوند

حالا یی توجه خو ئو وا مزیتوی زیاد ترس مُکدس معطوف بکنیم. ما کبلن چَن مورد، اَ جمله گپترین اُشُ یعنی صمیمیت وا خدا ئو بررسی موکه. حالا یی وا پی بردن ایی معرفت ادامه هادیم:

«بَه که چه گپن رحم تو که بِی ترسندئونت کوت ادکردِن»
(مزمور ۱۹:۳۱)

کبل اَ شروع ایی بحث هیجانی، مهمن که یه سوء تفاهم همگانی ئو برطرف بکنیم. مردم، گاهی کتاب‌مقدس ئو اَ دریچه تجربه خوشو یا بکیه تفسیر اکنن؛ جای ایی که بوالن کتاب‌مقدس خوش تجربه اُشُ ئو شکل هاده. در اصل، وعده‌های خدا به عنوان سناریوهوی «موفک یا ناموفک» در نظر گِفتَه اَبوت، وا ایی فکر که اگه خدا ایی ئو بِی مِه بخواد، بی نظیرن. ولی اگه نه، اُکدرت مطلقن ئو مِه بایَه اُ ئو کبول اکنوم. ایی باور نشون اَدِت که خداوند میون چوکونی تبعیض قائل اِبوت، که درست نَن. ایی فکر، به راحتی اِتون خشم پنهون ئو ناگفته‌ای ئو وا ضد خداوند درست بکُنت.
چیچکای واکعی کاملاً متفاوتن؛ گاهی ما بایَه بِی اُچه خدا اگِت، کنکاش بکنیم. بِی

توضیح بِشتِه، بِی ثابت کردن ایی حکیکت به کتاب‌مقدس نگا بکنیم.

یِی یه تا اَ وعده‌های کتاب‌مقدس ئو بررسی بکنیم که بِشتِه مردم اُ ئو مثه خودکار در نظر اَگِرَن. خدا وا ابراییم ایگو: «به چه که نسل تو اَ اسحاک خونده اَبوت» (پیدایش ۱۲:۲۱). ایی کلوم خدا، واکل گپون کبلی، وعده الهی ئو نمایون اَکنت: حکیکتی ئو که ابراییم، بَپ یه ملتن ئو مسیحِ آینده اَ نسل اسحاک اَتات.

وا در نظر گِفتِن ایی موضوع، یِی بیگینیم نسب اسحاک چطوکا شُرو بو، اَوِل به ایی کضیه که چطوکا خدا دُهتی ئو بِی زناشو اُ گُزین ایکِه، اَپردازیم. خزمتکار ابراییم به سرزمین ارباب خو اَرِت تا وا اسحاک هیش بکنت. بعد اَ یه سفر دراز، اُ تُو کنار اهالی اوجا اووسته ئو بِی یه نشونه غیرکابل حاشا اَ طرَه خدا دعا اَکُنت. نشونه ایی هستَه؛ دُهتی که بدون درخواست اُ وا ده اُشتری هُو هاده؛ « بُوال تا اُ همو کِسی بَشت که به خادمت اِسحاک گُزین اِدکردن » (پیدایش ۱۴:۲۴).

ایجا کمی فکر بکنیم ئو توجه بکنیم که شتر بعد اَ یه سفر دراز تُو لردکی اِتون تُو پونزه دکیکه میون سی تا پنجاه گالن هُو بُخاره. ایی عدد ئو تُو ده اُشتر ضرب بکنی؛ ایی مکدار هوین که دُهتی بخواد داوطلبانه اُ ئو اَ چاه بکشه. دعای اُ بایَه وا طور معجزه واری کبول شِبو، ولی ربکا کاملاً خواسته اُ ئو برآورده اَکُنت! شکی نَن، اُ اَ طریق خدا مثه زن اسحاک گُزین بودِن.

بعد اَ بازگشتِ خزمتکار وا ربکا وا لهر، اسحاک ئو ربکا زناشو شوکه. ولی جلودار گپی بِی تحقق ایی وعده وجود ایشسته - اُ نزار هستَه ئو اینابو چوک دار بَشِت! یعنی خدا اشتباه ایکردِن؟ یعنی اُ اینادونست که ربکا ناتون اُشکمی بَشِت؟ چطوکا اَبوت به ایی وعده عمل بکنب؟ به چه اُ ئو گُزین اَکُنت؟ اسحاک ئو ربکا چه بایَه بکنن؟ اُشُ فَکه بایَه منتظر تحقق وعده بَشَن - تا زمونی که زهدون اُ یه روز به طور معجزه واری بارور بَشِت؟

بِی جواب ایی سوال، یِی به ابراییم مثه اولین نشونه خو نگا بکنیم؛ اُکسین که وا جرات دعا شَکِه ئو خدا ئو به چالش ایکشی تا به ذات خو پابن بَشِت ئو سدوم ئو عموره ئو وا خاطر ده صالح خراب نکنت. کتاب‌مقدس اَگِت که اُ وا پُسش یاد اَده تا همی کار ئو انجوم هاده (پیدایش ۱۹:۱۸). وا فهمیدِن ایی گپ اَخوانیم:

> «اسحاک بِی زنش حدِ خداوند دعا ایکه، به چه که اُ نزار هستَه.
> خداوند دعایی ئو کبول ایکه ئو زنی ربکا اُشکمی بو» (پیدایش ۲۱:۲۵)

اگه وعده‌ای اَ خدا وجود ایشسته که بدون دخالت آدمیزاد اتفاک شَکفت، ایی وعده کدرت ریکا بِی چوک دار بودِن هستَه. ولی ایطوکا نهسته. بِی خاطر جمعی اَ وعده خدا، اسحاک کار خیله خاصی انجوم ایدا؛ اُ مجبور بو التماس بکُنت. فرهنگ لغات عبری اَگِت: «معنی اساسی ایی کلمه غار وا طرَه خداوندن.» پَ ایی فَکه یه دعای معمولی اینهه، بلکه درخواستی وا شوک هستَه، دعایی که جواب نه ئو کبول ایناکه. دعایی که خدا ئو دلخاش شَکِه. کتاب‌مقدس اَگِت:

«دعای آدم صالح، وا کدرت زیاد عمل آکنت» (یعکوب ۱۶:۵)

یعکوب رسول اَگِت که دعای مؤثر، دعای جدی ئو وا شوکن. اُ دعای ایلیا بِی بارون ئو مثل اَزنت. ایلیا همیطو که سری میون زانوئوش هستَه ئو وا حرارت ئو شوک دعا شَکِه، هفت دُفَه خزمتکار خو ئو ایفرستا تا بگینه یعنی ابروی بارونی اَبارن یا نه. ایمون اُ باعث بو تا زمونی که وعده خدا تُو زمین محقق نبودِنن، تسلیم نبشت (اوِل پادشائون ۱۸: ۴۱-۴۵). اسحاک اراده خدا ئو شَدونِس و اَ روز شوک بِی استقرار اُ رو زمین غار اَزنت. ایی مساله دربارَ همه ایموندارون درستِن؟ وازمو گفته بودِن:

«ای خداوند، کلوم تو جاودونه تُو آسمونو کایومن» (مزمور ۸۹:۱۱۹)

کلوم خدا تُو آسمُن کایومن. ایی مساله که فَکه به آسمُن اشاره بودن ئو نومی اَ زمین برده نبودِن، اتفاکی نَن. ولی به چه؟ مزمورنویس دلیل اُ ئو اَگِت: «آسمونو، آسمونوی خداوندن، ولی زمین ئو به آدمیزاد بخشیدن» (مزمور ۱۶:۱۱۵). ولی خدا زمین ئو بِی یه مدت به آدمو اجاره ایدادِن.

اولوی هیشمو، مِئو لیزا یه آپارتمان اجاره موکه. ما مالک اُ نهستریم، ولی اُ آپارتمان بِی ما هستَه تا تُو اُ زندگی بکنیم ئو لهر خو بسازیم. مالکوی لهر به اوجا نهوندن تا به نحوه چیدن مبل، تزئین لهر یا نوع زندگی ما اوجا وارسی بکنن. وا ایی حال، اگه کمک ماواسته، وا مالک تماس ماگه.

ایی مساله که خدا مالک زمینن، ولی اُ ئو به آدمو اجاره ایدادِن، کاملا مثه مثل بالان ئو توضیح اَدِت که به چه خداوند وا باغ نهوند و میوه ئو اَ دَس آدم صَرا اینکشی. اُ وا آدمو فرمونروایی به زمین ئو ایدا (پیدایش ۱: ۲۶-۲۸). وا ایی درک،

حالا بایَه بپرسیم که کلوم خدا چطوکا رو زمین کایوم اِبوت؟ وازمو گفته بودِن: «به گواهی دو یا سه تا گواه، هر گپی ثابت اِبوت» (دئوم قرنتیان ۱:۱۳). خداوند تُو اشعیا آگِت:

«کلوم مِه که اَ لُوُم صادر اِبوت؛ بی‌فیده حدِ مِه برناگرده، بلکه اُچه ئو مواسته وا جا بیاره» (اشعیا ۱۱:۵۵)

جالب ایجان که تُو هر دو آیه وا «لُوُ» اشاره بودِن. لُوُ خدا اراده اُ ئو آگِت، ولی آدم -که تُو زمین وا اُ اختیار داده بودنن بایَه اُ ئو وا زبون خو ذکر بکُنت تا اراده خدا رو زمین مستقر بَشِت. در اصل ما اَ خدا درخواست آکنیم که بِی کمکمو وا زمین بیاد. حالا، وعده اُ همو طور که تُو آسمُن کایومن، تُو زمین همن. یعنی، تا زمونی که ما موناوا اراده اُ انجوم بَشِت، اُ وا زور کدم به «زمین کرایه ای» ما نانوسه.

خداوند وا ابراییم وعده ایدادِن که نسل اُ اَ اسحاک اَبوت. یعنی اَتونین اسحاک ئو مجسم بکنی که آگِت: «خدای بَپوم، تو وعده اِتدادن که کومی اَ مِه آتات ئو نسل مِه برکت پیدا آکنت. اَ تو مَوا که زهدون همسرم ئو بِی چوک دار بودِن بارور بکنی، آمین!». پَ، اراده خدا برکرار بو. الان یی به گپترین مثال خو، یعنی عیسای مسیح یه نظری بکردونیم:

«اُ تُو روزونِ زندگی خو به زمین، وا داد و غاروی بلند ئو خرسون به درگاه اُ که کادر به آزادیش اَ مُردِن هستَه، دعا ئو التماس ایکِه به خاطر تسلیمش به خدا کبول بو» (عبرانیون ۷:۵)

دومرتُبَ هم وا کلمه «التماس» رو وا رو اَبیم، ولی ایی دُفَه وا احترامی عمیک به خدا واکل بودِن که نشونه دِگه ای وازمو اَدِت؛ بِی تحقق وعده خدا رو زمین نه فکه ایمونی کِوی ئو نا تموم کافین، بلکه وا ترس خداوند هم احتیاجن تا قولویی که خدا به کومی داده، محقق بشت. توجه بکنی که خدا دعائوی عیسا ئو «ششنوت». دعا کردِن یه چیزن، ولی شنیدن چیز دِگه این. دعائویی وجود ایشَن که شنیده نابوت؟ ها نه؛ یعکوب اَنویسه: «اُغایه هم که درخواست آکنین، یافت ناکنی، به چه که وا نیت بد درخواست آکنین» (یعکوب ۳:۴). دومرتُبَ هم اشاره اِبوت که بایَه وا انگیزه‌وی خو نگا بکنیم ئو ترس خداوند همو چیزین که انگیزه‌وی ما ئو کنترل آکُنت.

غایه ای که اَ خدا اَترسیم، اَتونیم وا دلیری دعا بکنیم ئو اعلام بکنیم که وعدهئون یا اراده خدا همو طور که تُو آسمُن اجرا اَبَن، تُو زمین هم اجرا اَبن. شاتَم وا همی خاطرن که پولس رسول تُو روزونِ پایونی خو رو زمین اَنویسه: «تُو نبرد نیکوی ایمون بجنگ ئو وا دَس بیار اُ زندگی ابدی ئو» (اوِل تیموتائوس ۱۲:۶). اِی یه جنگِن ئو ما وا ایمون، اُچه ئو که حیات جاویدون آماده اَکُنت، وا دَس اَتاریم.

شخصی‌سازی

آیه: «اُ آرزوی ترسندئون خو برآورده اَکن؛ و غار کمکشو شِشنوت، نجاتشو اَده» (مزمور ۱۹:۱۴۵)

نکته: گاهی مردم کتاب‌مقدس ئو اَ دریچه تجربه -خوشو یا بکیه- تفسیر اَکنن - جای اِی که بوالن کتاب‌مقدس، خو، تجربه اُشُ ئو شکل هاده.

فکر: وا خاطر تجربه‌ئون خو یا بکیه اُمواشت تا باوروم اَ اُچه تُو کتاب‌مقدس اعلام بودِن، منحرف بشت؟ وعده‌های که هنوزا اتفاک نکفتِن تُو زندگی مِه، خانواده‌ام یا تُو دنیای دور و بروم ایشَه؟ وا زندگی در اَ اِی وعده‌های الهی بسنده اومکردِن؟ حاضروم بِی تحقق اِی وعده‌ئون تُو زمین وا التماس دعا بکنوم؟

دعا: ای خداوند، در نوم عیسای مسیح، مِئو وا خاطر تنبلی روحانی، رضایت به وعده‌ئوی اتفاک نکفته ئو نبود مبارزه بِی اُچه که کلوم تو اعلام اَکُنت، ببخش. مِه بِی شکل دادن وا راهِ خو، جای تکلّا بِی تثبیت اراده تو، به تجربه‌ئون گَبل نگا اومکردِن. توبه اَکنوم ئو مبارزه تُو نبرد نیکوی ایمون ئو گُزین اَکنوم، تا اراده تو همو طو که تُو آسمُن محقق اِبوت، تُو زمین هم، اجرا بشت. آمین.

اعتراف: گُزین اَکنوم تا تُو نبرد نیکوی ایمون بجنگوم ئو اُچه ئو زندگی ابدی اعلام اَکُنت، وا دَس بیاروم تا اراده خداوند ئو تُو دنیای دور و برمو خو بگینوم.

مردمی که اَ خدا اَتِرسن،
وا دلیری وا زندگی رو وا رو اَبَن
ئو اوشویی که اَ خدا ناتِرسَن،
سرآخِر اَ همه‌چیز اَتِرسن.

– ریچارد هالورسون

۳۷| ترسی که تِرسوی دِگه ئو اَ میون اَبره

ما تُو جهونی پر اَ ترس ئو اضطراب زندگی اَکنیم ئو عیسا وازمو اَگِت که اُشُ شدید اَبن. توصیف اُ اَ آینده واکعن نگران‌کننده ن: «مردم اَ تصور اُچه بایَه به دنیا اتفاک بکت، اَ وحشت زیاد غَش اَبن» (لوقا ۲۶:۲۱). ایی تِرسو ئو نگرانیو جای امید، صُل ئو آرومی ئو اَگِرَن ئو ناآرومی، دلوی پُر ئو عذاب دایوم ئو جای اَنوسَن. پَ پادزهر اُ چِن؟

«واکعن خداوند همیطو که دَس زوردارش به مِه هستَه، وا مِه گپ ایگو ئو مِئو هشدار ایدا که اَ راه ایی مردم دمباله روی نکنم ئو ایگو: هر اُچه ئو ایی کوم نکشه اَخونن، شما نکشه مخونی؛ اَ اُچه اوشو اَتِرسن، مترسی، ئو تُو لرز مبشی. اُ که بایَه مُکدس وا حساب بیاری، خداوند لشکرونن؛ اُن که اَ اُ بایَه بترسی، ئو اُن که اَ اُ بایَه تُو لرز بشین. اُ بِی شما جای مُکدس اِبوت» (اشعیا ۸: ۱۱-۱۴)

ترس مُکدس همه تِرسو ئو اضطرابوی دِگه ئو اَ میون اَبره، به چه که پشتوانه اُ وعده خدا بِی حفظ امنیت ن. یه دیگه ووستی ئو به ایی واکعیت فکر بکنی؛ تصور بکنی تمونِ کوت مسلح ایالات متحده بِی واساری اَ شما معیَن بودَن. هر ژنرال، به افسرون رده پایین‌ته اَ خو اطلاع اَدِت که واساری اَ شما تُو اولویت کرار ایشَه ئو هر چیزی که بِی امنیت شما کافی ن، بایَه اجرا بَشِت. طیف کاملی اَ تسلیحات پیشرفته

مقید به واساری اَ شما تُو هر کا که یین، ن. ایی کار تگریین غیرکابل تصور ن، ولی اگه اتفاک بِکیت، مطمئن نَم که شما احساس امنیت ئو آرومی اَکنی. ولی ایشو جلوِ اُچه خداوند اَگِت کمرنگ ابوت: «بِی تو جای مُکدس اَبوم ». جای تعجب نَن که وازمو اَگن:

> «خداوندا، خُبی تو چِکَه زیادِن هَمو خُبی که، تو بِی کسوئی که اَزت اَتِرسَن یه جا جمع اِتِکِردِن، هَمو خُبی که جلو چِهمِ آدمیزاد، بی کسوئی که به تو پناه آتارَن، اَنجُم اَدِی .تو به ایشُ اَ زد و بند آدمُ در محضر اَمن خو زَفتِشُ اَکُنی؛ تو به ایشُ اَ زَبُنویی که نیش ایشَه تو چادِر خو سارِشُ اَکُنی.» (مزمور۳۱: ۱۹-۲۰)

وعده خوبی گپ، یعنی زفت بودِن تُو پناهِ حضور خداوند، تُو امون بودن اَ کسویی که شاوا وازمو ضرر برسونن، به همه داده نبودِن ن، بلکه فکه مالِ کسویین که اَ خدا اَتِرسن.مِئولیزا چن سال درو، تهمت، اتهام ئو تهدید وا ضد خو ئو طاکت موکردِن. گاهی وا شوخی به رفیکوم اَگم: «نوم مِئو تُو گوگل پی جوری مکنی. به چه که غرک مقاله ئویی اِبین که مِئو محکوم اَکنن». ولی ما واصت موگه که سکوت بکنیم ئو اَ خو دفاعی نکنیم. برعکس، حمله ئو ئو وا کسی که اَ اُ اَتِرسیم، بسپریم ئو گواه حمایت دایومی اُ هستریم. ایی کار آسان نبودِن؛ زمانویی بودِن که به معنی واکعی کلمه دَسونوم ئو به حالتی که انگار تهدیدون ئو اتهامون تُو اُشُ کرار ایشَن، به طرَه آسمُن بلند ایکردِن ئو غار اُمزدن: «بَپ، ایشو ئو به دَس تو اَسپاروم، لطفن اَ ما واساری بُکن!». ئو اُ ابداً ما ئو ناامید اینکردِن.

ما گواه هستریم که ترس مُکدس اَ خیلیو اَ آدمویی که اَشناسیم، واساری ایکردِن. چَن دوفه سال کبل وا ۱۵۰۰ نُفر تُو شهر خو گپ اُمزه. تُو موکع خذمت، خیلیو، ترس خو ئو وا ترس خداوند جایگزین شوکه. پسین رو بعد، موکِعی موم ئو دُهتی، اَ جمله کسویی هسترِن که اَ ترس ول بودرن، بعد اَ خرید وا لهرشو برشاگشت، وا سه تا آدم که چاکو ئو اسلحه شوهه، رو وا رو بودَن. مردون وا زور فرمون شودا که داخل لهر بُبن. به احتمال زیاد کصد اُشُ دُزی، تجاوز جنسی ئو یقین کتل ایی دو خانم بودِن.

اُ موم بعدنو ایگو: «اگه شو کبل، اُ اتفاک نکفتَه، مِه اَ ترس خشکوم شَزه، زبونوم بند شَهوند ئو به خواستههوی اُشُ عمل مَکه». ولی اُ نکل ایکِه که فرمون

اُشُ ئو بِی داخل بودِن به لهر نادیده اومگه ئو فورنی شروع اومکه دعا اومکه وا صدای بلند ئو اَ عیسا مواسته تا ما ئو نجات هاده. هر چه بِشتِه غار مَزه، اعتماد وا نفس، کدرت ئو آرومی مِه هم بِشتِه شِبو.

مردون شروع به دروشیدِن شوکه ئو سرسخت وازم فرمون شودا که دَس اَ دعا بِسَم. سرآخر کاسه طاکت اُشُ سرریز بو ئو وا جهل غار زِدن: «بَسِن، بَسِن، ایی دعا ئو بَسِن!» ایی سه تا آدم بِی ملاکات وا ایطو زنون مطمئنی حاضر نهسترن. مهاجمون گیج بودرن ئو همیطو که رو موم تمرکز شُکردَه، دُهت ایتونِس داخل لهر بره ئو کمک بخواد. موکِعی مردون وایه گیر متوجه بودَن که دُهت نَن، فرار شوکه.

تُو همو سال، زمونی که تُو هیوستون، تگزاس خذمت مَکه، زن جوون دِگه ای تِرسوی خو ئو وا ترس مُکدس جایگزین ایکردَه. یه هفته بعد اَ خذمت، زمونی که اُ اَ یه مرکز خرید صَرا هوند ئو سوار ماشینی بو، متوجه بو آدمی وا چاکو تُو صندلی عقِب ماشین پَنوم بودِن. آدم به اُ فرمون ایدا که رانندگی بکُنت. ولی زن جوون جای ایی که بترسه، عیسا ئو صدا ایزه ئو دَس اَ ایی کار اینکشی. ساعتو وا آدمی رانندگی ایکِه که اَ اُ خواسته هستَه چُپ بَشِت، ولی اُ کبول اینکرده. سرآخِر اُ آدم ایگو: «بزن کنار!» ئو موکِعی ایی کار ئو ایکِه، آدم درِ پشتی ئو واز اَکنن ئو دَر ره.

زمونی پادشاه اَرام به اِلیشَع نبی گرنگی بو ئو بِی دستگیری اُ سپاهی ایفرستا. خزمتکار الیشع اولین کسی هستَه که سریازُ، اسبون ئو ارابه‌ئون ئو ایدی. اُ شدید ترسیدَه.

«اِلیشَع جواب ایدا: مترِس به چه که اُشویی که وا مائن اَکسویی که وا ایشوئن، بِشترن. و دعا ایکِه ئو ایگو: ای خداوند، چهمونِ اُ ئو واز بکن تا بیگینه» (دئوم پادشائون ۶: ۱۶-۱۷). خداوند ایطو ایکِه ئو خادم پای کوه، خیل اَ اسبوی آسمنی ئو ارابه‌ئوی آتشی ایدی.

عیسا گاهی وا جماعتی رو وا رو شِبو که سنگ شوسِیدِن تا به طرَه اُ طُوش هادن. دُفَه دِگه جمعیتی تکلا شوکه اُ ئو اَ شَغ وا زیر بکردونن، ولی تُو هر وضعیتی که زندگی اُ ئو تهدید شَکِه، اُ بدون ضرر اَ اوجا دور شِبو (لوقا ۲۹:۴ ئو یوحنا ۵۹:۸ ئو ۳۹:۱۰ بخونی بَشِت).

فکه زمونی که خدا به کسی که اَ اُ اَترسه اجازه اَدِت که تُو رنج بِکیت، زمونین که ایی رنج اَ بالا ئو وا خاطر جلال خدا به اُ داده بَشِت. ولی حتا تُو ایی موکعوی

هم خاطر جمع خاطری ایشَه که ترس مُکدس، ترس آدمیزاد ئو اَ بین اَبره. سه تا آدم جوون عبری ئو در نظر بگیری که وا حضور کدرتی ته اَ همه پادشاه رو زمین، نبوکدنصر پادشاه بابِل، شوا بودَن. اُ بت گپی ایساخته ئو فرمون ایدادَه که هر وَه صدای سازوی موزیک رو زمین مِشنوت بَشِت، همه مردم جلوِ اُ خم بکنن.

ایی سه تا جوون اَ خدا شاترسی ئو وا نافرمونی اَ فرمون پادشاه، اَ انجوم گنا سر باز زِدن. اُشُ ئو حدِ نبوکدنصر که خیله جهلی هستَه، شُوا؛ کسی که شَتونست فورنی اُشُ ئو تُو کوره آتش بکردونه. یعنی ایی مردون جوون شُتِرسی؟ بیی جواب اُشُ به یه پادشاه گرنگی ئو بخونیم: « اگه همطو که آگِی، خدامُ که به اُ پرستش اَکُنیم اِتون به ما اَ کورهٔ آتِشِ غَلمَش رهایی هادِه، و اُ به ما اَ دَس تو، ای پادشاه، رهایی اَدِت. ولی حتی اگه رهایی نده، ای پادشاه، بُدُن که ما خدائُن توئو پرستش ناکُنیم و به بُتِ طِلائی که برپا اِتکِردِن سجده ناکُنیم » (دانیال ۳: ۱۷-۱۸)

چه اعتماد به نفسی! اُشُ آرومی ئو دلیر موندن، همیطو که کتاب‌مقدس اَگِت: « اُغایه نبوکدنصر پُر اَ خشم بو و حالت چِهرَش وا شَدرَک، میشَک و عَبدِنغو عوض بو. پَ فرمن ایدا کورَه‌ئو هفت برابر اَ حدِ معمول داغتِه بُکُنن » (آیه ۱۹).

ایی مردون اَ خدا شاترسی، پَ شادونست که اُ اُشُ ئو وا زندگی یا مُردِن نجات اَدِت. اُشُ ئو داخل کوره شُکردوند، ولی اُشُ سالم صَرا هندن، بدون ایی که حتا بوی دودی به اُشُ بَشِت. اوشو شونِترسی، حتا اگه به کیمت جانشو تمونِ شِبو.

پولس رسول، آدمی که شدید اَ خدا شَترسی، هم همی نگا ئو ایشسته. اُ غایهٔ رو وا رو وا اعدام احتمالی اظهار ایشسته: «امید اومه که تُو هیچ چیز شرمنده نابیم، بلکه وا کمال دلیری، حالا هم مثه همیشه، مسیح تُو جُنوم جلال پیدا اَکنت، شَوات تُو مرگ ئو شَوات تُو زندگی. به چه که مِئو زندگی مسیحن و مردن، فُیدَه» (فیلیپیان ۱: ۲۰-۲۱) به چه مردن بِی جلال دادن مسیح «بهته» یا به تعبیر ترجمه‌ئون دِگه «خیله بهته» اَ زندگی ن؟ ترس خدا که شروعِ حکمت ن، ایدی درستی اَ دنیا ئو آخرت وازمو اَدِت. وا همی خاطرن که عیسا اَگِت: «اَ کسویی که جسم ئو اَکُشن ولی کادر به کُشتن روح نهن، مترسی؛ اَ اُ بترسی که کادرن هم روح ئو هم جسم شما ئو تُو جهنم هفلت بکنن» (متا ۱۰:۲۸)

چن سال کبل تُو راهِ خذمت موکِعی دلواپَس چوکونوم هستروم، خدا وا مِه گپ ایزه ئو ایگو: «جُن، هر ترسی که تُو زندگی اتستن نشون اَدِت که اُ ئو زیر صلیب ادننهادِن ئو هنوزا صاحاب اُ کسمت اَ زندگیت یِ!». مِه اُ شو توبه اومکه، پُسمو

ئو کاملاً وا خدا اُمسپارد ئو دِگه دلواپَس امنیت اُشُ نهستروم. ترس خداوند ما ئو راهبری اَکُنت تا همه‌چیز ئو تسلیم عیسا بکنیم. موکِعی ایی کار ئو انجوم اَدِیم، یطور زندگی بکنیم که بکیه آرزوی اُ ئو شوهن، ولی ناتونن بهش برسن؛ آرومی، اعتمادبه‌نفس ئو خلاصی اَ ترس.

شخصی‌سازی

آیه: «تِرس خداوند به زندگی ختم اِبوت؛ و هرکَ ایُ ایشه، شُو وا اُشکمِ سیر اَخُوِه و ضرری بهش نارسه» (مثلون ۱۹:۲۳)

نکته: هر ترس ناسالمی تُو زندگیتو نشون اَدِت که اُ ئو زیر صلیب تونناهدِن ئو هنوزا صاحاب اُکسمت اَ زندگیتو یین.

فکر: تُو چه کسمتویی اَ زندگی وا ترس مبارزه اَکنوم؟ سلامتی، مسائل مالی، زناشو، چوکون، کار، تحصیل، رد بودن، آزار ئو اذیت وا خاطر ایمونوم، یا جنبه‌ئوی دِگه زندگی؟ ایی بخشوی زندگیم ئو کامل به خداوندم عیسا اُمسپاردِن یا هنوزا مالک اُشُئَم؟

دعا: ای خداوند، مِئو ببخش که همه چیز (هر چیزی که در بر اگنت) ئو به تو اُمندا. وا شور زدن به اُشُ متوجه بودم که اختیارشو هنوزا تُو دستون مِن. ایی ناامنی، نبود ترس مُکدس ئو تُو ایی زمینه اَ زندگیم نمایون ایکردِن. پَ توبه اَکنوم ئو مقید اَبوم تمونِ بخشوی زندگیم ئو (که شامل همه‌چیز اِبوت) وا خداوندم عیسا هادم. آمین.

اعتراف: عیسا خدای مِن. مِه مالکیت تمونِ بخشوی زندگیم ئو به اُ اَسپاروم، باشتا که طبک اراده اُ انجوم بَشِت.

«بِی چوک توو راهی که بایه
بِرِت تربیت بُکُن، که حتی وختی
پیرَم بُبوت اَزش دور نابوت.»

ــ امثال ۲۲:۶

هفته شیشم -روز سوم

۳۸| ارث

ترس مُکدس برتری گپ دِگه ای هم ایشَه ئو اُ ارث مُکدسن. بوالی چَن سوال اَ شما بپرسم. موکِعی به «بِندیکت آرنولد» فکر اَکنین، چه چیزی به ذهنتو اَرسه؟ یعنی اولین چیزین که اَ ذهنتو رد اِبوت، «خائن» ن؟ موم ترزا چطوکا؟ یعنی به «جمعیت مبلغون خیریه» فکر اَکنین؟ آدولف هیتلر چطوکا؟ یعنی فکر اَکنین اُ «دیکتاتوری ظالم هستَه که میلیون نُفر ئو ایکشت»؟ آلبرت انیشتین چطوکا؟ به کسی که «نظریه نسبیت ئو کشف ایکِه» فکر اَکنین؟

یقین فکرویی که به فکر شما درباره ایی آدموی شناخته‌بوده رسی، ارث اوشون. واکعیت ایین که همه ما یه میراث اَ خو جای اَنوسیم. پَ، سوالی که بایَه اَ خو بپرسیم ایین که یعنی اَ ارث مِه به خُبی وا یاد اِبوت یا وا بدی اَ اُ یاد اَکنن؟ ولی سوال گپته ایین که ارث ما تُو آسمُن بِی ساختِن ملکوت ابدی خداوند چطوکان؛ مفیدن یا ضلل؟!

طبکِ «مریام وبستر»، یه تا اَ تعریفو کلمه ارث «چیزین که اَ جدومو یا بپومو منتکل یا دریافت بودِن». ترس خدا چطوکا به اُشویی که در آیندَن رو ما تأثیر اَنوسه؟ بِی شروع، به پدرِ ایمون، ابراییم، بر اَگردیم. تُو کوه، غایه ای که فرشته اُ ئو اَکشتن اسحاک وا چاکو ایگناشت، خداوند به اُ ایگو:

> «تو ئو برکت اَدَم ئو نسلت [...] کثیر اَکنوم. نسل تو دروازه‌ئوی دشمنوشو اَگرن» (پیدایش ۱۷:۲۲)

مِه چن سال ایی کلمه ئو اُمخوند ئو تعجب اومکردِن که به چه دو دُفَه تکرار

بودَن. سرآخر، کنجکاویم خیله خُب جواب ایدا؛ بِی ایی کار دَس به دامون یه خاخام بودم، اُ جواب ایدا: «تُو فکر یهودی، موکِعی دو دوفَه به چیزی اشارهِ اِبوت، منظور افزایش و زیاد بودِن اُن ئو ایجا واخاطر ایکه یه فعل، زمون حالن و یه فعل دگه، زمون آینده ن، به معنی توصیف نعمتی بِی ابراییمن، ولی خداوند وعده ایدادِن که نسل اُ ئو برکت اَدِت. یعنی، خدا اَگِت: ابراییم تو ئو برکت اَدَم، ئو اَ طریق چوکونت هم همیطو تو ئو برکت اَدَم!».

چوکون ما اَ ترس مُکدس سود اَکنن: «نسل تو دروازهئوی دشمنوشو اَگرن». ایی بِی نظیرن ئو ما دربارَ اُ بحث اَکنیم، ولی اَوِل به حکیکت دِگه ای که تُو توضیحون خاخام ایشَه، اَپردازیم. ترس مُکدس اَ طریق نسلمو همیطو وازمو برکت اَدِت ئو ایی نه فکه تُو زندگی فعلی ما، بلکه تا ابد صدک اکنت.

موندِنِ ما تحت تأثیر چک و چوکومو کرار ایشَه که وا درست کردن افتخار ئو تأثیر بِشتِه بِی ما، تُو آینده نِزیک ئو زندگی بعدی ما تأثیر اَنوسَن. بِی روشن بودِن کضیه، بوالی مثالی بزنوم. «آرچی منینگ» وا مدت ده فصل تُو تیم «نیواورلئان سنتز» یه کوارتربک هستَه. تیم تحت رهبریِ تهاجمی اُ، فَکه یه دُفَه به تساوی رسی ئو نه فصل دِگه، بازنده هسترِن. بِشتِه مردم اُ ئو اَ یاد ببر شوکه، ولی دو پُسش، «پیتون» ئو «الی»، سَرجَم چار جام ابرکهرمونی ئو بردن ئو مثه برنده جام ابرکهرمونی ئو برنده جایزه بهترین بازیکن لیگ شناخته بودَن. حالا آدموی بِشته ای «آرچی» ئو وا خاطر پُسوش اَشناسن ئو پَ، اُ افتخار ئو نفوذ بِشته ای تُو دنیای ورزش وا دَس ایواردن.

در ابدیت، خیلیو واخاطر اطاعت چک و چوکوش تُو بنای پادشاهی خدا، افتخار ئو نفوذ بِشته ای شوهن. ابراییم یه مثل عالین؛ تاثیر ابدی اُ اَ طریق چوکونی افزایش پیدا اَکنت - ایسوف، سموئیل، داوود، دانیال، اشعیا ئو بله عیسا، که فَکه یه تعدادی اَ اُشُ هستن. حتا حالا هم ارث اُ ادامه ایشَه. ایی برکت شامل همه کسویی که اَ خدا اَترسن، اِبوت: «اُ تا ابد تُو خاطر شَموند» ئو «شاخی وا عزت بالا برده اِبوت» (مزمور ۱۱۲: ۶ ئو ۹). خیلیو فکر اَکنن که تُو ملکوت همه چیز اَ نو شروع اِبوت. ولی ایی درست نَن. ما، مثه ایموندارون، اَ کبل شروع به شکل دادن تاریخی جاودونه موکردِن، به چه که وازمو گفته بودِن: «صالحیش جاودونه اَبدین» (مزمور ۱۱۲:۹).

حالا به وعده خداوند به عنوان چوکون ما چیره ابن، توجه بکنیم؛ اُشُ

«دروازه‌ئوی دشمنوشو ئو اَگرن.». وا زبون عامیانه‌ته و امروزی ته، اَبوت بگی که چوکون ما اَ طریق کسویی که خدا ئو کوچک اَکنن، مغلوب نابوت؛ بلکه رهبرون ئو تأثیرگذاران موفقی ابن (تثنیه ۱۳:۲۸). ممکنن فکر بکنی ایی وعده، فَکه بِی ابراییم ئو نسلی که مستکیم اَ اُن، درستِن. ولی وازمو گفته اِبوت: «اُ ایطو ایکِه تا برکت ابراییم تُو مسیح عیسا نصیب غیریهودیون بشت، ئو تا ما اُ روح که وعده داده بودَه، اَ راه ایمون بگیریم» (غلاطیان ۱۴:۳). ایی خبر عالین.

> «خاش وا حال کسی که اَ خداوند اَتِرسه، ئو اَ انجوم فرمونوی اُ خیله کیف اَکنت، چوکونی اَ دلیروی زمین ابن، نسل آدموی صالح مبارک اَبِن» (مزمور ۱۱۲: ۱-۲)

کلمه نسل به معنی «زمون دراز»ن ئو به اُشویی که تُو آیندَن مائَن اشاره ایشَه. زکریا نبوت ایکِه: «رحمت اُ نسل وا نسلن، همه ترسندئوش دربراَگنت» (لوقا ۵۰:۱). نه فکه چوکون ما موفک ابن، بلکه ایی وعده شامل نسلوی بعدی هم اِبوت. یه مثال عالی اَ ایی کضیه، تُو زندگی دو آدمی اِبوت پیدا بکنی که هر دو اولوی قرن هجدهم وا دنیا هندن.

اولین نُفر «مکس جوکس» ن. تُو سال ۱۸۷۴ جامعه‌شناسی وا نوم «ریچارد داگدیل» اَ سیزده زندون محلی، تُو شمال ایالت نیویورک دیدِن ایکِه. اُ شیش نُفر ئو وا چار نوم خانواده ایی متفاوت کشف ایکِه که وا هم کومودون درجه یک هسترِن. ایی کار کنجکاوی اُ ئو سُک ایکه و اُ ئو وا بررسی سنگین سلسله خانواده ایی اُشُ سوق ایدا. ایی تحقیق، اُ ئو وا یه مهاجر هلندی به نوم «مکس جوکس» ایرسوند که میون سال‌وی ۱۷۴۰-۱۷۲۰ وا دنیا هوندَه. بعد اَ چن سال تحقیق دکیک، داگدیل ۵۴۰ نسل اَ چوکون جوکس ئو شناسایی ایکِه؛ اَ جمله اوشو ۷۶نفر مجرم محکوم، ۱۸ نُفر صاحاب روسپی‌خونه، ۱۲۰ نُفر روسپی ئو بیشته اَ ۲۰۰ نُفر کمکوی دولتی شُگه. خلاصه، گناهون نسل وا نسل اُشُ باعث رفتاروی زشت زیادی بودَه ئو ده‌ها میلیون دلار به کیمت پول اَمرو، بِی دولت خرج ایشسته.

حالا یی اُ ئو وا «جاناتون ادواردز» که تُو همو دوره زمونی زاده بودَه، مکایسه بکنیم. اُ یه مبلغ دینی هستَه که کتابوی زیادی اینوشته ئو خیلیو ئو وحی ایدا تا انجیل ئو وا ملتوی دِگه برسونن. اُ تُو سال ۱۷۲۷ وا «سارا پیرپونت» زناشو ایکِه.

ایی زن و شو شدید اَ خدا شاترسی. اُشُ هر شو کبل اَ رفتن وا جاگه، وا هم دعا شاکه ئو کتاب‌مقدس شاخوند. اُشُ یازده چوک شوهه، ئو جاناتون هر رو بِی هر چولنگ دعای برکت شَکِه. اُ شَگو: «هر لهر بایَه یه کلیسای کوچِک ایبَشت».

تعداد ۱۳۹۴ چوک شناخته‌بوده جاناتون ئو سارا، وعده خدا ئو بِی کسویی که اَ اُ اَتِرسن، وا تصویر اَکشن؛ وعده‌ای که اُشُ دروازه‌ئوی دشمنانشو ئو تصرف اَکنن ئو چک و چوکوش تُو هر اُجا موفک ابن. میونِ چک و چوکوش، ۱۳ رئیس دانشگاه یا کالج، ۶۵ استاد دانشگاه یا کالج، ۳عضو سنا تُو ایالات متحده، ۳۰ قاضی، ۱۰۰ وکیل، ۶۰ دکتر، ۷۵ افسر ارتش ئو نیروی دیریایی، ۱۰۰ کشیش ئو مبلغ، ۶۰ نویسنده مشهور ئو ۱معاون رئیس جمهور ایالات متحده، «آرون بر» هستن. چوکون اُشُ هیچ هزینه‌ای بِی دولت شونهه.

ترسویی که تُو دوران چولنگی چک و چوکومو اومسته، مربوط به ایی هستَه که زندگی اُشُ زود به پایون بِرست، یعنی اُشُ وا خاطر ایی که بپشو گاهی بیشته اَ ۲۰۰ شو تُو سال مشغول خذمت کردِن ئو دور اَ لهرن، ناراحت اَبن، یا ایی که اَ خدا وا خاطر خوندگی مِه، ناراضی ابن. یه شو، بعد اَ خذمت تُو یه کنفرانس دور اَ لهر، متوجه بودم که نبود ترس مُکدس مِه جلودار بودِن تا مالکیت زندگی اُشُ ئو وا عیسا هادم. تُو دعا غار اُمزه: «بَپ، ایی چار پُس دِگه مال مِه نَن؛ حالا اُشُ مال عیسا هستن. تو اَتونی هر کاری که شَوات وا اوشو انجوم هادِی، ولی ای شیطون، تو ابداً ناتونی به اوشو دَس بزنی!». اَ اُ رو به بعد، دِگه ترسی اَ آینده‌شو اومنی.

زود خداوند یه حکیکت مهم ئو اَ طریق کلوم خو وازَم برملا ایکِه؛ فینحاس نوه هارون کاهن هستَه. اُ عاشک خدا ئو مردم اسرائیل هستَه. ترس شدید ئو مُکدس اُ، اُ ئو وا انجوم کاری وادار ایکه که بکیه ایموندارو اَ اُ شاترسی؛ اُ وا غیرت رو اُجه که درست هستَه ووستا. خداوند در ایی باره ایگو: «پَ بگه، الان مِه عهد سلامتی خو بهش اَبخشوم، که بِی اُ ئو بِی نسل اُ، بعد اَ اُ، عهدِ کاهنی ابدی اِبوت» (اعداد ۲۵: ۱۲-۱۳). در اصل، وا خاطر ترس مُکدس فینحاس، به چوکون اُ وعده رابطه صمیمی ته ایی وا خدا داده بو. روح‌القدس وازم نشون ایدا که واساری اَ پُسن، لازمه اطاعت شدید مِئو لیزا اَ اراده خداوندن.

حالا، چن سال بعد، هر تِ اَ چار تا پُس ما حداقل نه سال تُو موسسه مسیحی بین‌المللی «مسنجر» کار شوکردِن. دو نُفر اَ اوشو نویسنده‌ئویی هستن که کتابشون پخش بودِن، همه اوشو رهبر هستن ئو مهم‌ته اَ همی، اوشو وا ترس مُکدس خدا

راه اَرن. مردم دایُم اَ ما اَپرسن که چطوکا ایطو مردون صالحی تربیت موکردِن. وا صداکت بگم ایی مساله ربطی به حکمت ما ئو اشتباهوی زیاد ما مثه بَپ ئو موم اینهسته؛ اشتباهئویی که شَتونست چَن جلد کتاب بَشِت. فکه کار درستی که انجوم مودا، کدم سیدِن تُو درجه بالایی اَ ترس مُکدس هستَه.

موکِعی پُسوی ما بِی مدت کوتاهی تُو دوران نوخواستگیشون سرکش ئو لِجکار بودرن، مِئو لیزا وا حضور خدا غار موزه تا عهد خو ئو درباره پُسمو محقق بکُنت و ما همیطو وا ترس مُکدس زندگی ماکه، ئو ابداً ایمونمون اَ دَس موندا ئو شما هم بایَه همی کار انجوم هادِی. وعده خدا بهتو ترسندئون خداوند ایین که چوکون شما «اَ دلیروی زمین اَبِن» (مزمور ۲:۱۱۲).

شخصی‌سازی

آیه: «پُسوت مثه جوونه‌ئوی زیتون دور تا دور سفره ت. هانه ایی ایطو مبارک اَبوت آدمی که اَ خداوند اَترسه» (مزمور ۱۲۸: ۳-۴)

نکته: موکِعی تُو ترس مُکدس زندگی اَکنین، یه میراث مهم به نسلوی آینده‌تو منتقل اِبوت. اُشُ نه فکه اثرگذار ابن، بلکه شما هم اَ طریق اُشُ برکت پیدا اَکنین.

فکر: چطوکا به چوکون (یا چوکون آیندەم) نگا اَکنوم؟ دلواپَس آینده اُشُ نَم؟ اُشُ ئو کامل به عیسا اُمسپاردِن؟ جلو اُشُ وا ترس مُکدس زندگی اَکنوم؟ طبکِ وعده خداوند درک اَکنوم، گپ اَزنوم ئو دعا اَکنوم، یا طبکِ رفتار فعلی چوکونوم؟

دعا: ای خداوند، کلوم تو اَگِت که وا راه رفتن تُو ترس مُکدس، یه میراث موندگار ئو وا دَس اَتاروم. مِه، به وعده تو ایمون اومه که چوکونوم رو زمین مقتدر، اثرگذار ئو موفک ابن و نوم تو ئو مِئو عزیز ادونن. مقید اَبوم که بِی تحقق ایی وعده‌ئون وا غیرت دعا بکنوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: چوکون مِه رو زمین کِوی هستن، هر جا که اَرن، موفک هستن ئو دروازه‌ئوی دشمنون خو ئو تصرف اَکنن.

موکِعی ماوا حکمت واکعی آدمیزاد ئو نکل بکنیم، بهترین کلمه بِی استفاده، کلمه این که آشکارا ترس خدا ئو ذکر بکُنت.

– آگوستین اَ هیپو

۳۹| اصل کاری

موضوع ایی فصل ایگک زیادن که اَبوت یه کتاب کامل درباره اُ بنویسی. ولی دوری اَ ایی کار، باعث ناقص بودِن ایی پیغوم اِبوت. پَ ایی فصل ئو مثه مکدمه ایی بِی ایی جنبه مهم اَ ترس مُکدس وا نظر بگیری. به ایی کلوم که اَگلب هراسون آتات، گوش بکنی - کلوم زندگی، کلوم حکیکت، کلومی که واساری اَکُنت، کلومی که پابرجاته اَ اَفتو، ماه ئو استاله ئونِن، کلومی که مطمئن‌ته اَ زمینین که روش ووستادیم:

> «خاش وا حال کسی که حکمت ئو پیدا بکنت و شخصی که فهم ئو وا دَس بیاره هیچ یه تا اَ چیزوی با ارزش تو وا اُ برابری ناتون بکنت» (مثلون ۳: ۱۳و۱۵)

هیچ چیز تُو دنیا وا ارزش‌ته اَ حکمت الهی نَن. واکعن عجیب‌غریبن؛ هیچ‌چیز! وا همی خاطر وازمو گفته بودِن: «حکمت برترینن» (مثلون ۷:۴) ئو جئی دِگه اَخوانیم: «راه‌ئوش، راهوین دلخاش ئو همه طریقوش، سلامتی. (مثلون ۱۷:۳)

ما بایَه تُو هر تصمیمی که اَگیریم، بِی حکمت خداوند بَشیم. به چه که وازمو گفته بودِن: «اُ ئو بالا ببر که تو ئو سرفراز اَکنت» (مثلون ۸:۴). چه وعده پر اَ اِشکوه! تُو زبون عبری «سرفراز» ایطوکا نکل بودِن: «بالا بردِن، بلند کردِن، بلندپایه بودِن». زمونی که خداوند آدمی ئو بلند اَکُنت، هیچ آدم ئو هیچ شرایطی ناتون اُ ئو زیر بیاره! پَ، حکمت یه راه بِی داشتن اهمیت پابرجان. حکمت بایَه بهش بِی ببری؛

زَفِتِن، ولی دور اَ دسترس نَن. یافتن اُ، منفعتوی فرایونی ئو ایشن. پَ چطوکا اَتونیم اُ ئو پیدا بکنیم؟

«ترس خداوند شُرو حکمتِن» (مثلون ۱۰:۹)

کلمه عبری بِی «شُرو» خیله مهمِن. تُو اولین آیه کتاب‌مقدس هُندِن: «تُو شُرو، خدا آسمونو ئو زمین ئو خلک ایکه». ایی کلمه به معنی «جُیِ شروع» ن. ترس مُکدس هم نکطه شُرو حکمت ن. اُ ئو ایطوکا تصور بکنی: امباری پر اَ تمونِ حکمتویی که بِی کامروایی پابرجا احتیاج توهه ئو وا نظر بگیری که فَکه یه در ئو یه کیلیل بِی داخل بودِن بهش ایشَه: ترس مُکدس. اشعیا آنویسه: «منبعِ[...] حکمت ئو علم؛ ئو ترس خداوند گنج صَهیون اِبوت» (اشعیا ۶:۳۳).

در اصل، هیچ حکمتِ پایداری در اَ ترس خداوند وجود اینین. ترس مُکدس شُرو حکمت پابرجا ن، ولی فواید اُ بالاته اَ نکطه شُرو ادامه ایشَه.

«ترس خداوند، چهمهٔ زندگی ابدین تا آدمی خو ئو اَ تله‌ئوی مُردِن دور بکنت» (مثلون ۲۷:۱۴)

مَوا به دو کلمه کلیلی پافشاری بکنوم؛ چهمه ئو تله. کلمه عبری بِی چهمهٔ، به معنی «جریان» یا یه سرچهمه ثابت ن. خُب زندگی کردِن، که اَ واصتویی خُب یه وختی به یه وختی نَن، بلکه که اَ جریان ثابت شور اَ رو عکلن که ثمره پابرجا ایشَه.

کلمه دئوم «تله»، به «تله یا گیشه» اشاره ایشَه. «مفهوم درست ایی کلمه عبری، گیشه ایین که تُو تله شکارچی کرار اَکِنت.» هر شکارچی وا خُبی اَدونه که یه تله خُب به دو چیز احتیاج ایشَه؛ بایَه زفت بَشِت، تا حیوون ناتون اُ ئو تشخیص هاده، ئو بایَه گیشه ایبَشِت تا حیوون ئو وا آرواره‌ئوی کشنده تله بکشونه. حالا وا درک درستِ کلمه‌ئوی کلیلی، وا متن دِگه ای نگا بکنی که واضحی بِشته ای به حکیکت بیان‌بودَه، ارائه اَدِت:

«ترس خداوند، مربِی حکمت ن» (مثلون ۳۳:۱۵)

وا ترکیب حکیکتون ایی دو آیه، متوجه اَبیم که ترس مُکدس، چهمه ایی یا جریانی مدام اَ آموزش حکمت خدا؛ یه مشاورِ دایُم حاضرن که ناخووِه ئو دایوم ما

ئو راهبری اَکُنت تا تُو زندگی، شور اَ رو عکل بگیریم.

آدمیزاد بِی بیش اَ هزار تا سال ثابت ایکردِن که موکِعی الان خو ول اِبوت، جدا اَ حکمت خداوند، شور مُضر اَگِنت، همیطو که فکر اَکُنت شور خُبی ایگِفتِن. به چه ایی اتفاک اَکِت؟ راهوی مُردِن ئو نابودی، زفت ئو گیشه ناهادن بودِن ئو هیچ تفاوتی وا تله شکارچی اینین. اُچه خُب، اَ رو عکل، بدردبخور ئو دلچسب وا نظر اَرسه، گاهی گیشه ایین بِی گول دادن ما به اُچه که سرآخِر بد، غیرعاکلانه، ضلل ئو غمگین ن. ترس خداوند، ما ئو اَ ایی کار واساری کِردَه ئو وا صداکت اَ ایی تله‌ئون دور بگناره.

اگه به جامعه اَمرو نگا بکنی، مردون ئو زنون گپ ئو واهوشی وجود ایشَن که تصمیمومیی اَگِرَن که کسویی که تحت تأثیر اوشو هستن ئو به ویرونی اَکشونن. همیطوَم بعضیو دِگه به نادونی اوشو کور هستن. کتاب‌مقدس اَگِت که وا رد ترس مُکدس، «دلوی بی‌فهمِ ایشُ ئو تاریکی ایگِفت، گرچه که ادعای حکمت شاکه، ولی گنوغ بودن» (رومیان ۱: ۲۱-۲۲). موکِعی ذهنو تار اِبوت، ایدی هم تار اِبوت؛ مسأله فَکه زمون اُن که چه موکَ تُو تله‌ئوی پنهون ئو گیشه ناهادَه بودَه، بِکِیم.

وا ایی حال، عکسِ اُ هم صدک اکنت. غایه ای که ترس مُکدس ئو سخت تُو کچک اَگیریم، یه مشاور آدموی با عکل همیشه‌حاضر ئو دایومی موهه که وازمو کدرت تصمیم‌گیری بدردبخور ئو پابرجا ئو اَدِت. حتا زمونی که اَ تله‌ئوی کشنده ناآگاه بَشیم، ایی چهمه دایوم اَ ما واساری اَکُنت تا ناآگاهانه وا تله نکِیم.

یی ایی اصل ئو بررسی بکنیم ئو به آدمی نگا بکنیم که وا خدا عهدی اینهستَه، ولی اَ اُ شَترسی؛ اُ اَبیمِلِک پادشاه جِرار هستَه. اُ سارا، زن ابراییم ئو وا حرمسرای خو بردَه. یه شو خداوند به اُ نمایون اِبوت ئو اَگِت: «الان وا خاطر زنی که توگِفتن، اَمِری» (پیدایش ۲۰:۳).

اَبیمِلِک غار اَزنت: «ای خداوند، یعنی کومی بی‌گناه ئو هفلت اَکنی؟[...] مِه ایی کار ئو وا دلی راست ئو پاکدستی اومکه» (آیه‌ئون ۴و۵).

تُو رابطه وا کلمه‌ای که ایجا بِی «ای خداوند» استفاده بودِن، گفته اِبوت که ایی کلمه، به معنی واکعی کلمه «خداوند مِه» ن. ترس اُ اَ خدا تُو نحوه‌ای که اُ خدا ئو مورد خطاب کرار اَدِت ئو همیطوَم جواب اُ، کاملاً بارز ن. حالا بیگینی خدا به اُ چه اَگِت:

«هانه، اَدونوم که اِی کار ئو وا دلی راست اتکه، ئو مِه هستروم که تو ئو اَمگناشت تا به مه گنا مکنی. اَ همه بابتِن که اُمنواشت اُ ئو لمس بکنی» (پیدایش ۷:۲۰)

ترس خداوند مشاوری هستَه که اُ اَ وجود اُ بِی‌خبر هستَه ئو اَ سقوط اُ تُو تله مُردِن جلوگیری ایکِه. اِی تله، واخاطر راه گول زنکی که سارا ئو مثه دادا ابراییم معرفی شوکه، زفت هستَه، ولی ترس مُکدس اَ اُ واساری ایکه. چطوکا اِبوت پادشاه بت‌پرستی که نه عهد ئو پیمونی وا خدا ایشسته ئو نه کلوم نوشته بوده اُ ئو، اَ فکر زناشو وا زن آدم دِگه ای وا خو بلرزه؟ جواب ئو تُو خط نویسوی پولس یافت اَکنیم: «موکِعی غیریهودیون که شریعت شونی، اصول شریعت ئو بنا به طبیعت وا جا اَتارن، اوشو با ایکه فاقد شریعت‌ان، ولی خو بِی خوش شریعتی هستن. به چه که نشون اَدَن که عمل شریعت رو دلشو نوشته بودِن، یطوری که وجدانشو گواهی اَدِت ئو فکروشو جلوِ هم، یا اوشو ئو متهم اَکُنت یا تبرئه اَکنت» (رومیان ۲: ۱۴-۱۵).

تازه، چطوکا اِی پادشاه غیریهودی اَ فکر بودن وا زن مردِ دِگه ای به خو اَلرزه؛ همیطو که یه کشیش واتجربه یا کسی که چن سال تُو کلیسا حضور ایشسته، وا زن آدم دِگه ای زنا اَکُنت؛ چیزی که وا گذشت زمون، بِشتِه گواه اُ هستیم؟ اِی مسأله پیچیده‌ای نَن. حتا اگه اِی رهبر یا خادم کلیسا وا زبون خو اعتراف بکُنت که مال عیسان، ولی ترسی اَ خدا تُو دل اینین. وازمو گفته بودِن:

«اُمفهمی که اَ مرگ تلخ‌ته، زنین که دلش تله ئو تلهن ئو دسوش کمند. اُ که مورد کبول خدان اَ دَس اُ دَر اَره، ولی گناهکار گیر اُ اَکِت» (جامعه ۲۶:۷)

کتاب‌مقدس ناگت که شریرون تُو تله گیر اَبَن، بلکه گناهکار تُو تله اَکِت، یعنی کسی که واخاطر نبود ترس مُکدس اَ هدف دور بودِن. اِی آدم وا راحتی اِتون کسی بَشِت که به مسیحیت اعتراف اَکُنت. یعکوب به اعتراف‌کنندئون اَنویسه: «ای گناهکارون، دسو خو ئو پاک بکنی ئو ای دودلُ؛ دلوی خو ئو پاک بکنی» (یعکوب ۸:۴)

انجیل غربی ما که خیلی وسیع پذیرفته بودِن، وا طور سیستماتیک اَ طریق

تعلیم فیضی الکی که ما ئو متفاوت اَ حکمت خدا تربیت اَکُنت، ترس خدا ئو اَ دلوی ما ایسِیدِن. ایی کار، چهمهٔ ناسالمی اَ نصیحتون انحرافی درست اَکُنت که نیروی بازدارنده‌ای ئو که اَ ما جلوِ گنا واساری اَکُنت، حذف اَکنت. همیطو که فیضِ اصیل وا ترس مُکدس تُو تفاوت نَن.

> «به چه که فیض خدا به ظهور رسیدِن، فیضی که جملگی ئو نجات‌بخش ن. ئو وازمو یاد اَده که بی‌دینی ئو هوای نفس دنیایی ئو ترک ایکرده، وا خویشتنداری ئو صالحی ئو دینداری تُو ایی دوره زندگی بکنیم» (تیتوس ۲: ۱۱-۱۲)

ما ناتونیم فیض واکعی خدا ئو اَ ترس مُکدس خدا جدا بکنیم، اُشُ وا هم هستن ئو هر دو دایوم ما ئو اَ تله‌ئوی کشنده دور اَکنن. ایی آفت رفتاروی نادرست ئو غیر روحانی، میونِ آدمویی که ادعای عهد ئو پیمون وا خدا ئو شوهن، مساله تازه‌ای نَن. تُو طول تاریخ اسرائیل ئو کلیسا، ما گواه ایطو الگویی هستریم، ولی تُو ایی روزوی آخر که عیسا ایگفته به وسیله گول شناخته اِبوت، ایی الگو شدید بودِن. اَ دَس دادن ترس مُکدس، دلو ئو جُنوی مردم ئو وا نصیحتون تاریکِ واز اَکُنت که وا نظر حکیکت آتات، ولی تُو واکع، ناآگاهانه به گنا ئو مُردِن باعث اِبوت.

موکع حاضر، نیروی بدی تُو جامعه، موکع اِشتاب گِفتِن ن؛ انگار موکع بالا رفتن تُو یه منحنی صعودی هستیم. اگه فیض الکی که زیاد پذیرفته بودِن، ادامه پیدا بکُنت ئو ترس مُکدس ئو اَ دل ایموندارون حذف بکُنت، خیلیو اَ کسویی که ادعای مسیحیت اَکنن وا گول شرارت جار ایزده اَبن. ما به زنده نگه کردن ترس مُکدس احتیاج موهه، تا دایُم جلودار کفتن ما تُو تله گول بَشِت. ترس مُکدس، زمونی که اکثر آدمو وا تله گول اَکِت، گلب ما ئو وا حکیکت هماهنگ اَکُنت.

ترس مُکدس ئو گنج گپ خو بدونی ئو اَ اُ، بیشته اَ میلیون دلار پول، گرونترین زیورآلات، یا جُن ترین لهرو واساری بکنی. ما اَ ایی چیزو کیمتی تُو بانکوی بیمه‌بودَه فدرال، امبارو، گاوصندوق یا وا نصب سیستموی اخطار واساری اَکنیم، همیطو که گپترین گنجینه ما ترس خداوندن. وا همی خاطر وازمو گفته بودِن: «دل خو ئو وا واساری تمونِ نگه بکن، به چه که سرچهمه امور حیاتی است» (مثلون ۴:۲۳).

شخصی‌سازی

آیه: «یعنی حکمت صدا ناده ئو فهم صدا خو بلند ناکنت؟ به چه که هر که مِئو پیدا بکنت، زندگی ابدی ئو پیدا تاکهن ئو لطف خداوند شامل حالی اِبوت. ولی هر که اَ یافت مِه دربمونه، وا جُن خو ضرر ایرسونِدِن» (مثلون ۱:۸ ئو ۳۵-۳۶)

نکته: مثه یه دمباله روِ مسیح، وا دس واردن حکمت اَ همه مهمتِه کارین که اَتونیم انجوم هادیم. ترس خداوند سرچهمه حکمتن ئو ما ئو اَ تله‌ئوی کشنده واساری اَکُنت.

فکر: مگه خط قرمزوم ئو مَعیَن اومکرِدِن؟ مگه واصت اومگفتِن که به حکمت جامعه که خلاف کلوم خدان، پابن نبَشیم؟ مگه حاضروم وا خاطر ایمون ئو اطاعتم اَکلوم خدا، مورد آزار ئو اذیت کرار بگروم؟ چطوکا اِتونوم حکمت عیسا ئو تُو شور روزونَم بهته جستجو بکنوم؟

دعا: بَپ، در نوم عیسا، بِی داشتن حکمت ئو درک تو غار اُمزه. گوشو ئو چهموی مِئو واز بُکن تا اُ ئو درک بکنوم. اومناوا وا تَگه وا عکل خو، گنوغ وا نظر بییم. مِه بِی حکمت خداوندم، عیسای مسیح، بیشترین ارزشت ئو قائل نَم ئو وا اُ تَگه اَکنوم. اگه وا خاطر ایمون ئو اطاعتم مورد جفا کرار بگروم، واز هم اطاعت ئو گُزین اَکنوم. آمین.

اعتراف: مُصر نَم تا تُو هر تصمیمی که اَگیروم، دمبال حکمت خداوندم عیسا بشوم.

ترس خداوند، وا افتاده ای مساوین.

ــ آگوستین اَ هیپو

۴۰| زندگی موفک

تُو جهولوی حکمت کتاب مثلون، دو خُبی ایشَه که دوست اومه اُشُ ئو «جفتِ کِوی» نوم بنوسوم. ایی دو خُبی دَس وا دَس هم اَدَن ئو گاهی تُو آیه‌ون کتاب‌مقدس همدگه ئو کامل اَکنن. اُشُ تُو آیه زیر مَعیَن بودَن:

«ثمره افتاده ای ئو ترس خداوند، دارایین ئو عزّت ئو حیات!
(مثلون ۴:۲۲)

افتاده ای واکعی ئو ترس مُکدس وا هم مرتبط هستن. ابداً کسی ئو یافت ناکنی که واکعا فروتن بَشِت، ولی اَ خدا نترسه ئو یا کسی که واکعن فروتن نبشت، ولی اَ خدا بترسه. کلمه «واکعا» مهم ن، به چه که شکلوی جورواجوری اَ افتاده ای الکی ایشَه که تُو فصل بعد کامل به ایی کضیه اَپردازیم.

حالا یی خلاصه، به سه تا وعده‌ای که وازمو شودادن، یه نظری بکردونیم: دارایی، عزت، ئو زندگی ابدی. کلمه عبری بِی «دارایی ošer «ن ئو به معنی «دارایی، دارایی»ن که «هرطور دارایی اَ جمله زمین، دارایی، تله ئو چوکون» ئو شامل اِبوت. معنی اُ واضح ئو روشن ن. ایی وعده مربوط وا دوران کَبل نَن. مزمورنویس هم اَنویسه:

«خاش الان کسی که اَ خداوند اَتِرسه، ئو اَ انجوم فرمونوی اُ کیف خیله اَبره[...] دولت ئو توانایی تُو لهر اُن ئو صالحیش جاودونه پابرجا ن» (مزمور ۱۱۲: ۱و۳)

کلمه عبری بِی «دولت ئو توانایی» هم همو ošer ن. ایی یه اختلاف نظر بالقوه ئو نشون اَدِت. بعضیو اَ مردم دارایی ئو مخالف مُکدس بودن اَدونن. وا ایی حال، اگه ما حکیکتون واضِح کتاب‌مقدس ئو وا خاطر سنت خو حذف بکنیم ، یعنی ایی یه نشونه اَ تکبر نَن، که کطعاً متفاوت وا ترس مُکدسن؟

چن سال کبل مِه وا ایی موضوع رو وا رو بودم. تُو سال‌وی اولیه خدمت،مِئولیزا گواه هستریم که خادمویی انجیلِ کامیابی ئو یاد شادا که خیلیو ئو وا تعکیب دارایی فاسد جلو ایبو. نتیجه، خراب کننده هستَه ئو خیلیو ئو وا طمع ئو بت‌پرستی ایکشوند. عده زیادی اَ ایمون حکیکی روگردون بودَن ئو مصیبتوی فرایونی به خو وارد شوکه. وا رویت تلفات، جنبشی تُو بِی عکس اُ راه کَفت؛ ما اَ هر آموزشی که وا دارایی، توانایی یا آسایش اشاره شَکِه، بیزار بودیم. ولی سرآخِر، روح‌القدس ناپخته ای ما ئو اصلاح ایکِه. ما بایَه وا ایی حکیکت رو وا رو مابو که آدمی که واکعن اَ خدا اَتِرسه، دارایی ئو دُرُس مدیریت اَکُنت ئو تُو تله طمع ناکِت.

هدف اَ دارایی ئو دارایی چِن؟ اُشُ وسیله‌ای بِی برکت دادن به بکیه هستن. تُو زمون نگارش ایی متن، مینیستری ما بیشته اَ ۵۳ میلیون کتاب ئو دوره آموزشی وا کشیشو ئو رهبرون تُو ۱۳۰ کشور دنیا ئو وا ۱۱۸ زبون ایدادِن. همیطوَم ما یه اپلیکیشن وا نوم MessengerX موساختِن که دارای منابع یاد دادن بِی شاگردسازی به ۱۲۲ زبون دنیان ئو تُو ۲۳۰ کشور دانلود بودِن. ما بِی استفاده اَ اُ، هزینه‌ای دریافت مونکردِن.

ایی پروژه‌ئون بیش اَ هزار تا میلیون دلار خرج شوهستِن. اگه مردون ئو زنونی که اَ ایی تکلائون حمایت شوکردِن، باور شوهه که مُکدس بودن مترادف وا کمبود یا فخیری ن، چه اتفاکی شَکفت؟ اگه ایطو هستَه، ما موفک منابو میلیون نُفر ئو که وا اوشو دَس پیدا شوکردن، تکویت بکنیم.

فرخ خیلیو میون طمع ئو ثروت داشتن بِی تأثیرناهادِن تُو زندگیو ایشَه. کسویی که واکعن اَ خدا اَتِرسن، ایی فرخ ئو اَدونن ئو اَ اولی دوری اَکنن. تُو عهد جدید، بعد اَ وا صلیب بودِن عیسا، اَخوانیم:

«غایهٔ غروب، آدمی ثروتمند اَ اهالی رامَه، ایسوف نوم، که خو شاگرد عیسا بودَه، حدِ پیلاتُس رَه ئو جسد عیسا ئو طلب بکنت» (متا ۲۷: ۵۷-۵۸)

ایسوف، آدمی ثروتمند هستَه ئو کتاب‌مقدس اُ ئو شاگرد عیسا اَخونه. وا ایی حال، ایی تفاوت ادامه ایشَه -بیشته شاگردونِ عیسا فرار شوکردن ئو زفت بودرن. ولی ایی آدم ثروتمند، واخاطر ترس مُکدس خو، جرأت ایشسته که تهدید رهبرون یهود ئو کدرت روم ئو نادیده بگِنت ئو حدِ پیلاتُس بره ئو جسد عیسا ئو اَ اُ درخواست بکُنت. چه آدم شجاعی!

خواهشن اشتباه ایسی مکنی. اگه کسی فخیر بَشِت، یعنی وا ایی معنین که اَ خدا ترسی اینین؟ نه! کتاب‌مقدس پر اَ اَ مردون ئو زنونین که دارایی مادی شونهه. یعنی ایی باعث اِبوت که اُشُ صالحی کمته ای شوبَشِت؟ کطعاً نه! دارایی واکعی وا پول یا دارایی اندازه‌گیری نابوت، بلکه وا کدرت ما بِی کمک وا بکیه سنجیده اِبوت. وازمو وعده شودادن که:

«ای مقدسین خداوند، اَ اُ بترسی، به چه که ترسندئون اُ ئو هیچ کمی نَن. شیرون جَوون، محتاج ئو گشنه اَبَن، ولی خواهونوی خداوند هیچ چیزِ خُب کم شونی» (مزمور ۳۴: ۹-۱۰)

اثر ناهادِن به بکیه بِی پادشاهی خداوند، کار مُکدسن که اِتون اَ طریق دعا، خوراک، مالیات، تدریس، شاگردی، مهمون‌نوازی یا خذمت کردِن بَشِت. خُبن که منابع فرایونی بِی انجوم هر اُچه بِی رسالت الهی ما کافی ن، مُبَشِت. آدموی مُکدس، بِی ایی هستن ئو تُو ایی رویه، شخصن خو ئو سعادتمند اَگینن. آدموی متکبر، مذهبی ئو حسود انرژی خو ئو صرف ایی بحث اَکنن که به چه ایموندارون بایَه فخیر بَشَن ئو مردم ئو وا عکیده ئویی که تُو کتاب‌مقدس اساسی اینین، دعوت اَکنن.

سِلیمون، مردم وا پادشاهی خو ئو وا ترس خدا راهبری ئو یاد ایدا. تُو دوران پادشاهی اُ «هر کَ اَ یهودا ئو اسرائیل، اَ دان تا بِئرشِبَع، زیر درهت انجیر ئو تاک خو تُو امنیت وا سر شَبرد» (اوِل پادشائون ۴:۲۵). همیطوَم گفته بودِن که مردم «شاخا ئو شانوشی ئو شادی شاکه» (اوِل پادشائون ۴:۲۰). کمی چُپ بزنیم ئو وا ایی جمله فکر بکنیم: «هر خانواده، خو لهر ئو باغی ایشسته».

تُو کل کشور، ابداً کمک رفاهی، بیکاری یا فخیری وجود اینهستَه ئو همه چیز فرایون هستَه! ترس خداوند، حکمتی اَدِت که همه کسویی که تحت تأثیر اُ هستن، اَ اُ سود ببرن. تُو ایی مورد، یه ملت سود اَبره. چه اتفاکی اَکِت اگه همه رهبرون ما تُو ترس خداوند کدم بسَن؟

مثه گپ پایونی، بِی تحقق ایی وعده نیازی نَن تُو دعا غار بزنیم؛ اُ طو که اسحاک بِی واز کردِن زهدون ربکا غار ایزه. به چه که عیسا وازمو وعده اَدِت: «اَوِل دمبال پادشاهی خدا ئو عدالت اُ بشین، اُغایه همه ایشو هم بهتو عطا اَرسه بو» (متا ۳۳:۶)

یی به وعده بعدی، عزت، نگا بکنیم. کلمه عبری بِی «عزت» تُو آیه اولی ما، kabodon ئو به معنی «حرمت، جلال، اِشکوه، دارایی» ن. ما تُو فصل کبل مُدی که ایی کلمه، کلمه‌ای ن که موسا تُو زمون درخواستِ دیدن جلال خدا اَ اُ استفاده ایکِه. ایی کلمه بارِ معنی گرونی ایشَه؛ اقتداری که که اَ مقام یا عنوان نَن، بلکه وا شخصیت آدم مربوط اِبوت. پَ یه تا دِگه اَ مزیتوی عجیب‌غریب ترس مُکدس، عزت ئو جلالن که شما ئو وا آدمی که دارای عزت ئو گپی ن، تبدیل اَکُنت. مثلون، فکه کتابی نَن که ایی برتری ئو ذکر اَکُنت؛ مزمورنویس هم اَ همو کلمه عبری بِی کسویی که اَ خدا اَتِرسن، استفاده اَکُنت: «شاخی وا عزت بالا برده اِبوت» (مزمور ۹:۱۱۲).

زنی وا خُبی ئو تُو کتاب مثلون تُو نظر بگیری. اُ دارای ویژگی‌هوی بالا العاده‌ای ن؛ اُ کابل اعتماد، عاکل، کوشا، پرانرژی، زحمتکِش، مرفه، ثروتمند ئو مهربون ن، به محتاجون کمک اَکُنت ئو اَ آدموی لاعلاج دفاع اَکُنت. یه تا دِگه اَ ویژگی‌هوی درشت که گاهی نادیده گِفتَه اِبوت ئو به بحث ما هم مربوط اِبوت ایی ن: «کُوَت ئو عزت، جِمهٔ اون» (مثلون ۲۵:۳۱). یعنی، اُ عزت ئو مثه جِمه گر اَکنت، یعنی تفاوتی وا جمه اینین، به چه که بِی همی کابل رویت ئو کابل توجه ن. ولی خُبی سر آخری اُ چِن؟

> «جذابیت گول زنکن ئو جونی زودگذر؛ ولی زنی ئو که اَ خداوند اَتِرسه، بایَه تمجید ایکه» (مثلون ۳۱:۳۰)

ایی خُبی ترس مُکدس ن! ایجا یه واکعیت عجیب‌غریب ایشَه؛ عزت ئو نجابتی

که به ایی زن نسبت داده اِبوت، بِی هر آدم یا زنی که اَ خدا اَترسه، تُو دسترس ن. تُو تمونِ سال‌وی سفروم وا رهبرون ئو آدموی مهم زیادی ملاکات اومکردِن. خیلیو اَ اُشُ به جامعه اثر فرایونی شُنادهادن، ولی اُچه که بیشته اَ هر چیزی که بنا شوکردِن، توجه مِئو جلب اَکُنت، زمونین که وا آدم یا زنی رو وا رو اَبوم که جِمه عزت زفتی ن. حضور اُشُ وزنی ایشَه. اُشُ نور، عشک، عزت ئو نجابت ئو درخشون اَکنن. چک و چوکوش اُشُ ئو دوست شوهن ئو به اُشُ حرمت اَنوسَن، همباشون ئو رفیکونِش میل شوهن به اُشُ نِزیک بَشَن. جالب ایجان که تعداد زیادی اَ اُشُ رخسارِ عمومی ئو شناخته‌بوده ای نین. رمز کامروایی اُشُ چِن؟ ترس خداوند!

سومین وعده تُو آیهٔ اولی ما، زندگی ابدی یا عمر درازن که ارتباط نِزیکی وا افتاده ای واکعی ایشَه. تُو فصل بعدی وا ایی وعده، بِشتِه اَپردازیم.

شخصی‌سازی

آیه: «ترس خداوند، نفرت اَ بدی ن.[...] اوشو ئو که دوستم شوهن، دوست اومه، ئو اوشو که مِئو وا جِدّ بِی‌جور، اَگینن. دولت ئو جلال وا مِه ن، توانگریِ پابرجا ئو عدالت. (مثلون ۱۳:۸ ئو ۱۷-۱۸)

نکته: ترس مُکدس ئو افتاده ای، دارایی، عزت ئو زندگی ابدی ئو امید اَدِت. دارایی، وا مکدار پول یا داراییویی که موهه اندازه‌گیری نابوت، بلکه وا کدرت ما بِی کمک وا بکیه سنجیده اِبوت. نجابت تُو شخصیت ما زفتن نه تُو مقام یا عنوان ما.

فکر: یعنی نگاه درستی وا دارایی اومه؟ یعنی واخاطر ناامنی، ترس یا طمع دمبال اُ نَم؟ یعنی بهته ن دمبال ترس مُکدس بشوم ئو وعدهٔ داشتن فرایونی بِی تأثیرناهادِن به بکیه ئو باور اومبَشِت؟ جِمه عزت وا گر کردِن، بِی مِه چه معنی ایشَه؟

دعا: بَپ، لطفن وعده خو ئو محقق بُکن تا وا تعکیب افتاده ای واکعی ئو

ترس مُکدس، دارایی، عزت ئو عمر دراز ئو تجربه بکنوم ئو بتونوم مأموریت الهی خو ئو تُو خذمت به بکیه وا انجوم برسونوم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: بَپ آسمُنیم، وازم وعدهٔ دارایی، عزت ئو زندگی ابدی ئو دمبال ترس مُکدس ئو افتاده ای حکیکی، وعده ایدادِن.

«آدم فهیم تُو راه
راست کدم اَسِت.»

ــ امثال ۱۵: ۲۱

هفته شیشم - روز ششم

۴۱| پایون خُب

ما زمونی اَتونیم کامل دربارَ زندگی ابدی خُب گپ بزنیم که وا پایون خُب اُ هم اشاره مُبَشِت. تُو فصل ۱۸ وا عمر دراز اشاره موکه، ولی تُو ایی فصل، بِشتِه درباره اُ توضیح اَدِیم ئو نکش مهم ترس خدا ئو افتاده ای ئو تُو رابطه وا عمر دراز بررسی اَکنیم.

«ثمرهٔ فروتنی و تِرس خداوند، ثروت و حرمت و زندگین!»
(مثلون ۴:۲۲)

یه تا اَ فواید عجیب‌غریب ترس مُکدس، افزایش عمر درازن؛ «ترس خداوند به روزوی عمر اضاف اَکنت» (مثلون ۲۷:۱۰). چه وعده عجیب غریبی! ایی وعده فَکه یه دُفَه داده نبودِن، به چه که دوبارکایی وازمو گفته بودن که اَ طریق حکمت ترس مُکدس، «روزوی تو زیاد اِبوت ئو به سال‌وی عمرت اضاف اَبوت » (مثلون ۱۱:۹). نه فکه وازمو وعده سال‌وی اضاف شودادن، بلکه روزوی ما پربارته ابن.

تایید دِگه ای هم تُو یه تا اَ ده فرمون الهی پیدا اِبوت. ترس خداوند ما ئو به حرمت بی‌قیدوشرط به بَپ و مومِمو تشویک اَکُنت، ئو تُو ایی کار وازمو وعده شودادن که «تا سعادتمند بُیی ئو رو زمین عمر دراز بکنی» (افسیان ۶: ۳). دُفَه دِگه نه فکه عمر دراز، بلکه بهره‌وری ئو هم یافت اَکنیم. ایشو قولویی هستن که اَتونیم تُو دعا اُشُ ئو بطلبیم.

توجه وا ایی نکته مهمن که بدون کیفیت زندگی، کیف سال‌وی اضافی کاهش اَکنت. سِلیمون تُو سال‌وی بدبینی خو اینوشت: «رو وفات اَ رو ولادت [بهته‌ن جامعه ۱:۷). معلومِن که اُ غایهٔ نوشتن ایی کلمه‌ئوی اَ زندگی کیف ناکنت. چه چیزی کیفیت زندگی ئو حتمی اَکُنت؟ افتاده ای واکعی ئو ترس خداوند. چن سال کبل زمونی که تُو دعا هستروم، اومخوند:

«تُو سالی که عُزّیای پادشاه مُرد، خداوند ئو اومدی که رو تخت بلند ئو بالایی نِشتَه ئو دامنِ رداش معبد ئو پر ایکرده» (اشعیا ۱:۶)

اشعیا، خداوند ئو تُو تمونِ جلالی ایدی. هموطو که تُو فصل کبل گفته بو، اُ خداوند متعال ئو رو جاگه خو ایدی ئو ملائک گپی که غارشو ستونوی ورودی معبد ئو شلرزوند. وا ایی تجربه، زندگی اُ وا طور اساسی عوض بو.

بعد اَ خوندن ایی آیه‌ون، غار اُمزَه: «ای خداوند، ایی چیزین که مِه بهش احتیاج اومه، رویایی تازه اَ عیسا!»

روح‌القدس وا گَلبوم زمزمه ایکِه: «آیه ئو ایطوکا شروع اُمنکه. بربگرد ئو دومرتوبَ بخوون!»

گیج بودروم، ولی همو طور که اُ فرمون ایدا انجوم اومدا، ئو ایی دُفَه کلمه ئوی «تُو سالی که عُزّیای پادشاه مُرد»، وازَم تُو صفحه نمایون بو.

اُغایه اُمشنوت: «عُزّیا بایَه بمیرت تا اشعیا بتنن ایدی تازه‌ای اَ مِه ایبَشِت».

تُو اُ زمون، مِه وا عُزّیا آشنا نهستروم؛ فَکه مَدونست که اُ یه تا اَ پادشائون خیله اسرائیل یا یهودان. ولی موکِعی شروع وا تحقیق دربارَ زندگی اُ اومکه، وا واکعیتوی عجیب غریبی پی اومبرد. اُ فکه شونزه سال ایشسته که مثه پادشاه یهودا تاج‌ناهادن ایکِه ئو پنجاه ودو سال سلطنت ایکه. بِی مکایسه، تُو زمون نوشتن ایی متن، مِه تُو پنجاه ئو دو سال کَبل، ریاست ده رئیس‌جمهور ایالات متحده ئو اومدیدِن. عُزّیا مدت زمون زیادی سلطنت ایکِه.

تُو سن شونزه سالگی به اُ فرمونروایی به میلیونِ نُفر داده بو، اُ کار عاکلونه ای انجوم ایدا؛ خدا ئو پی جوری ایکه: «تا موکعی که خداوند ئو شواسته، خدا اُ ئو موفک شَساخت» (دئوم تواریخ ۵:۲۶). اُ واکعن موفک بو! حکمتی که خدا وا اُ ایدا، اُ ئو وا عظمتی عجیب‌غریب ایرسوند؛ اُ اقتصاد ئو تکویت ایکِه، شهرون ئو

اَسر نو ایکه، ارتش کدرتمندی ایکه ئو سرزمیوِیی ئو که بَپوش اَ دَس شُدادَه، پَس ایگه. همیطوَم اَخوانیم: «آوازهٔ اُ تا دور دورا رسی، به چه که که یاری گپ پیدا شوکه تا اِیی که خیله زوردار بو» (دئوم تواریخ ۱۵:۲۶). وا اِیی حال، مثه سِلیمون، ترس خداوند گنجینه اُ نهسته. ئو متاسفانه اَخوانیم:

«ولی چون عُزّیا زوردار بودن، دلش متکبر بودن، اُ ئو وا نابودی ایکشوند» (دئوم تواریـــخ ۱۶:۲۶)

اُجا تُو طول راهِ، اُ افتاده ای ئو ترس مقدسی ئو که وا اُ شروع ایکردَه، اَ دَس ایدا. ایجا یه حکیکت مهم ایشَه: اِیی دو خُبی کِوی، وا یه سرعتی، فرایونی ئو درست اَکنن، وا اِیی معنی که کامروایی، همیطو ادامه اَکنت حتا زمونی که اُ دو فضیلتی که شرو کننده ئو جلو بَرنده اُ فرایونیو ئو موفکیتون هسترِن، دِگه وجود اینهه. اُچه اَ پِی اَخوانیم خیله جالبِن:

«به یهوه خدای خو خیانت ایکردن، وا معبد خداوند داخل بو تا به مذبح بخور، گِشته بسوزونه» (دئوم تواریـــخ ۱۶:۲۶)

روح‌القدس سوالی اَ مِه ایپرسی: «پُسوم، موکِعی تکبر داخل گلب عُزّیا بو، یعنی معنویت اُ بِشتِه بو یا کمته؟» فورنی متوجه بودم که جواب اِیی سوال خلاف انتظارِن. دایُم فکر مَکه موکِعی تکبر تُو دل کسی داخل اِبوت، اُ اَ بابت معنوی لهوز ته اِبوت، ولی عُزّیا پِی انجوم یه عمل روحانی تُو حضور خداوند داخل معبد بودَه. تا زمونی که روح‌القدس اِیی سوال ئو اینپرسیده، اُمناتونِس وا اِیی مساله پِی ببروم.

تُو شوک، وا صدای بلند اومگو: «اُ روحانی‌ته بو!»

روح‌القدس تُو گلبوم زمزمه ایکِه: «روحِ تکبر ئو روحِ مذهب، دَس تُو دَس هم وا زفت کردِن همدگه، همدیگه ئو تکویت اَکنن». تکبر، آدمیزاد ئو اَ اعتراف به دینداری آگناره ئو مذهب، وا رفتار معنوی خو، غرور ئو اَپوشونه.

اُغایه وا فریسیون زمون عیسا فکر اومکه. اِیی رهبرون هم مثه عُزّیا، یقین وا عشک واکعی ئو ترس مُکدس به یهوه کار خو ئو شُرو شوکه، ولی تُو دوره اِیی، تکبر وا کلبشو داخل بو. اُشُ اَ خدا فاصله شوگه، ولی مشارکت اوشو تُو انجوم فعالیت‌وی روحانی بِشته بو.

عُزّیا وا کاهنون رو وا رو بو، اُشُ رفتار اُ ئو غیرمقدس شوخوند. غایه ای که عُزّیا وا ایی حکیکت به چالش کشیده بو، به کاهنون جهلی بو (نشون دهنده اَ دَس دادن افتاده این). وایه گیر جذام رو پنهک اُ بِشته پیدا ایکه. بکیه زندگی ایی پادشاه، غم انگیز هستَه. اُ مجبور هستَه تُو لهر ای جدا زندگی بکُنت. پُسش حکومت اُ ئو رو تخت سلطنت وا دَس ایگه ئو سرآخر، عُزّیا در اثر جذام مُرد.

یی اَ ایدی همه مردم وا ایی موضوع نگا بکنیم. فکه واکعیت نمایون بِی مردم یهودا ئو اورشلیم ایی هستَه که پادشاه اُشُ به جذام بودِن. یعنی اَتونین تصور بکنی که چطوکا رسانه ئوی اجتماعی اَ ایی خبر منفجر اَبَن؟ اَ نظروی سرازیر اِبوت: «وُی نه! پادشاه ما جذام ایشَه. چه مصیبتی!»

هیچ یه اَ مردم شنادونست پشت ایی مرضِ چه چیزی زفت ن. ولی روح‌القدس ما ئو اَ اُ آگه اَکُنت؛ ایی مساله واخاطر اَ دَس دادن ترس مُکدس ئو افتاده ای هستَه.

وا دیدن ایی موضوع، اَ خداوند دربارَ روزون خومو سؤال اومکه. تُو طول زندگیم رهبرون زیادی ئو اومدیدِن که توو لغزشت بودن ئو سقوط شوکردِن ئو کَلب مِه اَ ایی کضیه اشکخته ن. ایی اتفاک گاهی واخاطر روابط غیرقانونی اَکِت، ولی گاهی اوقات واخاطر اعتیاد به عرک، مواد مخدر، طمع، یا بکیه فسادون ئو رفتاروی بدن. متاسفانه مِه گواه سقوط رهبرونی ئَروم که کبل اَ ما، همزمون وا ما ئو حتا بعد اَ ما خذمت ئو شُرو شوکه. هر یه اَ اُشُ وا شوک فرایون شروع وا جلال دادن عیسا شوکه. چطوکا شاتونستَ تسلیم ایطو رفتاروی تاریکی بُبن؟ یعنی اُشُ شوندیدِن که بکیه اَ همی الگو دمباله روی اَکنن؟

روح‌القدس دومرتوبَ وازم ایگو: «پُسوم، ایی رهبرون سقوط کرده مشکل هورمونی شونهه، مشکل اُشُ تکبر هستَه.» اُچه که ما شاهدش هستریم، جذام رو پنهک اُشُ هستَه - روابط غیرقانونی، فسادون یا رفتاروی دِگه ای که باعث سقوط اُشُ بو. ولی اُچه که ما موندی غروری هستَه که جایگزین ترس مُکدس ئو افتاده ای اُشُ بو. تُو کم تِی نکطه ایی اتفاک اَکِت، فَکه خدا اَدونه. حتا اُ رهبر هم خوش نادونه، به چه که تکبر، چهم کربونی خو ئو کور اَکُنت تا ناتون واضح بگینه.

واخاطر سرعتی که کامروایی درست اَکُنت، وا راحتی اَتونیم اُچه که ما ئو به اوجا ایرسوندِن، یعنی جست خدا وا افتاده ای ئو ترس مُکدس ئو اَ دَس هادیم. وا همی خاطر، خیله مهمن که تُو دوران کامروایی خو، گپون عیسا ئو تیغار خو بکنیم موهه: «جدا اَ مِه، هیچ ناتونین بکنت» (یوحنا ۵:۱۵)

در واکع اُ رو، روح‌القدس وازم ایگو: «جان، همو کد تکبر اَ میون اَرِت، هموکک چشم‌انداز تازه‌ای اَ عیسا پیدا اَکنی.» تغییر کار ضرورین، ئو بدون داشتن دید تازه ای اَ خداوند، فرصت رشد بِشتِه ئو مثه اُ بودِن ئو اَ دَس اَدِیم. زندگیِ خیلیو اَ مردون ئو زنون گپ وا خُبی به پایون اینرسیدِن، ولی همه اوشو باور شوهسته که اَتونن اَ عاکبت دوری ناپذیر اَ دَس دادن افتاده ای ئو ترس مُکدس فرار بکنن. ولی گول اُ ئو مَخاری، وا افتاده ای واکعی ئو وابستگی کامل تون به عیسا چنگ بزنی ئو ترس مُکدس ئو وا گنجینه خو تبدیل بکنی. وا انجوم ایی کار خداوند بهتو وعده دارایی، عزت ئو زندگی ابدی اَدِت.

شخصی‌سازی

آیه: «گوش هاده ئو اُچه اَگم، کبول بکن که سال‌وی عمرت دراز اِبوت» (مثلون ۴:۱۰)

نکته: همو کد تکبر اَ میون اَرِت، هموکک چشم‌انداز تازه‌ای اَ عیسا موهسته. افتاده ایی واکعی ریشه تُو ترس مُکدس ایشَه. ایی وا معنی اُن که بدون عیسا، ناتونیم کاری انجوم هادیم. پَ، گُزین اَکنیم که کاملاً به اُ وابسته بَشیم.

فکر: یعنی افتاده ای تُو زندگی مِه یه واکعیتن؟ یعنی مواردی ایشَه که مِه ایی نگا ئو اومبَشِت «مِه ایی کار ئو بلدم»؟ یعنی بدون شور وا خداوند پلَن اَکنوم؟ بدون ایکه به خو نگا بکنوم ئو گواه حضور اُ بشوم، واصت اَگیروم؟ اگه ایطون، چطوکا اِتونوم ایی رویکرد ئو عوض بکنوم؟ چطوکا شکرگفتِن مِئو همزمون جسور ئو فروتن نگه اَکنت؟

دعا: بَپ، در نوم عیسای مسیح، وا خاطر داشتن تکبر تُو ایی کسمت ون اَ زندگیم مِئو ببخش: (اُشُ ئو بنویسی). مِه اَ ایی وابستگی به خو و ایکه به خوم بالاته اَ بکیه اَدونوم، توبه اَکنوم. مِئو وا خون عیسا پاک بُکن. مِه خو ئو تُو محضر تو فروتن اَکنوم ئو وا ایی کار بکیه ئو مهم‌ته اَ خوم اَگینوم. آمین

اعتراف: مِه بِی راهبری زندگی خو، افتاده ای ئو ترس خداوند ئو گُزین اَکنوم.

گاهی ایطو دعا آکنوم: «ای خداوند، روح
توبه ئو ترس خدا ئو بنا بُکن
که سرتاسر قاره ئو در بر بگنت، تا ما
درآمون بَشیم ئو توئو عزیز بدونیم.»

– اِی. دبلیو. توزِر

هفته شیشم -روز هفتم

۳٤| یافت کردِن گنج

(گپی وا خواننده: ایی فصل بِی کامل کردِن پیغوم کتاب، طولانی‌ته اَ حد عادی اَبوت. اگه تا الان کتاب ئو وا طور هر روز توخوندِن، ایی فصل ئو وا دو کسمت صُب ئو پسین بَش اومکردِن.)

خوندن غایه صُب: مختصری اَ مزیتونِ ترس مُکدس

عمک مزیتون ترس مُکدس، خیله بِشتِه اَ یه جلد کتابن. بحث کامل دربارَ اُ، به چَن تا جلد کتاب احتیاج ایشَه. مِه تکریبا سه دهه‌ن که دمبال اُ نَم ئو هنوزا هم اَ اُچه روح‌القدس تُو کتاب‌مقدس نمایون اَکُنت، بهت زده اَبوم. پَ، بِی ایی کسمت ئو وا یه نظر کمی به چَن وعده دِگه خداوند به پایون برسُنیم؛ هر تِی اَ اُشُ ئو مثه مکدمه ایی بِی درک ئو کشف بِشتِه خو تُو نظر بگیری. ایی وعده‌ئون تُو دل خو بپذیری ئو تکلا مکنی اُشُ ئو بنویسی یا توضیح هادِی. اُشُ ئو بِی خو نگه بکنی. بِی کسویی که اَ خدا اَتِرسن، ایشو جواهروین که بایَه اُشُ ئو پیدا بکنن ئو حدِ خو نگه بکنن.

> «خاش وا حال هر اُ که اَ خداوند اَتِرسه، و تُو راهوی اُ کدم اَزنت. تو اَ دسترنجِ خو اَخاری، ئو مبارک ئو سعادتمند ابی» (مزمور ۱۲۸: ۱-۲)

توجه بکنی ریشه کلمه «خاشی» تُو ایی دو آیه، سه دُفَه آورده بودِن. کسی که

واکعن اَ خدا اَترسه، شاهن اَ خاشین. یه تا اَ جنبه‌های خاشی که مخصوصا ذکر بودِن، کار مان. مِه ابداً اُ حادثه اثرناهادِن وا زندگیم ئو که اولوی دهه ۱۹۸۰ گَفت، اَ یاد ببر ناکنوم. تُو اُ زمون مِه مهندس IBM هستروم. ما بِی یه تا اَ مهندسون، به پاسِ ۳۸سال فعالیت اوجا، جشن موگِقتَه. اولوی رو، ده‌ها نُفر تُو دفتر اُ دور هم جمع بودریم.

تُو یه لَظه، آدمی که وازِش جشن موگِقتَه، وا صدای بلند ایگو: «مِه اَ یه روز که به اِی مجموعه داخل بودَم، به مدت ۳۸سال نفرت اومستن.» بکیه خنده شوزه ئو سری وا تایید تکون شودا.

مِه فَکه چَن ماه هستَه که تُو سِمَت خو کار مَکه. نوخواسته ئو کم‌تجربه هستروم، ولی حالا گیج بودروم. اومپرسی: «به چه اِی کار ئو اتکه؟»

کیافه اِی وا شتاب اَ حالت رشخند وا نفرت بو ئو واکل بکیه آدموِی که اوجا هسترِن وا طرَه مِه برگشت ئو وا رشخندی ایگو: «جان، اسمی کارن! بِی خرید خوراک ئو پوشاک بایَه کار بکنی!». وا یه نظری مثه مردون دِگه، متوجه بودم که اُشُ هم همی احساس ئو شوهن. مَدونست دِگه نبایه گپی بزنوم.

فکه دلیلی که مِه تُو رشته مهندسی تحصیل اُمکردَه، ترس اَ نداشتن کار وا درآمد خُب هستَه. دید اُ، ترسِ نامقدس مِئو نمایون ایکِه. اُ رو واصت اومگه که ۳۸سال بعد، مِه همو کلمه‌ئوی ئو وا زبون نتاروم. اِی ترس، زندگی مِئو راهبری ناکنت. مِه وا خدا اعتماد آکنوم. وا خاشی اِتونوم بگم اَ اُ زمون، اَ ثمره زحمتوم کیف اُمکردِن ئو اِی وعده بِی همه کسویین که اَ خدا اَترسن. مزمورنویس اَ بِی اَگِت:

> « زن تو مثه درهت انگور پُر ثمر، توو لَهَرِت اِبوت، و چوکُونِت مثه دُولُوی زیتونی اَبِن دور و وَر سُفرَتُ. بیگین، ایطوکا مبارک اِبوت کسی که اَ خداوند آترسِت. » (مزمور ۱۲۸: ۳-۴)

شما اَ ثمره کار خو کیف آکنین، همسرتو شکوفا اِبوت ئو چک و چوکونتو اَ رو شوک شاوا که پهلو شما بَشَن. ولی خیلیو اَ آدمو، فاقد اُچه تُو اِی عبارات توضیح شودادن، هستن؛ اِی مساله نشون اَدِت که چه چیزی تُو کسمت گپی اَ جامعه ما گم بودِن. خیلیو، حتا اگه پول زیادی وا دَس بیارِن، اَ زندگی کیف ناکنن. اُشُ وا همسرشو سازگاری شونی ئو چک و چوکوش شوناوا هیچ کاری به خانواده

شوبَشِت. خانواده‌ئوی اوشو جای شکوفا بودِن، پجمرده اَبودن؛ ولی یه امید الهی ایشَه.

امید اِی وعده، خاص ئو عجیب‌غریبن ئو فَکه بِی کسوِی که کلیسا اَرن یا به رابطه‌شو وا عیسا اعتراف اَکنن، نَن. بلکه کلوم خدا واضحاً اَگِت: «ایطو مبارک اَبوت آدمی که اَ خداوند اَتِرسه.»

خواننده عزیز، تگربین وا اِی پیغوم، شما سفر خو ئو کامل توکردِن. وا رسیدن به ایجا، ترس خدا ئو گُزین توکردِن. پَ، اِی وعده‌این که اَتونین تُو دعا اُ ئو طلب بکنی. وا حضور خدا غار بزنی، درست مثه اسحاک، تا گواه تحقق وعده‌ئوی ترس مُکدس بشین. ماه‌هوی دراز اِی وعده‌ئون تُو خانواده ما واکعیت اینهستَه. نشونه‌ئویِ وجود ایشسته که تحقق اِی وعده‌ئون ئو غیرممکن شَکِه، ولی ما به امید وعده‌ئوی خدا کایوم مووستا ئو تُو دعا باهاشُ گلاویز بودیم. حالا اَتونیم بگیم که اِی وعده‌ئون سال‌وی سالِن تُو خانواده ما تحقق پیدا ایکردن.

بیِ به مزمور دِگه ای توجه بکنیم که اَکسوِی گپ ازنت که خیلی اَ خدا اَتِرسن.

> « خداوندُ حمد و ثنا بُکُنی! خوش واحال کسی که اَ خداوند اَتِرسِه، و اَ اَنجُم دستوروی اُ خیلی کِیف اَکُنت. چَک وچوکوش رو زمین کُدرتمند اَبِن، نَسل آدموی درستکار مبارک اَبِن. » (مزمور ۱۱۲: ۱-۲)

دُفَه دِگه کلمه «خاشی» وا ترس مُکدس مرتبط بودِن. شادی، مثه خوشبختی، یه نیروی معنوین؛ که به شرایطُن وابسته نَن. شادی تُو کلوم ابدی خدا بنا بودِن ئو اِی کُوَت مان. ما ئو بارور ئو مفید اَکنت. همیطوَم تُو اِی آیه اَگینوم که ترس مُکدس، تأثیر خیله زیادی به نسلوی آینده ما ایشَه؛ نه فکه ما موفک اِبیم، بلکه به چک و چوکومو هم اِی قول شودادن.

بیِ ادامه هادیم:

> «دولت ئو توانایی تُو لهر اُن، ئو صالحیش تا ابد پابرجان. چونکه آدم صالح ابداً تکون ناخارِت؛ اُ تا اَبَد توو یادُ اَمُنِت. اَ خبر بد ناتِرسِت؛ دلش کُرصِن و به خداوند توکل ایشَه. دِلش کایُمِن و توو هول وَلا ناکِت، تا اُ موکَع که وا پیروزی به دشمنش نگاه بُکُنت. » (مزمور ۳:۱۱۲ و ۶-۸)

ایی آخرو، وا یه تا دِگه اَ ایموندارون گپ مَزه ئو اُ اظهار ایشسته که چطوکا یه روز که ما اَ ایی زندگی بریم، ابدیت ما شُروِابوت. مِه وا شتاب جواب اومدا: «نه، بِی ما که دومرتوبَ زاده بودِیم، ابدیت ما اَکبل شُرو بودِن.» کاری که حالا وا عشک انجوم اَدِیم، بِی همیشه ادامه ایشه. ولی ایی وعده، شامل حال کسویی که فاقد ترس مُکدس هستن، نابوت؛ در واکع بِی اُشُ کاملا برعکسن: «دور نَن که اَ محبت ئو نفرت ئو دیدِن کوریشو هیچ اثری نامونِت» (جامعه ۹:۶)

کسویی که اَ خدا اَتِرسن اَ اخبار بد ناتِرسَن. تُو ایی روزون که رسانه ئوی اجتماعی، رسانه ئوی جریان اصلی ئو خیل اَ اخبار ئو رسانه ئوی شایعه‌پراکنی وجود ایشَن، اخبارِ بد تُو بالاترین حد خو کرار ایشَه. خیلی اَ چیزی که تُو راهن، اَتِرسن. ولی کسویی که اَ خدا اَتِرسن، هیچ ترسی اَ آینده شونی. اُشُ مطمئن ئو دلیر هستن. دومرتُبَ هم وازمو گفته بودِن:

> «تُو ترس خداوند خاطر جمع کِوین، ئو چوکونِ آدم و تُو اُ پناه اِبوت» (مثلون ۲۶:۱۴)

یه اعتماد درونی ایشَه که واکل ترس مُکدسن. ایی چیزین که خیلیو بِی اُ هستن، ولی زود متوجه اَبَن که دور اَ دسترس وا نظر اَرسه. مِه رفیکی وا نوم «جان هجی» اومه که کشیش خیله محترمی تُو تگزاسن. اُکدِ هر رهبر دِگه ای که اومدیدِن، اَ خدا اَتِرسه. تُو سال ۱۹۷۳، آدمی داخل کلیسای اُ بو ئو به نحوی ایتونِس تُو فاصله ۲ متری اَ اُکرار بِگِنت ئو شیش گلوله ئو اَ یه هفت تیر شلیک بکُنت. کشیش «جان» وا خاطر جمع ووستادَه ئو تکون ایناخا. هر شیش تیر وا خطا رفتن. حالا که ایی متن ئو آنویسوم، پنجاه سال اَ اُ اتفاک رد ابو ئو اُ هنوزا زنده ن ئو انجیل ئو موعظه اَکُنت. بِشتِه آدموی تُو ایطو شرایطی آرومی خو ئو اَ دَس اَدَن، غار اَزنن، وا زمین اَکَن یا دمبال اُجا بِی پناه گِفتِنن. ولی جان حرکتی اینکه ئو وا اعتماد به نفس وا آدم تیرانداز چهم روش ایشسته. وازمو گفته بودِن:

> «فرشته خداوند دور تا دور ترسندئون اُ اردو اَزنت، ئو اوشو ئو رهایی اَده» (مزمور ۳۴:۷)

ملائک مأمور واسار اَکسویین که اَ خدا اَتِرسن. پزشکی قانونی بعداً مَعیَن ایکِه

که نصفی اَ گلوله‌ئون اَ فاصله پونزه سانتی‌متری طرَه چپ بدن کشیش جان ئو نصفی دگه اَ طرَه راست بدن اُ رد بودِن. شلیک‌کننده اَ فاصله دو متری اشتباه ایزدَه! حتا آدموی تازه‌کاری که وا اسلحه کار اَکنن هم اَتونن هدف ئو اَ فاصله دو متری وا شیش گلوله بزنن. ما مطمئنیم که یه فرشته الهی گلوله‌ئون ئو جای دِگه ای راهبری ایکردَه.

یهوشافاط -پادشاه یهودا آدمی هستَه که: «تُو راهوی خداوند غیور هسته» (دئوم تواریخ ۶:۱۷). اُ تُو سال سوم سلطنت خو، کاهنون ئو وا تمونِ شهرهای کشورش ایفرستا تا کلوم خدا ئو وا مردم بیاموزن. ایطو اَخوانیم:

> «ترس خداوند به تمونِ ممالکِ سرزمیوی که دور و بر یهودا هسترِن مستولی بو، طوریکه که وا یهوشافاط جنگ شوناکه» (دئوم تواریـــخ ۱۰:۱۷)

داشتن ترس مُکدس، حفاظ گپی بِی ما درست اَکُنت. یه تا دِگه اَ نمونه‌ئوی کتاب‌مقدس، یعکوبن، که خانواده خو ئو وا ترس خدا و کنار ناهادِن بتون راهبری ایکِه. زمونی که ایی کار ئو انجوم شودا، ایطو اَخوانیم:

> «وختی بار شوکه، ترس اَ طرَه خدا وا شهرهای دور و برشون مستولی بو، طوری که پُسوی یعکوب ئو تعکیب شونکه» (پیدایش ۵:۳۵)

به کسویی که وا ترس اَ خداوند عهده دار بودَن، وعده‌ئوی زیادی شودادن. وا ایی کلمه‌ئوی نگا بکنی:

> «همهٔ روز بِی ترس خداوند واجِد بَش. به چه که کطعن آخرتین و امیدت اَبین نارِت» (پیدایش ۲۳: ۱۷-۱۸)

وا دو کلمه درشت بوده تُو آیه بالا، توجه بکنی. اولاً، تُو روزونی که امید کمِن، خیلیو اَ رهبرون روحانی تمرکز اصلی خو ئو وا «وحی گِفتِن» کرار اَدَن ئو برعکس، به کلوم خدا مثه یه کضیه جانبی اَپردازَن. اُشُ بِی دلخاش کردِن مخاطبون جدی خو، یه یا دو آیه اَ کتاب‌مقدس ئو اَگن ولی هدف اصلی، چیچکای الهام‌بخش اوشون. گرچه که ایی چیچکون تُو مدت کوتاهی بِی مردم موثرن ئو اُشُ ئو وا حرکت درآتاره،

ولی هیچ تفاوتی وا یه فیلم الهام‌بخش هالیوودی اینین. اُشُ اجروی پابرجا ئو وعده داده بوده بِی ترس مُکدس ئو دمبال اینین.

ترس خداوند وا روشوی متفاوت وازمو پاداش اَدِت: آرزوئوی برآورده‌بوده (مزمور ۱۹:۱۴۵)، رفیکون وفادار (مزمور ۶۳:۱۱۹ ئو ۷۴و ۷۹)، پاکی جسم (مثلون ۳: ۷-۸)، طاهر ئو تشخیص (مزمور ۴:۶۰) ئو راهبری تُو زندگی که خیلیو بِی اُ هستن.

> «کِن اُ آدمی کِ توو دلِخو تِرس و حرمت خداوند ایبَشِت؟ خداوند راهیُ که بایه بره، وازِش نشون اَده. جُنِ اُ توو نیکویی سر اَبره» (مزمور ۲۵: ۱۲-۱۳)

ایی که به چه کسی ارزشت ترس مُکدس ئو نادونه بالاته اَ درکن. آرزوی جدی مِه ایین که ارزشت اُ ئو بدونی ئو نه فکه اُ ئو بِی خو مَگناری، بلکه مثه یهوشافاط پادشاه بشین که به همه مردم زیر نفوذ خو یاد ایدا که اَ خدا بترسن.

خوندن غایه پسین: یافت کردِنِ ترس مُکدس

بیشته اَ سی سال کبل، خداوند وازم ایگو که پا پیش ناهادِنِ سر آخری اُ تُو دورهٔ حاضر، به ترس مُکدس پافشاری ایشه. برتری گپ ایی بیداری، محقق بودِن توصیف کتاب‌مقدس اَ هیشن که عیسا بِی اُ براگرده. عاروس اُ، یه کلیسای مرتبط وا مسایل رو ئو فرهنگی نَن گرچه که ایی ارتباط تُو راهِ رسیدن به گمشده‌ئون مهم ن. اُ یه کلیسای «رهبر محور» نَن؛ گرچه که راهبری بِی ساختِن یه کلیسای کِوی خیله مهم ن. اُ یه کلیسای «جماعتی» نَن؛ گرچه که جماعت خیله حیاتی ن؛ به چه که خُب نَن که آدم تَنا بَشِت. ایی فکه توصیف اَ هیشن که عیسا بِی اُ بر اَگرده:

> «کلیسایی براخ حدِ خو حاضر بکنت که هیچ لکه ئو چین ئو ایرادی دِگه اینبشت، بلکه مُکدس ئو بی‌عیب بَشِت» (افسسیان ۵ :۲۷)

ایی یه کلیسای مُکدسن! خواننده عزیز، اَ اوجا که تقدس تُو ترس خدا کامل اِبوت، آرزوی اَ ته دل خداوند ایین که شما تُو ایی بیداریِ گپ اثرگذار بشین. پَ، مهمن که بحث خو ئو وا ایی محور که چطوکا ترس مُکدس خو ئو افزایش هادیم،

وا پایون برسُنیم.

بوالی شما ئو بهش خذمت عجیب‌غریب ئو تُو مالزی ببروم. تُو زمون تجلی حضور پُر اِشکوه ئو کِوی خداوند، مِه اَ ترس مَدروشی ئو وا خو فکر مَکه: «جان بیور، واسار باش کلمه نادرستی مَگِی ئو یا حرکت اشتباهی انجوم مَدِی!»

همیطو که تُو ایی فکر هستروم ئو رو منبر جلو ئو عقِب مَرَه، کلومی اَ لُوُم صَرا هوند که گوشوم بِی اولین دُفَه اُ ئو مِشنوت. کبلن ابداً به ایی کضیه توجه یا فکر اومنکردَه. وا جرأت اومگو: «ایی روحِ ترس خداوند ن!» وایه گیر چراغویی تُو مغزوم روشن بو. وا خو غار اُمزَه: «همی ن! همی ن! ایی یه تا اَ نمود هوی روح‌القدس ن!». مِه ابداً ایشو ئو پهلو هم کرار اومنداده، ولی تُو کتاب‌مقدس دربارَ عیسا گفته بودِن:

> «روح خداوند به اُ کرار پیدا آکنت، روح حکمت ئو فهم، روح شور ئو کوّت، روح معرفت ئو ترس خداوند. ئو کیف اُ تُو ترس خداوند اِبوت» (اشعیا ۱۱: ۲-۳)

هفت راه بِی تجلی روح‌القدس ایشَه ئو عیسا تُو تمونِ اوشو کدم ایسی، ولی کیف اُ تُو ترس مُکدس هستَه. الان، سوال ایین که چطوکا آتونیم روح ترس خداوند ئو دریافت بکنیم؟ عیسا وازمو آگِت: «اگه شما وا همهٔ بدخواهیتون آدونین که بایَه به چوکون خو هدیه ئون خُب هادِی، چِکک بِشتِه بَپ آسمنی شما روح‌القدس ئو به هر که اَ اُ بخواد، عطا آکنت» (لوقا ۱۱:۱۳)

ما فَکه احتیاج موهه که اَ بَپ آسمنیمون درخواست بکنیم. ولی ایی یه درخواست معمولی نَن، بلکه فریادی اَ دل مون، فریادی که ایناوا جواب «نه» ئو کبول بکنت. درست کبل اَ ایی کلمه‌ئوی، اُ وازمو آگِت: «بخوایی که بهتو داده اِبوت؛ جُست بکنی که یافت آکنی» (لوقا ۱۱:۹). ایجا نوعی سرسختی ئو تداوم ایشَه.

ییِ به سال ۱۹۹۴ بر آگردیم؛ همو کنفرانسی که کشیش، گپون مِئو درباره ترس خداوند اصلاح ایکه. صباش، مِه تُو جُیِ ساختمان‌سازی، درباره ایی که «چه اشتباهی انجوم اومدادن؟» شروع وا دعا اومکه، ئو سرآخِر وا همه وجودوم، ترس مُکدس ئو اَ خداوند درخواست اومکه. ایی یه درخواست سرسخت هستَه، درخواستی که

جواب نه ئو کبول ایناکه. تُو اُ زمون، مِه اَ اهمیت اُ لَظه آگه نهستروم، ولی حالا اُ ئو یه تا اَ اَ همه مهمتِه ئو متحول‌کننده‌ترین رویدادون زندگیم آگینوم. حتا الان، تگرین هر رو، وا شوک اَ بَپ آسمنی مَوا که روح‌القدس مِئو اَ ترس خداوند پر بکُنت. یی به کسمت دِگه ای اَ کتاب‌مقدس نگا بکنیم که ارتباط خیله مهمی وا مبحث ما ایشَه.

> «پُسوم، اگه گپون مِئو کبول بکنی ئو حکموی مِئو حدِ خو ایبگناری؛ اگه گوش وا حکمت بسپری ئو دلِ خو به فهم مایل بگردونی؛ اگه بصیرت ئو جار بزنی ئو فهم ئو وا صدا بلند جار بزنی؛ اگه مثه نُگره جستی بگردی ئو مثه گنجِ زفت بوده ای جستی بکنی، اُغایه ترس خداوند ئو درک اَکنی ئو وا شناخت خدا دَس پیدا اَکنی» (مثلون ۲: ۱-۵)

یاقتن ترس مُکدس، بایَه واکل فریادی اَ ته دل ئو بِی جوری دایوم بَشِت ئو هیچ تفاوتی وا جست‌وجوی حلکه نومزادی گم بودَه اَ الماس یا جواهر گم بودَه اینین. مطمئنوم شما برنامه‌ئون یا فیلمویی ئو درباره شکارچی گنج سیرنگا توکردِن، که دایُم حس تکلّا بی‌وقفه‌ای ئو اَ طره جستجوگر منتقل اَکنن. یه تا اَ ایی فیلموی ممتاز، فیلم تخیلی «یگنجینه ملی» ن که تُو سال ۲۰۰۴ درست بودِن. ایی فیلم آدمی وا نوم «بنجامین گیتس» ئو وا تصویر اَکشه که زندگی خو ئو خرج پیداکردن یه گنج اَکُنت که تُو دهه ۱۷۰۰ زفت بودِن. اُ یکسر وَه ئو انرژی خو ئو خرج یافتن اُ ایکِه - حتا تا اُجا که شهرت ئو آزادی خو ئو وا خطر ایکردی. گرچه که اُچه اُ بِی اُ هستَه، یه روز زود اَ بین اَرِت، ولی تکلّا بی‌وقفه اُ چیزین که بایَه الهام‌بخش ما بَشِت.

اگه وا ایطو عزمی به کلوم خدا، حکمت، شوروی الهی ئو ترس مُکدس اُ نِزیک بُبیم، سعادتمندترین آدم اِبیم. ما بِی چیزی غار اَزنیم که ابداً اَ میون نارِت؛ ئو اُ گنج خدان. اُ نه فکه اُ ئو اَ ما زفت اینکردِن، بلکه اُ ئو بِی ما ایناهادِن. اُ ما ئو تشویک اَکُنت تا اُ ئو یافت بکنیم ئو وا انجوم ایی کار، اُ شادمون اِبوت. موکِعی پاداش اُ ئو تجربه اَکنیم، اُ جشن اَگِنت.

امید اومه که به کمک روح‌القدس، اُچه تُو اُ صُب تُو مکان ایساخت تُو مِه زاده بو، یعنی چهنه ایی سیری‌ناپذیر اَ ترس خداوند تُو شما هم زاده بودِن. اُ ئو غنیمت بشماری ئو یطوری بگناری که انگار گپترین دارایی شمان. وا ایی کار، اُچه ئو که خدا دوست ایشَه، دوست توهه ئو اَ اُچه که اُ متنفر ن، متنفر ابین. اُچه بِی اُ مهم ن،

بِی شما هم مهم اَبوت. خیلی مردم ئو دوست توهه ئو خیلی اَ گناهی که اُشُ ئو به نابودی اَکشونه، متنفر ابین. شما دنیایی که به اُ تاثیر اَنوسین ئو عوض اَدین ئو دلخاش ابین که تُو راهِ ابدیت ایی کار ئو انجوم تودادن.

خواهشن به یاد توبَشِت، نحوه شروع ایی مسابکه مهم نَن، مهم ایین که چطوکا اُ ئو وا پایون برسانیم. دو کسمت اَکتاب‌مقدس که امید ئو کدرت زیادی وازمو اَدِت ئو اَخوانیم:

«به اُ که کادرن شما ئو اَ لغزشت واسار نگه بکنت ئو تُو محضر پرجلال خو بی‌عیب ئو پُر اَ شادی گپ حاضر بکنت» (یهودا ۲۴)

«اُ شما ئو تا به آخر کایوم نگه اَکنت، تا تُو رو خداوندمو عیسای مسیح به دور اَ ملامت بَشین» (اوِل قرنتیان ۱:۸)

خُب وا پایون رسوندِن، اَ همه مهمتِه جنبه اَ خُب زندگی کردِن ن؛ ئو خداوند ترس مُکدس ئو بِی ایی کار وازمو عطا ایکردِن. باعث افتخار مِه هستَه که شما ئو وا ایی گنج آشنا بکنوم. لطفن اُ ئو بِی خو بگناری؛ چیزوی زیادی بِی همباشی ایشَه. ایی پیغوم ئو تُو دنیایی که به اُ تاثیر اَنوسین، وا اشتراک بنوسی. وا انجوم ایی کار، تُو آینده تلفات کمته ای داده ئو کلیسای سالم‌ته ایی مُهه.

حالا گُزین بکنی تا کِسمتی اَ حرکت تحول‌آفرین ئو کدرتمندِ ترس مُکدس بشین که عاروس ئو بِی برگشت دومار آماده اَکُنت. وا بغل گِفتن ترس مُکدس، صمیمیت جهولی وا دومار پیدا اَکنی، نجات شما وا کمال اَرسه، ثمر زیاد اَتارین ئو یه میراث ابدی آسازین.

شخصی‌سازی

آیه: «به اُ که کادرن شما ئو اَ لغزشت واسار نگه بکنت ئو تُو محضر پرجلال خو بی‌عیب ئو پُر اَ شادی گپ حاضر بکنت، به اُ خدای یگونه ئو نجات‌دهندهٔ ما، اَ طریق عیسای مسیح، خداوند ما، اَ اوِل، الان، ئو تا ابد، جلال ئو اِشکوه ئو کدرت ئو کدرت ببوت! آمین. (یهودا ۲۴-۲۵)

نکته: خُب پایون رسوندِن، مهم ترین جنبه خُب زندگی کردِن ن. خداوند اَ طریق هدیه ترس مُکدس خو، شما ئو تا آخِر کِوی ئو بی‌عیب نگه اَکنت.

فکر: بِی افزایش ترس مُکدس تُو زندگیم چه کاری بایَه انجوم هادَم؟ یعنی چهنه ترس مُکدس نَم ئو بی‌وقفه بِی یافتن ایی گنج تکلّا اَکنوم؟ یعنی اُ ئو مثه یه تا اَ باارزش‌ترین مال و منال خو نگه اکنوم؟ چه کاری بایَه مثه منظم انجوم هادَم تا اُ ئو حفظ بکنوم؟

دعا: بَپ، مِه به حضور تو غار اُمزه که مِئو اَ روح خداوند پر بکن؛ روح حکمت، فهم، شور، کوّت، معرفت ئو روح ترس خداوند. مِئو تا پایون کِوی نگه بکن تا تُو رو خداوندم عیسای مسیح بی‌عیب ئو نقص دیده بشم. در نوم عیسای مسیح، آمین.

اعتراف: ترس خداوند، گنجینه مِهن.

پیوست

یه نظری کلی به گپی خداوند

تُو برهه ای اَ تاریخ اسرائیل، خداوند وا طرح ایی سوال بِی افزایش ترس مُکدس میونِ کوم خون:

«مِئو وا که مقایسه اَکنین، تا وا اُ برابر بَشوم» (اشعیا ۲۵:۴۰)

اگه زمونی تُو تاریخ وجود ایبَشِت که بایَه به ایی سؤال خیلی فکر بَشِت، نه ایی که بِی‌تفاوت اَ اُ رد بُبیم، حالان. تُو ایی روز ئو ساعت، «گپی» آدمیزاد دایوم تُو رسانه ئوی اجتماعی، رسانه ئوی جریان اصلی، تلویزیون ئو بکیه پلتفرمون پخش اِبوت. تعریف تمجید اَ ورزشکارون واهوش، استاله ئون جون هالیوود، هنرمندون وا استعداد موزیک، مشاورون تجار، رهبرون پر جذبه ئو بکیه آدموی مهم دایوم به نمایش ناهاده اِبوت. شهرت اُشُ کابل ستایشن، ئو گرچه که علی الظاهر بی خطرِن، ولی ایی خوراک دایومی جلال آدمیزاد، ما ئو اَ پرداختن و شور زدن درباره واکعیت جلال خدا اَگناره.

تگریین بیست ئو پنج سال کبل مِئو لیزا تُو گپ کردِن چار تا پُسمو به ایی کضیه برخورد موکه. تُو اُ روزون، واخاطر نداشتن اپلیکیشنُ ئو رسانه ئوی اجتماعی،

حجم اطلاعات تا اِی حد زیاد نهسته. ما تُو اُ زمون، متوجه بودیم که پُسمو کمی بیشته اَ حد به یه بسکتبال باز حرفه‌ای علاکه ایشه. اُ محبوب‌ترین ورزشکار آمریکا تُو اُ زمون هستَه ئو بِی خیلیو مثه بت هستَه، حتا بعد اَ چن سال، شهرت اُ دَس نخارده موندِن.

خانواده ما لوِ تیو شرقی خذمت شَکِه ئو ما تُو هتلی لوِ تیو اِکیانوس اکامت موهسته. بعد اَ چَن ساعت موندِن تُو لوِ تیو، تازه وا اتاکمو برموگشتَه. پُسون اَ موج سواری ئو بالا ئو زیر رفتن تُو اکیانوس اطلس پر موج، هم خیله دلخاش هسترِن ئو هم کدرت اکیانوس وازشو سهمناک هستَه.

مِه وا سه تا پُس گپمو نِشتوم بِی گپ زدِن، وا اشاره به دروی شیشه‌ای کشویی واز، اَ اُشُ اومپرسی: «پُسون، اوجا اکیانوس گپن، ایطوکا نَن؟»

وا هم جواب شودا: «ها نه بَپ!».

ادامه اومدا: «شما فَکه اَتونین چَن مایل اَ اُ ئو بیگینی، ولی اکیانوس در واکع بیش اَ هزار تا مایل ادامه ایشَه.» پُسون که موکع خشک کردِن خو وا حوله هسترِن، جواب شودا: «وُی!»

«ولی اِی گپترین اکیانوس نَن. اکیانوس گپته دِگه ای وا نوم اکیانوس آرومی ایشَه. جُلَ ایشو، دو تا اکیانوس دِگه هم ایشَه»

همیطو که ما وا صدای کِوی موج دیریا اَ در واز گوش مادا، پُسون وا تعجب ئو تُو سکوت سرشو ئو تکون شودا.

تُو زمون سفر ما، مسابقات پایونی NBA انجوم ندادن. پُسوی ما ئو رفیکونِش دایوم راجع به نتیجه ئون مسابقات اِی اِستاله بسکتبال، مرتبا اَ طریق مطبوعات، شبکه ورزشیESPN ، بحث شوکه. پُسونوم اَ اِی که اُ چِکّک راحت توپ بسکتبال ئو وا یه دَس پرت اَکُنت، تحت تاثیر کرار شوگِفتَه. وا درک اِی گپ که پُسونوم تا حدودی، گپی هوی ئو که وازشو توضیح اومدادَه درک شوکردِن، اومپرسی: «چوکون، یعنی اَدونین که خداوند تمونِ هوی ئو که اَگینین، به علاوه تمونِ اُچه ئو که توضیح اومدا، تُو کف دَسِش وزن ایکردِن»(اشعیا ۱۲:۴۰). صورتشو اَ تعجب خشکشو شوزده.

اُغایه وا یه شکل ساده اِی، نه فکه حد و اندازه، بلکه کدرت اکیانوس ئو وا اشتراک اُمناها. وازشو توضیح اومدا اگه یه شهابی به پهنی یه مایل تُو چَن صد مایلی ساحلوی شهر نیویورک وا اکیانوس اطلس درگیر بشت ، موجی ایگک گپ

درست اَکُنت که ساختار تمونِ شهرون ئو تُو کل ساحلوی شرقی آمریکا، دیریای کارائیب ئو بخشوی زیادی اَ ساحلوی اکیانوس اطلس ئو تُو آمریکای جنوبی اَ میون اَبره. نه فکه اِی، بلکه تُو سرتاسر اکیانوس ادامه ایشه ئو چَن تا شهر ساحلی اروپایی ئو آفریقایی ئو هم خراب اَکُنت. وا اِی حال، اِی موج کدِ جهولوی اکیانوس اطلس نابوت. پِی همی اومپرسی: «اگه هُو کل اکیانوسو وا ضد آدمیزاد ول بَشِت، چه اتفاکی اَکِت؟ تُو اکیانوسوی دنیا نیروی گپی زفتن. ولی خداوند هر کطره اَ اُ هُو تُو کف دَسِش وزن ایکردِن!»

اُغایه دربارَ آسمُن شُو بحث اومکه. اَ پُسون که حالا تحت تاثیر کرار شوگِفتَه، اومپرسی: «یعنی اَدونین کتاب‌مقدس دربارَ گپی خدا چه اَگِت؟»

«چی اَگِت بَپ؟»

«اَگت که خدا اِتون دنیا ئو وا وجب خو اندازه‌گیری بکنت» (اشعیا ۱۲:۴۰). دسوم ئو جلوی اُشُ اومگه ئو نشون اومدا که یه وجب کدِ فاصله نوک کلنچ شستوم تا نوک کلنچ کوچکومن. اُچه ئو که اُ روز اَ پُسمو اومپرسی، حالا ایجا اَ شما سوال اَکنوم: «یعنی کدِ دنیا فکر توکردِن؟» بالاته اَ ظرفیت فکری مون. شاتَم اگه بخوایم یه نظری کلی به گپی دنیا مُبَشِت، وا جلال خداوند نزدیک‌ته بُبیم.

اُچه که مَوا بنویسوم کمی تخصصین، ولی تکلا اَکنوم اُ ئو ساده ئو واضح، همو طور که پِی پُسونوم توضیح اومدا، ذکر بکنوم. شما ئو هم تشویک اَکنوم که وا خوندن ادامه هادِی.

موکِعی به اِی حکیکتون فکر اَکنیم، احساس ترسی اَ گپی اُ تُو ما درست اِبوت؛ به چه که وازمو گفته بودِن: «آسمُن، جلال خدا ئو ذکر اَکنت» (مزمور ۱:۱۹).

دانشمندون حدودی اَگن که میلیاردها کهکشون تُو دنیا پِی ایشَه که هر یه تاشُ تگریبن صد میلیون اِستاله ایشَه. حد و اندازه اِی کهکشونو در مکایسه وا جُیی که میون اُشُ ایشَه، خیله کوچِکن.

اَفتو ما تُو یه تا اَ اِی کهکشونو کرار ایشَه. کهکشون ما ایگک گپن که موکِعی تُو شو به آسمُن نگاه اَکنین، یه تصویر اَ دنیا پِی ناگینی، بلکه فَکه کهکشون کوچکی (در مکایسه وا دنیا هستی) که تُو اُ زندگی اَکنیم ئو اَگینوم که راه شیری نومِشِن. اگه کمی جلوته بریم، متوجه اَبیم که شما حتا تصویر کل کهکشون راه شیری ئو هم ناگینی، بلکه فکه کِسمتی اَ اُ ئو دریافت اَکنین، به چه که بِشتِه استاله ئون کهکشون ما خیله دورته اَ اُ هستن که وا چهم غیرمسلح دیده بُبن.

پَ یی فَکه دربارَ اِستاله ئونی که هر شو اَتونیم وا چهم غیرمسلح خو بیگینیم، گپ بزنیم. نزدیکترین اِستاله وا زمین جُلَ اَفتو، استاله ایین که فکه ۴/۳ سال نوری اَ ما فاصله ایشَه. ایی مساله بِی بِشتِه آدموی زیاد معنی اینین، پَ بوالی توضیح هادیم. نور وا شتاب ۱۸۶۲۸۲ مایل در ثانیه حرکت اَکُنت، ها نه نه در ساعت، بلکه تُو ثانیه. شتاب اُ تگریین ۶۷۰,۰۰۰,۰۰۰ مایل تُو ساعت ن. طیاره ئون تگریین وا شتاب ۵۰۰ مایل در ساعت پرواز اَکنن. پَ، هموطو که اَگینین، نور وا طور غیرکابل تصوری سریع ن!

بِی ایی که درک بهته ای اَ ایی شتاب توبَشِت، فرض بکنیم اَتونین وا یه جت وا طرَه اَفتو پرواز بکنی. موکِعی وا آسیا پرواز اَکنوم، که طرَه دِگه زمین اَ اُجا که مِه زندگی اَکنوم، کرار ایشَه، تگریین بیست‌وسه ساعت طول اَکشه. اگه همو غُراب بالی ئو وا یه پرواز بدون توقف وا طرَه اَفتو اَبریم، تگریین بیست‌ویک سال طول اَکشه! به ایی فکر بکنی که بیست‌ویک سال کبل کا هستریِ، ئو اُغایه تصور بکنی که اَ اُ زمون تا کنون، تمونِ وَخت ئو تُو غُراب بالی سر بکنی (امید اومه که یه صندلی لُو پنجره توبَشِت). بِی کسویی که رانندگی ئو ترجیح اَدَن؛ خُب، نابو ایی کار ئو انجوم ایدا، به چه که تگریین دویست سال طول اَکشه، بدون ایی که زمونی بِی بنزین زدن یا استراحت کردِن تُو نظر گِفتَه بَشِت! حال یی بپرسیم چِگَک طول اَکشه تا نور وا زمین بِرست؟ جواب فَکه ۸ دکیکه ئو ۲۰ ثانیه‌ن!

یی اَفتو ئو ول بکنیم ئو وا طرَه نزیک اِستاله حرکت بکنیم. اَ کبل اَدونیم که فاصله اُ تا زمین ۴.۳ سال نورین. اگه مدلی اَ مقیاس زمین، اَفتو ئو نزدیکترین اِستاله بسازیم، وا ایی صورت اَبوت؛ زمین کدِ یه دونه فلفل کوچِک ئو اَفتو کدِ توپی وا قطر بیست سانتی‌متر اِبوت. وا توجه به ایی مقیاس، فاصله زمین تا اَفتو تگریبا بیست‌وچار متر اَبوت - یه چارم طول یه زمین فوتبال. وا ایی حال وا یاد توبَشِت، بیشته اَ بیست‌ویک سال طول اَکشه تا یه غُراب بالی کوچِک ایی فاصله بیست‌وچار متری ئو طِی بکُنت.

پَ اگه ایی مدل زمین ئو اَفتو بَشِت، یعنی اَتونین حدس بزنی که نزیک اِستاله وا زمین فلفلی ما چِگَک فاصله ایشَه؟ هزار متر، دو هزار متر یا شاتَم ۱/۵ کیلومتر؟ نزدیکترین اِستاله وازمو چار هزار مایل [۶۴۳۶ کیلومتر] دورته اَ دونه فلفل کرار اَگنت! ایی به ایی معنین که اگه زمین فلفلی ما ئو تُو شهر نیویورک کرار هادِی، اَفتو -که پرواز بهش بیست‌ویک سال طول اَکشه تُو همو شهر نیویورک بیست

ئو شیش متر دورته اَ اُ اَبوت ئو نزدیکترین اِستاله تُو مدل مقیاس ما، اَ لس آنجلس رد بودن ئو ۱۰۰۰ مایل [۱۶۰۹ کیلومتر] دورته تُو اکیانوس آرومی کرار ایشه! اگه وا غُراب بالی ئو بدون توقف به طرَه ایِ اِستاله حرکت بکنیم، تگریبن ۵۱ میلیارد سال طول اَکشه تا بهش برسیم. ایِ ۵۱,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰ سالن! همیطو که نور، ایِ فاصله ئو فکه تُو ۴.۳ سال تو طول اَکُنت!

بوالی بِشتِه توضیح هادم؛ بِشتِه اِستاله ئونی که اُشُ ئو تُو شو وا چهم غیرمسلح آگینین، صد تا هزار سال نوری اَ ما فاصله شوهن. ولی، چَن اِستاله ایشَه که آتونین وا چهم غیرمسلح اوشو ئو بیگینی که تا چار هزار سال نوری اَ ما فاصله شوهن (وا یاد توبَشِت، اوشو حتا دورترین استاله‌ئون کهکشون کوچِک ما هم نهن). مِه تکلا ناکنوم مدت زمونی ئو که یه غُراب بالی فَکه وا یه تا اَ ایِ استاله‌ئون آرسه، محاسبه بکنوم. ولی به ایِ فکر بکنی: موکِعی شو صَرا چغ آزنت ئو وا یه تا اَ اُ اِستاله ئونی نگا آکنین که ۴۰۰۰ سال نوری اَ ما فاصله شوهن، در واکع وا نور استاله ایِ نگا آکنین که اَ زمون زناشو ابراییم ئو سارا وا شتاب ۶۷۰،۰۰۰،۰۰۰ مایل تُو ساعت بدون کاهش شتاب سفر ایکردِن ئو حالا وا زمین رسیدِن.

وا یاد توبَشِت، ایشو فَکه استاله‌ونی تُو کهکشون کوچِک ما به نوم راه شیری هستن. ما حتا وا میلیاردها کهکشون دِگه مونرفتن! ئو اَ یاد ببر مکنی که میون کهکشونو جَوِ زیادی ایشَه! مثه مثل، ما یه کهکشون همساده خیله نِزیک موهه که آندرومِدا نوم ایشَه. فاصله اُ اَ ما تگریبن دو و نیم میلیون سال نورین! فکرش ئو بکنی - نور وا شتاب ۶۷۰,۰۰۰,۰۰۰ مایل تُو ساعت بیشته اَ دو میلیون سال طول اَکشه تا اَ اُ کهکشون وا زمین بِرست! ئو ایِ نزیک کهکشون همساده مون. میلیاردها کهکشون دِگه ایشَه! یعنی اَ کدرت درک خو بالاته رفتیم؟

بوالی دومرتوبَ یادآوری بکنوم، اشعیا اعلام اَکُنت که خداوند ایِ دنیا گپ ئو وا یه وجب یعنی فاصله کلنچ شست تا کلنچ کوچکش اندازه ایگه! سِلیمون اَ طریق روح خدا اعلام اَکُنت: «یعنی خدا واکعن رو زمین جاگیر اِبوت؟ الان آسمونو، حتا بالاترین آسمونو، جای تو ئو اینین» (اوِل پادشائون ۸:۲۷). یعنی متوجه اِبین که دربارَ کِ گپ ازنیم؟

بعد اَ همباشی همی ایشو وا پُسونوم، دیدشو به اُ اِستاله NBA به وضع خوبی برگشت. اُشُ بعد اَ فکر تُو گپی خالکمون، دِگه تُو هیجانو ناسالم به هوشوی ایِ اِستاله ورزشی نهسترن.

ولی بِی شما خواننده عزیز، مَوا یه کدم جلوته برَم. بَپ ما تُو آسمُن نه فکه کاروی عجیب غریبی تُو حد و اندازه ئو بعدوی گپ انجوم ایدادِن، بلکه جزئیات اُ هم جلال اُ ئو اعلام اَکُنت. علم، چن سال زمون ئو پول کلفتی ئو بِی بخونی عملکرد ایی دنیای طبیعی خرج ایکردِن. ولی علم اُشُ به کل خلکت کمن ئو هنوزا سوالویی بی جواب زیادی ایشَه. طرحون ئو سازه‌هوی خداوند همیطو عجیب‌غریب ن.

همی موجودوی زنده طبک سلولِ خلک بودِن بودَن. سلولِ اجزای سازنده بدن آدمیزاد، گیائون، حیونو ئو هر موجود زنده دِگه ای هستن. بدن آدمیزاد که خود وا خود یه تعجب مهندسین، تگریین ۱۰۰/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰ سلول ایشَه (مگه اَتونین ایی تعداد ئو درک بکنی؟!) که تنوع خیله زیادی اَ اُشُ ایشَه. خداوند وا حکمت خو ایی سلولِ ئو بِی انجوم وظیفه‌ئون خاصی معیَن ایکِه. اُشُ رشد اَکنن، زیاد اَبَن ئو سرآخِر اَمِرن - درست طبک برنامه.

گرچه که سلولُن وا چهم غیرمسلح کابل رویت نَن، ولی کوچکترین ذره شناخته بودَه هم وا حساب نابوت. سلولُن اَ ساختاروی ریز زیادی به نوم مولکول تشکیل بودَن ئو مولکول اَ ساختاروی کوچک‌تری وا نوم عنصر تشکیل بودَن ئو تُو درون عنصر اَبوت ساختاروی کوچک‌تری وا نوم اتم ئو پیدا ایکه. اتم ایگک کوچِکن که نکطه پایون ایی جمله، بیشته اَ یه میلیارد اَ اُشُ ئو شامل اِبوت. هر چَن اتم تا ایی حد کوچِک ، تگریین کامل اَ جَوِ خالی تشکیل بودِن. بکیه اتم اَ پروتون، نوترون ئو الکترون تشکیل بودِن. پروتونو ئو نوترونو تُو یه هسته کوچِک ئو خیله چفت هم تُو مرکز اتم ئو مثه خوشه‌ای پیدا اَبَن. توده کوچکی اَ انرژی وا نوم الکترون وا شتاب نور به دور ایی هسته اَچرخه. ایشو بلوکوی سازنده اصلین که همه‌چیز ئو پهلو هم نگه اَکنن.

پَ اتم انرژی خو ئو اَ کا اَگِنت؟ ئو چه کدرتی ذره پرانرژی اُ ئو پهلو هم اَگناره؟ دانشمندون اُ ئو کوت الکترومغناطیسی ئو هسته‌ای اَگُن. ایشو فکه اصطلاحوی علمی‌ای هستن که اُچه ئو هنوزا کامل کابل توضیح نَن، توصیف اَکنن. به چه که خداوند کبلن ایگفتن که: «همه‌چیز ئو وا کلوم زوردار خو نگه اَکنت» (عبرانیون ۳:۱) ئو تُو کولسیان ۱۷:۱ اَگِت: «همه‌چیز در اُ کایومِن».

یه دیگَه ووستی ئو به ایی موضوع فکر بکنی. ایجا خالک پرجلالین که ما اُ ئو بَپ نوم اَنوسیم، که حتا دنیا هستی کادر نَن اُ ئو تُو خو ایبگناره. اُ اِتون دنیا ئو وا یه وجب دَسِش اندازه‌گیری اَکنت، اُ تُو طراحی زمین کوچِک ئو موجوداتی که تُو اُ پرسه

اَزنن، ایگک دکیکن که علم مدرن بعد اَ چن سال بخونی، اُ ئو وا سؤالوی بی‌جواب خیلیو ول اَکُنت. جای تعجب نَن که مزمورنویس غار برآورده اَکن:

> « وختی به آسَمُنوی تو اَگینُم، که کار کِلِنچُنِتِن، و به ماه و اِستاله‌ئُون که سر جاشُ کَرار اِتدادِن، اَگم که: آدمیزاد چِن، که تو توو فکرِش بِشی، یا آدمی چِن، که بهش اهمیت هادِی؟» (مزمور ۸: ۳-۴)

فکر اَکنوم که اِی کلیت موضوع ئو اَرَسونِت. اگه موات حدس بزنوم، شاعر یقین فکرو یه تا اَ ملائک گپی که دور و برمو تخت خدا حضور شوهن ئو اَگِت. اوشو واخاطر گپی ئو وسعتِ حرمت خداوند غار اَزنن: «قدوس». اِی موجودوی خوشُ شودی که اُ چطوکا دنیای گپ و پیچیده ئو درست اَکُنت، اُغایه خلکت آدمو ئو هم شودی ئو غار شوزه: «اِی چِن؟ به چه خدا وا اِی ذره کوچِک رو اِی نکطه کوچِک اَ سیاره ایگک توجه اَکُنت؟»

بعد اَ گپ و گفت مِه وا پُسونوم، اوشو دلباخته اِشکوه استاله ئون ئو آدموی مشهور دنیای مدرن ما نبودن، بلکه شوفهمی هر چیز گپی تُو اِی سیاره، در مکابل گپی خداوند کوچِکن. امید اومه اِی پیوست، همو اثر ئو بِی شما ایبَشِت. تُو پرتو یه سوال که خدا اَ طریق اشعیای نبی اَ مردم خو ایپرسی، رو اُچه که توخوندِن، فکر بکنی: «مِئو وا که مقایسه اَکنین، تا وا اُ برابر بَشوم» (اشعیا ۲۵:۴۰)

کتابوی زیادی درباره عجائب ئو حکمت خلکت خداوند اَبوت بنویسی که تازه هدف مِه ایجا نبودِن. هدف، بیدار کردِن حیرت ئو تعجب اَکار دستون اُن؛ به چه که اُشُ جلال گپ خداوند ئو اعلام اَکنن!

ای خدا کایی؟!

پیدا کردِن کُوّت و آمونج تو دوران لردکی

داخل دوران سخت زندگی گمون اَکنین گم بودِین؟ و اَ خوتو سُراک اَگیرین:
«ای خدا کایی؟!»

بلکم خدا پِشترون وا شما گپ ایزدن، ولی الان وا نظر اَرست چیزی ناگت، بلکم تو ایمون جلو رفتین، ولی الان بودنی حس ناکنین. پَ بایه بگم خاش هُندین وا لردکی؛ جُی که میون گِفتِنِ وعده و عملی بودنی فاصله ایشَن.

ولی خبر خاش ایین که لردکی یه بیدَرکجا آوادیِ بدون آمونج نَن. خدا اَ لردکی استفاده اَکنت تا به شما پِی سرنوشتتو حاضر آماده بکنت. ایی اتفاک موکعی اَکِت که شما راه خو دُرُس پیدا ناکنی. برعکسِ اُچه که خیلیو فکر اَکنن، رد بودِن اَ ایی دوره فکه معنیش منتظر خدا نِشتِن، نَن. شما تو پیدا کردِن راه دُرُس، نکش مهمی تُهه. اگه تُناوا وا چرخ زَدن وا دور خو، وختتو تلف بکنی، بایه معنی دوران هُشک لردکی بُفهمی.

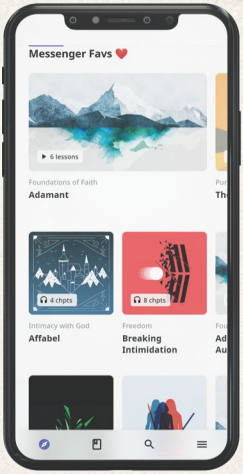
جان بیور تو ایی کتاب روشنتو اَکنت، و شمائو وا دید کتاب مقدسی و نکل کردنیش حاضر آماده اَکنت که بهتو کمک اَکنت تا بُتونی وا پیدا کردن راه خو تو لردکی یا دورانوی سخت، وارد راهی بُبین که خدا وازتو در نظر ایگِفتِن.

کابل دَسرِس تُو: MessengerX.com

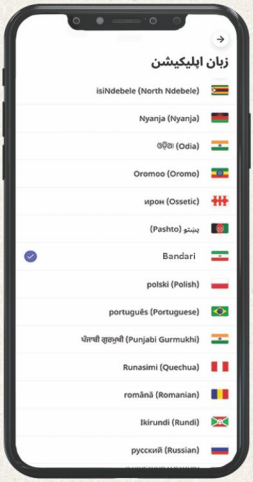
MessengerX

سفر شاگردی بِی همه، تو همِی جا

- **مفتکایی بی ۱۳۰ زبُنِ جِدا**
- اَ طریق اَپلیکیشن و آنلاین اِبو بگیری
- منابعی بِی رشد و بالندگیتُ
- دمبال کَردن سابقه و راه شاگردی

یه کتابخونه و خیله منبعوی دگه بِی شاگردسازی توی مسنجرِن، مثه کتابوی دیجیتالی، کتابوی صوتی، فیلموی کوتاه، فیلموی آموزشی، کتاب مقدس و چیزوی دگه، اِتونی وا هر دسگایِ بخونی، بیگینی، یا گوش هادی.

MessengerX.com

اَ Google Play اِتونی بگیری

اَ App Store دانلُدش بُکُنی

اَهر جُی دنیا تَوا، اَتونی توی اَپ استور و گوگل پلی دانلُدِش بکنی

معنیِ ترس خدا چِن؟

اشتیاک توهه بی یه رابطه عمیک‌ته وا خالکتون؟ یعنی ایطو وانظرتون که اُ دورِن و نابو بهش برسی؟ جان بیور به ما خاطر جَم اَکن که خدا نزیکِن، ولی بلکَم یه کار خیله حیاتی تُو کَدَم سیدِنتو وا اُ ندیده توگفتن، یعنی ترس اَ خداوند.
جانَ بیور تُو کتاب «ترس و حرمت خدا» ما ئودعوت اَکنت تا معنیِ درستی «به عمل واردِن نجات خو وا ترس و لرز» درک بکنیم. این فضیلت گپ و اَ یاد کردَه، جاده‌ای ناآشنا و غیر عادی بی رَسَیدن وا یه زَندگی مَوفک و پُرثمرِن. تُو ایی کتاب پی اَبرین که چطوکا ترس مُکدس

- یه عنصر حیاتین بی یه رابطه نزیک وا خدا.
- به ما اَ ترسو و دلواپسی ئوی دَگه آزاد اَکنت.
- شوک و نیّتونِ دلمون صاف اَکنت.
- ما ئو وا طرَه حکمت، درک و علم راهبری اَکنت.

ترس مُکدس کلیل یه زندگین که خدا وازمو شَوات. فکه تُو بالنده ایی ایی فضیلت و لگیدِن وا اُن که به آرامش، شادی و امنیتی اَرسیم که خیلیو فکر اَکنن نابو دَسش بیاری. جای ایکه اَ خالکمو ترس و هراس موبَشت، بیی وا شوک، ترس خدا ئو کبول بکنیم که مائو به پله ایی عالی‌ته و بالاته اَ زندگی کردن اَبره و بی همیشه عوضمو اَکنت.

جان بیور خذمتگذارین که دلیریش و سرسختیش نسبت به کلام خدا پر آوازَن. اُ همیطو نویسنّهٔ کتابوین که تعدادشو اَ میلیون‌ها رونوشت فروش بشته‌ان و بالای ۱۲۰ زبُن ترجمه بودِن. اُ واکل همسری لیزا، بنیان‌گذارون موسسه بین‌المللی مسنجرِن که هدفی تبدیل شاگردسازی و پخش زیادته شاگردون و پیرونین که تسلیم نابن، وقف بوده و مشتاک بی مسیحن.

بی دانلود و پخش ویدیویی سایت MessengerX.com ئو بیگینین.

MessengerX

اطلاعات بشته تُوا اسکنَ بکنی.

ایی کتاب یه هدیه ن اَ طرَه نویسنّه و بی فروش نَن.

Messenger INTERNATIONAL